DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

SİNESTEZİ

SARAH J. HARRIS

ÇEVİREN: GÖZDE ACAR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Darren, James ve Luke için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Size –bu sabahtan başlayarak– maceralarımı anlatabilirim," dedi Alice ürkekçe, "ama geçmişe dönmenin anlamı yok çünkü o zamanlar farklı biriydim."

–*Alice Harikalar Diyarında*, Lewis Caroll

sinestezi

isim

1. Fizyoloji
Bedende, uyarılan bölgenin dışındaki bir bölgede yaşanan his.

2. Psikoloji
Uyarılan dışında bir algının, öznel hissi. Örneğin ses, renk hissiyatına neden olabilir.

–*Collins İngilizce Sözlüğü*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SALI (ŞİŞE YEŞİLİ)

Öğleden Sonra

Bee Larkham'ın cinayeti, parlak kenarlı buz mavisi kristaller ve çentikli, gümüş buz saçaklarıydı.

Babam beni durduramadan, karakolda tanıştığımız ilk memura böyle söyledim. Hepsini itiraf edip, kurtulmak istedim. Ama ya ne söylediğimi anlayamadı, ya da şu anda beni sorgulayan meslektaşına bu mesajı iletmeyi unuttu.

Adam son beş dakika, yirmi iki saniyedir bana, cuma gecesi komşum Bee Larkham'a olanlarla hiçbir alakası olmayan sorular soruyor.

Dedektif olduğunu söylüyor ama tam olarak ikna olmadım. Üniforma yerine beyaz bir gömlek ve gri bir pantolon giyiyor ve krem rengi duvarlarla çevrili odada, lekelenmiş kan kırmızı koltuklarda oturuyoruz. Solumdaki duvarda ayna ve tavanın sağ taraftaki köşesine sabitlenmiş bir de kamera var.

Burada suçluları, en azından yetişkin olanları, sorgulamıyorlar. Rafta oyuncaklar, eski bir Top Gear yıllığı ve çocuğun biri onu yemeye çalışmış gibi görünen yıpranmış bir Harry Potter kitabı var. Eğer bunlar beni rahatlatmak içinse, hiçbir işe yaramıyor. Tek kollu palyaço, kesinlikle çok kötü bakıyor.

Okulda mutlu olduğunu söyleyebilir misin Jasper?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

On birinci sınıftaki çocuklardan biriyle arkadaş mısın?

Müzik dersi için Bee Larkham'ın evine gelen çocuklar hakkında bir şey biliyor musun?

Bayan Larkham, herhangi bir çocuğa, mesela Lucas Drury'ye bir mesaj veya hediye götürmeni istedi mi?

Kondomun ne işe yaradığını biliyor musun?

Son soru hiç komik değil. Dedektife kondom paketlerinin, parlak şeker ambalajlarına benzediğini söylemek istedim ama kısa süre önce doğru cevabı öğrenmiştim.

Cevap SEKS; *şımarık leylak nüansıyla sakız pembesi bir sözcük.*

Ama bunun Bee ve benimle ne ilgisi var?

Sorgu başlamadan önce, bu adam bize adının Richard Chamberlain olduğunu söylemişti.

Hani şu aktör gibi, demişti.

Aktör olan Richard Chamberlain'in kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Belki de babamın sevdiği Criminal Minds veya CSI dizilerinden birinde oynuyordur. O aktörün sesinin rengini bilmiyorum ama bu Richard Chamberlain'in sesi paslı krom turuncu.

Onun rengini göz ardı etmeye çalışıyorum çünkü babamın çamurlu aşıboyası rengiyle karışımı rahatsız edici oluyor ve gözlerimi acıtıyor.

Bu sabah, babam Bee Larkham hakkında birkaç soruya cevap vermem için beni karakola götürmesini isteyen bir telefon aldı. Kadının genç, erkek öğrencilerinden birinin babası, onun hakkında birkaç ciddi iddiada bulunmuş. Meslektaşları, hikâyeyi bir de onun ağzından dinlemek için, kadını da sorgulamayı planlıyorlar.

Babam başımın belada olmadığını üstüne basa basa söyledi ama endişelendiğini biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Defterlerimi ve resimlerimi yanımızda götürmeyi akıl etti. Polise yatak odamın penceresinde dürbünle durup, Bee Larkham'ın meşe ağacına yuva yapan papağanları izlediğimi söyleyecektik. Ve penceremden gördüğüm her şeyin kaydını tuttuğumu.

Polisin işbirliği yaptığımızı ve bir şey saklamaya çalışmadığımızı düşünmesi çok önemli Jasper.

Şansa bırakmak istemedim, bu yüzden on yedi tane ana resmimi ve –hepsi doğru şekilde sıralanmış, tarih sırasına göre etiketlenmiş– defter dolu sekiz kutuyu ön kapıya götürdüm.

Onların hep birlikte, karanlık bir yerde –babamın arabasının bagajında– durduğunu düşünmek canımı sıkıyor. Ya araba kaza yapıp, alev alırsa? Kayıtlarımın hepsi yok olur. Yardımcı olmak amacıyla, kutuları ikiye bölüp, tıpkı Kraliyet Ailesi'nin hep birlikte aynı uçağa binmesine izin verilmemesi gibi, karakola iki farklı taksiyle gitmeyi önerdim.

Babam karşı çıktı ve mırıldandı: "Belki de alev alsalar daha iyi olur."

Babam defterlerime veya resimlerime zarar vermeyeceğine dair söz verene dek, beyaz kenarlı, parlak mavimsi yeşil bulutlar bağırdım. Ama olan olmuştu ve gözlerimin arkasında haince karışan tehdidini veya renklerini kafamdan atamıyordum. Babama bakamıyor ve yapabileceği korkunç şeyleri düşünemiyordum.

Çoktan yaptıklarını da.

Yatak odamın köşesindeki yuvaya dönüp, sakinleşinceye kadar annemin ceketinin düğmelerini ovdum. Yirmi dokuz dakika sonra emekleyerek çıktığımda, babam arabayı bensiz yüklemişti. Sokaktaki insanların kayıtlarını içeren, numaralanmış kutularımın bazılarını, tavan arasındaki daha eski olanlarla değiştirmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona, *hata yapmışsın,* dedim. *Bunlar, yıllar öncesinden kalma, Star Wars karakterlerini ve ürünlerini listelediğim defterler.*

Babam endişelenmememi, polisin büyük ihtimalle çalışmalarımın kapsamıyla ilgileneceğini ve bu defter seçiminin dikkatlerini dağıtmaya yardımcı olabileceğini söyledi.

Yaptığı açıklamadan hoşlanmadım. Daha da kötüsü, arkaya baktığımda, dört numaralı kutuyu, altı numaranın üstüne koyduğunu fark ettim.

"Dört numara sinsi ve havuç turuncusudur!" dedim. Arkadaş canlısı loş pembe altı numaranın üzerinde olamaz. Hiçbir şekilde birbirlerine ait değiller! Bunları hâlâ nasıl öğrenemedin?

Bir de şunu eklemek istemiştim, *"Neden benim görebildiklerimi göremiyorsun?"*

Ama bunun bir anlamı yoktu, hiç olmadı. Babam birçok şeye kördür, özellikle benimle ilgili şeylere. Ben küçükken, renklerimi anlayan kişi hep annem oldu. Ama annem artık gitti ve babam öğrenmek istemiyor.

Tekrar içeri girmeme izin verdi ama yuvama dönmem için değil, mutfaktaki sandalyeyi çevirebileyim diye. Zamanımız yoktu fakat daha büyük bir gerginlikten kaçınmam gerektiğini ikimiz de biliyorduk. Bana ait karakterle ortalıkta dolaşan, bir aktör gibi hissediyordum –Jasper Wishart– Bee Larkham'ın o gece...

Oraya gidemem. Henüz değil.

Kafamdaki uzun ve sinsi kaydı düzene sokmalıydım. Çok dolanmıştı, önemli parçaları zarar görmüş veya karışmıştı. Olanları eski hâline nasıl getireceğimi henüz bulamamıştım.

Geç kalmak beni iyice korkuttu. Babam sorun olmayacağını ve endişelenmememi söyledi ama elektrik faturalarımızın son ödeme hatırlatmaları geldiğinde de böyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söylüyor. Onun muhakemesine güvenebileceğimden artık pek emin değilim.

Kutularımın bagaja iyice yerleştiğini iki kere kontrol ettikten sonra, kemerlerimizi bağladığımızdan emin olduk çünkü kemer takmayan insanların araçtan fırlama olasılığı otuz kat fazladır.

Nihayet karakola geldiğimizde, on beş dakika, kırk üç saniye gecikmiştik. Nöbetçi polis bize sorun olmadığını ve oturmamızı, birazdan bir dedektifin bizimle görüşeceğini söyledi.

Nöbetçi polisin sesi, açık bakır rengiydi. Bu ironiye gülmemeye çalıştım. Karakolda bu şakayı babam hariç kimse anlamazdı, o da gülmezdi. Renklerimin komik olduğunu düşünmüyor.

Bekleme odasında bir papağan gibi uçmak istiyordum. Ama kollarımı sıkıca kavuşturdum ve *on üç yaşında normal bir çocuk gibi* davrandım. Gözümü saatime diktim. Sayıyordum.

Beş dakika, on dört saniye.

Kapı bip sesiyle açıldı, *açık grimsi turkuaz daireler* ve gri takım elbiseli bir adam, bana hiç bakmadan, gelip babamın elini sıktı.

Babam, "Merhaba dedektif," dedi, "Bee ve çocuklarla ilgili davanın sorumlusu siz misiniz?"

Adam babamı kenara çekti ve sessizce, alçak gri beyaz çizgiler konuştu. Benimle konuşmadı ve bana bakmadı.

Babamın, insanların yüzünü tanıyamadığım için onlara yardım edebileceğimden şüpheli olduğunu söylediğini duydum. Babam, yoğun öğrenme sorunlarımdan kaynaklandığından şüpheleniyormuş. Bir noktada bunun ölçümlerini yaptıracakmış.

Dedektif hâlâ sorgulamak istiyor muydu? Bu herkes için zaman kaybı olabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Jasper tüm seslerin renklerini ve şekillerini görür ama bu hiç kimsenin işine yaramaz," diye ekledi babam.

Bunu nasıl söyler? İnsanların ayırt edici renkleri, onları tanımama yardımcı oluyor. Ayrıca, yalnızca işe yarar değil, harika bir şey –babam bunu asla anlayamaz.

Hayatım, yalnızca benim görebildiğim renkleri gösteren, heyecan verici bir çiçek dürbünü.

Yatak odamın penceresinden baktığımda, ispinozlar ağaç tepelerinden şeker pembesi heyecanlarla serenat yapar ve öfkeli karatavuklar beni güldüren açık turkuaz çizgiler yaratırlar.

Cumartesi sabahları yatakta yatarken, babam mutfaktaki radyosundan bana elektrik yeşilleri, koyu menekşeler ve olgunlaşmamış ahududular yağdırır.

Diğer ergen çocuklar gibi olmadığıma seviniyorum çünkü dünyayı çok renkli ihtişamıyla görme şansına sahibim. İnsanların yüzlerini ayıramıyorum ama seslerin rengini görebiliyorum ve bu çok daha iyi.

Polis memuruna, o ve babam yüzlerce renk görebilirken, benim milyonlarcasını görebildiğimi söylemek için can atıyordum.

Ancak bu dünyada kimsenin hiçbir şekilde şahit olmaması gereken, çok kötü renkler de var. Cuma gecesinden beri, ne yaparsam yapayım şu çirkin tonları aklımdan çıkaramadım.

Babama karşı çıkıp, dedektife geceleri gözlerimi her kapadığımda, renklerin daha canlı, daha vahşi hâle geldiğini söylemek istiyordum.

Çünkü cinayetin rengi gözlerimden gitmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SALI (ŞİŞE YEŞİLİ)

Aynı Öğleden Sonra

Karakola gelmeden önce, babam cuma gecesi hakkında konuşmaktan kaçınmamı söyledi, daha önce konuştuklarımıza sadık kalmalıydım. Ama oraya gittiğimizde, planın dışına çıkan oydu, ben değildim. Bekleme odasının diğer ucunda olmalarına rağmen, polis memuruna birbiri ardına sorular sorduğunu duyabiliyordum.

"Resmî bir sorgu mu?" diye sordu. "Bee'nin evini ziyaret eden genç çocuklar hakkında mı?"

Dedektiften alçak mırıldanmalar dalgalandı, arka planda uçuşan grimsi beyaz sesi ilgi çekmek istemiyor gibiydi.

"Ah, pekâlâ. Resmî değil ama özellikle Bee ve Lucas Drury arasındaki ilişkiyle ilgili ilk sorgu mu? Bu kadar mı? Jasper'a ona sorabileceğiniz şeyleri açıklamaya çalıştım ama onun gibi biri için biraz zor."

Grimsi beyaz çizgiler, kabarık bulutlara dönüştü ve yavaşça geçip gitti.

"Bee'ye ulaşmayı denediniz mi?" diye devam etti babam.

Dedektifin kafası aşağı yukarı hareket ettikçe, sessiz renkli mırıldanmalar devam etti –polisin kadını sorgulamak için bulamamasıyla ilgili bir şey söyledi.

İlk Sorgu nedir? Burada bulunmamın gerçek nedeni nedir?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir adamdan diğerine baktım ama yüzlerinde ipucu göremedim. Babam ve dedektif, Bee Larkham'ın sesiyle ilgili ilk izlenimim hakkında mı konuşmak istiyorlar?

Gökyüzü mavisi.

İlk tanışmamızın anısı mı?

Çok iyi arkadaş olacağımızı hissediyorum.

Ya da ilk tehdidini mi öğrenmek istiyorlar?

Bu gece bunu benim için yap, yoksa yatak odamın penceresinden papağanlara bakmana asla izin vermem. Söylediğimi aynen yapmazsan, onları bir daha beslemeyeceğim.

Babamın ne konuştuklarını açıklamasını istiyordum ama arabadaki kutuları getirmesi gerekiyordu. Beklerken, ayağımı yere vurarak çıkardığım kumru grisi rengi izledim ve dedektifin gözlerinin her şeyi baştan sona biliyormuş gibi alnımı bir bıçak gibi kesip, beynime ilerlediğini hissettim. Hiçbir düzenleme olmaksızın, tüm berbat hikâyeyi.

Bekleme odasının duvarları üstüme geldi. Nefes alamıyordum. Hiçbir şey duyamıyor ve hiçbir rengi göremiyordum. Babamın evde dört saat boyunca tekrar ettiği, anlatmam gereken hikâyeyi unuttum. Onun yerine, dedektife doğru yürüdüm, derin bir nefes aldım ve şansım varken her şeyi itiraf etmeye başladım. Bee Larkham'ın meşe ağacına yuva yapmış yeşil papağanlar hakkında her şeyi anlatırken, sessiz kaldı.

Onlar çok zeki ve bir orkestra gibi, müzikal renklere sahipler. Papağanlar yüzünden başım polisle ve komşularımızla belaya girdi ama hâlâ dünyada en sevdiğim kuşlardır.

Daha da önemlisi açık ve net bir şekilde, "Parlak kenarlı buz mavisi kristaller ve çentikli, gümüş buz saçakları," dedim.

Bunun, cuma gecesi Bee'nin çığlıklarının rengi ve şekli olduğunu açıklayacak vaktim olmadı çünkü babam ilk iki kutuyla geri döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben burada yokken konuşma Jasper," dedi. "Oraya git ve yerine otur."

Gözlerinin ortasında derin bir çizgi belirdi. Rahatsız, sinirli veya endişeliydi çünkü hikâyeye o olmadan başlamıştım. Babamın endişelenmesine gerek yoktu. Üç dakika, yirmi üç saniyeyi papağanları ve görkemli renklerini anlatmakla geçirmiştim ama keskin, parlak bir bıçakla Bee Larkham'a zarar verilişini ve dökülen kanları anlatmaya henüz fırsatım olmamıştı.

Takım elbiseli adama dönerken, babamın sol gözü seğirdi. "Resim okulda en sevdiği derstir. Eğer izin verirseniz, resimleri ve renkleri anlatırken kendini kaybeder."

Çamurlu aşıboyası rengi bana gizli bir uyarı yöneltti:

Sessiz ol, yoksa birileri seni farklı bir dünyaya götürecek.

Dedektif, kapıdaki panele gümüş, bozuk para şeklinde sayılar girip gözden kaybolurken, parlak turuncu plastik sandalyeye geri döndüm. Babam, kutularla gidip geldi. Açık Bakır, savunmacı göründüğümü ve saklayacak bir şeyim olduğunu düşünür diye, kollarımı kavuşturmadım.

Babam, ilk izlenimlerin her zaman önemli olduğunu söyler:

İnsanların yüzlerine odaklan ve gözlerinin içine bak, yoksa güvenilmez görünürsün.

Eğer bu çok zor geliyorsa, kişinin kaşlarının üzerine bakarak, gözlerine bakıyormuş gibi davran.

Normal davranmaya çalış.

Kollarını çırpma.

Sallanma.

Renklerini anlatmaya başlama.

Bee Larkham'a ne yaptığını kimseye söyleme.

Unutma, bugün bizimle konuşmalarının sebebi bu değil.

Dedektifi etkilediğimden emindim. Ona tüm gerçeği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anlatmadım. Yani, yüzde altmış altısını diyelim. Her şeyi söylemedim. Eksik olan yüzde otuz dört üzerine düşünmek istemedim.

Üç dakika, on beş saniye sonra, nöbetçi polis bizi kapıdan geçirdi. Babam, kutuları küçük bir odaya yığdı.

On saniye sonra, beyaz gömlek giyen bir adam geldi. Önce bana, sonra başını kaldırıp kameraya baktı.

"Merhaba Jasper. Bugün buraya geldiğin için teşekkürler. Kayıtlara geçsin, ben dedektif Richard Chamberlain. Jasper'in babası, Ed Wishart da burada. Bugün, 12 Nisan salı ve komşunuz Bee Larkham aleyhindeki bir iddiayı tartışmak üzere buradayız."

Sesi, paslı krom turuncunun iğrenç bir tonuydu.

"Adınız neydi pardon?" dedim, titreyerek.

"Richard Chamberlain, şu aktör gibi," diye cevap verdi. "Ünlü olmaya yaklaştığım tek noktadır. Başlayalım mı?"

Karşılıklı koltuklara oturduk. Ben kusmuğa benzer lekeden kaçmak için en uca kayarken, babam beni sıkıca kavrayarak aniden geriye çekti.

Kalbim, camdan bir asansör gibi düştü. Bu, bekleme odasında tanıştığım, dikkatle dinleyen ve güven veren beyazımsı gri mırıltılarla konuşan ilk dedektif değildi.

Bu, muhtemelen bir Amerikan suç dizisindeki gizemli bir aktörün adını taşıyan, Paslı Krom Turuncu'ydu.

Şu özelliklerinden dolayı ondan hoşlanmadım:

1. *Rengi (bu çok net)*
2. *Aptal aktörlerden bahsetti ve ünlü olduğunu söyledi*
3. *Bana dik dik baktı*

Hiç uyarmadan, okul, arkadaşlarım ve öğretmenlerim, oğlanlara verilen hediyeler ve parlak şekerlere benzeyen kondomlar hakkında kafa karıştırıcı sorular sormaya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başladı. Ama soruları, en başından beri yanlıştı –ve bu hiç değişmedi.

Bekleme odasındaki gri takım elbiseli adam nerede?

"Kaba olmak istemem ama renginizden nefret ettim ve sizinle konuşmak istemiyorum."

"Jasper! Bunu konuşmuştuk oğlum, kibar ve soruları yanıtlarken saygılı olman gerekir."

"Evet ama belki gri-beyaz fısıltıları olan memur geri gelebilir? O beni anlıyor gibiydi. Aktör gibi olan Richard Chamberlain'i istemiyorum. Bekleme odasındaki dedektifi istiyorum."

Sessizlik.

İnsanlar, sükût altındır derler. Ama hata yapıyorlar. Hiçbir rengi yoktur.

Paslı Krom Turuncu, tekrar konuşmaya başladı. "Bekleme odasındaki bendim, Jasper. Bana renkleri ve papağanları anlattın."

"Ne?"

Not defterini eline aldı. "Parlak kenarlı buz mavisi kristaller ve çentikli, gümüş buz saçakları. Ayrıca papağanların inanılmaz zeki olduğunu da söyledin."

Paslı Krom Turuncu'nun hikâyesini doğrulaması için babama baktım.

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Ben arabadan kutuları alırken, Dedektif Chamberlain ile konuşuyordun."

Buna pek inanamıyorum. Babama veya Richard Chamberlain yani Paslı Krom Turuncu'ya dönüşen dedektife bakamıyorum. Koltukta, dedektifin yanında duran gri cekete bakıyorum. Çıkarmıştı. Ceketi buraya taşıdığını fark etmemiştim.

"Ah." Söyleyecek başka bir şey bulamıyorum. Ah küçük bir sözcük, tam da hissettiğim gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Minik. Önemsiz.

"Özür dilerim, unutmuşum." Kesinlikle yalan ama işe yarıyor. *"Üzgünüm, seni görmemişim,"* gibi. Bunu günde en az bir kez, tanımam gereken birini tanımadığımda söylüyorum.

"Sizi uyarmaya çalıştım," dedi babam çamurlu aşıboyası sesiyle, Richard Chamberlain'e. "Eğer beklemediği bir anda okuluna gidersem, beni bile tanımaz"

Doğru söylüyor.

Babamın yüzünü hatırlamıyorum.

Richard Chamberlain'in yüzünü.

Hiç kimsenin yüzünü hatırlamıyorum.

Onlara bakıyorum ama aslında görmüyorum. Bütün bir resim olarak değil.

Gözlerimi kapıyorum. Babamın sesinin çamurlu aşıboyası rengini duyabiliyorum ama yüzünü gözümün önüne getiremiyorum. Onu her zaman giydiği mavi kotla ve mavi gömlekle, aynı renkte şeyler giyen bir sürü adamın arasından seçemem. Babam, bugün de böyle mi giyindi? Hatırlamıyorum. Yeterince dikkat etmedim.

Konuşurken, Richard Chamberlain'in paslı krom turuncu sesi göz kapaklarımı dövüyor ama sokakta bana doğru gelse, saatini, şapkasını, üzerinde Homer Simpson gibi bir karakterin olduğu çoraplarını veya sesinin rengini aklımda tutmadıysam, onu tanıyamam. Saç rengi veya insanlar ellerini saçlarından her geçirdiğinde değişen saç şekilleri gibi özellikler yerine, ilk olarak bunlara bakıyorum.

Gözlerimi tekrar açıyorum. Sıradan ipuçları bugün bana yardımcı olmuyor. Paslı Krom Turuncu, sıra dışı kıyafetler giymemiş. Gri ceketini çıkarıp, fısıldayarak beni kandırdı çünkü sesinin gerçek rengini beyaz ve gri çizgilerle maskeledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fısıltılar benim için her zaman sinir bozucudur çünkü insan seslerinin farkını tamamen değiştirir. Öksürükler ve soğuk algınlıkları da aynı kötü oyunu oynar, bu da çok sinsidir.

Renksiz sessizlik sürüyor.

Bir öncekinden daha uzun sürüyor. Richard Chamberlain boğazını temizleyip, saldırgan bir aşıboyası tonu yaratmadan önce, dilimle on diş saydım.

Kaba etimin bir yanı sahanda yumurta şeklindeki lekenin üzerinde havada durarak koltuğa ilişmişken, kutularımı işaret ederek "Abartmışsınız," dedi.

İç geçirdim. "Bir yere kaçmadık. Doğrudan buraya geldik, yoksa geç kalacaktık."

"Pekaaalaaa." Paslı krom turuncu, aynı seviyede sevimsiz olan kahverengimsi çamur rengine yayıldı.

Richard Chamberlain *–bana Richard deyin–* ne kadar çok defter tuttuğuma şaşırdığını açıkladı ve *bugün bu kadarını getirmeye gerek olmadığının altını çizdi.* Yalnızca, soruşturmaya yardımcı olacak bir şey bilip bilmediğimi öğrenmek istiyordu.

Babam beni durdurmadan önce, altı numaralı kutudan önemli bir defter çektim ve 22 Ocak sayfasını açtım. Doğru başlangıç günü bu değildi ama takip eden olaylar için inanılmaz önemli bir gündü:

07:02

Papağanlar Vincent Gardens'daki 20 numaralı evin meşe ağacına kondu.

Altın damlacıklarla çevrili, mutlu, parlak pembe ve safir mavisi yağmurlar.

07:06

Lahana yeşili pijama giyen adam, Bee Larkham'ın evinin yanındaki binanın üst katındaki pencereyi açıyor. Papağanlara

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

asabi domates kırmızısı sözcükler bağırıyor. İpucu; 22 Numara, David Gilbert'a ait.

Lafımı kesip "İlerleyebilir miyiz?" diyen Paslı Krom Turuncu, beni sinirlendiriyor. "Bunun bir yere varacağından emin değilim."

İç geçiriyorum. Başladığımız yere döndük, Paslı Krom Turuncu yine yanlış sorular soruyor.

Eğer düzgün bir dedektif olsaydı, geri alıp daha öncesinden başlamamı isterdi, her şeyin başladığı günden, 17 Ocak'tan.

Bee Larkham'ın sokağımıza taşındığı günden.

Sanırım Paslı Krom Turuncu'nun sabırsızlığını anlıyorum. Cinayetin üstünden dört gün geçti ve hâlâ onun öldüğünü anlamış gibi görünmüyor ama bunun için doğru sırayı takip etmesi gerek. Kafamda net olduğu için, tekrar 22 Ocak kaydımı deniyorum. Hiç de karmaşık değil;

08:29

Sarı patates kızartması renginde havlayan bir köpeği olan Kiraz Kırmızısı Şeritler sokakta babamla konuşuyor. Füme Siyah Kalın Palto Giymiş Adam geliyor ama konuştuğunu duymuyorum.

Kiraz Kırmızısı Şeritler, papağanları tüfekle öldürmekle tehdit ediyor. Pantolonunun rengi, mat kırmızı, kumlu sesi ve köpek bana ipuçları veriyor –bu 22 numaradan David Gilbert olmalı.

Siyah Kalın Paltolu Adam'ın sesinin rengini bilmiyorum. Daha sonra iki kez kimliğini kontrol ediyorum ve babam onun Ollie Watkins olduğunu söylüyor. Onunla daha önce hiç konuşmadım. Birkaç hafta önce, 18 numarada oturan ve kanser olan annesi Lily Watkins'e bakmak için sokağa geri taşındı.

Duraksayıp, Paslı Krom Turuncu'nun yetişmesini bekledim çünkü bu, sokağımızda cinayet işleneceğinin ilk işa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

retiydi. Ama o, kalemle dizine vuruyordu ve çok önemli bir ipucunu kaçırdı.

Tak, tak, tak.

Pul pul mavi-siyah kenarları olan açık kahverengi bir ses.

Bu rahatsız edici rengi görmezden geliyorum ve dokuz dakika ileri atlıyorum.

08.38

Okula gitmek için babamla yola çıktık, David Gilbert hakkında endişeliyim. O da Bayan Watkins kadar uzunca bir süredir sokağımızda oturuyor. Babama neden tüfekten bahsettiğini sordum. Babam onun emekli bir avlak bekçisi olduğunu ve hâlâ her yıl sülün ve keklik vurmaya gittiğini söyledi.

Peki, bu potansiyel katil David Gilbert'ı neden kimse durdurmuyor?

09:02

Okula geldim. Geç kaldım. Babam endişelenmememi söylüyor. Üzgün olduğunu. David Gilbert'ın hobisi ve eski işinden bahsetmemeliymiş. Unut gitsin.

09:06

Papağanları kurtarmalıyım. Gelecekteki potansiyel katil, 22 numaradaki David Gilbert'a konsantre ol. Tuvalete gidip telefondan 999'u ara ve bir ölüm tehlikesini rapor et.

09:08

Operatör diyor ki–

"Burada biraz ara verelim Jasper," diyor Paslı Krom Turuncu lafımı keserek. "Bence bunu konuşmalıyız. Kayıtlarımızdan, yakın zamanda 999'u arayarak polise yaptığın ihbarlardan biri olduğunu görebiliyorum."

Duruyor ve sonra konuşmaya tekrar başlıyor. "Bunlar acil durum aramaları değildi. Gereksiz yere 999'u arayarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

meşgul ettiğin polis gücü, gerçek acil durumlar için kullanılabilir. Senin yaptığın, polisin vaktini boşa harcamaktır."

Kim bu geri zekâlı? Şu anda papağanlarımı izliyor olabilecekken, vaktimi harcayan kendisi. Belki de aktör Richard Chamberlain daha zekidir.

"Tabii ki gerekliydi. O gün, acil bir durum vardı. Anlamıyor musunuz? An meselesi olan bir yaşam tehlikesini rapor ediyordum. Bir cinayeti engellemek isteseydiniz, bunu dikkate alırdınız."

Babam "Jasper," diye başlıyor.

"Sorun değil," diyor Paslı Krom Turuncu, trafiği yönetiyormuş gibi elini kaldırarak.

Umarım bu işte, beni sorgularken olduğundan daha başarılıdır.

"Baban, sokağınızdaki birinin Bayan Larkham'ın ön bahçesinde yuva yapmış birkaç papağanı öldürdüğünden şüphelendiğini açıklamıştı."

"On iki papağanın öldüğünü biliyorum. Eğer 24 Mart'ta ölen yavru papağanı da sayarsanız on üç ama o kazaydı. Diğerleri, kesinlikle kasten öldürüldü."

Paslı Krom Turuncu'nun kafası aşağı yukarı sallanıyor. "Son zamanlarda yaşanan olayları kabullenmekte zorlandığını anlıyorum."

"Evet," diye onayladım, "cinayet beni mutsuz eder."

"Kes şunu Jasper!" diye uyardı babam.

Paslı Krom Turuncu tekrar eliyle arabaları durdurdu. "Sorun değil Bay Wishart. Halledebilirim."

Bana doğru eğildi, ondan kaçabilmek için az kalsın koltuktan düşüyordum.

"Endişelenme Jasper. Papağanların ölümüyle ilgili endişelerini konuşmaya devam edebiliriz. Ama öncelikle, arkadaşların Bee Larkham ve Lucas Drury hakkında konuşmak istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Metropol Polisi bu adamı nereden bulmuş? Bir zombi kıyametinde son kalan kişi miymiş? Açıkçası, o birden konuyu değiştirip papağanlarımın katliamına getirmeden önce, konuştuğumuz konunun bu olduğunu sanıyordum.

Lucas'la arkadaş olduğumuzu düşünecek kadar aptal olmasına rağmen, sanırım ona bir şans daha vermeliyim. Biz asla arkadaş olmadık. Biz, Bee Larkham'ın arkadaşlarıydık. Onun gönüllü suç ortaklarıydık.

Anlaması için tekrar deniyorum. "Parlak kenarlı buz mavisi kristaller ve çentikli, gümüş buz saçakları." Buz saçaklarını vurguluyorum çünkü önemli. Cuma gecesi ile ilgili aklımda kalan tek şey. Geri kalanlar bulanık, çok fazla boşluk ve soru işareti var ama buz saçaklarının sivri uçları, aklıma o bıçağı getiriyor.

"İki defa söyledin ama korkarım bu renkler benim için hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Paslı Krom Turuncu. "Bak, eğer kafanı karıştırdıysam üzgünüm. Açık konuşalım, bahsettiğimiz hiçbir çocuğun başı belada veya tehlikede değil. Bayan Larkham'ı bulup, onunla bizzat konuşmadan önce birkaç gerçeği netleştirmeye çalışıyoruz."

Bee Larkham'la asla konuşamayacağını söylemeye çalışıyorum ama ilgilenmiyor. Sesi, karatahtaya çakılan çiviler gibi metalik bir tınıya bürünüyor.

"Eve gitmek istiyorum."

"Lütfen Jasper. Konsantre ol. Uzun sürmeyecek." Babamın çamurlu aşıboyası, sarımsı bir rica tonuna dönüşüyor.

"Bunu yapamam. Çok gencim. Bunu yapamam. Çok gencim."

Konuşuyorum ama babam duymuyor.

"Jasper, sorgunuz için ideal bir görgü tanığı sayılmaz," diyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Okulunda size yardımcı olabilecek daha büyük çocuklar var mı? Bu kadar çok özelliği olmayan çocuklar?"

Eve gitmem gerekiyor. Buna ihtiyacım var. Karnım ağrıyor. Kimse dinlemiyor. Asla dinlemiyorlar. Sanki ben yokmuşum gibi davranıyorlar. Belki de parmak uçlarımın ardında eriyip hiçliğe dönüşmüşümdür.

"Endişelerinizi anlıyorum, Bay Wishart. Bu haftaki dava toplantımızda bunları belirteceğim ama Jasper'ın Bayan Larkham ve Lucas Drury ile ilişkisine daha yakından bakmamız gerekiyor. Araştırmamıza yardımcı olabilecek bir şeyler bildiğini düşünüyoruz. Yaşadıkları iddia edilen ilişkinin önemli anlarını ve tarihlerini not etmiş olabilir."

"Şüpheliyim."

Soluk limonun çırpınışı.

Defterlerimden biri, babamın tecrübeli parmaklarına direniyor.

"Şu kayda bakın. Bee'nin evine girip çıkan insanlar hakkında yalnızca temel detaylar var; Siyah Ceket giriyor, Soluk Mavi Palto çıkıyor vesaire. Jasper'ın bu insanların neye benzedikleri hakkında hiçbir fikri yok, genç mi yetişkin mi onu bile bilmiyor. Lucas'ı veya bir başka çocuğu tespit edebileceğinden şüpheliyim."

Babam defterimin sayfalarını hızla çeviriyor.

"Jasper'ın kayıtlarının çoğunda insanlar geçmiyor bile. Bunlar, Bee'nin ağacına yuva yapan papağanlar ve diğer kuşları gördüğü anların kayıtları. O, hevesli bir kuş gözlemcidir."

Paslı Krom Turuncu'nun eli kutulardan birine dalıyor ve önünde beyaz bir tavşan olan çelik mavisi bir defter çıkarıyor.

"Bu doğru değil," diyorum, şaşırarak. "Tavşan oraya ait değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, üzgünüm," diyor Paslı Krom Turuncu.

Beyaz tavşanlı defter, kutudaki saklanma yerine dönüyor.

"Şu deftere bir bakın," diyor babam, diğerini kaldırarak. "Hepsi renkler hakkında. Bu sizi ilgilendiriyor mu? Veya bir başkasını?"

Çığlık atmak, tekmelemek ve kanat çırpmak istiyorum.

Babam, X faktörü kazanmak gibi olumlu bir şekilde farkımı anlayamıyor. Ortak paydada buluşabileceğimiz renkleri aramıyor, yalnızca bizi ayıranlara bakıyor.

Dayanmam lazım. Dünyadaki en sevdiğim renge odaklanmalıyım; kobalt mavisi.

Annemden geriye kalan tek şey bu –sesinin rengi– ama Bee Larkham sokağımıza taşındıktan sonra tonu seyreldi. Yavaş yavaş oldu ve çok geç olana dek hiç fark etmedim.

"Beni eve götür!" diyorum. "Hemen! Hemen! Hemen!"

Sesimin rengi ve yırtık pırtık şekli beni şok ediyor. Genellikle, annemin kobalt mavisinden daha açık bir tonda, serin mavidir. Bugün garip görünüyor. Gerçekten de anneminkinden daha mı koyu? Daha grimsi mi? Hatırlayamıyorum. Anımsamam gerekiyor. Onun sesinin resmini yapmak istiyorum.

"Gitmem lazım!"

Artık çok geç. Renkler, elimden kaçıp parmak uçlarımdan dökülüyorlar. Ellerimi gözlerime sürüyorum. Canlı, rahatlatıcı kobalt mavisini, göz kapaklarımın ardında tutmak istiyorum.

Ovala, ovala, ovala.

Annemim ceketini istiyorum. Ovalamak için düğmelerden birini getirmeyi unuttum çünkü kutularımın doğru şekilde sıralandığından emin olmak istiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Odanın karşısına göz atıyorum ve boynum karıncalanıyor. Paslı Krom Turuncu bana aynanın süs olduğunu söylemişti, karşı duvardaki gemi resmi gibi. Arkasında kimse olmadığında ısrarcıydı ama rengine güvenmiyorum.

Aynanın ardında biri durmuş, yüzümü, kişisel tavırlarımı inceliyor ve zihinsel karışıklıklarıma gülüyor. Aynanın bu tarafında, kırmızı koltuklarda oturan üç yabancı var.

Hiçbirini tanımıyorum.

En küçük olan, koyu sarı saçlı, ileri geri sallanan, ağzını açıyor ve çığlık atıyor.

Menekşeye çalan soluk mavi dik çizgiler.

Koltuğa kusuyor.

Babam sessiz. Radyoyu açmıyor ve parmaklarını direksiyona vurmuyor. Sanırım utanç verici kusma olayı düşünülünce, bu hiç şaşırtıcı değil. Paslı Krom Turuncu önemli olmadığını söylese de, hâlâ bana kızgın. O odada birçok çocuk kusuyor, polis karakolu bunları temizlemesi için birini işe almış. Babam, eğer kendimi kontrol etmek için daha çok çaba sarf etmezsem, sonunda benim de böylesine berbat işte çalışacağımı söylüyor.

Koltuk, kesinlikle çok fazla kusmuk görmüş. Paslı Krom Turuncu duvara tuhaf bir ayna astıktan sonra başka ne bekliyor ki? Bir dakika yalnız olduğunu düşünüyorsun, hemen sonra yabancılar etrafını sarıyor.

Ben sakinleştikten sonra bana aynanın arkasını gösterdi, normal bir duvardı.

Başka bir odaya açılan gizli bir pencere değildi.

Gizli kayıt cihazları yoktu.

Gürleyerek geçen kamyonların ve arabaların koyu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

renklerini ve sert şekillerini görmezden gelmeye çalışıyorum. Babam motoru çalıştırdığından beri, *kısa sarı uçları olan marmelat turuncusu,* tek kelime etmedi. Belki de bana kızmamıştır. Belki de Bee Larkham'ı düşünüyordur.

İkimizin de neler olduğunu düşünmek için zamana ihtiyacımız olduğunu biliyor –benim gereksiz renklerin ve şekillerin dikkatimi dağıtmamasına, onun da benim sürekli renkleri ve şekilleri anlatmamama ihtiyacı var.

Benim için yaptığı onca şeyden sonra, onu rahatlatmaya çalışmalıyım. Son üç gündür, karakola gideceğimiz zaman hariç, beni yuvamdan çıkmaya zorlamadı. Dün okulumu aradı ve karnımın çok kötü ağrıdığını söyledi. En azından yalan değildi.

"Endişelenme baba," dedim sonunda, "bence başardık."

"Neyi başardık?" diye sordu, bana bakmadan.

"Cinayetten paçayı kurtardık. Aktör gibi olan Richard Chamberlain, hiçbir şey bilmiyor."

Babam sarımsı, kedi kusmuğuna benzer bir söz söyledi.

Küfürden nefret ederim. Küfürden nefret ettiğimi biliyor.

Paslı Krom Turuncu'nun koltuğuna kustuğum için, benden intikam alıyor.

"Üzgünüm, Jasper. O sözü söylememem gerekirdi. Sana ifade etmeye çalıştığım hiçbir şeyi anlamadın mı? Böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerimi iyice ovuşturup kapayarak, emniyet kemerinin altında tortop oldum.

Evet, öyle. Düşünüyorum. Orada olan buydu.

Sessiz kalmam için defalarca uyarmasına rağmen, itiraf etmeye çalıştım. Açıkçası bunu yaptım, çünkü Vincent

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gardens'daki 20 numaralı evin mutfağında olanlar için çok, çok üzgünüm. Cezalandırılmayı hak ediyorum.

Paslı Krom Turuncu dinlemedi. Bee Larkham'ın cesedini aramaya başlayacağından şüpheliyim.

Bu da bana zaman tanıyor.

Hayatta kalan papağanları koruyacak zamanı. Daha çok zamana, ufaklıklar Bee Larkham'ın meşe ağacındaki ve saçaklarındaki yuvalarından ayrılıp, uzaklara, sokağımızda dolaşan tehlikeden çok uzaklara uçup gidinceye kadar, yaklaşık dört güne ihtiyacım var.

Ama gidemem.

Artık renkleri görmezden gelemiyorum.

Gerçeklerle yüzleşmeliyim. Bee Larkham'ı öldürdüğüm gece neler olduğunu hatırlamalıyım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SALI (ŞİŞE YEŞİLİ)

Akşam

O gece yatakta yatarken, işaret parmağımı Kuşlar Ansiklopedisi'ndeki halka boyunlu papağan fotoğraflarının üzerinde gezdiriyorum. Erkek papağan boynunun etrafını saran pembe-siyah halka sayesinde, dişisinden kolayca ayırt edilebiliyor. Dişilerde de bu halkalar var ama onlarınki vücut tüylerine benzer yeşil tonlar taşıyor ve fark edilmesi daha zor.

Toplamda on iki ölü.

Bee Larkham, ölmeden önce bana öldürülenlerin kaçının erkek, kaçının dişi olduğunu söylemedi. Çok geç olmadan sayım yapmalıyım. Yuvalarını terk etmeden önce.

Karakoldan eve geldikten sonra, öğleden sonraki derslere kendimi hazır hissedip hissetmediğimi sormadı. Babam peynirli tost yapıp karnımın ağrısı için ağrı kesici ararken, ben yarı dolu yem torbamı kaptım. O beni durdurana kadar, yolu yarılamıştım.

Papağanları beslemek için Bee Larkham'ın evine gitme.

Söz mü?

Kuşlar için ön bahçeye elma parçaları koyma. Fareler gelir.

Söz mü?

Artık 999'u aramak yok.

Söz mü?

Bu, kıvrık uçları olan, pembemsi gri bir sözcük ve her

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zaman karnımda garip, sancılı bir his oluşturur –şu andaki gibi kuru buz gibi yakıp, yarı açık bir ağız gibi görünmez.

Kabul ettim ama arkamda parmaklarımı üst üste bindirdim, yani sayılmazdı. Bee Larkham artık yapamayacağına göre, birinin papağanları beslemesi gerekiyordu.

Babam hâlâ fark etmedi ama Bee Larkham'ın evi şimdiden dikkat çekmeye gönüllü. Ön bahçesindeki altı kuş yemliği cuma gecesinden beri boş. Ne yer fıstığı astı, ne de dilimlenmiş elma ve iç yağı bulunan tabaklar koydu. Bee Larkham her zamanki gibi müziğini son ses açmadı. Papağanlara serenat yapılmadı ve komşular sesten şikâyet etmedi. Bugün erken, yani saat dörtte biten okullarından sonra kırk beş dakikalık bölümlere ayrılmış piyano ve gitar dersleri için gelen öğrencilerine ön kapıyı açmadı. Ev, cumadan beri –Bee Larkham'ın öldüğü İndigo Mavisi günden beri– karanlık ve sessiz.

Bu Önemli Gerçekleri biliyorum çünkü babam papağanları beslemek için evden çıkmama izin vermediği için yatak odamda kendimi barikata aldım. Başta, annemin sesinin resmini yapmaya odaklanmıştım ama tonunu tutturamadım. Renkler huysuzdu ve işbirliği yapmıyordu. Babam da beni böyle tarif ediyor.

Zor.

Günün geri kalanında evde çalışacağını söylemişti ama resim yaparken aşağıdaki televizyonun rengini görebiliyordum. Yarım saat sonra, annemin gerçek kobalt mavisi kendini göstermeyi reddetti ve televizyonun siyah-gümüş çizgileri çok dikkat dağıtmaya başladı, ben de mavi boya tüplerimi terk edip, dürbünümle pencere kenarına geçtim.

Her zamanki gibi, tüm ilgili aktivitelerin bir kaydını tuttum ve yeni, kantaron çiçeği mavisi bir defter kullan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dım. Bunu özellikle yaptım çünkü –öncesi notlarımı sonrası notlarından ayrı tutmak– yapılması gereken bir şey gibi geldi.

15:35 –Erkek papağanlar dallara uçtu, gagalarında meyveler var.

16:02 –Bee'nin piyano dersi. Balıkçıl Mavisi Paltolu Çocuk iki dakika geç kaldı. Yolu koşarak geçiyor. Boş kuş yemliklerine bakıyor. Kapıya karton kutu renginde vuruyor. Kapı açılmıyor. Balıkçıl Mavisi Paltolu Çocuk aşağıya doğru yürüyor.

16:11 –Beş genç papağan dalda duruyor.

16:45 –Bee'nin gitar dersi. Deniz Yeşili Paltolu Çocuk daha hafif vuruyor, tozlu kahverengi. Kapı açılmıyor. Deniz Yeşili Paltolu Çocuk siyah arabaya dönüyor.

Bee Larkham'ın her zamanki ders programı dışında ayrıca bir randevusu daha vardı.

17:41 –Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam.

Bam, bam, bam.

"Kapıyı aç, Bee! Konuşmamız gerek!" *Kömür kenarlı tozlu kahverengi bulutlar.*

Penceremden sarkıp bağırmak istedim: *"Bulutlarını da alıp git buradan!"*

Tabii ki yapamadım. Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam'dan çok korkuyordum. Onu daha önce görüp görmediğimden emin değildim ama renklerinden hoşlanmadığımdan eminim. Beyzbol şapkasından da.

Ağacı dürbünümle taradım. Papağanlar en üst dallarda gizlenmişti, en küçükleri bile gürültülü bir şekilde viyaklayıp dikkat çekmedi. Zeki kuşlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

17:43 –Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam yoldan aşağıya yürüyor, Bee'nin yatak odası penceresine bakıyor. Dönüyor—

Kalem elimden düşerken, yeşil halı üzerine, açık kahverengi çakmaktaşı renginde damlalar bıraktı. Yuvama daldım ve kendimi battaniyenin altına gömdüm. Karanlıkta, sıcak kozamda kalıp, parmaklarımı annemin ceketinin düğmelerinin etrafında gezdirdim ve gül esansını kokladım.

Sonunda emekleyerek ilerledim ve penceremden baktım. Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam gitmişti. 18:14'tü. Biliyorum çünkü hem kol saatimden hem de komodindeki saatten kontrol ettim. Detaylar hakkında çok dikkatli olmak önemlidir.

Şimdi geri kalanını, bir saat, kırk iki dakika sonra, saat 19:56'da olanları yazmalıyım. Yoksa kayıtlarım eksik kalır ve bunu bildiğim için asla uyuyamam. Yatağımın başucundaki mavi dolma kalemimi alıyorum ve cümleye tekrar başlıyorum. El yazım, panik yapıp sayfadan kaçmaya çalışmadığında, daha güzel görünüyor. Yazıyorum;

17:43 –Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam, yoldan aşağıya yürüyor, Bee'nin yatak odası penceresine bakıyor. Dönüyor ve dürbünle kendisini izlediğimi görüyor. Bizim eve doğru uzun adımlarla yaklaşıyor.

??????????????????????????????

18:14 –Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam gitti.

Otuz bir dakika boyunca yuvamda saklandığım sırada ne oldu? Hızla karaladığım otuz üç soru işaretine cevap veremiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam işine burnunu soktuğum için benimle yüzleşmeyi düşünüp, sonra fikrini mi değiştirdi? Babamın ön kapıyı açtığını duymadım. Ellerimle kulaklarımı tıkayıp, yüksek sesle Taylor Swift'in 'Bad Blood' şarkısını söylemiştim. Yine de duyardım, değil mi? Kapımızın önünde tınlayan, koyu kahverengi şekilleri görürdüm.

Seslerin rengini duyardım.

Notlarımı güncelliyorum:

Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam kimdi ve Bee Larkham'dan ne istiyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SALI (ŞİŞE YEŞİLİ)

Aynı Akşam

Kayıtlarımı güncelledikten sonra, defteri yastığımın altına itiyorum ve parmağımı erkek papağan resminin üstünde gezdirmeye başlıyorum. Lacivert Beyzbol Şapkalı Adamı düşünmek istemiyorum. Yine kâbuslar görebilirim ve babamın ağrı kesicilerini içsem bile, karnımı ağrıtıyorlar.

Kanı da düşünmek istemiyorum ama endişelenmeden edemiyorum. Hâlâ gitmedi. Babam muhtemelen cuma gecesi giydiğim kıyafetlerle, bıçağı bahçemizin dip tarafındaki kulübenin içindeki çim biçme makinesinin arkasına sıkıştırmıştır. Bilmediğimi sandığı gizli kaçak mallarını oraya koyuyor –sigarayı bırakmış olması gerektiği hâlde, acil durum sigaraları gibi.

"Her şey yolunda mı?" *Çamurlu aşıboyası.*

Ansiklopedi yorganımdan kaçmaya çalışıyor. Notlarımı korumak için dirseğimle yastığımı sıkıştırarak, zamanında yakalamayı başarıyorum. Babam kayıt tutmaya devam ettiğimi öğrenmemeli; sır olarak saklıyorum. Hatırladığım şeyleri duymaktan hoşlanmayacaktır.

Saat 19:59. Babam her zamankinden daha erken saatte iyi geceler demeye geldi. Televizyonda Criminal Minds'ın yeni bölümü yayımlanacak olmalı.

"Zor bir gündü ama artık bitti," diyor. "Polis yü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zünden endişelenmeni istemiyorum. Bu akşam Dedektif Chamberlain'le konuştum ve her şeyi hallettim. Artık Bee bizim değil, başkalarının problemi."

Papağan resimlerine odaklanıyorum.

"Cesedi ne olacak?"

Babam, dumanlı aşıboyası demetlerinden oluşan nefesini çekiyor. "Bunu milyonlarca kez konuştuk. Bee ile ilgili her şeyi hallettim. Onun hakkında endişelenmeyi bırakabilirsin."

"Ama—"

"Bak, ikimizi de bir daha rahatsız etmeyecek diyorum. Söz veriyorum."

Sessizlik. *Renk yok.*

"Jasper? Hâlâ benimle misin?"

"Evet, buradayım." *Maalesef.* Keşke olmasaydım. Keşke yolun karşısındaki meşe ağacının üzerindeki yuvanın derinliklerine sokulmuş bir papağan olabilseydim. Eminim çok rahattır. Sincaplar gittikten sonra bir ağaçkakanın yuvası olmuştu ama eski yuvaya papağanlar sahip çıktı. David Gilbert, sıvacı kuşu gibi diğer yuvacı kuşları hep dışarı attıklarını söylemişti.

"Jasper, bana bak ve yüzüme odaklan. Şimdi söyleyeceğim şeye odaklan."

İstemiyorum.

Babam almaya çalışır diye kitaptan ve yem torbasından gözlerimi kaçırıyorum. Onun özelliklerini kafamın içindeki bir resimde özetliyorum –mavi-gri gözler, büyükçe bir burun ve ince dudaklar. Gözlerimi kapıyorum ve görüntü, hiç çizmemişim gibi yok oluyor.

"Gözlerini aç Jasper."

Söyleneni yapıyorum ve babam, sihir yapılmış gibi tekrar ortaya çıkıyor. Sesi yardımcı oluyor. *Çamurlu aşıboyası.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sana söyledim, polis Bee'nin cesedini bulamayacak çünkü böyle bir şey yok."

Şimdi de nefesimle neşeli renk soluma sırası bende. Öncekinden daha koyu, daha çeliğimsi bir mavi.

İkimizi de cuma gecesi Bee Larkham'ın mutfağında yaşananlardan uzaklaştırmaya çalışıyor. Belki de Paslı Krom Turuncu'nun odama dinleme cihazı yerleştirdiğini düşünüyordur. Bütün eve dinleme cihazları yerleştirmiş olabilir. Polis, Law & Order dizisinde bunu hep yapıyor.

Evimizin önüne park etmiş siyah bir minibüs hayal ediyorum –içinde iki adam var, kulaklıklarını sıkıştırmış, babamın ve benim konuşmamızı dinlerken, ağzımızdan Bee Larkham hakkında suçlayıcı bir şeyler kaçırmamızı umuyorlar.

Hikâyemize sadık kalmalıyım.

Ceset falan yok.

Bu sözleri bıyık altından tekrar ediyorum.

Polis, eğer Bee Larkham'ın cesedini aramazsa, onu bulamaz ve Paslı Krom Turuncu'nun da ispatladığı gibi polis cesedi aramıyor. Onun için bıraktığım Hansel ve Gratel tarzı kırıntıları ayakları altında ezerken, bunların Bee Larkham'ın evinin arka kapısına uzandığını fark etmiyor. Mutfağına kadar gidiyor ve kırıntılar birden bitiyor.

Kırıntıların tekrar nerede ortaya çıktığını bilmiyorum. Babam, ben olay yerinden kaçtıktan sonra ne olduğunu söylemedi. Cesedi bulunana kadar aylarca çürüyebilir.

Tabii eğer bulunursa.

Bulunacak ceset falan yok.

"Pekâlâ baba. Eğer bundan eminsen?"

"Eminim. Bee'nin evinden uzak dur ve onun hakkında konuşmayı kes. Bir daha onun adını söylediğini duymak istemiyorum. Onu ve cuma gecesi ikinizin arasında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geçen olayları unutmanı istiyorum. Bunu konuşmaktan iyi bir şey çıkmaz."

Kafamı aşağı yukarı sallıyorum.

Babamın bilmesi gerekir çünkü benden daha yaşlı ve daha bilgili olduğunu söylüyor. Sorun şu ki, babam ne derse desin, yanlış bir şeyler varmış gibi hissettiriyor.

Komodinimin üzerindeki kitabın altından bir fotoğraf çıkarıyorum. Yeni bir fotoğraf bu. Yani biri annemin yeni fotoğrafını çekmiş gibi değil tabii, bu imkânsız. O, ben dokuz yaşındayken öldü. Cenazeye gitmeme izin verilmedi çünkü babam çok üzüleceğimi söyledi. Bu fotoğrafı daha önce görmemiştim –ne albümlerde ne de babamın komodin çekmecesinde. Çalışma odasındaki dosya dolabının arkasında buldum.

Sıralanmış altı kişiye bakıyorum. "Hangisi annem?"

"Ne?" Babam saatine bakıyor. Onu önemli bir FBI olayından alıkoyuyorum. Bölümler çok karışık. Asla yetişemez.

"Hangisi annem?" diyorum. "Bu fotoğrafta yani?"

"Ver bakayım şunu."

Fotoğrafı görmesi için kaldırıyorum ama almasına izin vermiyorum. Lekeli bir parmak izi bırakabilir, bu da fotoğrafı mahveder.

"Tanrım, bunu yıllardır görmemiştim. Nereden buldun?"

"Ben..." Yine çalışma odasındaki dosya dolabını ve çekmeceleri karıştırdığımı kabul etmek istemiyorum.

Papağanlar ve resimler dışında, en sevdiğim hobim babam ortada yokken tüm eşyalarını karıştırmak.

"Albümdeki fotoğraflardan birinin arkasına yapışmıştı." Büyük olaylar zincirinde yalnızca küçük bir yalan.

Babamın kaşları ortada birleşiyor. "Tanrım. Anılarım canlandı. Büyükannenin yetmiş beşinci doğum günüydü."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlginç ama hâlâ soruma cevap vermedi.

"Bu kadınlardan hangisi annem?"

İç çekiyor, *pürüzsüz açık aşıboyası rengi düğmeye benzer şekiller*. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Yorgunum. Doğru dürüst konsantre olamıyorum." İşte yine en işe yarar yalan, tıpkı koyu pembe altı numara gibi güvenilir bir dost.

"İşte şu," diyor parmağıyla göstererek "Fotoğrafın en sağındaki."

"Mavi bluz giymiş ve kollarını çocuğun boynuna dolamış olan kadın." Bunu, fotoğraftaki yerini unutmamak için tekrar ediyorum.

"Senin boynun. Sana sarılıyor. İkiniz de kameraya gülümsüyorsunuz."

Yabancıların yüzlerine bakıyorum.

"Bu kim?" Daha uzaktaki bir kadını gösteriyorum. O da mavi bir bluz giymiş, kafamı karıştırıyor.

"O senin büyükannen. Annenden..." Çamurlu aşıboyası sesi canlılığını yitiriyor.

Cümlesini onun yerine bitiriyorum. "Annemden bir ay sonra o da öldü. Kalbi, tek kızını kaybetmekten duyduğu üzüntüye ve şoka dayanamadı."

Babam derin bir nefes alıyor. "Evet." Sesi, havada ıslık çalarak geçen, sivri bir ok.

Nedensiz saldırısını üstüme alınmıyorum. "Kimsenin annemin yerini dolduramayacağını biliyordu. Bu imkânsız."

"Tabii ki annenin yerini dolduramaz. İnsanların yerini eşyalar gibi dolduramazsın. Hayat böyle değildir Jasper. Anlıyorsun değil mi?"

Derinlerde bir yerde, yalancı olduğunu biliyor olmalı ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Annemin sesi ne renkti?" diyorum, konuyu değiştirerek.

Babam tekrar saatine bakıyor. İyi geceler demeye gelmeden önce, kumandada bekletme butonuna basması gerekirdi. Criminal Minds'ın altı dakika, yirmi dokuz saniyesini kaçırdı. Muhtemelen, seri katil çoktan saldırmıştır.

"Ne renk olduğunu biliyorsun. Sen her zaman ne diyorsan, o renkti."

"Kobalt mavisi." Gözlerimi, karakolda yaptığım gibi sıkıca kapıyorum. Bir işe yaramıyor. Gözlerimi tekrar açıp resimlerime bakıyorum. Onları dürbünümün altına, pencere kenarına dizdim. Bana suçlayarak bakıyorlar.

"Annem kobalt mavisi. Onun hakkında hatırlamak istediğim şey bu. Dalgalanan kobalt mavisi kurdeleler."

"İşte onun rengi bu," diyor babam. "Mavi."

"Öyle miydi? Kesinlikle kobalt mavisi miydi?"

Babamın omuzları yükselip, düşüyor. "Hiçbir fikrim yok. Annen konuştuğunda, benim tek gördüğüm..."

"Ne?" Beklerken, dudağımı ısırıyorum. "Ne görürdün?"

"Yalnızca anneni. Renk yoktu. Bana normal görünüyordu. Tıpkı herkese göründüğü gibi. Sen hariç herkese, Jasper."

Sırtını dönüyor ama annemin rengini bırakamıyorum.

"Küçükken de annemin kobalt mavisi olduğunu söyler miydim?" diye baskı yapıyorum. "Başka bir mavi tonundan bahsetmedim mi? Mesela gök mavisinden?"

"Bunu şimdi konuşmayalım. Geç oldu. Yoruldun. Ben de çok yorgunum."

Söyledikleri, yine renklerim hakkında konuşmak istemediği anlamına geliyor. Dünyayı onun gördüğü gibi görüyormuşum gibi davranmamı istiyor, tek renkli ve sessiz. *Normal.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu önemli. Haklı olduğumu bilmem lazım." Ayaklarımı boğmakta olan yorganı tekmeliyorum.

"Ne sanıyordum ki? Tabii ki kobalt mavisiydi." Babamın sesi, hafif bir yaz esintisiyle uçacak kadar hafif. "Uyku saatinden önce heyecanlanma. Uyuman gerekiyor. Yarın okul var ve ben de işe gitmek zorundayım. Bir gün daha izin alamam. Bee'yi düşünmeyi bırakıp, okuluna odaklanman lazım. Karnın daha iyi ama kafanı da toparlamalısın. Tamam mı?"

Geri geliyor, eğiliyor ve alnımdan öpüyor. "İyi geceler, Jasper."

Dört uzun adım ve babam kapıya ulaşıyor. Her zamanki gibi tam sekiz santim boşluk kalacak kadar aralık bırakıyor.

Bir yalan daha söyledi.

İyi bir gece değil. İyi olmaktan çok uzak.

Yataktan fırlayıp annemin sesine ait resimleri tekrar almak için, deri koltuğun koyu bordo gıcırtısını duyana kadar bekliyorum.

Annemin kobalt mavisi tonu, boya tüpünde hazır satılmıyor. Yaratılması gerekiyor. Beyaz ekleyip tonunu açarak, siyahla karıştırıp koyulaştırmaya çalıştım ama denediğim her şey yanlış.

Eğer sanat eserleri beni aldatıyorsa, diğer resimlerim de bir yalandan mı ibaret? Dolabımdaki tüm resimleri gözden geçiriyorum ve Bee Larkham'ın geldiği gün ve sonrasına ait tüm resimleri alıyorum. Toplamda yetmiş yedi tane ve bunları kategorilere ayırıyorum: Papağanlar; diğer kuş sesleri; Bee'nin müzik dersleri; günlük sesler.

Resimlerden endişeli değilim. Renkleri bana zarar veremez.

Renklerini daha detaylı inceleyebilmek için ayrı yığın-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lar oluşturduğum, insan sesleri gibi değiller: Bee Larkham. Babam. Lucas Drury. Komşular.

Tüm ana oyuncular.

Resimleri, onların yüzlerini hatırlayabilmek için yaptım.

Bazı resimler sıraya girmeyi reddediyor. Konuşmaların renkleri birbirine akıyor ve tamamen farklı tonlara dönüşüyor.

İşte tam o anda, daha önce net olmayan bir şeyi anladım. Sorunlarımın başlamasının ve annemin sesini yüzde yüz doğru hatırlayamamamın nedeni şuydu: Hangi ses renklerinin doğru ve gerçek olduğunu, hangilerinin beni kandırdığını ve hangilerinin tamamen yalancı olduğunu artık hatırlamıyorum.

Baştan başlamam gerekiyor. Doğru hatırlayana kadar ne olduğunu asla bilemeyeceğim. İyi renkleri, kötü renklerden ayırana kadar.

Büyük bir fırçayı ıslatıp, paletimde kadminyum sarısıyla kök kırmızısını karıştırıyorum.

Daha sakin ve güçlü hissediyorum. Kontrol bende. Bu hikâyeyi en başından –17 Ocak'tan– her şeyin başladığı o günden itibaren resmedeceğim. İlk resmimin adı: *Tuval Üzerinde Kan Portakalı, Parlak Mavi ve Menekşe Dairelere Saldırıyor.*

Renkleri gerçeği söylemeye zorlayacağım.

Her seferinde bir fırça darbesiyle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

17 OCAK, 07:02

Tuval Üzerinde,
Kan Portakalı, Parlak Mavi ve Menekşe Dairelere Saldırıyor

Mide bulandırıcı pembelerle kırmızıya çalan gıcırdayan Kan Portakalı, 20 numaralı evin orman gibi ön bahçesindeki üç saksağan tanımlanamayan bir kuşla gürültüyle kavga ederken, tüm dikkatimi ona vermemi istiyordu. On ay önce taşındığımızda bu ev boştu ve çeşitli kuş türleri, ağaçlar ve bitki yaprakları üzerinde hak iddia ediyordu.

Babamın bana yılbaşı hediyesi olarak satın aldığı dürbünle, saksağanların öfkeyle kanat çırpıp savaşmalarını izledim. Normalde, dürbünü Richmond Park'taki renkli kuşları bulmak için kullanıyorum, az noktalı ağaçkakanlar, çıvgınlar ve alakargalar. Saksağanların hangi kuşla kavga ettiğini göremedim ama ona saygı duydum. Rakipleri sayıca fazla olmasına rağmen, cesurca direndi. Kuş bir dalın arkasında gizlenmeyi sürdürürken, sesi yeni, sivri uçlu, kızıl kahve şekillerin arasında boğuluyordu.

Evin önüne büyük mavi bir kamyonet geldi ama saksağanlar vahşi saldırılarını kesmediler. Kot pantolon ve lacivert kazak giyen adam, kamyonetten çıktı ve ön kapıya doğru yürüdü. Kot pantolon ve lacivert kazak giyen diğer iki adamı da görene kadar, kamyonetten eşya taşıyanın tek kişi olduğunu sanıyordum.

Çok fazla dikkat etmedim çünkü ağaca iki saksağan daha konmuştu. Üç kabadayı, destek çağırmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra, beklenmedik bir şey oldu: Bir papağan saksağanlara bağırdı –*yeşim göbekli parlak mavi ve menekşe daireler*– ve göğe doğru süzüldü.

Geri gel!

Bağırmak için ağzımı açtım ama boğazım heyecandan kurumuştu ve tek sözcük bile çıkmadı. Şimdiye kadar yalnızca Richmond Park'ta papağan görmüştüm, bizim sokağımızda hiç rastlamamıştım.

Dürbünümü bıraktım ve parkta ve sokağımızda gördüğüm bütün kuşları kaydettiğim, açık turkuaz defterime papağanı not ettim. Saksağanları umursamadım. Onların saldırgan renklerini hiçbir zaman sevmedim.

Yolun karşısında, adamlar işlerine devam ediyordu. *İleri geri.* Evden döşekleri ve kutuları yaka paça çıkarıp, kamyonetin arkasına sıkıştırıyorlardı.

Dürbünümle dallara baktım ama yolun daha aşağısındaki ağaçlarda papağanları göremedim. Saksağanlar da bölge savaşının anlamsızlığını kanıtlarcasına uçup gitmişti.

Ağacı izlemeye devam ettim, papağanı bir kez daha görme şansımı kaçırmış olabileceğimi düşündüğüm için gergindim. Babam okul vaktinin geldiğini söylediğinde, pencereden ayrılmadım. Beni çekmeye çalıştı ama burnum kanayıp göğsüme akana kadar çığlık attım. Babam yine çamaşırları yıkamayı unuttuğu için, temiz beyaz bir gömleğim yoktu; böylece onun kendi odasında yeni bir tasarım üzerinde çalışması, benim de okula gitmemem konusunda anlaştık.

Adamların rahatsız edici renkteki bağırışları ve kamyonetin yüksek devirde çalışan motorunun sivri uçlu sarıları kesildikten çok sonra, sokak garip bir şekilde sessizliğe büründü. Ne bir ispinozun ya da saksağanın, ne kornanın, ne de kapı çarpmasının rengini duydum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki de pencerenin başında beklerken, diğer sesleri görmezden gelmişimdir. Binaya değil ama Vincent Gardens'daki 20 numaralı evin ön bahçesindeki ağaca odaklandım ancak herhangi biri girip çıkmadı.

Hiçbir şey olmadı.

Fırtına öncesi sessizlikti; tüm sokak nefesini tutmuş, papağanın dönmesini bekliyordu.

AYNI AKŞAM, 21:34

Tuval Üzerinde, Bir Tutam Çamurlu Aşıboyasıyla, Hayvanlar Karnavalı

Vincent Gardens'daki 20 numaralı evin pencereleri açıldı ve yüksek sesli müzik, uzun, hızlı bir yılan gibi yolun karşısına uzanıp pencereme ulaştı ve cama vurmaya başladı. Sokaktaki tüm pencerelere vuruyordu.

Buradayım. Beni fark edin.

Renkler büyük bir patlamayla geldi ve birbirlerine karışıp, her şeyi altüst ettiler.

Onları rahatsız edici bulan olabilir. O gece ve takip eden haftalar ve aylar boyunca, gerçekten öyleydiler.

Gösterişli koyu mor çello, piyanonun göz kamaştırıcı parlak elektrik noktaları ve flütün kızıl beneklerle kaplı açık pembe daireleri, resmen sokağa yeni birinin geldiğini ilan ediyordu.

Hem yeni biri hem de bir papağan. İkisi de görülmek istiyordu. İkisi de yüksek sesli, parlak müziği benim kadar seviyordu.

Sonra, çok sonra, bu muhteşem müziğe *Hayvanlar Karnavalı* adı verildiğini keşfettim. Kangurular, filler ve kaplumbağalar için müzik yazan Fransız romantik besteci, Ca-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mille Saint-Saens'in on dört bölümden oluşan bestesiymiş. En çok *Kuşhane*nin, orman kuşlarının renklerini sevdim ama o akşam sıra Aslan Kral'daydı.

Renkler başlar başlamaz, yatağımdan sıçradım ve pencereye koşup, perdeleri yırtarcasına açtım. Uzun sarı saçlı bir kadın, oturma odasında kendini oradan oraya atarken, elinde bir bardak tutuyordu. Benim gibi dans ediyordu, birilerinin bakıp bakmadığına aldırmadan. İçkisini döküp dökmediğini umursamadan.

Dönüyor, kıvrılıyordu, kendini yanardöner parlak müzikal renklerden oluşan bir şala sarıyor ve ona sıkıca sarılıyordu.

Renkler, gözlerimin önündeki şeffaf ekranda birbirine dolandı, birbiri içinde solup parlaklaştı. Uzansam, dokunabilirmişim gibi hissettim.

"Jasper! Sesini kıs şununnnnn..."

Son sözcük uzun ve bitkindi çünkü babamın benimle konuşurken kullandığı cümlelerin çoğu gibi, bu da bitmemişti.

Bana doğru yürüdü ama ben dönemedim. Çarpıcı müzik, kafamdaki her şeyi zihnimden uzaklaştırdı. Evimiz tamamen yansa da, kendi isteğimle bir yere kıpırdamazdım.

Gördüğüm en güzel renk birleşimi olduğunu düşündüm. Tabii ki yanılıyordum. Papağanların şamatası eklendiğinde, çok daha güzel olacaktı. Fakat bunu o zaman bilemezdim.

Dürbünümle karşıdaki eve odaklandım. Rengârenk müzik, oturma odasındaki mobilyaların çoğunu ortadan kaldırmıştı. Kanepe, küçük bir masa ve sandalyeler, piyanonun yanındaki duvarlara itilmişti. Yeşil armut koltuk, ayaklığın üzerindeki iPod'la birlikte duruyordu.

Genellikle pencerede asılı duran koyu kahverengi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

perdeleri ve grimsi beyaz tüllerin, düzgün kareler hâlinde katlanıp, masanın üzerine konduğunu görüyorum. Terk edilmiş, *gereksiz hâle getirilmişlerdi.*

"Aman Tanrım." Babam elimden dürbünü aldı. "İnsanlar ne düşünecek? Bunu yapmamalısın Jasper. Kimse gözetlenmekten hoşlanmaz."

İnsanların ne düşüneceğini sormaya zahmet etmedim. Özellikle bunun cevabını tahmin etmeye çalışmaktan, uzun zaman önce vazgeçtim.

Normalde babamın bir şeyleri kapan elleri beni sinirlendirirdi –kapmak çok kaba bir davranıştır. Bana öğrettiği kurallardan biri budur. Bunu ona hatırlatmadım çünkü renklerin derinliği beni büyülemişti.

Arka planda dönerek dans eden kadının beyaz kolları göz kamaştırıyor, kadının çiçekli sabahlığı sanki ani bir rüzgâra yakalanmışçasına, açılıp kapanıyordu.

Babama bakmak için gözlerimi ondan alamadım.

Tam bana neyi yanlış yaptığımı açıklamak üzereyken, müzik kesildi.

"Hayır! Bekle!" diye bağırdım.

Renkler, tıpkı meşe ağacından uçup giden papağan gibi birden yok oldu. Uzaklaşmadı veya erimedi. Yok oldu. Televizyonu kapatır gibi. Ama sonra…

BİRKAÇ DAKİKA SONRA, 21:39

Tuval Üzerinde, Mars Müziği ve Ilık, Tereyağlı Tost

Kadın, çığlığımı duymuş olmalı.

Odada hızla yürüyüp, armut mindere ulaştı. Daha büyük, daha cesur, parıltılı neon renkler, iPod'dan yayılmaya başladı.

Mars müziği.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu renkler –yalnızca benim anlayabileceğim uzaylı ziyaretçiler– babam gibi insanların varlığını dahi bilmediği renklerdi. Gerçek dünyaya aitmiş gibi görünmüyorlardı. Yalnızca zihnimde varlar –bırakın resmini yapmayı, tarif etmesi bile imkânsız.

Aynı anda gümüş, zümrüt yeşili, menekşe mavisi ve sarı gibi ama bir şekilde bunlardan hiçbiri de değil.

"Evinde çalan müziği seviyor, değil mi?" dedi babam. "Komşular buna bayılacak."

Sanki soruya benziyordu ama verecek bir cevabım yoktu. Ne onun 'kim' olduğunu, ne de Vincent Gardens'daki 20 numaralı evde 'ne' yaptığını biliyordum.

Babamın sözcük seçimiyse, bir kez olsun doğruydu. Ben de, diğer komşularla birlikte bayılmıştım. Komşumuz yalnızca dans etmeyi ve klasik müziği değil, Marslı müziğini de çok seviyordu.

Arkadaş olabileceğimizi hissettim. *Çok iyi arkadaş.*

"Hiç iyi olmayacak," dedi babam. "Şimdiden, evinin önüne arabasını park ederek, David'i kızdırdı bile."

"Kim o?" diye sordum. "Neden düzgün kıyafetleri yok? Neden adamlar mobilyalarını alıp bir kamyonete koydu?"

Babam cevap vermedi. Kadının vahşi dansını, saçını iki yana atışını izledi. Sanırım perde ve mobilya alacak parası olmadığı için ona acıyordu. Sürekli omuzlarından kayarak, düşüp belinden açılan parlak ve çiçekli bir sabahlık giymişti. Dürbünle veya dürbünsüz, çıplak ve tuhaf cildine bakmak bana çok yanlış geldi.

Bu, babamın eskiden o evde yaşadığını söylediği yaşlı kadın değildi. Bu 'kadın' –İsimsiz Kadın– bana yaşlı bir insanı hatırlatmıyordu. *Hem de hiç.* Normalde saçlara çok dikkat etmem ama onun saçları uzun ve sarıydı ve uçu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şuyordu. Odanın içinde zarifçe hareket ediyor, bir balerin veya besteci gibi dönüyor, renklerden oluşan bir orkestrayı yönetiyordu.

"Kim o?" diye tekrar sordum.

"Emin değilim," diye cevap verdi. "Pauline Larkham birkaç ay önce huzurevinde öldü. Bu kadın bir arkadaşı veya yeğeni falan olabilir. Veya uzun zamandır kayıp olan kızıdır. Adını bilmiyorum. Yaklaşık bu yaşlarda olmalı. David bir süre önce ondan bahsetmişti. Bayan Larkham'ın cenazesine gelmeye bile zahmet etmediğini söylemişti."

Benim için yeni bir bilgiydi. Eskiden yolun karşısında yaşayan kadının adının Pauline Larkham olduğunu ve huzurlu bir evde öldüğünü bilmiyordum. Belki de bu evi pek sevmiyordu.

"Peki, bu kadın hangisi? Arkadaşı mı yoksa yeğeni mi yoksa cenazesine gelmeye bile zahmet etmeyen isimsiz, uzun zamandır kayıp olan kızı mı?"

Babam çileden çıkıyordu. Gerçekleri bilmenin önemini kavrayamıyordu. Bir kadının aynı anda iki veya üç kişi olamayacağını biliyordum. Ya birinin arkadaşıydı, ya da biri onu kaybetmişti ve tekrar bulmak için yardıma ihtiyacı vardı.

"Bilmiyorum Jasper. Senin için sormamı ister misin?" Dürbünün kayışlarıyla oynuyordu, deriyi daha fazla eskitmeden dürbünü bir an önce elinden almak istedim. "Ona, sokağımıza hoş geldin demek iyi bir komşuluk örneği olur, değil mi? Ayak uydurmasına yardımcı olmak?"

Kafam karışmış şekilde, pencereden dışarı baktım. Ayağının nerede olduğu çok belliydi ve onları birbirine uydurmak için yardıma ihtiyacı yoktu. Parmak uçlarında oradan oraya geziyordu.

Sorunun saçmalığına değinmek istemedim. Ayakları-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

na odaklanmak yerine, evden koşarak çıkıp kadının evine doğru ilerlemeliydi. Ancak tanışmak için henüz çok erken olduğundan, onu pencereden izleyebilirdim. Konuşmak için hazırlanmaya daha vakit bulamamıştım.

Çok geç!

Koyu renk pantolon ve üst giyen bir adam, Vincent Gardens'daki 20 numaralı evin yolunda yürüyordu. Sokağa yeni geleni karşılamaya giden, heyecanlı bir komşu olduğunu tahmin ettim.

Kapıya çok sert vurdu. *Kızıl kahverengi düzensiz daireler.*

Müzik aniden kesildi.

Bu ziyaretçiden hiç hoşlanmadım. Babamın İsimsiz Kadın'a kendini tanıtmasını engellemişti. Daha da kötüsü, onun renk paletini altüst etmişti.

"A-a," dedi babam.

"A-a," diye katıldım ben de; adam belalı gibi duruyordu.

İsimsiz Kadın, sabahlığını bağladı. Sıkıca. Postaneye vermek üzere bir yılbaşı hediyesini bağlar gibi. On beş saniye sonra, ön kapıda belirdi. Dişçi koltuğuna oturmuşçasına, ağzı kocaman açıldı. Geriye doğru adım atarak kapıdan uzaklaştı. Belki de bu, heyecanlı bir komşu değildi. Kadının ağzının O şeklini almasına neden olmasından pek hoşlanmadım.

"Neden geri geri gidiyor?" diye sordum. "Adam onu korkuttu mu? Polisi arasak mı?"

"Hayır Jasper. Yalnızca 18 numaradan, Ollie Watkins. Geçen hafta annesine bakmak için eve gelmişti. Bayan Watkins çok hasta, buralarda uzun süre görebileceğinden şüpheliyim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oradaki kadının iyi olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle. Ollie'nin ona zarar vermek gibi bir niyeti yok. Biraz şaşırttı, hepsi bu. Muhtemelen buradaki ilk gecesinde ziyaretçi beklemiyordu."

Ellerim tekrar dürbünümü kapmayı arzuladı. Babam onu sıkıca tutuyordu. Bırakmak istemiyordu ama dürbün kendisine ait değildi. *Benimdi.* Tam bu önemli gerçeği söylemek üzereyken, adamın eli uzandı. Nefesimi tuttum. İsimsiz Kadın'ın kemerini tutacağından emin bir şekilde, ben de geriye doğru bir adım attım.

"Endişelenme Jasper. Onu tehdit falan etmiyor. Elini sıkmak istiyor. Unutma, insanlar ilk kez tanıştıklarında bunu yaparlar. Kibarlıktır."

Kadın, onun elini sıkmak istemedi. Belki de babamın sosyal durumlarda ne yapılması gerektiği hakkındaki kurallarını bilmiyordu. Paketi uzun yolculuğu için çok sağlam kahverengi bantla daha da sıkıca bağlaması gerekiyormuş gibi kollarını kavuşturdu.

"Hah. İşte bu iyi oldu," dedi babam.

"Biliyorum. Yani artık kadını o karşıladığına göre, yeni komşumuza hoş geldin diyemeyiz." Yıkıcı hayal kırıklığı omuzlarıma ağır bir yük gibi binip halıyı delerek beni ahşap zeminden aşağıdaki oturma odasına doğru itiyordu. Bu adam, bizim tanışmamızı çalmıştı.

"Onun karşılama komitesi olduğundan şüpheliyim," dedi babam. "Yani, muhtemelen kibarlık yapmak için ona hoş geldin demiştir. Ama ziyaretinin asıl sebebinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Neden? Ne oldu ki?" Gizemli bir amaçla tanışma sırasına atlayıp, bizden önce karşımızdaki İsimsiz Kadın'la tanışmak isteyen, gizemli adam Ollie Watkins'e dik dik baktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Muhtemelen müzik hakkında konuşmak istemiştir. Ses, olduğu gibi evlerinin duvarından geçiyor. O ve annesi, her şeyi daha da yüksek seste duyuyor olmalı."

İşte o zaman garip bir duygu hissettim.

Kıskançlık. Bu sözcük tatsız, salamura soğan rengidir.

Ollie Watkins ve annesi, rengin nahoş seyreltisini çekmek zorunda kalmadı. Duvarlardan emilip, ön odalarına akıyordu.

"Ne kadar şanslılar," dedim.

Babam yanlışlıkla aynı anda nefes alıp vererek, hardal ve kahverengi soslu mürekkep şekilli yuvarlak bir kütle yarattı.

"Yüksek sesli müziği herkes senin kadar sevmez Jasper. Eminim müziğin sesini kısmasını istiyordur. Burası yerleşim yeri, İbiza değil."

Ollie Watkins ve annesi, neden renklerin yok olmasını istiyorlar? İbiza eğlenceli bir yere benziyor.

Ön kapı kapandı ve adam tekrar aynı yoldan ilerledi. Yukarı baktı ve bize elini kaldırdı. Babam da elini kaldırdı, galiba gizli bir işaret.

"Ollie'yi anlaman gerekir," dedi babam. "Annesiyle zor zamanlar geçiriyor. Artık çok uzun sürmez. Fazla vakti kalmadı."

Babam yine yanılıyordu. Ollie Watkins için hiçbir şey hissetmiyordum. Kim olduğunu, nereden geldiğini veya sesinin rengini bilmiyordum. Onu daha önce hiç görmemiştim –en azından görmediğimi düşünüyordum. Kıyafetlerini tanıyamadım.

Ollie Watkins hakkında emin olduğum şey, yüksek sesli müziği sevmediği ve tüm güzel renkleri durdurduğuydu.

Defterimde siyah bir işaretti. Tam siyah değil, ona do-

kunan her şeyi kasten lekeleyecek kumlu gri izlere sahip, kirli bir renk kalıntısıydı.

Odaklanmaya çalıştım çünkü gölgeler tarafından dikkatimin dağıtıldığını hissedebiliyordum. Babam tek bir konuda haklıydı –adam kaldırım boyunca yürüyüp, yandaki eve, Vincent Gardens 18 numaraya girdi. Kesinlikle, fazla zamanı kalmamış annesine dönen Ollie Watkins'di. *Artık her ne için fazla vakti kalmadıysa.*

"İşte bu kadar Jasper." Babam, kayışı dürbünün üzerine sardı. "Uyku zamanı. Yarın okul var. Çılgınlık bitti. Bu gece sokağımızda başka heyecan olmayacak." Sesi, gösteri bittiği için benim kadar hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu.

Dudağımı ısırdım ve gözlerimi kapadım. Mars renklerinin gitmesini istemiyordum, onları uyurken unutabilirim. Saatim her zamanki gibi sabah 06:50'de çalacaktı ama hemen resmini yapmalıydım.

Endişelenmeme gerek yoktu. Mars müziği birkaç dakika sonra çarpıcı bir biçimde geri döndü, ses tekrar yükselmeden önce biraz kısıktı. Daha sonra arttı. Öncekinden çok daha yüksekti.

Gözlerim açıldı. İsimsiz Kadın tekrar oturma odasına geçmiş, dönüyordu ve sabahlığı, rüzgâr daha da güçlenmiş gibi kabarıp şişiyordu.

Kendimi durduramadım. Babamın dans etmemden nefret ettiğini biliyordum ama kollarımı çırpıp sağa sola atlayarak, renklerin içinde yüzdüm. Onunla, renklerin mükemmel uyumunda, dayanışma içinde dans ettim.

Cüretkâr renkler kimin ne düşündüğünü veya söylediğini umursamıyordu.

Babam, her zamanki gibi beni azarlayıp dans etmeyi bırakmamı talep etmedi. Pencerede dikildi ve bu renkli isyanı izledi.

"David Gilbert da sesten şikâyet etmeye geliyor," diye mırıldandı. "Kural koymaya başlaması pek uzun sürmeyecektir. Onun yanına taşındığına pişman olacak."

Akşamın ikinci ziyaretçisi David Gilbert, bahçe yolunda ilerledi. Diğer taraftaki evden, 22 numaradan geliyordu. Eğer bunu görmeseydim ve babam onun adını söylemeseydi, Ollie Watkins geri döndü diye düşünecektim. Şapka takmış olarak.

"Ollie Watkins veya David Gilbert için müziğin sesini kısacağını hiç sanmıyorum," dedim. "Kısabileceğini sanmıyorum. Bu müzik yüksek sesle dinlenmeli. Komşular buna alışacaktır."

Babam kendi kendine gülerken, yuvarlanan, daha koyu bir aşıboyası rengi yayıldı.

"David'le uğraşmak istemezdim. Sanırım bu sefer gerçekten zorlanacak. Jasper, bu kadın her kimse, gerçekten tam bir baş belası olacak."

"Gerçekten mi?"

Bana baş belası gibi görünmedi. Baş belaları yüzlerini eşarpla kapatır ve hafta sonları duvarlara sprey boyalarla grafiti yapar. Cadde köşelerinde takılır, gereğinden fazla yaklaşan herkese tekme ve yumruk atarlar.

Babamın sesi, İsimsiz Kadın için veya bir baş belasına dönüştüğü için endişeleniyormuş gibi çıkmıyordu. *Kimse gözetlenmekten hoşlanmaz* demesine rağmen, dürbünümle onu baştan aşağı inceledi.

"Hımmmmm." *Sesi ılık, tereyağlı tost rengiydi.*

SALI (ŞİŞE YEŞİLİ)

Akşam Geç Vakit

Fırçalarımı, banyodaki lavabonun yanına sıralıyorum. Gece saat 23:47'de uyanık olduğum gerçeğiyle, babamı alarma geçirmek istemiyorum. Yavaşça çeşmeyi açıp, suyun ip gibi akmasını sağlıyorum.

Balıkçıl mavisi küçük dairesel bulutlar.

Bu renge bayılıyorum. Mutlu bir renk, dünya umurunda değil.

Heyecanın getirdiği ürperti, tıpkı her yeni boya tüpünü açtığımda olduğu gibi, sırtımdan aşağı süzülüyor. Pürüzsüz tüpü usulca sıkmayı seviyorum. Çok fazla sıkarsan, boya püskürür, boşa gider; çok az sıkarsan hikâyeyi baştan sona düzgünce anlatmak imkânsız olur.

Küçük bir nokta kadar boya, her zaman için başlanacak en iyi yerdir. Doğru seviyeye ulaşıncaya kadar, sıçrayan renklere ekleme yapıp, boyutlarını büyütebilirim. Bir gece için yeterince şey hatırlıyordum –gizemli kadını ilk kez gördüğümde ne kadar heyecanlandığımı ve onunla bizzat tanışmak için nasıl sabırsızlandığımı.

O gece, David Gilbert tarafından yapılan ve üç dakika, on üç saniye süren ziyaret sonrasında müzik nihayet sustuğunda, komşumuzla tanışabileceğim günü planlamaya başladım. Neye benzediğini hatırlamam (*uzun, sarı saçlar, az kıyafet)* ve muhteşem bir tanışma ayarlamam gerekiyordu.

Bunların ikisi de çok önemliydi. Onun da, herkes gibi aptal ve tuhaf biri olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Umudum vardı: *Ketçap kırmızısı biz sözcük.*

Umarım beni anlar. Neden anlamasın ki? Yüksek sesle Mars müziği dinleyip, çılgınca dans etmeyi seviyor. Aramızdaki tek fark benim soğuğu sevmiyor olmam ki hâlâ sevmiyorum. Yalnızca kıyafetlerim üstümdeyken dans ederim.

Nemli fırçalarımla parmak ucunda yatak odama dönüp onları eski bir el havlusuna hafifçe vurarak kuruturken, boya tüpündeki kan kırmızı beni kucaklıyor. Babamın yatak odasındaki televizyon gri, kumlu çizgiler vızıldıyor ama zihnimde ketçap kırmızısı var.

Yatağa çıkar çıkmaz, yarın okul olduğunu hatırlıyorum ve patlamış mısır sarısı korku, benimle birlikte yorganın altına giriyor. Her ne kadar onu dışarı atıp ketçap kırmızısıyla değiştirmek istesem de, dışarı çıkmayı reddediyor.

Genellikle pazar geceleri gelen istenmeyen misafirim olan korku, teneffüslerde koridorlar boyunca bana doğru yürüyen meçhul yüzler dalgasının meydan okuyuşunu hatırlatıyor.

Bazıları arkadaş canlısıyken, diğerleri öyle olmuyor. İyi ve kötü öğrenciler alınlarından damgalanmadığı için, birbiriyle aynı olan üniformalarından ayırt etmek hiç kolay değil.

Bu kez daha farklı. Yarın çarşamba (diş macunu beyazı) ve korku daha şiddetli bir renk çünkü O OLAY yaşandığından beri, Lucas Drury ile ilk kez yüz yüze gelmek zorundayım.

Geçen hafta, *Büyük ve Aptalca Hatam* yüzünden bana kızgındı. Şimdi polis de dâhil olduğuna göre, çok daha öfkeli olacak.

Dikenli tavus kuşu mavisi tonlarıyla bana bağıracak.

Yataktan atlayıp, aradan sızan ışıktan ve geçen motorun bulanık morumsu çizgilerinden kurtulmak için perdeleri sıkıca kapadım.

Bee Larkham'ın evinin pencereleri, ördek yumurtası mavisi perde kumaşıyla kınayarak bana bakıyor.

Kaç kez özür dilersem dileyeyim, pencere camları beni asla affetmeyecek.

Eğer Bee Larkham'a ne yaptığımı öğrenirse, Lucas Drury de affetmeyecek. Yarın okulda ondan uzak durabilmek isterdim ama yapamam.

Tanıyamadığın birinden saklanmak imkânsızdır.

ÇARŞAMBA (DİŞ MACUNU BEYAZI)

Sabah

Perdelerin arasındaki açıklıktan, papağanlara günaydın diyorum –bizim günlük rutinimiz. Bu küçük kuşların, altı haftadan biraz daha büyük olduğunu tahmin ediyorum. Genellikle neşeli kantaron çiçeği mavisi ve düğünçiçeği sarısı balonlarla öterler. Bugün tüylerini düzeltiyor ve kendi aralarında sohbet ediyorlar. Beni görmezden geliyorlar çünkü onları korumadım. Ağaçta yalnızca iki genç ve beş yetişkin var –normalden çok, çok daha az. Biri boş yemliği gagalayarak, yem püskürtmeye zorluyor. Neden böyle olduğunu anlayamıyor.

Richard Chamberlain'in gizlice dinleyen adamları beni izliyor olabilir diye perdeleri tamamen açamıyorum. Çabucak göz atıyorum. Mavi üniformalar giyen iki küçük kız 24 numaradan koşarak çıkıyor: Bu adreste Molly ve Sara oturuyor. Bir kadın peşlerinden koşuyor –muhtemelen anneleri Cindy'dir. Kızlara her zaman –hafta sonları bile– benzer kıyafetler giydiriyor, bu yüzden hangisi Molly, hangisi Sara hiç bilemiyorum.

Sokakta minibüs falan göremiyorum. Polis arabası da. Bee Larkham'ın evinin ön kapısını çalan bir dedektif de yok.

Ev, dün gecekiyle tamamen aynı görünüyor:

Terk edilmiş.

Sitemli.

İntikam peşinde.

Perdeleri kapalı bırakıp, üniformamı dikkatle, olabildiğince az hareket ederek giyiyorum. Midem sivri yıldızların şarkısını söylüyor. Enfeksiyon kapıp kapmadığımı bilmiyorum, hâlâ doktora gitmedik. Bana babam bakıyor. Böylesi daha güvenli.

Doktor, ikimize de birçok zor soru soracaktır.

Annemin düğmelerinden birini, pantolonumun cebine sokuyorum. Ceketinden kestim ve yanımda taşıyorum, böylece strese kapıldığımda annem hep yanımda oluyor.

Sonra, ceketimin cebine bir beşlik sıkıştırıyorum. Paranın kenarları kıvrık ve yırtık, kafa derimi kaşındırıyor ama değiştiremem. Başka harçlığım kalmadı.

Bakmadan, elimi yatağın altına sokuyorum. Tam olarak nereye uzanacağımı biliyorum. Parmaklarım soğuk ve bağışlamaz bir şeye kenetleniyor: Şekli bozulmuş porselen bir kadın heykeli. İki ay önce onu Bee Larkham'a iade etmekten çok utanıyordum ve artık bunu için çok geç.

Kırık süsü de ceketimin altına saklıyorum –evine dönemiyor ama benim odamda da kalamaz. Artık kalamaz. Doğru olmaz.

Unutma beni çiçeği mavisi battaniyenin düzgünce asılı olup, yuvamın girişini kapayıp kapamadığını kontrol ediyorum ve yatak odamın kapısını kapıyorum. İki kez. Kapandığından emin olmak için. Ancak o zaman aşağı kata inebilirim.

Babam, mutfakta pastırma kızartıyor. Bana dönmüyor. Bu fırsatı kullanarak, süsü okul çantama, Bayan Thompson'ın verdiği matematik ödevlerinin yanına koyuyorum. Ayıplayarak parmaklarıma batıyorlar. Ödevi geçen salı vermişti ve hâlâ yapacak vakit bulamadım.

Babam okul günlerinde asla kızartma yapmaz. Yalnızca beni gitmeye zorladığı futbol idmanlarından önce, pazar sabahları pastırma yeriz. Bu hafta sonu futbol oynamadım ve üzerinde annemin adı yazılı olan Richmond Park'taki bankta oturmadım. Babam koşmaya gitmedi. Eğer biri bizi izleseydi, Wishart Ailesi rutininin –aynı zamanda Bee Larkham'ın da– bozulduğunu fark ederdi.

Bacaklarım, odamın köşesinde battaniyelerin altında saklanıncaya kadar durmadan koşmak istiyor.

"Bir tabak al Jasper. Neredeyse pişti. Bugün ikimizin de iyi bir kahvaltıya ihtiyacı var."

İyi. Yine bu aptal sözcük.

İyi geceler. *İyi* bir kahvaltı. *İyi* günler. Ama bu sözcük, *iyi* bir renk değil, kızıl meyve suyu göbekli, kırık sarı.

Babamın pazar günü kızartmayı unuttuğu pastırmayı istemiyorum.

En sevdiğim mavi-beyaz çizgili kâseyi alıyorum ve mısır gevreğine uzanıyorum.

Haşır, haşır. *Aysberg marulunun kıvrımlı dalgaları.*

Taneler kâseye, ikinci çizginin ağzına kadar doluyor. Emayenin gri çatlağına ulaşana kadar süt dolduruyorum. Hassas bir işlem. Çatlağın üzerinde, mısır gevreği berbat oluyor ve baştan başlamam gerekiyor.

Babam dönmüyor. Açık kahverengi benekler söyleniyor. "İstediğini yap. Hepsi bana kaldı."

Maşa kullanarak, pastırmaları tavadan alıyor ve tabağındaki yığının üzerine koyuyor. Masada her zamanki yerine, Bunu yaparak beni göz teması kurmaya ve konuşma becerilerimi geliştirmeye teşvik ettiğini söylediği yere, karşıma oturuyor.

Onun, sandalyesinin büyülü bir şekilde kanat çıkarıp havada süzülmesiyle, mutfak penceresinden uçup gitmesini diliyorum.

Kaşığımı alıyorum ve sütün üzerinde minik sallar gibi yüzmekte olan yedi adet mısır gevreğine bakıyorum. Boğazım daralıyor. Beş mısır gevreğini denize geri bırakıyorum.

"Umarım bugün iyi hissedersin Jasper çünkü bütün günümü şirketteki toplantılarda geçireceğim."

Cümlede soru işareti algılayamıyorum. Açıklamaya benziyor.

"Evet." Bu da bir yalan ama duymak istediği şey. Eğer babama yardımcı olacaksa, istemediğim şeyler söyleyebilirim. O da aynısını benim için yapıyor.

Çok zor günler geçiriyor. Benim gibi. Ama onun ovalayacağı anne ceketi bile yok.

"İyi bir haberim var." Nefes veriyor. "Konferans görüşme yapmam gerekiyor. Eve, yedek anahtarla kendin girmelisin."

Bir mısır gevreği boğazıma takılmışçasına öksürüyorum. Mısır gevreğinin tadı yanlış. Bir acayiplik var. Süt de öyle. Babam kazara yanlış markaları almış olabilir diye, markaları kontrol ediyorum. Her zamanki markalar. Sorun bende olmalı. Bu sabah farklı olan *benim.*

Sınıf arkadaşlarım fark eder mi? Peki ya öğretmenlerim? Babam fark etti mi?

"Bunu yapabilirsin, değil mi?" diye soruyor. "Sorun olmaz, değil mi Jasper? Anahtar her zamanki yerinde. Çiçek saksısının altında. "

Kâseyi itiyorum ve kaşığı bir silah gibi savuruyorum.

Bu çok fazla. Bunu yapamam.

Üç mısır gevreği boğuluyor. Onları kurtarıp kurtarmamak konusunda kararsızım. Yüzmeyi öğrenmeleri gerekirdi ama yardım etmemek de yanlış olur. 999'u arayamamak gibi olur.

"Evet. Bunu yapabilirim. Tamam. Sorun olmaz."

Bu bir problem. *Benim problemim.* Burada yalnız kalıp, Bee Larkham'ın pencereleri tarafından izlenmek istemiyorum.

"Dün gece söylediklerimde ciddiydim," diyor babam, pastırmasını ısırırken. "İkimizin de bunu unutması gerekiyor. Bee'nin evinden uzak duracaksın. Kesinlikle o eve yaklaşmayacaksın." Yemeği çiğniyor, çenesi bebek pembesi çıtırdıyor. "Okuldan sonra papağanları beslediğini komşulardan duymak istemiyorum. Anlıyor musun? Onun ön bahçesi yasak bölge, arkadaki geçit de öyle."

Kaşık elimden düşüyor, kızıl renkte tıkırdıyor. "Papağanları beslediğimi hangi komşu söyledi?" Oturduğum yerde rahatsızca kayarken, cebimdeki beşlik hışırdıyor. Cebimden yükselen grimsi-nane yeşilini görmediği için, hiçbir rengi göremediği için seviniyorum. Beni göremiyor. En azından doğru şekilde.

Babam, derin, tatlı aşıboyası rengi gülüyor.

"Sokaktaki casuslarımın kimler olduğunu söylemeyeceğim. Kimliklerini deşifre etmeyeceğim."

Bu benim için yeni ama piyangoyu kazanmak veya kansere çare bulmak gibi iyi bir haber değil. Sokağımızda casuslar var, pencerelerinden dürbünle bakıp, insanlar hakkında notlar tutan, benden başka casuslar. Babamla beni Bee Larkham'ın cesedi hakkında gizli kodlarla konuşmaya zorlayan siyah camlı minibüstekilerden başka casuslar.

Hain casus David Gilbert mı? Bahse girerim odur.

David Gilbert'ın her zaman papağanları izlediğini ve onları öldürmek için fırsat kolladığını düşünürdüm.

Başından beri beni yanlış şüpheliyi izlemem için kandırıyormuş.

"Evet, baba, ikimiz de bunu unutmalıyız." Tıpkı dün geceki minibüs gibi, muhtemelen daha sonra beni kontrol etmek için tekrar gelecektir.

"Aferin oğluma. Hadi ye bakalım. Gücünü toplamalısın."

Sütü dökerek, kâseyi bana doğru itiyor

"Aç değilim."

"Tost yapayım. Yoksa donmuş simit mi çözdüreyim?"

Sandalyemi geriye itiyorum ve salona yürüyorum. Yavaşça, kollarımı eski paltoma sokuyorum. Giymek için bulabildiğim tek şey bu.

"Ne oldu oğlum?"

Babam peşimden salona geldi.

Başta, röntgen gibi görüşü olduğunu ve beşlik için beni aramayı planladığını düşündüm ama ceketi görmezden gelerek, sargıyı değiştirdiğimi söylememe rağmen gömleğimin altına bakıyor.

"Daha iyi görünüyor," diyor. "Unutma, kimseye karnını gösterme ve oyun bahçesinde koşma. Yoksa çok daha kötü olabilir."

"Biri beni kovalayıp, kaçmam gerekmedikçe koşmam," diye belirtiyorum. "Yapılacak tek mantıklı şeydir. Öylece durup yakalanamam. Bu delilik olur."

"Jasper." Gözleri alnımı yakarak deliyor.

"Efendim?"

"Bunu atlatacağız, söz veriyorum."

Babam son zamanlarda çok fazla söz verdi. Onu, bir de bundan sorumlu tutamam. Derin bir nefes alıp ön kapıyı açıyorum. Babam bu sabah beni okula götüremez çünkü iş yerinde yoğun bir gün bekliyor. Bahçe yolunun sonuna kadar geliyor. Ne yaptığını biliyorum –yolun karşısına geçip, Bee Larkham'ın evinin yanından geçmeyeceğimden

emin oluyor. Daha da kötüsü, kuş yemliklerini doldurmak için kapıdan geçebilirim. Ama bunu yapamam çünkü yem torbasını sakladı.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Eve girdiği anda, karnımı bıçaklayan bir koşuya başlıyorum. Bir an önce sokaktan çıkmam gerekiyor. Babamın uyarısından sonra dikkat ediyorum, David Gilbert'ın beni Vincent Gardens boyunca, Pembroke Caddesi'ne kadar takip etmediğinden emin oluyorum.

Harborne Caddesi'ne ulaştığımda, yalnız olduğumdan yüzde yüz eminim, Bee Larkham'ın bozulmuş süsünü çıkarıyorum. Parçalanan ilk porselen kadın heykeli buydu. Tekrar yapıştırmayı denedim ama lekeli yüzü, eciş bücüş elbisesi ve kırık şemsiyesiyle şu anki görünüşünden nefret ediyor.

Parçaları eksik.

Beni suçluyor.

Onu bir çöp tenekesine savurup, aceleyle okula gidiyorum.

Suçlu hissediyorum fakat yapılabilecek en iyi şeydi.

Yardım edemezdim.

Tekrar bir bütün hâline getiremezdim.

ÇARŞAMBA (DİŞ MACUNU BEYAZI)

Öğleye Doğru

İlk matematik dersinde güvendeyim. Lucas Drury beni 312b'de bulamaz. Aynı derslere girmiyoruz, o ikinci yılında. Bu dersi zor olmasına rağmen seviyorum. Geri kaldım çünkü geçen hafta verilen ödevleri yapmadım. Yalnızca birkaç sayfaydı ama yepyeni bir müfredatı bitirmişler gibi görünüyor.

Bayan Thompson, yetişmeme yardım edeceğine söz verdi. Şu ana kadar en sevdiğim öğretmenim o. Hoş, koyu lacivert bir sesi var ve siyah pantolonuna uyan bluzlarını sistemli bir sırayla giymesi bana çok yardımcı oluyor.

Diğer kadın öğretmenlerin hiçbiri onun gibi giyinmiyor. Rutine ve renge karşı garip bir nefretleri var, tıpkı gri, mavi veya siyahta takılıp kalan erkek öğretmenler gibi.

Kimliğini kolayca saptayabildiğim görünüşü dışında, Bayan Thompson'ın en iyi özelliği, oturma planı konusunda ısrarcı davranması. Herkes, her derste aynı yere oturmak zorunda. Tartışmak veya itiraz yok.

Her zaman arkada, soldan dördüncü sırada oturuyorum, bu da insanların kafalarının arkasını ezberlemek ve onları belli bir sıraya koyabilecek şansım olduğu anlamına geliyor.

Şu şekilde ilerliyor:

Sıra 1, sandalye 3: *Susie Taylor, kubbe biçimli kafatası, omuzlarda sarı saç.*

Sıra 2, sandalye 4: *Isaiah Hadad, boynunun arkasında sivilce izleri, kısa, siyah saç.*

Sıra 3, sandalye 1: *Gemma Coben, cekette kepek, yağlı, mat sarı saç.*

Sıra 3, sandalye 2: *Aar Chandhoke, gri türban.*

Sıra 3, sandalye 3: *Jeanne Boucher, siyah balıksırtı örgülü saç.*

Bil Bakalım Kim? oyununu tersten oynamak gibi bir şey ama diğer oyunların aksine, kazanma şansım var. Tabii eğer sınıf arkadaşlarım bana dönmezse veya kendi sıramda, sağımda kalan sınıf arkadaşlarımı tanımlamam istenmezse. Onların neye benzediğini hatırlamıyorum. Bu pozisyondan onların yüzlerini ezberleyemedim.

"Cebirsel denklemler y eşittir mx artı c şeklinde yazılabilir," diyor Bayan Thompson. "Düz bir grafik çizebiliriz. Herkes zil çalmadan önce başlasın, bir sonraki derste kaldığımız yerden devam ederiz."

Cetvelimi evde unuttum ve çizgiyi çekmek için dosyamın kenarını kullanmak zorundayım. Bu sabah çok güvenilmez hissediyorum.

Portakal suyu rengi ikinci sıra, beşinci sandalyeden patlıyor: Kıvırcık kızıl saçlı Lydia Tyler, Bayan Thompson'la tartışıyor.

"Yemin ederim doğru," diyor yüksek sesle.

"Kararını ver Lydia." Bayan Thompson öfkeli bir kaplumbağa gibi geriliyor. "Bu hafta bir gözaltı cezası daha almadan önce, doğruyu söylemeni tavsiye ederim."

Doğru çizgiler.

Doğru hikâyeler.

Bunlar en iyi hikâyelerdir ama aynı zamanda anlatması en zor olanlardır.

Lucas Drury, Richard Chamberlain'e Bee Larkham hakkında doğruyu söyleyecek mi? Polise *ne* söyledi? Onların bu işe nasıl karıştığını anlamıyorum. Lucas geçen hafta her şeyi hallettiğini söylemişti.

Babam hikâyeme inanıyor. Sanırım bu işten paçayı sıyırdım ama Bee'yi beni aramaması için uyar. Anladın mı Jasper?

"İyi misin Jasper? Düzgün bir çizgi çekmek için cetvelimi ödünç almak ister misin?"

Bayan Thompson, Lydia ile doğru hikâyeler üzerine tartışmasını bitirdi. Onun kazandığını sanıyorum; matematik öğretmeni olmak için zeki olmanız gerekir. Sıramın yanında duruyor ve içler acısı çizgime bakıyor. Çizgi onun bakışı altında utançtan kıvrılıyor.

Gümüş sarı dans eden çizgiler havada çınlıyor.

"Zil seni kurtardı," diyor Bayan Thompson.

Yanılıyor. Kurtulmadım. Bu ilk teneffüs. Artık onun sınıfında saklanamam. Koridorlara cesaretle karşı koymalıyım.

"Her şey yolunda mı Jasper? Titriyorsun."

Bayan Thompson ve ben, her zaman aynı dalga boyundayız. Örüntüleri ve düzen ihtiyacını anlıyor. Ona midemde ağıza benzer bir kesik olduğunu söylemek istiyorum. Ayağa kalkıp, sandalyemi geri iterken, açılıp kapanıyor ve acı, gümüş, sivri yıldızların derimde dans etmesine neden oluyor.

Bee Larkham'a ne yaptığını hiç kimseye söyleme.

Çeneni kapalı tut.

Cevap vermeden sınıftan ayrılıyorum çünkü yalan söylemek istemiyorum. Başka insanlara bunu yapabilirim ama Bayan Thompson'a yapamam. Gerçek şu ki, nasıl yaralandığımı bilmiyorum. Karnıma ne olduğunu hatırlayamıyorum. Cuma gecesini yalnızca bölük pörçük hatır-

lıyorum. Beynim, geri kalanı bloke etti. Her şey puslu ve belirgin bir renk seçilemiyor.

Tahmin mi edeyim?

Bee Larkham'ı öldürürken, kazara kendimi de kestim.

Koridor boyunda ilerleyen siyah pantolonlar ve siyah ceketler demeti arasından bir el uzanıyor. Beni duvara dayıyor. Açıkçası, yakalanmadan buraya kadar gelebildiğime bile şaşıyorum.

Çocuğun yüzü, ona eşlik eden ceketlerden ayırt edilemiyor. Yüzü yerine, eline odaklanıyorum. Teninin üzerinde mavi tükenmezle yazılmış bir telefon numarası var. Bu numarayı arasam, Lucas Drury'nin babası mı açar? Yoksa küçük kardeşi Lee mi? Lee eskiden Bee Larkham'dan elektrogitar dersi alıyordu. Onun renklerinin çeşitliliğinden hoşlanıyordum.

"Endişelenme," diyorum. "Dün polise seninle Bee hakkında hiçbir şey söylemedim, yemin ederim. Yalnızca okul arkadaşlarım ve kondomlar hakkında sorular sordular."

"Dalga mı geçiyorsun?" Çocuğun yüzü belli belirsiz görünüyor, sesi koyu hindistancevizi kahverengi. "Neden polisler ve kondomlar hakkında konuşuyorsun?"

Ardından gelen sivri zerdeçal rengi küfür sözcüğüyle irkiliyorum.

"Ben, ben bir şey bilmiyorum." Kekeliyorum.

Tükenmezle telefon numarası yazılmış el Lucas Drury'ye ait değil, sesi yanlış renkte. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Rengi, okuldaki birçok çocuğun rengine benziyor. *Sıradan kahverengi, resmini yapacak kadar ilginç değil.*

Koridorda bir o yana bir bu yana bakıyorum, üniforma

giymemiş birini görmeyi umuyorum. Havamı alıyorum. Keşke Bayan Thompson ortaya çıksaydı ama o muhtemelen masasında, kitaplarını işaretliyordur. Çok çalışkan, düz mantık ve organizedir.

"Tabii ki bir şey bilmiyorsun." Çocuğun eli ceketimin cebine dalıyor ve beşliğimi çekiyor. Sanki nerede bulacağını biliyormuş gibi. Bu nasıl mümkün olabilir?

"O benim," diye fısıldıyorum.

Tükenmez Elli'nin yüzü yaklaşıyor. Soluk ve sivilce izli.

Bu detayları daha önce fark etmemiştim. Başka yere bakıyorum, gözlerime hançerler batıyor. Evcil hayvan dükkânından papağanlara yem almak için o paraya ihtiyacım var ama sesimi bulamıyorum. Tükenmez Elli'ye hiçbir şey söyleyemiyorum.

"Bunu geri zekâlı vergisi olarak düşün. Yoluma çıktığın için bana borcun olan para." Tekrar ceplerime vuruyor. "Bakalım. Yok ya. Ben de öyle düşünmüştüm. Sanki sende kondom olur da! Sana acıyıp da veren bile olmaz."

Paramı cebe atıyor, sarı-kahverengi sarmal çizgilerle ıslık çalarak, Ceketlere dönüyor. Çetenin boyutları arttı. Gülüşmeleri ve alayları lahana yeşili çizgili koyu gri fırtına bulutları.

Onu durdurmaya çalışmıyorum. *Bu anlamsız.* Benim iki katım ve dövüşerek paramı ondan geri alamam. Peki, şimdi ne yapacağım? Evde bir yerde gizli yarım torba yemim var ve hiç param kalmadı. Babamdan para isteyemem, niçin istediğimi soracaktır.

Kendisine karşı gelip, papağanları beslemeyi planladığımı kabul edemem. O geç saatlere kadar çalışırken, Bee Larkham'ın evine gideceğim. Aslında tam olarak evine diyemeyiz. Ön bahçesine. İçeri girecek kadar cesur değilim. Bulabileceğim şeylerden korkuyorum.

Koridordan aşağı yürüyor, Tükenmez Elli'den uzaklaşıyorum. *Yeterince hızlı değilim.* Birkaç saniye içinde, beni yine yakalıyor. Bu kez elini omzuma koyarak, irkilmeme neden oluyor. Ona bakmıyorum.

Çiçekbozuğu izleri ayın kraterlerini düşünmeme neden oluyor. Eğer onlara bakarsam, beni yutarlar ve bir daha oradan çıkamam.

"Başka beşliğim yok," diyorum.

"Paranı istemiyorum Jasper." Beyazımsı, neredeyse şeffaf çizgiler fısıldıyor. Gerçek rengini tanımlayamıyorum. Kafamı eğip, sağ eline bakıyorum. Üzerinde telefon numarası yok.

Bu, Tükenmez Elli değil.

Kulağıma fısıldıyor: "Bee Larkham hakkında polise ne söylediğini bilmek istiyorum."

Yüzünü incelememe veya gerçek rengini görebilmek için sesini yükseltmesini söylememe gerek yok. *Lucas Drury.*

Her şeyin merkezindeki, fısıldamadığı zamanlarda sesi çamurcun mavisi olan çocuk.

Bee Larkham'ın en sevdiği renkti, benim serin mavimden çok daha fazla severdi.

Hiç beklemediğim anda ortaya çıkan, bir başka rahatsız edici gerçek daha.

"Dün karakolda olduğunu biliyorum Jasper," diyor sessizce. "İnkâr etmenin bir anlamı yok. Babam bilgi almak için bir polisi aradı. O da senin babanla birlikte konuşmaya gittiğini söyledi."

Açık Bakır beni güldürüyor ama Paslı Krom Turuncu da olabilir.

"Hiç komik değil seni aptal. Babam çok sinirlendi."

"Bunu bana geçen hafta belirtmiştin. Yorganı kafasının üstüne çektiğini söylemiştin."

"Yün, seni aptal ve olayı çözdü. Facebook şifremi buldu ve BL'nin Bee Larkham olduğunu tahmin etti. Cumartesi sabahı doğrudan karakola gitti ve Bee'nin bir pedofil yani genç çocukları avlayan bir suçlu olduğunu söyledi. *İki oğlum. Muhtemelen başka kurbanlar da vardır*. Aynen böyle söyledi."

Beyaz dairelerle serin mavi soluk verdim. "Haklı mıydı? Bee Larkham, Lee dâhil genç çocukları avlayan bir pedofil miydi?"

"Tabii ki değildi," dedi daha yüksek sesle. "Bana âşıktı. Başka kimseye değil ama... Boş ver şimdi bunu. Vaktimiz yok. İkimizin de başı belada. Şimdi bizim—"

Mavimsi yeşil, parlak atkestanesi kahverengi tarafından kesildi.

"Lucas! Ne yapıyorsun? Acele et!"

İki çocuk ona doğru yaklaşırken, Lucas omzunun üzerinden bakıyor. İkiz gibi görünüyorlar ve onun arkadaşı olmalılar. Gülümsemiyorlar. Lucas gülümsüyor mu, emin değilim. Beni yakaladığından beri ona hiç bakmadım. Eli yanmışçasına omzumdan düşüyor.

"Gitmem gerek Jasper. Öğle yemeğinde her zamanki yerde buluşuruz, tamam mı? İkimizden biri tekrar polisle konuşmadan önce hikâyemizi doğrulamalıyız. Anlaştık mı?"

Kafamı aşağı yukarı sallıyorum çünkü doğru çizgiler ve doğru hikâyeler konusunda ona katılıyorum.

Bunlar ikimizin de anlatması gereken hikâyeler ama ben o kadar aptal değilim. Önce Lucas Drury'nin gitmesi gerekiyor. O ve Bee Larkham için yapmak zorunda kaldığım onca şeyden sonra, bana bu kadarını borçlu.

ANNEMİN HİKÂYESİ

Bu, doğrudan annemin hikâyesi, benim değil. Yalnızca üç veya dört yaşındaydım. Plymouth'daki evimizin arka bahçesinde, bir yaz akşamı onunla beraber oturuyordum. Babam yoktu. Afganistan veya Irak'ta Kraliyet Deniz Piyadeleri ile birlikteydi. Hangi ülke olduğundan emin değilim. Önemli de değil. Birbirimize sahipken, onun yanımızda olmasına ihtiyacımız yoktu.

Çıplak ayaklarımızın altındaki çimler ılıktı. Güneşte yanmış sarı çimlerde ayak parmaklarımı oynatışımı hatırlamıyorum ama annem kırmızı kamyonumla oynarken bunu yaptığımızı söylemişti. Annemin ayağına çarpıp devrilen, hurdası çıkmış sarı arabayı kurtarmaya gelmişti.

Bana bu hikâyeyi defalarca anlattı çünkü gerçekten yaşandığını hatırlamayacak kadar küçüktüm. Benim için bu hikâyeyi hatırladı ve en sevdiğimiz masal hâline geldi.

"O da ne?" diye sordum.

"Sığırcıkları mı diyorsun? Bak işte, oradaki ağaçta gürültü yapan kuşlar."

"Hayır. O kuşları demiyorum. Onlar kırmızımsı pembe. Diğer sesi diyorum. Kısa mavi çizgiler."

Bir kızıl gerdan öterek, çitin üzerinden atlıyor. "İşte bu," diye bağırdım. "Söylediğim renk bu. Hareketli limon parçalarla kısa mavi çizgi."

"Sesleri duyduğunda," dedi annem "renkleri mi görüyorsun?"

Evet dedim, tabii ki görüyorum. *Herkes görmüyor mu?*

Annem, tekrar tekrar kafamı öptü.

Sonunda gülmeyi bıraktığımızda "Herkes görmüyor," dedi. "İkimizin seslerin rengini gördüğümüz harika hayatı, herkes anlamıyor Jasper. Çok yazık. Onlar için yazık, bizim için değil çünkü biz harika bir yeteneğe sahibiz."

Bir sürü şeyin üzerinden geçtik, arka bahçede duyabileceğimiz çim biçme makinesi, araba motoru, yukardan geçen uçak ve bir komşunun penceresinden gelen radyo müziği gibi şeylerden başladık. Anneme, her ses için duyduğum renkleri söyledim.

Çim biçme makinesi: *Parlak gümüş.*
Araba motoru: *Turuncu.*
Uçak: *Açık, neredeyse şeffaf yeşil.*
Radyo: *Pembe.*

Sonra diğer şeylere geçtik. Annemin geceleri serinlemem için odama koyduğu vantilatörün sesi (koyu mürekkep mavisi ışıltılı gri ve beyaz).

Köpek havlaması: *Sarı veya kırmızı*
Kedi miyavlaması: *Yumuşak menekşe mavisi*
Babamın gülüşü: *Çamurlu, sarımsı kahverengi*
Su ısıtıcı: *Gümüş ve sarı kabarcıklar*

Uzun süre renklerim hakkında konuştuk, annem beni daha önce bu kadar mutlu görmediğini söyledi. Gülümsemem, bir kulağımdan ötekine uzanıyordu.

Sonsuza kadar konuşup, oyun oynayabilirdik ama annem geç olduğunu ve banyo yapıp dinozor pijamalarımı giymem gerektiğini söyledi.

"Grrr!" diye bağırdım. "Dinozorların sesi ne renktir?"

İkimiz de morun tonları olduğuna karar verdik çünkü T-rex oyuncağımın karnını sıktığımızda duyduğumuz sesin rengi buydu.

Annem beni kaldırdı ve kalçasında en sevdiğim pozisyonu aldım.

"Bana sırrını söylediğin için teşekkürler Jasper," dedi. "Şimdi de ben sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Evet!" diye bağırdım. "T-rex de duymak istiyor!"

"Benim için, sığırcıklar mavimsi yeşil, kızıl gerdanlar parlak sarı ve su ısıtıcı turuncu baloncuklu koyu gri." Hızlıca yanağımdan öptü. "Baban renkler hakkında konuşmamdan hoşlanmıyor, bu yüzden eve geldiğinde ona seninkileri söylemene de gerek yok. Dünyayı bizim gibi göremediği için üzülecektir Jasper. Herkes aynı değildir. Biz şanslıyız."

Haklıydı ama şansım eninde sonunda tükenecekti. Annem ölünce, dünyayı benim gibi görebilen hayatımdaki tek kişiyi de kaybetmiş oldum.

Benim farklı tonlarımı ve onunkilerle karşılaştırıldığında nasıl olduklarını duymaya bayılıyordu.

Renklerim onu özlüyor. Onları benim kadar seven biriyle paylaşılmayı istiyorlar. Ama yine de gördüğüm renk tonları hakkında konuşmam gerekiyor –babamla bile– çünkü annemin bir parçası da onlarla birlikte yaşıyor.

Bu doğrudan benim hikâyem.

Sonundan nefret ediyorum ama değiştiremem.

ÇARŞAMBA (DİŞ MACUNU BEYAZI)

Öğleden Sonra

"Bilim laboratuvarı bu tarafta kalın kafalı." Yemek salonundan aceleyle çıkarken bir el yakamı kavrıyor ve beni geri çekiyor. "Lucas yemekten sonra kaçabileceğini söylemişti. Konuşmak istiyor."

Bu çocuğa X diyorum.

Şeytani ikizi Y de, herhangi bir durumdan kick boks yetenekleriyle kurtulabilecek gizli Ninja olma ihtimalime karşın arkada bekliyor.

Değilim ve yapamam.

Bana dokunmuyorlar –bu saldırı olur. Koridorda sessizce eşlik ediyorlar. X önde, Y arkada yürüyor. Kimse, kendi isteğim dışında götürüldüğümü bilmiyor çünkü çığlık atmıyorum. İşe yaramaz. Birilerinin yardım edeceğinden şüpheliyim. Yanımızdan geçen kızlar bile etmez. *Özellikle onlar etmez.* Muhtemelen düğün çiçeği sarısı gülücükler saçarlar.

Bilim laboratuvarına ulaştığımızda, Y kapıyı açıp beni içeri itiyor. Bir çocuk banka tünemiş. Dudağı patlamış ve yanağında soluk yeşil bir morlukla, elinde uzun kırmızı bir iz var.

Lucas Drury olabilir. Saçlarını dağıtmış, dudağını patlatmış ve elini çizmiş bir fırtınayla kavga ettikten sonraki hâli. Daha önce koridorda konuştuğumuzda yüzüne bak-

mamıştım, bu nedenle aynı çocuk olup olmadığını bilemem. Hiçbir şey söylemiyorum. Böylesi daha güvenli.

"Sizi takip eden oldu mu?" Sesi alçak ve kısık. Koyu yeşilimsi mavi bir renk. *Lucas Drury'nin rengi.*

"Bilmem," diyor Y. "Sanmıyorum."

"Öyleyse ne bok yemeye bakıyorsun? Çık dışarı!" *Çamurcun mavisi.*

Kesinlikle o.

X ve Y'nin omuzları yukarı aşağı hareket ediyor. Arkalarından kapıyı çarpıyorlar.

Ürperiyorum, yalnızca ezilmiş böcek rengi 'bok' yüzünden değil, ayrıca artan endişem yüzünden. Okulda ve sokağımızda casuslar olduğunu hiç bilmiyordum –Bee Larkham ve benim hakkımda tehlikeli kanıtlar arayabilecek David Gilbert gibi insanlar.

Şu anda bir şeyden eminim: Her yerde casuslar var.

Lucas Drury'ye bakıyorum. Yaptıklarımdan ve tüm hatalarımdan dolayı öfkeyle titriyor. O uzun adımlarla bana doğru gelirken, cebimdeki annemin düğmesini daha sert ovuyorum. Geçen seferki gibi beni duvara çivileyecek. İçgüdüsel olarak, geri çekiliyorum. Kafam yine periyodik cetvel posterine çarpıyor. Solumda tulyum, sağımda rubidyum var.

Önümde duruyor. "Bana her şeyi anlat."

Anlatamam. *Onu* düşünmek istemiyorum. Postere bakmak için kafamı çeviriyorum.

Mendelevyum, nobelyum, iterbiyum, tulyum.

"Acele et Jasper. Birileri bizi burada bulmadan konuş. İkimizi de tekrar sorguya çekmeden önce polise neler söyleyeceğimizi kararlaştırmalıyız."

Kendimi durduramadan önce, "Paslı Krom Turuncu," diyorum.

"Ne?"

"Ünlü aktör Richard Chamberlain gibi, o bir dedektif," diye ağzımdan kaçırıyorum.

"Dur. Kafamı karıştırıyorsun. Sen kiminle konuştun?"

"Richard Chamberlain, Bee Larkham hakkındaki ilk sorguyu istedi, ne demekse artık. Açıklamadı."

"Sana ne sordu? Benden bahsetti mi?"

On birinci sınıftaki çocuklar, Bee Larkham ve kondomlar hakkındaki soruları ezberden saydım.

"Ona ne söyledin?"

"Papağanların ölümünü ve kuşların katili olan komşum David Gilbert'ı anlattım ama hiç ilgilenmedi."

"Papağanları siktir et Jasper."

Keskin, çirkin renkli sözcük yüzünden kafa derime iğneler batıyor.

"Jasper! Gözlerini aç! Bunlar yaşanmıyormuş gibi davranamazsın. Bu gerçek. İkimiz için de."

Gözlerimi açmak istemiyorum. Bunun gerçek olmasını istemiyorum. Rahatsız edici renkleri dışarda tutmak istiyorum.

"Papağanlarla ilgilenmiyorum, polis de ilgilenmiyor. Lee geçen hafta korktu ve babama odamızda bulduğu mektuplardan bahsetti. Ona, okulda bana bir şeyler verdiğini ve Bee'yi dürbünle casus gibi izlediğini söyledi. Bu da seni *şahit* yapıyor."

Yalan söylüyor. Bee Larkham'ı değil, meşe ağacını izliyordum, ayrıca onun ve komşularının evlerini ziyaret edenlerle ilgili notlar alıyordum. David Gilbert'a dava açmakta yardımcı olacağını düşünmüştüm.

"Lütfen Jasper. Odaklan. Dedektife, Bee ve benim hakkımda neler söyledin? Beni ziyaret ederken gördüğünü söyledin mi? Dürbününle bakarken? Bizi birlikte gördüğünü söyledin mi, bilirsin o gün..."

Rahatsız edici renkler, beynimin köşelerini dürtüyor. Onları içeri almaya cesaret edemiyorum. Sonunda, gözlerimi açıyorum ve Lucas'a bakmaktan kaçınıyorum. Babam gibi konuşuyor. Bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Odaklan. Normal davran. Kollarını papağanlar gibi çırpma.

Yetişkin bir kadının kalbini milyonlarca küçük, keskin gümüş parçaya ayırırken, cuma gecesi ona çok, çok daha kötü bir şey yaptığımı asla söyleyemem.

Affedilemez bir şey.

"Aktör gibi olan, Richard Chamberlain'e sen ve Bee Larkham hakkında hiçbir şey söylemedim." *Gerçek bu.* "Onu papağanlarıma yapılan ölüm tehditleri hakkında uyardım ama not defterlerim düzenli değildi. Bana 999'u aramaktan vazgeçmemi söyledi. Polisin vaktini boşa harcıyormuşum. Çığlık attım ve koltuğa kustum."

"Harika. Aferin. Artık neden bahsediyorsan... Tuhaf yaratık."

Omzuma yumruk atıyor fakat sert değil. Ağlatmıyor. Okuldan sonra büyük çocukların yaptığı gibi değil.

"Dinle Jasper. Her şeyi kesinlikle reddediyorum. Polisin elinde, Lee'nin bildiğini sandığı şeylerle babamın Facebook'ta Bee'den gelen fotoğrafları ve mesajları bulduktan sonra şüphelenmesi dışında hiçbir şey yok. Hepsi bu. Geçen hafta getirdiğin notun bir şaka olduğunu söyledim ve hikâyeme sadık kalacağım. Okulda benimle dalga geçen bir kızdı, dedim."

"Bir şaka," diye tekrar ediyorum.

"Evet, bir şakaydı. Bee mektubu kendi adıyla imzalamadı. Her zaman olduğu gibi baş harflerini kullandı. Mektubu sana onun verdiğini söylemediğin sürece, hiçbir kanıtları yok. Bunu yapmadın değil mi Jasper?"

"Dedektife hiçbir şey söylemedim."

"Gördün mü işte. Kanıt yok. Babam, polisin Bee'ye hâlâ ulaşamadığını söylüyor ve mektubu yediğim için el yazısını da analiz edemeyecekler."

"Sen. Mektubu. Yedin."

"Evet. Babam mektubu yüzüme karşı sallarken bunu şakaya çevirmek istedim. Elinden kaptım, çiğnedim ve ağzımdan çıkaracak vakit bulamadan bir bardak suyla mideye indirdim. Babam gülmedi." Yarılmış dudağına dokunuyor. "Hafta sonunda polise Bee hakkında herhangi bir şey söylemeyi reddettiğimde, bunu da komik bulmadı."

"Tadı nasıldı? Mektubun yani?"

"Asıl konuyu atlıyorsun Jasper. Onu yedim çünkü kanıtlardan kurtulmam gerekiyordu. Bee'yi korumak zorundaydım. O not olmadan, babamın elinde sağlam delil yok. Birlikte olduğumuzu kanıtlayan hiçbir şey yok."

"Yediğine sevindim." Hâlâ tadının nasıl olduğunu merak ediyorum ama Lucas detayları paylaşmakla ilgilenmiyor.

"Eğer seninle bir kez daha konuşurlarsa, her şeyi inkâr etmen gerekiyor," diye devam ediyor. "Notu okuldaki bir kızdan aldığını söyle. Adını bilmiyorsun. Mektup çantana sokulmuş veya evinizin önündeki kaldırıma düştüğünü gördün. Ya da yine papağanlar hakkında saçma sapan konuş ve peşini bırakmalarını sağla. Yalnızca polise mektup hakkındaki gerçekleri veya senin..." Durdu.

Ona bakamıyorum.

Onu düşünmek bile istemiyorum.

Periyodik cetvel tarafından emilip, beni, Lucas Drury'yi, Bee Larkham'ı ve birlikte yarattığımız tüm iğrenç renkleri yok edecek bir kimyasal patlama yaratmak istiyorum.

Bam!

Parlak yanıp sönen ışıklar, parçalara ayrılan kekre sarı ve turuncular.

Annemin cebimdeki düğmesini daha sert ovuyorum.

"Bana bak Jasper," diyor Lucas. "Bunu benim için yapmalısın. Karmaşayı çözmelisin çünkü senin suçun. Babam Bee'yi bir sürü şeyle tehdit ediyor. Bu işi berbat ettiğin için, Bee işini kaybedip hapse girebilir. Aramızda bir şey kalmadı ama şimdi müzik derslerinden gelecek paraya çok daha fazla ihtiyacı var."

Yumruğunu sıkıyor. Gözlerimi kapayıp, beni yumruklamasını bekliyorum. Bana vurulmasını hak ediyorum çünkü Bee Larkham'ı babasından çok daha kötü incittim. Hapse girmeyi *ben* hak ediyorum. Belki de bu bir numaradır ve Lucas ne yaptığımı çoktan tahmin etmiştir.

Belki de ölümü, yüzümden bellidir.

Hiçbir şey olmuyor.

Kafamı kaldırıyorum. Lucas pencereye doğru yürümüş.

"Hayat berbat," diyor, yüzünden gözyaşlarını silerken. "Keşke zamanda geri gidebilseydim. Her şeyi değiştirirdim."

Zamanda yolculuk konusunda ona katılıyorum. Benim hayatım da tümüyle, büsbütün boktan. Ağlamayı kesmesini istiyorum. Sonra ben hiçbir şey görmemişim gibi, o da hiçbir şey yapmamış gibi davranacağız. İkimiz de birbirimiz hakkında bir şey görmemiş, bir şey yapmamış ve bir şey bilmiyormuş gibi davranacağız.

Daha da önemlisi, ikimiz de Bee Larkham ve geçen hafta yaşanan felaketler hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranacağız.

"Ne yapacağım?" diye soruyor Lucas, ellerini yüzünde gezdirirken. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Kesinlikle hiçbir fikrim yok. Eğer birlikte havuzda olsaydık, Lucas'a can yeleği atamazdım çünkü ben de boğuluyorum. Bırakın onu, kendime bile yardım edemiyorum.

Lucas, olmayan tavsiyemi beklemiyor.

"Sadece on beş yaşındayım. Yapamam. Dikkatli davrandık –korunduk." Bana bakıyor. "Sence bebek benden midir?"

ÇARŞAMBA (DİŞ MACUNU BEYAZI)

Aynı Öğleden Sonra

Ortasından kesilip, parlak siyah çekirdeklerini tüküren bir elma gibi ayrılıyoruz. Gizli toplantımızı başöğretmene veya polise anlatacak bir casusu önlemek için, ilk önce Lucas'ın çıkmasını önerdim. Akla uygun tek yer olan medikale gitmeden önce, dört dakika on dört saniye bekledim.

Girer girmez, bırakın kâğıt torba vermeyi, hemşire masasının ardında ayağa kalkacak zamanı bulamadan kustum. Bu beni daha da kötü hâle getirdi çünkü son zamanlarda insanlara çok fazla kusmuk temizletiyorum.

Gittiğim her yerde sorun çıkarıyorum.

Hemşire ve ben son beş dakikadır tartışıyoruz, onun koyu kadife çiçeği benim serin mavime karşı.

Eve yalnız gitmene izin veremem. Önce babana ulaşmam lazım.

Babamın önemli bir toplantısı var ve rahatsız edilmemesi gerekiyor.

Tekrar deneyeceğim.

Telefonunu kapamıştır. Anahtarım var. Eve kendim girebilirim. Bunu hep yaparım. Benimle ilgilenecek komşularımız var.

Yalan tabii ama sokağımızda yaşayan birini tanıyor olma ihtimali çok düşük.

Beynimi bıçaklayan parlak ışıklar sönünceye kadar,

Bee Larkham'ın evinin suçlayıcı pencerelerinden uzakta, yuvamda saklanmak istiyorum.

Bee Larkham'ın karnındaki bebeğin görüntüsünden, Bee Larkham'ı öldürdüğümde can veren bebeğin resminden kurtulmam lazım. O gece sandığım gibi tek kişiyi değil, iki kişiyi öldürmüştüm.

Tabii ki bunu hemşireye söyleyemem. Tekrar babama telefon ediyor. Sesim daha yüksek, daha beyazımsı tuhaf bir mavi.

Karnım ağrıyor. Bu akşam babama beni doktora götürmesini söyleyeceğim. Hasta raporu alırız. İlaç alırız. Söz veriyorum.

Hemşire babamın telefonuna bir mesaj daha bırakırken, kötü, korkunç düşünceler kafamda birbirini kovalıyor ve karnımdaki deliği tırmalamak istememe neden oluyor. Bu hisleri düzeltmek için, doktor raporu alamam.

Gerçek şu ki, hemşireye bunları itiraf edemem. Sözcükler ağzımda sıkışıyor, gelişigüzel düşünceler beynime saplanıyor. Bazıları dışarı çıkamıyor ve diğerleri de yaptıklarını kabullenip gerçek renklerini ortaya çıkarmayacak.

Bunları anlayamaz, nasıl anlasın?

Telefonu sakız pembesi çalıyor ve tekrar konuşmaya başlıyor.

Yuvama gidip, battaniyenin altına sığınmalıyım. Gözlerimi kapatıp annemin ceketine sarınacak ve yanımda uzanmış, babam yokken yalnız başına klasik müzik dinlerken gördüğü renkleri ve şekilleri anlatıyormuş gibi yapacağım.

Hemşire telefonunu bırakıyor. "Burada bekle Jasper. Astımı olan bir öğrencinin bana ihtiyacı varmış. Baban buraya gelinceye kadar seninle kalacak bir asistan öğretmen bulacağım."

Söyleneni yapıyorum.

Kapı kapanıyor ve yirmi saniye bekliyorum.
Söyleneni yapmıyorum.
Kaçıyorum.

Buraya gelmeyi nasıl başardım bilmiyorum. Hayatımın on üç yıl, dört ay, yirmi yedi gün ve beş saatlik yolculuğu sonunda geldiğim bu korkunç noktadan bahsetmiyorum. Okul kapısından koşarak geçtikten sonra, fiziksel olarak evime yaptığım yolculuktan bahsediyorum –geçtiğim yollar ve insanlardan. Düşman cephesinden yaralı bir yoldaşını kurtaran askerler gibi, ilerlemeye devam eden bacaklarıma minnettarım. Ben onlara emirler yağdırmadan, hareket ettiler.

Beni buraya, sonunda durup dinlendiğim Pembroke Caddesi'ne kadar taşıdılar. Nefesim kesildi, yırtık keskin mavi çizgiler. Ellerim ve dizlerim titriyor. Hızlı bir denetim, pantolonumu yırttığımı gösteriyor. Dizimde kan, elimde bir sıyrık var. Karnım da sivri gümüş yıldızlarla alev alev yanıyor.

Takılıp düştüğümü hatırlamıyorum. Veya kalktığımı. Veya tekrar koşmaya başladığımı.

Fark etmez gerçi çünkü neredeyse eve geldim. Düğmemi tutuyorum, yere yuvarlanınca düşürmemişim. Vincent Gardens'e doğru köşeyi dönüyorum ve hemen onu görüyorum: Bee Larkham'ın evinin önünde park etmiş olan polis aracını.

Bacaklarım dururken gıcırdıyor, kurtarma görevini bırakıyorlar. Artık daha fazla ilerleyemezler. Bu herhangi bir asker, hatta bir Kraliyet Deniz Piyadesi için bile çok fazla.

Teslim ol.

Bacaklarımın bana sessizce feryat ettiği şey bu.

Savaşmadan teslim ol.

Babam da bir defasında, bir düşman askerine böyle bağırmış.

Gücümü toplamak için sokak lambasının direğine yaslanıyorum ve kaçınılmaz seferime tekrar başlıyorum. Birkaç metre sonra, arabanın yanında duran atkuyruğu saçlı sarışın polisin yanında sona erecek. Ona doğru sendeleyerek ilerliyorum.

Daha farkında değil ama Bee Larkham'ı neden kimsenin bulamadığına dair gizemi o çözecek.

Sarışın polis yaklaştığımı görmüyor, telsiziyle konuşuyor, muhtemelen Richard Chamberlain'e bilgi veriyor. Durumun özetini geçiyor. Bir başka polis memuru, Bee Larkham'ın ön kapısına uzun adımlarla yürüyor ve sertçe kapıya vuruyor.

"Bayan Larkham. Polis. Evde misiniz? Kapıyı açın lütfen. Sizinle acilen konuşmamız gerekiyor."

Ön kapının ardında, kantaron çiçeği mavisine boyanmış ve palto askılarıyla dolu bir koridor, Bee'nin özellikle bekârlığa veda partisi için parıltılı kıyafetlerle doldurduğunu söylediği siyah bir bavul ve 'Sizi kim davet etti?' paspası var.

"Selam Jasper." Önümde, krema sarısı sözleriyle yolumu kesen bir adam beliriyor. Sigarasını yere atıyor ve siyah süet ayakkabısıyla söndürüyor. "Seni babanla etrafta dolaşırken gördüm. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Boğazım sıkışıyor. Kusacak gibi oluyorum. Bu adam, eğer yolumdan çekilmezse, ciddi ciddi kusmuğa bulanma tehlikesi var. Yanından geçmeye çalışıyorum fakat yine hareket ediyor.

"Sen iyi misin? Çarşaf gibi olmuşsun."

Bu en uzak ihtimalle bile mümkün değil. Gerilmiş pamuktan bir malzeme gibi görünemem.

Eli uzanıyor. Onunla ne yapacağını bilmiyorum. Uzak duruyorum. Bana saldırmayı planlıyor olabilir.

Tekrar adama bakıyorum. Muhtemelen günlük kıyafet giyen bir dedektif, üniformalı iki polis memuruyla birlikte çalışıyor. Babam işteyken benim için gelmişler, sinsice bir davranış. Babamın izlediği televizyon dizilerindeki bir avukat *"İtiraz ediyorum!"* diye bağırır mıydı, merak ediyorum.

"Sizi Richard Chamberlain mi gönderdi?" diye soruyorum.

"Kim?"

"Sizi beni tutuklamanız için mi gönderdi?"

"Ne? Hayır. Beni tanımadın mı?"

Kafamı sağdan sola sallayarak "Hayır," diyorum çünkü krema sarısı rengi sesi olan, siyah süet ayakkabı ve belirgin kırmızı ve siyah benekli çoraplar giyen kimseyi tanımıyorum.

"Üzgünüm, doğru dürüst tanışamamıştık. Ben Ollie Watkins. Yolun karşısında oturuyor ve annemin eşyalarını gözden geçirip evini satmaya çalışıyorum."

Kapının üzerinde büyük, baykuşa benzer bir kapı çalma süsü olan evi işaret ediyor.

"Babanla seni birkaç ay önce, David, Bee'ye papağanların gürültüsünü şikâyet ederken sokakta gördüm," diyor. "Muhtemelen hatırlamayacaksın –komşuların çoğuyla tanışamadım. Biraz yabancı kaldım."

Hatırlıyorum. Yüksek sesli müzikten ve İbiza'dan hoşlanmayan, ölümcül hasta annesi Lily Watkins'e baktığı için pek dışarı çıkamayan Ollie Watkins. Annesi 18 numarada yaşıyordu ve 20 numaradaki Bee Larkham'ın annesi Pauline'le arkadaştı.

Uzun zamandır 18 numaraya kimsenin girip çıktığı-

nı görmedim ama hâlâ içeride birilerinin olduğunu biliyordum çünkü ışıklar açılıp kapanıyordu. Bayan Watkins öldü, yani muhtemelen Ollie Watkins bu yüzden artık dışarı çıkabiliyordur.

On bir gün önce Vincent Gardens'da 18 numaralı evin önüne park etmiş, beyaz ve narin pembe çiçeklerle dolu cenaze arabasını gördüm. En sevdiğim renkler değil. Pek dikkat etmedim çünkü o gün yavru papağanları yakından gördüğüm ilk gündü.

Ona, "Annem kanserden öldü," diyorum. "Kobalt mavisiydi. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Babam, böyle hatırladığımı söylüyor. Bu konuda gerçeği söyleyip söylemediğinden emin değilim."

Ya da herhangi bir konuda.

"Üzgünüm," diyor Ollie Watkins. "Baban söylemişti."

"Annemin rengini mi? Kobalt mavisi olduğunu mu? Böyle mi demişti? Kesin mi?"

"Hayır, bu konuda bir şey bilmiyorum. Babanla annenin ölümü hakkında konuşuyorduk demek istemiştim. Annem öldüğünde, bana çok nazik davrandı. Kaç yaşında olursan ol, anneni kaybetmek zordur."

"Nazik mi?"

"Yardımcı da oldu, bilirsin, ölüm organizasyonunda: Evrak işlerini yaparken ve yerel gazeteye ölüm ilanını verirken. Tabii ki bunu daha önce yapmıştı, benimse nereden başlayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu."

Ölüm organizasyonu.

Bu şekilde açıklandığını hiç duymamıştım.

"Cenazelere katılmama izin vermiyorlar. İnsanları üzebilirim ve kötü olabilir. Onlar için."

Öksürüyor. "İzninle."

"Sigara içmek seni öksürtür."

"Aslına bakarsan, birkaç ay önce göğsümde enfeksiyon problemi yaşadım. Neyse ki tekrar etmiyor. Ama haklısın Jasper. Sigarayı bırakmalıyım. Anneme bakmak için geri geldiğimde tekrar başladım. Stres falan."

"Sigara kansere neden olur," diye belirtiyorum. "Anneni öldüren şey buydu. Kanser muhtemelen seni de öldürecek."

Adam hiçbir şey söylemiyor.

Yürüyerek uzaklaşıyorum. Sessizlik konuşmanın bittiği ve artık normal davranmam gerekmediği anlamına geliyor.

Sarışın atkuyruklu polis artık kaldırımda tutuklamak için beni beklemiyor. Arabaya binmiş, sürücü koltuğunda oturuyor. Diğer polis yanına oturuyor ve kapıyı kapatıyor.

Bam. *Gri katmanları olan koyu kahverengi bir oval.*

Motor, turuncu ve sarı mızraklarla gürlüyor.

Daha hızlı yürüyorum. Onları durdurmam gerek. Babam bu konuda yanılıyor. Her şey hakkında yanılıyor. Unutamam. Olmamış gibi davranamam. İtiraf etmeliyim. Polise ne yaptığımı söylemeliyim.

Tek yolu bu. Bu şekilde devam edemem.

"Jasper."

Dönüyorum. Adam siyah süet ayakkabılar, kırmızı ve siyah benekli çoraplar giymiş, sarı krem renginde bir sese sahip. 18 numarada oturan Ollie Watkins. Onu hatırlamama yardımcı olması için defterime detayları yazacağım.

"Bir şey mi oldu?" diye soruyor. "Babanı arayayım mı? Senin okulda olman gerekmez miydi?"

"Hayır!"

Polis aracı gidiyor. Şansımı kaçırdım ama itiraf etmek için bir fırsat daha olmalı. Paslı Krom Turuncu, aracı geri gönderecek. Bugün. Veya belki yarın. Ne yaptığımı anlayacaktır, değil mi? Eninde sonunda.

"Bee ile yakındınız, değil mi?" diye soruyor Ollie Watkins.

Bu soruya cevap vermek imkânsız. Ağzımı açmıyorum. Onun yerine, parmaklarımın arasındaki düğmeyi ovuyorum.

Bir, iki, üç, dört, beş kez.

"Polisin ondan ne istediğini biliyor musun? Hafta sonundan beri evine dördüncü gelişleri."

Tekrar geri çekiliyorum çünkü giysilerinin yıkanmaya ihtiyacı var. Ağır tütün kokusu karnımı ağrıtıyor.

"Bu sefer ne yaptı acaba?" diyor.

Kafam sertçe sallanıyor. Jumbo jet gibi yükselip, evlerin üzerinde süzülebilirim. Uçup, papağanların şamatasını yöneteceğim. Beni takip edeceklerinden eminim. Kime güveneceklerini bilmenin zor olduğu burada kalmak istemeyeceklerdir.

"Sabah annemin tavan arasını temizlerken polis *benim* kapımı çaldı ve nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu."

Konuşmayı seviyor. *Fazlasıyla.* Beni evime gitmekten alıkoyuyor. Kaba davranamam. Dikkatleri üzerime çekemem. Birkaç dakika daha normal davranmam gerekiyor.

"Sokağın üzerindeki birkaç evin kapısını çaldılar. David'inkini de." Neden konuşmayı kesmiyor? Belki de annesi öldükten sonra yalnız hissetmeye başlamıştır. Benim gibi.

"Polis *ona* da Bee'den ne istediklerini söylememiş fakat ikimiz de yüksek sesli müzik hakkında olduğunu düşünüyoruz. Bee'nin gittiğini düşündüğümü söyledim. Evi tüm hafta sonu sessizdi. Eminim geri döndüğünde, David'in bahsedip durduğu gürültü yönetmeliğinin tokadını yiyecektir."

Tokat yemek. Köpüklü limon şerbeti sözcüğün dilinin

etrafında dolanış şeklini sevmedim. Konuyu değiştiriyorum.

"Tavuklar dişidir. Tavukların da filler kadar iyi bir hafızaya sahip olduğunu biliyor muydun? Yüz farklı tavuğun yüzünü birbirinden ayırt edebilirler. Gerçi bir tavuğun yüzü olduğunu söylemenin teknik olarak doğru olduğundan emin değilim. Biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyor Krema Sarısı. "Senin de gerçekler ve sesleri tanımada iyi bir hafızan olduğunu ama yüzleri pek tanıyamadığını duydum. Doğru mu?"

"Bunu kim söyledi?"

"David. Bee'nin komşularla tanışmak için düzenlediği partide babanla konuşuyordu. Hatırlıyor musun? Anneme bakmak için erkenden ayrılmıştım ama çok gürültülü bir geceydi. David, sonrasında biraz sarhoş olmuştu. Duyduğuma göre, birçoğu öyleymiş."

Ürperiyorum. Bu babamın...

Korkunç resmi kafamdan zorla atıyorum. Cuma gecesinden sonra, parti de resmini yapmak istemediğim şeyler arasında üst sıralarda yer alıyor. En azından o sırayla değil. Ondan önce tekrar yaratmam gereken resimler var. Yatak odamda sabırsızca bekleyen resimleri düşününce, parmaklarım kaşınıyor. Belki de yuvama girmek yerine, cesaretimi toplayıp onları kullanırım.

"Mars müziği yok oldu ve Bee Larkham papağanları asla beslemedi."

"Partide mi?" diye soruyor.

"Hafta sonunda. Mars müziği yoktu. Bütün kuş yemlikleri boş. Yer fıstığı veya elma ve iç yağı dolu tabaklar da yok."

"Mars müziği mi? Haklısın. Müziğin sesini sonuna

kadar açtığında, gerçekten de uzaylılar annemin şifonyerinin üstünü takırdatıyormuş gibi ses çıkıyordu. Annem bu konuda bir şeyler yapmam için bana yalvarırdı çünkü Bee'den bunu istemek için yatağından çıkamıyordu."

Müzik hakkında mide virüsü kusmuğu renginde bir küfür savururken, nefesimi içime çektim.

"Üzgünüm. Çocuklarla beraber olmaya alışık değilim. Çocuğum yok. Yeğenim falan da bulunmuyor."

Karnım sivri gümüş yıldızlar tükürüyor. "Gitmem lazım."

"Bir dakika bekle Jasper. Papağanlar konusunda haklısın. Hiç fark etmemiştim. Bee kuş yemliklerini doldurmamış. Kesinlikle gitmiş olmalı. Eğer tekrar gelirlerse, bunu polise söyleyeceğim."

"Üzgünüm."

Papağanların yiyecek bir şeyleri olmaması ve bir düzinesinin ölmesi, benim hatam. Bir bebeğin ölmesi benim hatam. Yaptığım her şeyi düzeltmeye nereden başlayacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kuşlar için mi üzgünsün?" diye soruyor Krema Sarısı. "Tabii ki, unutmuşum. Sen de benim gibi kuşları seviyorsun. Bee'ye yemlikleri doldururken yardım ettiğini görmüştüm. Kuş uzmanı bir ufaklıksın değil mi? Ben de senin yaşındayken öyleydim."

Bee Larkham, papağanlar ve kendim hakkında düşünmek istemiyorum. Bu üçlüyü sevmiyorum. Onu resmin dışına atıyor, onun yerine papağanlarla kendime odaklanıyorum.

"Yarım torba yemim kaldı ama babam Bee Larkham'ın evinden uzak durmam gerektiğini söylüyor," diyorum. "Baş belası ve kötü bir kadın, işe yaramazın teki. Yemliklere dokunmam yasak. Sokakta casusları var. Eğer onları doldurursam, babama söylerler."

"Dur tahmin edeyim. David, değil mi?"

"En sevdiği hobisi sülün ve keklik vurmaktır. Bam, bam, bam."

"Ama şimdi köpeğini gezdiriyor. Polis geldikten sonra onunla konuştum. Bugün o da Bee'nin kapısını çaldı. Bu sabah herkes onu istiyor."

Dudağımı ısırıp, kaldırıma bakıyorum.

"Benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye soruyor Krema Sarısı.

"Neden kuş katili David Gilbert, Bee Larkham'ı rahat bırakmıyor?"

Onun ziyaretlerinden nefret ederdi. 13 Şubat'ta ona gidip bir daha gelmemesini söylediğini duymuştum. Sevgililer gününden bir gün önceydi, ben onun yatak odası penceresinden papağanları incelerken, birkaç çiçekle yine gelmişti. Bee çiçekleri istememişti.

O gün polisi aramalıydım. Çok geç olmadan önce.

Sokağın aşağısındaki ağaçta sığırcıkların kavga edişini, mercan pembesi titrek sesleriyle ilgimi çekmeye çalışmalarını izledim. Renkleri asla papağanların renkleriyle yarışamaz. Vazgeçmeleri gerekir. Onların resmini yapmayacağım.

"Yani sonuçta baban *benim* papağanları beslememi yasaklamadı, değil mi? Bizim gibi kuş severler birlik olmalı," diyor.

Ne demek istiyor, merak ediyorum. Birlik olmak kulağa kalıcı bir şeymiş gibi geliyor, güçlü bir yapıştırıcı kullanmak gibi, yine de bu adamın hakkında ikimizin de kuşları sevmesi, yalnız oluşumuz ve annelerimizi kanserden kaybetmemiz haricinde hiçbir şey bilmiyorum.

Onunla tartışmak istemiyorum. Karnım, dizlerim ve ellerim acıyor. Eve gitmek istiyorum.

"Neden yem torbasını bana vermiyorsun? Onları senin için beslerim. Böylece yanlış bir şey yapmamış olursun. Babanla başın belaya girmez."

Bunu on yedi saniye boyunca düşünüyorum. "Peki, minibüsteki adamlar ne olacak? Onlar babama söyler mi?"

"Hangi minibüs?" Krema Sarısı sokakta bir aşağı bir yukarı bakıyor.

"Yemleri bulayım," diyorum, soruyu duymazdan gelerek. Minibüsteki adamlar sadece benimle ilgileniyorlar, onun dikkatini çekmemesi en iyisi. "Babama söylemeyeceğine söz verir misin? Ya da David Gilbert'a?"

"Hayatım üzerine yemin ederim."

Böyle demek istemiyor. Kimse istemez.

Ona sokağımızda yeterince insanın öldüğünü söylemek istiyorum.

Söylemiyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum. Böylesi daha güvenli.

Sessizce yolun karşısına geçip, evime doğru yürüyoruz. O krema sarısı kaldırımda, kapının kenarında beklerken, ben de büyük, mermerden yapılmış çiçek saksısını kaldırıp anahtarımı alıyorum. Parmaklarımı ezmeden önce bırakıyorum.

İçeri girdikten sonra, dikkatim dağılıp ne yapacağımı unutmadan önce yem torbasını aramaya başlıyorum.

Torbayı mutfak dolabında, mısır gevreği paketlerinin arkasında buluyorum. Babam, bir şeyleri saklama konusunda hiç yetenekli değildir. Belki de Kraliyet Deniz Piyadeleri'nde bunu öğretmiyorlardır. Koşarak kapıdan geçip bahçede ilerliyorum. Torbayı adamın elleri arasına sıkıştırıp hızla eve dönüyor, kapıyı çarpıyorum.

Oturma odasının penceresinden, Sarı Krema'nın elindeki torbayı sallayarak yolun karşısına geçişini izliyorum.

Bee Larkham'ın evine giden kapıyı açıyor ve durup, omzunun üstünden bakıyor. Bir adam ona doğru yürüyor. Köpeği havlıyor. Bu sokakta kiraz şeritleri, kahverengi düz bir şapkası ve patates kızartması sarısı havlayan köpeği olan tek adam var.

Elim cebime dalıyor ve annemin düğmesini buluyor.

Ovala, ovala, ovala.

Bu, kuş katili David Gilbert olmalı –köpeğini gezdirmeye çıkmıştı ve beklenenden erken döndü. Yine Vincent Gardens 20 numaralı evin önüne geldi. Kuş sever yoldaşımı suçüstü yakaladı. Av tüfeği var ve daha önce onu kullanmakla tehdit etmişti. Bee Larkham'ı tehdit etmişti.

Kuş katili David Gilbert'tan kaç!

Krema Sarısı hareket etmiyor. Edemez. Şu anda kaçırılıyor. Silahı biliyor ve kaçarak risk almak istemiyor olmalı. Tıpkı benim X ve Y tarafından okulda götürüldüğüm gibi, karga tulumba götürülmeden önce, kuş yemini arkasında saklamayı başarıyor. Yandaki eve doğru ilerliyorlar.

Vincent Gardens 22 numara, David Gilbert'ın evi. Köpeği olan adam hakkında yanılmamışım. Eve girerlerken, eli Krema Sarısı'nın omzunda. Onu, istese de istemese de, benim bilim laboratuvarına girmeye zorlandığım gibi, içeri girmeye zorluyor.

Kimse bana yardım etmedi.

Krema Sarısı'na yardım edecek kimse yok. Sokak boş.

Ben hariç, hiç şahit yok.

David Gilbert, papağanlarımı beslemeye çalıştığı için onu cezalandıracak. Korkuyorum, çok korkuyorum. Harekete geçmem gerek. Tehlikede olan biri var, göz ardı edemeyeceğim bir tehlike.

Babamın zihnimdeki dikkatleri kendi üzerime, ikimizin yaptıkları üzerine çekmememi söyleyen sesini dinlemiyorum.

Paslı Krom Turuncu'nun aklımdaki, gereksiz acil durum aramaları yapmaktan vazgeçmemi söyleyen sesini göz ardı ediyorum.

Yuvamın, resimlerimin, gitgide daha yüksek sesler çıkaran ve alev almış gümüş sivri bir yıldız gibi her an daha çok parlayan karın ağrımın sesine kulak vermiyorum.

Telefonumu çıkarıp 999'u tuşluyorum. Operatöre, henüz ateş görmediğim için itfaiye değil, polise ihtiyacım olduğunu söylüyorum.

En azından henüz görmedim.

Kontrol merkezindeki kadına, "Geçen hafta sokağımızda korkunç bir cinayet işlendi ve şimdi de bir adam kaçırıldı," diyorum. "Kendi isteği dışında, bir eve götürüldü. Hayatı tehlikede."

David Gilbert'ın adresini veriyorum. Benimle ilgili bir sürü alakasız detay soruyor: Neden evdeyken arıyormuşum? Niçin okulda değilmişim? Daha önce 999'u aramış mıyım? Ailem neredeymiş? Evde yalnız olduğumu biliyorlar mıymış?

Beni kaçırılma hakkında sorgulamalıydı. David Gilbert hakkında bilgi istemeliydi. Bu resimdeki gerçek kötü adam o.

İlk seferinde duymamış olabilir diye, "Aktör gibi olan Richard Chamberlain beni tanıyor," diyorum. "Bana 999'u aramaktan vazgeçmemi söylemişti ama sokağımızdaki birinin büyük tehlikede olduğunu göz ardı etmemi bekleyemez. Kesinlikle acil bir durum," diye tekrar ediyorum. "Burada kaçırılma söz konusu, cinayetle karıştırılmamalı."

Telefonu kapatıp pencere kenarında polisin gelmesini bekliyorum. Acele etmeleri gerekiyor. Papağanlar, Bee'nin meşe ağacında yeşil ve tavus kuşu mavisi kesik camlar gibi ötüyorlar.

Onlar da benim gibi korkuyor.

ÇARŞAMBA (DİŞ MACUNU BEYAZI)

Aynı Öğleden Sonra

Polis aracı, David Gilbert'ın evinin önünde sireni parlak sarı ve pembe zikzaklar çizerken, tiz bir sesle fren yaparak aniden durmuyor. Sürücü, yavaşça geri geri gelerek aracı park ediyor. Siyah üniformalı sarışın kadın, arkasında bir adamla birlikte iniyor. Adam, ağzını genişçe açıyor ve kollarını kafasının üzerinde esnetiyor. Dürüst olmak gerekirse, acil duruma rağmen ürkütücü derecede sakin hareket ediyorlar.

Kadın polis, birkaç saat önce Bee Larkham'ın evinin önünde gördüğüm kadın olabilir. Emin değilim. Yolda ilerliyor *(neden koşmuyor?)* ve ön kapıya koyu kahverengi şekiller vuruyor. Otuz bir saniye sonra, kapı açılıyor. Bir adam beliriyor, kırk dört saniye konuşuyorlar ve kadın içeri giriyor. Meslektaşı arabada bekliyor.

Rehine durumlarının uzmanı değilim ama daha dikkatli olması gerekmez miydi? Silahını bile çekmemişti *(tabii eğer yanında getirdiyse)* ve bir yabancının evine yalnız başına girdi, hiç iyi bir fikir değil. İnsanların, en beklemediğin anda sana düşman olmak gibi bir alışkanlığı vardır. Meslektaşı da yardımcı olamaz. Parmağını, sol burun deliğine sokmuş durumda.

Üç dakika, iki saniye sonra, kadın polis iki yabancıyla birlikte evden çıkıyor. Hepsi bahçede yürüyor ve ikinci

polis memurunun yanında, kaldırımda duruyorlar. Yüzleri dönüyor ve benim bulunduğum yere bakıyorlar.

Neden kiraz şeritlere kelepçe takmadılar?

Hapse atılması gereken kişi David Gilbert. Ait olduğu yer orası.

Evime doğru yürüyorlar. Bunu sevmedim. Neden karakola gidecekleri yerde buraya geliyorlar? Pencereden geri çekiliyorum. Saklanamam. Bir anlamı yok. Burada olduğumu biliyorlar. 999'u kendi cep telefonumdan aradım. İstediğim için değil, aramak *zorunda* olduğum için.

Kimsenin yardım etmeye niyeti yoktu.

Ben gönülsüz bir şahit, gönülsüz bir yardımcıyım – bunlar oynamaya alışık olduğum roller.

Gruptan biri siyah çikolata çizgili açık kahverengi kabarcıklarla kapıya vuruyor. Hangisi olduğunu bilmiyorum çünkü pencereden çok uzaklaştım. Ön kapının arkasında saklanarak, dilimle dişlerimi sayıyorum.

Dişlerimi saymayı bitirip kapıyı açtığımda, polis memuru yeşilimsi mavi "Merhaba Jasper," diyor. "Ben memur Janet Carter ve bu da meslektaşım memur Mark Teedle. Sanırım komşularını tanıyorsundur."

Arkasında duran iki adamı işaret ediyor. İsteseydi bile gerçeklerden bu kadar uzaklaşamazdı ama beni destekleyecek, işe yarar ipuçlarım var. Adamlardan biri kiraz kırmızısı şeritli kadife pantolon giyiyor ve David Gilbert'ın evinden geldi. Öfkeli kızarmış patates sarıları havlayan köpeği, Vincent Gardens 22 numarada yalnız bırakıldı. Diğer adamın siyah süet ayakkabıları, kırmızı ve siyah benekli çorapları var ve elindeki yarım torba kuş yemini sıkıca tutuyor.

Onlar, kaçıran ve rehinesi.

Kadın polis arkasındaki adamlara bakıyor. "Her şeyin yolunda olduğunu bilmeni istedik," diyor. "Kaçırılma

veya cinayet yok. Komşunuz, Bay Watkins, Bay Gilbert'ın evine zorla götürülmüş değil. Yalnızca dostane bir ziyaret gerçekleştiriyordu."

"Bu doğru," diyor Krema Sarısı. "Tam yemlikleri doldurmak üzereyken, David mutfağındaki mobilyaları çekmesine yardım etmemi istedi. Çok ağır oldukları için tek başına yapamamış."

Olayların bu şekilde geliştiğinden tam olarak emin değilim. Beklenmedik bir şey ve ben beklenmedik şeyleri sevmem. Balmumuna benzeyen, pastel boya turuncusu bir sözcük.

"Elini omzuna koymuştu," diye belirtiyorum, geriye doğru bir adım atarken. "Sabah X ve Y bile bunu yapmamıştı. Biri önde, biri arkada durmuştu ama bana dokunmadılar çünkü bu, saldırıya girerdi ve okuldan atılırlardı."

"Kendi isteğimle onunla gittim Jasper. Problem yoktu. Benim için yardıma ihtiyacı olan birine yardım etmenin mahzuru yok. Bu sokakta komşular birbiri için böyle şeyler yapar. Annem hep böyle derdi."

Karnıma bir ağrı saplanıyor ve enseme kaktüs gibi dikenler batıyor.

"Komşunun seri katil olduğunu veya bir seri katile yardım ettiğini bilsen de, ona yardımcı olur muydun?" diye soruyorum.

Kadın polisin ağzı açılıp, Bee'nin buradaki ilk gecesinde yaptığı gibi O şeklini alıyor. Sanırım o da cevabı benim kadar merak ediyor.

David Gilbert polis memurlarına bakıyor. "Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musunuz? Bu çılgınca suçlamaların bitmesi gerekiyor. Bu çocuk artık çok ileri gitti. Gerçekten umutsuz bir vaka."

Bee Larkham gibi.

Onu da bu şekilde tanımlamıştı. Hâlâ hayattayken.

"Sen bir kuş katilisin," diye netleştiriyorum çünkü yanında bir savunma avukatı olmadığı için yapılacak en doğru şey bu. "Seni Bee Larkham'ı öldürmekle suçlamadım."

"Umarım öyledir!" diyor yüksek sesle. "Ne anlatıyor bu? Bütün bunların Beatrice ile ne alakası var? Eninde sonunda tekrar ortaya çıktığında, cevap vermesi gereken çok fazla şey olacak." Kumlu kırmızı sözcüklerini, üniformalı polis memurlarına yöneltiyor. "Onun hakkında bir şey yapılmasını istiyorum. Bu bir mağduriyettir. Benim hakkımda *sürekli* karalayıcı suçlamalar yapıyor. Beni destekleyecek Ollie gibi şahitlerim var. Yalan mı?"

Yanında duran adam, kafasını ve kolunu oynatıyor. Bu hareketin ne anlama geldiğinden emin değilim. Sessizce David Gilbert'ı destekleyeceğini mi işaret ediyor, yoksa direniyor mu? Söylemesi zor.

Onun yerine *mağduriyete* odaklanıyorum. İlginç bir rengi var, hafif menekşe moru tonuyla, neredeyse yarı saydam bir sözcük.

Bu kelime *mağdur* sözcüğünden türemiş. Farklı şeyleri ifade etmek için zihninizde tekrar tekrar çevirebilirsiniz. Muhtemelen buradaki mağdurun kim olduğunu anlamak da pek kolay değildir.

"Konuyla artık biz ilgileniriz bayım," diyor memur Carter. "Belki de siz ikiniz eve gidip, bizi Jasper'la konuşabilmemiz için yalnız bırakırsınız?"

Kiraz Şeritler evine, Kızarmış Patates Sarısı'na dönüyor ama diğer adam, yani Krema Sarısı hareket etmiyor.

"Babası ortalarda görünmediğine göre, isterseniz ben onunla kalabilirim." Vücudu benim tarafıma kayıyor. "Sen de ister misin Jasper?"

"Bee Larkham cumadan beri papağanları beslemedi. Kuş yemlikleri hafta sonu boyunca boş kaldı."

Kadın polis ona dönerek, "Gitseniz daha iyi olacak bayım. Eğer yardıma ihtiyacımız olursa, sizi çağırırız."

"Eğer eminseniz."

Hareket etmiyor, çok rahatsız edici.

"Sana verdiğim yemle yemlikleri doldurabilirsin ama biraz daha alman gerekecek. Bundan sonra papağanları senin beslemen lazım. Günde iki kez. Ayrıca elma ve iç yağı tabakları da koymalısın. Lütfen unutma."

"Tabii ki. Sen nasıl istersen." Torba kalçasının yanında sallanırken, uzaklaşıyor.

"Biraz konuşabilir miyiz, Jasper?" diye soruyor memur Carter.

"Bir dakika veya doksan saniye sonra." Krema Sarısı orijinal görevine dönerken onu izliyorum. Yemleri doldurmak için ters çevirince, plastik torba rüzgârda dalgalanıyor. Altı yemliği de doldurmaya yetmeyecek ama en azından üç tanesi yarıya kadar doldu.

Görev tamamlandı.

Krema Sarısı, başparmağını havaya kaldırıyor ve annesinin evine gidiyor.

"Şimdi karakola girmeye hazırım," diyorum, kadın polise dönerek. "Size olan biten her şeyi anlatmam lazım. İtiraf etmek istiyorum."

"Buna gerek yok." Kesik kesik, yeşilimsi mavi cümleler kuruyor. "Burada konuşabiliriz. İçeri gelebilir miyiz? Endişelenecek bir şey yok. Yanında birilerinin olması lazım. Yalnızsın değil mi? Burada bulunmasını istediğin biri var mı?"

"Annemi istiyorum. Şu anda yanımda olmasını istediğim tek kişi o."

"Sorun değil. Mesaide mi? Onu senin için arayabiliriz. Telefon numarasını biliyor musun?"

"Onu arayamazsınız. O kobalt mavisidir ama rengi soluyor." Ağlamaya başlıyorum. Kendimi durduramıyorum. Gerçekten, yapamıyorum. "Hepsi Bee Larkham'ın suçu. Annemin rengini babam için seyreltti, çoğunlukla babam için ama bana da yaptı çünkü ne olduğunu anlayamadım. Fark ettiğimde, bir şey yapmak için çok geç kalmıştım ve onu kaybettim."

"Sorun değil Jasper. Ağlama. Seni üzdüğüm için özür dilerim. Ona nasıl ulaşabiliriz?"

"Annemi nasıl geri getireceğimi bilmiyorum. Ölen birini nasıl geri getirebilirim bilmiyorum."

"Jasper–"

"Onu geri getirmek istiyorum, bebeği de. Yapamam. Bedenleri nerede bilmiyorum. Lütfen bana yardım edin! Yardım edin! Bunu yapamam. Çok gencim. Buradan gitmek istiyorum."

Kadının yüzü bana doğru yaklaşıyor. Sonra bir başkası. İkisini de tanımıyorum. Bir adam bana yüksek sesli, rahatsız edici renkler söylüyor ama ne dediğini veya onun kim olduğunu bilmiyorum. Tonların detaylarını incelemek istemiyorum çünkü onlardan nefret edeceğimi biliyorum. Görmezden geliyorum.

Ağzı derin bir yara gibi ince ve kırmızı. Açılıp kapanıyor.

Tekrar parlak kenarlı buz mavisi kristaller ve çentikli, gümüş buz saçakları görüyorum.

Canımı yakacaklar. Karnımı acıtacaklar.

Buz saçakları parçalanıp küçük parçalar hâlinde düşene kadar çığlık atıyorum.

Hiçbir şey görmüyorum.

Etrafımı sarıp, beni aşağıya çeken karanlık hariç, hiçbir şey.

ÇARŞAMBA (DİŞ MACUNU BEYAZI)

Akşama Doğru

Girişi, unutma beni çiçeği mavisi battaniyeyle sıkıca kapalı olan yuvama geri dönüyor ve annemin ceketine sarılıyorum. Saçıma ve giysilerime sinmiş hastane kokusunu *neredeyse* maskeleyen gül kokusu ve düğmelerinin bulunduğu güvenli yerimi bırakmak, çok büyük bir hataydı.

Ama bu da bir yalan. Bu *onun* parfümü değil. On sekiz ay önce hasta olduğumda, babam yanlışlıkla annemin ceketini yıkadı. Büyük bir mağazadan başka bir gül parfümü aldı ve annemi hatırlatsın diye ceketin üzerine sıktı.

Aynı şekilde kokacağını söyledi.

Yanılıyor. Aynı kokmuyor. *Neredeyse* annem gibi kokuyor ama tam olarak değil, tıpkı sesini çizdiğim resimlerim gibi. Hiçbiri onu tam olarak anlatabilmiş değil, bir bütün olarak değil.

Parmaklarımı düğmelerin üzerinde gezdiriyorum.

Dön dön yusyuvarlak.

Ben küçükken annem böyle söylerdi. Ben yatakta yatıp tavana yapıştırdığı fosforlu yıldızlara bakarken, elime bu çemberi tekrar tekrar çizerdi.

Düğmeler, onun parlak ve pembe tırnakları kadar pürüzsüz.

Bir adım, iki adım, seni orada gıdıklayacağım.

Ama annem beni hiçbir yerde gıdıklamazdı çünkü

nefret ettiğimi bilirdi. Bunun yerine, kendi çenesinin altını gıdıklamama izin verirdi. Bu, ikimizi de güldürürdü.

Hastanede çok kalmadım –sadece erkek doktor muayeneyi bitirene ve polis babama ulaşana kadar oradaydım. *İki saat, belki de üç.* Kapının önünde düşünce saatim durduğu için zaman kavramını yitirdiğimden ve gözetim odasındaki duvar saati geri kaldığından söylemek zor.

Ama şu Önemli Gerçeği biliyorum: Babamın ve benim başıma bir yığın bela açacak kadar uzun bir süreydi. Kadın polis, ben bayıldıktan sonra panik yapmış ve ambulans çağırmıştı. Kendimde olsaydım, onu durdururdum. Değildim. Durduramadım. Bu da, tıpkı son zamanlarda başıma gelen birçok şey gibi kontrolümün dışındaydı. Babam bunu anlamıyor.

Okuldan kaçmaman gerekirdi.

999'u aramaman gerekirdi.

Doktor beni muayene etti ve karnımdaki deliği gördü. Küçük bant parçalarıyla kapadı çünkü cerrahi dikişler için çok geç kalınmıştı. Enfeksiyonu durdurmak için bana birkaç tablet verdi ve iğne gibi batan antiseptik kremi sürdü. Ona karnımı nasıl yaraladığımı söylemedim. Hiçbir şey söylemedim. Konuşup konuşmamam bir şeyi değiştirmedi çünkü konuşmayı benim yerime kadın polis yaptı. Adama adımı, yaşımı ve nerede yaşadığımı söyledi. Elinde her şeyin kaydı vardı, muhtemelen Paslı Krom Turuncu'dan almıştı.

O anda, en yakın akrabamın babam olduğunu biliyordu, yaşayan tek akrabam oydu ve annemi arayamazdı çünkü o da yavru papağan gibi ölmüş ve gömülmüştü.

Tıpkı büyükannem, Bee Larkham'ın annesi ve Ollie Watkins'in annesi gibi.

Hastanede bir başka kadın belirdi. Babam nihayet ne-

fesi kesilmiş ve terli biçimde ortaya çıktığında, onunla özel olarak konuştu. Önemli bir toplantıdan zorla çıkarılmıştı. Sosyal hizmetler çalışanıydı. Babam doktor karnımı güzelce incelediği için, onu kısa süre sonra tekrar göreceğimizi söyledi. Muhtemelen polis memurlarıyla, bir çocuk psikoloğunu da görecekmişiz.

Hiçbiriyle konuşmanın bir anlamı yok: Paslı Krom Turuncu, ambulans çağıran yeşilimsi mavi kadın polis, sosyal hizmetler çalışanı veya çocuk psikoloğu.

Hiçbiri bana yardım edemez. Hepsi duymak istediklerini duyuyor, görmek istediklerini görüyor ve hâlâ Bee'yi bulamadıkları hâlde, tekrar tekrar onun öldüğünü söylemeye çalışmama rağmen beni hiç dinlemiyorlar.

Babamla da konuşmak istemiyorum. Ona bebeği söyleyemem. *Bee Larkham'ın bebeği.* Şimdi olmaz. Etkileyici turuncu 'bebek' sözcüğünü dilimin etrafında yuvarlamak istemiyorum.

Babam alt kattaki mutfakta radyoyu açarken, grimsi yeşil görüyorum. Tekrar tekrar yukarı aşağı beneklenen yeşilimsi dikey çizgiler gümbürdüyor. Renkler kararsız bir biçimde üzerimden akıp gidiyor. Onları ne seviyor, ne sevmiyorum. Tarafsızım. Canım istediğinde resimlerimde kullandığım ama boya bittiğinde veya tüpten yeterince çıkmadığında üzülmeyeceğim tonlar. En sevdiğim mavi renklerimin bitmesi gibi olmaz –felaketlere birle on arası bir sayı vermek gerekse, bu dokuz olurdu.

Dokuz buçuk.

Babam başka bir kanala geçerken, şarkı renk ortasında değişiyor. Renkler beni ağlatıyor. Bu kez üzüntüden değil, sevinçten. Renk sevinci.

Rihanna'nın 'Diamonds' şarkısı ama ben onun gibi gökyüzünde elmaslar görmüyorum. Altın ve gümüşten

yıldızların patlayıp, dalgalanarak flamingo ve karpuz pembesi denizlere yayıldığını görüyorum. Pembe sürekli, değişiyor ve güzelce, vurgulayan sarı çizgilerle, önce mora sonra eski hâline dönüşüyor.

Bana hastaneyi, babamı, polis memurlarını, doktorları ve sosyal hizmet çalışanlarını unutturuyor. Yuvamdan emekleyerek çıkıyor ve renklerin beni kucakladığını, rahatlattığını hissediyorum. Dans etmek istiyorum. Bee Larkham'ın eskiden dans ettiği gibi dans etmeliyim.

Kollarımı yana açıyorum. Böyle dans etmeyi seviyorum, tüm uzuvlarım aynı anda hareket etmeli. Elimi perdenin altına sokuyor ve açıyorum. Papağanların da, Bee Larkham öldüğünden beri duymadığı müziğin keyfini çıkarmalarını istiyorum. Bu renkleri, tonları ve şekilleri özlüyor olmalılar.

Hayatın eskisi gibi olmayacağını ama devam ettiğini anlamaları gerekiyor. Kalan papağanları koruyacağım. Kuş yemlikleri, geçici olarak Bee Larkham'ın evinin yanında oturan adam tarafından tekrar tekrar doldurulacak. İyi karşılandıklarını hissetmeliler yoksa beni terk ederler.

Tekrar müzik dinlemeyi ne kadar çok istediğimi anlamamışım. Perdelerin arasından bakıyorum. Papağanlar duydu mu? Üçü serenat üzerinde gürültülü bir şekilde tartışıyor.

Derin kantaron çiçeği mavisi ve sarı hıçkırıklar.

Ağaca birkaç papağan daha konuyor ve ağız dalaşı korosuna katılıyorlar. Ne olduğu hakkında tartışıyor, taraf tutuyorlar.

David Gilbert'a karşı ben ve Bee Larkham.

Bana karşı Bee Larkham.

Kollarım ait oldukları yere düşüyor. Bacaklarım hareket etmeyi bırakıyor. Dans etme isteğinden daha güçlü

bir dürtü içimde yer ederken, hareketsiz duruyorum. Altın yılbaşı puluna benzer parlak ve parıltılı gerçeği resmetmek istediğim için, fırçamı alıyorum.

Hazırım.

Papağanlar, şamataları içinde yaşanan katliamı kimseye anlatamazlar. Tuzağa nasıl düştüklerini açıklayamazlar.

Hikâyelerini anlatacak birine ihtiyaçları var. Bıraktığım yerden tekrar başlamak zorundayım çünkü geldikleri güne yaklaşıyoruz.

Yeni bir kâğıt alıyorum ve tatmin edici beyazlığına hayranlıkla bakıyorum. Boyalarımı seçiyorum; favori mavi tüplerime geçmeden önce, yanık toprak boyası, kadmiyum kırmızısı ve sarı.

Sıradaki sahneyi resmetmenin zamanı geldi.

18 OCAK, 06:50

Kâğıt Üzerinde,
Kobalt Mavili Marmelat ve Kan Kırmızı Yıldızlar

İsimsiz Kadın taşınıp, yüksek sesle Mars müziği çaldıktan sonraki sabah, çentikli marmelat turuncuyu gördüm.

Yataktan sıçradım, dürbünümü aldım ve pencereye dikildim. Meşe ağacını kontrol ettim ama sebepsiz saksağan saldırısından sonra papağanlar hâlâ buradan kaçınıyordu. Önceki tuzaktan habersiz, iki güvercin konmuştu.

Alarm, her zamanki gibi odamda yumuşak pembe baloncuklar yayarken, saati bir deftere yazdım. Kesinlikle okula gidecektim.

İtiraz yok.

Sivri uçlu, doğal olmayan şekiller tarafından rahatsız edilen güvercinler uçup gitti.

Bir gün önceki araçtan daha kaba turuncumsu kırmızı renklere sahip bir kamyon geldi. O da mobilyaları almadı. Aksine, Vincent Gardens 20 numaranın önüne bir konteyner indirdi.

Bir adam kamyonun kapısını açıp dikkat etmeden aşağı atlarken, yoldan geçen araç parıltılı kan kırmızı yıldızlarla korna çaldı. Adamın arkadaşı, tekrar parlak kan kırmızı kornayla karşılık veren sürücüye el salladı.

Sığırcıklar da bir kızılgerdanla birlikte, komşumuzun

meşe ağacına geldi. Utangaç tonları, kibirli mercan pembesi altında titreşen açık mavi çizgilerdi. Hepsinin saati defterimde kayıtlı.

İsimsiz Kadın, evinden yalın ayak, parlak mavi, yakası derin bir V oluşturan sabahlıkla çıktı. Adamlar, sözcükler oluşturmak için ağızlarını açtılar. Bir şey çıktığını sanmıyorum çünkü dudakları şekil değiştirmedi. Sabahlığının rengi, benim de nefesimi kesmişti.

Kobalt mavisi.

Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım!!!!!!

Defterimdeki bu sözcüklerin altını çizdim ve altı tane ünlem işareti ekledim.

Gerçek kobalt mavisiydi, daha sonra beni yanıltan rengin ta kendisi. Hatamı kabul etmeliyim, Bee Larkham'la ilgili birçok hatamın ilki buydu. İlk izlenimler hatalı olabilir. Bunu artık biliyorum. Keşke bilmeseydim.

Kobalt mavisi sabahlığı görünce, zihnimin arkasında annemin sesini de duydum.

Seni her şeyden çok seviyorum.

Her zaman seveceğim.

Annemin sesinin canlılığı nefesimi kesti. Parlak ve yüksekti, bu evde hiç yaşamamış olmasına rağmen, sanki odamda duruyor, bana göz kulak oluyor gibiydi. Onu sonsuza dek kaybettiğimi, Plymouth'daki mezarlıkta bıraktığımızı sanıyordum.

Bir anda, gerçeğin özünü hissettim: Annem, beni asla bırakmayacağına yemin etmişti.

Sözünü tutmuştu.

Beni yine bulmuştu.

Burada, Vincent Gardens'da.

Dizlerim titredi ve pencere kenarına tutundum. Eğer bırakırsam, beni düşmekten hiçbir şeyin alıkoyamayacağı-

nı biliyordum. Yer bile tutamazdı, çok daha fazla düşecektim. Halı boyunca esneyen dipsiz kuyuyu hissettim, beni yutmaya çalışıyordu.

İsimsiz Kadın'ın kamyondaki adamlara ne dediğini duyamadım ama çok komik bir şey olmalı. Uzun sarı saçlarını parmağının etrafında düğümlerken, adamlar kafalarını geriye atarak marmelat baloncukları güldüler.

Adamlar kamyona geri çıkarken, kadın sabahlığının belini daha sıkı bağladı. Önü açıktı ama soğuğa aldırmıyordu.

Kamyon sokağın aşağısına doğru gitti ve altın kenarlı kan kırmızı yıldızlar öten kornasını çaldı. İsimsiz Kadın on beş saniye konteynere baktıktan sonra, bahçesinden bir çiçek, sanırım papatya, kopardı. Ön kapıya geri gitti. İçeri girmek yerine, kendi etrafında döndü.

Doğrudan bana baktı ve bir prenses gibi zarafetle el salladı. Sabahlığının kolu, omzundan aşağı kaydı.

Pencere kenarının arkasına çömeldim.

Çok geç. İsimsiz Kadın, onu dürbünle izlediğimi görmüştü.

Beni odamın penceresinde ilk görüşüydü.

Üzüleceğini ve beni tanımak istemeyeceğini düşünerek endişelendim. Babama şikâyet edebilir veya yeni komşularıyla birlikte bana gülebilirdi.

Bana röntgenci diyebilirdi. Hatta dalga geçmek isterse, Röntgenci Jasper diye seslenebilirdi.

Asıl komik olan, çok daha sonra Yakın Arkadaş olduğumuzda, bana bundan hoşlandığını söylemesiydi.

İzlenmekten hoşlanmış yani.

Gerçekten önemsememişti. Bir izleyicisi olmasından hoşlanmıştı. Kendini canlı hissetmesine neden olduğunu söylemişti.

ÖĞLEYE DOĞRU, 18 OCAK, 07:45

Kâğıt Üzerinde, Tarçın Renkli Küpler

Papağanları izlemeye devam ettim.

Bir elimde dürbün, diğerinde defterimle, okula gitmeden önce en sevdiğim kuş türünün dönme ihtimalinin yüzde on üçten daha düşük olduğunu hesaplamıştım. Çirkin renkler, onları uzakta tutmuştu. Diğer kuşları çoktan korkuttular. Sokakta hiçbirinin rengini göremedim. Tek not bile yazamadım.

İsimsiz Kadın muhtemelen fark etmemişti ama bir kitaplıktan, kitaplardan, sandalyelerden, süslerden, tencerelerden ve tavalardan, gazetelerden, lambalardan ve perdelerden oluşan eşyalarını konteynere atarken, kazara yerel vahşi yaşamı da engelliyordu.

Bam. Küt. Turuncumsu kahverengi tonlara dönüşen, tarçın renkli küpler.

Bir ileri bir geri, kadın eve girip çıkıyor ve istemediği şeyleri dışarı çıkarıyordu. Gitgide daha çok karton kutu, çöpün yanında birikti. Elini çabuk tutmasını istiyordum –her şeyi atmayı ne kadar çabuk bitirirse, papağanların okuldan önce ortaya çıkma olasılığı o kadar yükselecekti.

Muhtemelen yüzde yirmi iki.

Dürbünümle, kutulardan bazılarının bantlanmış olduğunu görebiliyordum. Onu üzmek için ne yaptıklarını bilmiyordum ama kadın hiçbirini görmek istemiyordu. İçeriklerini görmek istemiyordu.

Tül perdeler de kendilerini konteynerde buldular. Bilinmeyen nedenlerle onu gücendirmişlerdi ve terk edilmeleri gerekiyordu.

Babam yatak odamın kapısına açık taba renkli daireler vurmadan önce, Vincent Gardens 20 numaranın ön bahçesindeki meşe ağacını papağanlara dair bir iz görebilmek için on dört dakika, yirmi beş saniye izledim. Okul için hazırlandığımdan tekrar emin olmak istemiştim.

Tabii ki hazırlanıyordum. Dün gece konuşmuştuk. *Hepimiz yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorundayız.*

"Kim o?" diye tekrar sordum. "Aşağıdaki kadın? Neden mobilyaları sevmiyor?"

"Bir akraba olmalı," diye cevap verdi, "çünkü evi temizliyor. David gün gece onunla tanıştı. İşten dönünce ona sormamı ister misin? Her zamanki gibi tüm dedikoduları öğrenmiştir."

Kafamı doğru pozisyona getirerek, bu fikri beğendiğim sinyalini verdim. Babamın bu sefer işi batırmayacağını umdum. İlk tanışma, kritik biçimde önemliydi çünkü söylediğine göre izlenimlerin oluştuğu an buydu. Eğer onu sevmezse, beni de sevmeyebilirdi.

"Hiçbir şeyi saklamak istemiyor," diye gözlemimi belirttim. "Tek bir şeyi bile. Bayan Larkham'ın evinin altını üstüne getiriyor. Kısa zamanda hiçbir şey kalmayacak."

Babam oturma odasının penceresinden kadını gördüğünü kabul etti –aynı evden iki kişi, kadını aynı anda izliyor. Ama bende dürbün var.

"İnsanların attığı şeylere şaşırıyorum," diyor, pencereye yaklaşarak. "Her şeyi yapması için ev temizleme şirketiyle anlaşmalıydı. Biraz para kazanabilirdi. Konteynerin içinde güzel şeyler var."

"Belki de evin içinde olan şeylere kimsenin sahip olmasını istemiyordur. Belki onları başkalarının kullandığı veya başkasının onlara baktığı düşüncesinden nefret ediyordur."

"Doğru söyledin," diyor, "ama bu durum insanları, değerli eşyaları kendilerine almak veya satmak için konteyneri karıştırmaktan alıkoymayacak. Bir satıcı o sandalyeleri isteyecektir. İyi durumdaymış gibi görünüyorlar."

Uyuşturucu satıcısı mı?

"Buna izin veriliyor mu? Hırsızlık değil mi?"

"Eğer bir şeyleri atıyorsan, onları almak isteyenleri durduramazsın," diye belirtti. "Eğer başkalarının alması için ortalarda bıraktıysan, o artık sana ait değildir."

Konteyner hırsızlarını ve uyuşturucu satıcılarını *ben* durdurabilirim. Yapmak zorundayım. Ya İsimsiz Kadın fikrini değiştirip, kutulardan birini veya sandalyeleri geri almak isterse?

Yardım istemek için 999'u ne ilk, ne de son arayışımdı ama Bee Larkham'la ilgili olarak yaptığım ilk acil durum çağrısıydı.

Telefonumu açtım ve üç numara tuşladım ve babam banyoda gazetesini okurken, İsimsiz Kadın'ın eşyalarının çalındığını rapor ettim.

Vincent Gardens 20 numaranın önündeki konteynerden, gelecekte yapılabilecek potansiyel hırsızlık.

Saksağanların papağanları korkuttuğu gibi, uyuşturucu satıcılarının da onu kaçırmasına izin verilmemeli.

Operatör, telefonu babama vermemi istedi. Özür dileyip, bunu yapamayacağımı söyledim. İki numarayı yapıyordu ve bu sırada rahatsız edilmekten hoşlanmıyordu. Denemem için ısrar etti. Kapıyı üç açık kahverengi daire çaldım ve kapının kilidini açmasını sağladım. Aradaki boşluktan telefonu uzattım. Babam tuvalette otururken, birkaç dakika boyunca konuştular.

Onunla tekrar konuşacağım, söz veriyorum. Üzgünüm. Bu tür şeyler yüzünden aşırı heyecanlanıyor. Göründüğünden çok

daha önemli olduğunu düşünüyor. Biliyorum. Anlıyorum.

Birkaç kez daha özür diliyor. Tuvalet kâğıdının açık pembe-gri hışırtısını ve sifonun gümüşümsü mavi pullarını duydum.

Uzun öğütlerinden birini daha dinlemek zorunda kalmadan, okul çantamı alıp, dışarı kaçtım. Onunla konuşmak istemedim. Neden polis operatörüne karşı beni savunmadı?

Çoğu gece televizyonda suçla ilgili dizileri izliyor ve hırsızlığın sorunlu bir karakterin kanıtı olduğunu bilmesi gerekiyor.

Çünkü biri eğer hırsızlık yapıyorsa, muhtemelen çok çok daha kötüsünü yapmaya da hazırdır.

Günün geri kalanında okula odaklanmakta zorlandım –normalden daha fazla. Bu durumdan arka plan sesleri ve bulanık anonim yüzler sorumlu değildi. İsimsiz Kadın yüzünden oluyordu.

Matematik kitabımın iç kapağına, onun hakkındaki Önemli Gerçekleri not aldım:

1. *Mars müziğinden hoşlanıyor.*
2. *Kobalt mavisini seviyor.*
3. *Dans etmeyi seviyor.*
4. *Evde daha önceden var olan hiçbir şeyi sevmiyor.*
5. *Başka bir evde ölen Pauline Larkham'ın akrabası veya arkadaşı.*
6. *Tam bir baş belası olacak (babamın fikri).*
7. *Müziği çok yüksek sesle dinliyor (David Gilbert ve Ollie Watkins'in fikri).*

Her şeyden çok, listemde eksik olan iki şeyi bilmek istiyordum:

1. *Adı ne?*
2. *Sesi ne renk?*

Mavi mi? Mavinin bir tonu olmalı. Mavi sesi varmış gibi görünüyor. Umarım öyledir. Dalgalı sarımsı kahverengi veya arsız turuncu bir sesi olamaz.

Bu, çürümekte olan bir buket çiçek bulmak gibi olur – tatlı kokma ve büyüleyici olma potansiyeline sahiptir ama soluk ve kahverengi bir hâl almıştır ve çöp hariç hiçbir yere uygun değildir.

Böylesi her şeyi mahveder.

Onun rengi hakkında bütün gün uzun uzun düşündüm ve öğle yemeği saatinde kantinde her zamanki yerimde –en uzak sağdaki masada, sondan üçüncü sırada–arkadaşlarım Jeanne ve Aar'la bile pek konuşmadım.

"Yine birileri seni üzdü mü Jasper?" diye sordu Aar (japon balığı turuncusu).

"Evet," dedim. "Üzdü."

Gerçek buydu.

"Bir öğretmenle konuşmalısın Jasper," dedi Jeanne (gün batımı sarısı). "Her gün sana zorbalık yapılmasına katlanmak zorunda değilsin."

İsimsiz Kadın'ı savunmak için acele ettiğimi hatırlıyorum. *Eğer* çürük renkli bir sesi varsa bir şey yapamaz ve bundan henüz emin değilim. Tüm Önemli Gerçekler önümde sıralanmamışken, hemen bir sonuca varmaya çalışıyordum.

"Bu onun suçu değil," diye belirttim. "Bazı şeyler konusunda, kim olursan ol bir şey yapamazsın. Kontrolünün dışındadır."

"Hayır, değildir Jasper," diye ısrar etti Jeanne. "Seni döven çocuklar ne yaptıklarını gayet iyi biliyorlar. Kont-

rollerinin dışında değil. Onlar böyle düşünmeni istiyorlar; senin suçun değilken bile öyle olduğunu düşünmeni istiyorlar. Bu, onların suçu. Ezik olan onlar."

Tabağımdaki brokoliye çatalı batırıyorum. Jeanne'in cümlesi kafamı karıştırmıştı. Bugün kimse beni dövmeye çalışmadı.

"Biraz düşün," dedi Aar. "Harekete geçmek, öylece oturup kendini çaresiz hissetmekten çok daha iyidir."

Aar haklıydı.

Harekete geçmeliydim. Yeni komşumun adını öğrenmek gibi önemli bir görevi babama bırakamazdım. Muhtemelen bunu da mahvederdi. Göremeyeceği için, sesinin rengini de bana söyleyemezdi.

Hazırlıklı olmam gerekiyordu. Öğle yemeğinden sonra, muhtemel sohbet açma konularının bir listesini, babamın bana öğrettiği gibi yaptım ve tarih dersindeyken hepsini ezberledim. Mısır Yasaları'nın iptali çoktan yaşandı. Bekleyebilir.

Merhaba. Ben Jasper Wishart.

Merhaba. Ben Jasper. Senin adın ne?

Merhaba. Sen kimsin? Ben Jasper.

Kaç yaşındasın? Ben on üç yıl, iki ay, bir gün ve dört saat yaşındayım.

Kesinlikle doğru olduğundan emin oluncaya kadar, tanıtımımı tekrar tekrar ayrıntılarıyla inceledim.

Merhaba. Sokağımıza hoş geldin. Ben Jasper Wishart. On üç yaşındayım ve Vincent Gardens 19 numarada oturuyorum. St. Alton's Lisesi'nde öğrenciyim ve resim yapmaktan hoşlanıyorum. Senin adın ne?

Bu uygundu ve doğrudan konuya giriyordu. Tüm önemli bilgileri içeriyordu ve İsimsiz Kadın'a benzer şekilde kendini tarif etme hakkı veriyordu.

Başka bir şey düşünemiyordum. Bütün gün kafamda bu sözleri defalarca tekrarladım. Ne zaman öğretmen bir soru sorsa, duymazdan geldim ve sessizce yanıtladım:

Merhaba. Sokağımıza hoş geldin, vesaire, vesaire.

Eve gitme vakti gelene kadar, hepsini mükemmel şekilde ezberlemiştim. İsimsiz Kadın'la tanışmaya hazırdım.

18 OCAK, 15:31

Tuval Üzerinde,
Gökyüzü Mavisi Serin Maviyle Buluşuyor

Karton kutular ve şişkin siyah armut koltuklarla çevrili Vincent Gardens 20 numaranın kapısında bir kadın belirdi. Piyano notalarının renkleri solduktan sonra kapıyı yalnızca bir kere, yüksek sesle çaldım. Elektrik mavisi yağmur damlalarını ve seçkin, parlak lacivert dalgaları bölmek istememiştim. Beklemek ayrıca Ceketlilerin evimin yolunun beşte ikisi boyunca beni takip etmesi sonucu bıçak yarası gibi ağrıyan yan tarafımı ovalamama yaradı.

Bir dakika, yirmi beş saniyede kapıya ulaştı ve bunu da neredeyse müzikal renkler kadar takdir ettim. Önemli şeyleri geciktirmeyen insanları seviyorum.

Figürü inceledim. İsimsiz Kadın'a benziyordu ancak beklediğimden daha ufaktı ve bana yavru kuşları hatırlattı. Benim gibi inceydi ve benden ancak birkaç santim uzundu.

Sarı saçlarını kulaklarının ardına iterek, küçük gümüş kırlangıç küpelerini ortaya çıkardı. Kazağının derin V yakası, uzun eteğinin beline uzanmaya çalışıyordu. Kumaşın altındaki püsküllerin, yeri gıdıklayışını izledim.

Hışır, hışır, hışır.

Küpelerini daha fazla incelemek istedim ama bu, ilk geceki kadar tuhaf görünen V yakasını tekrar görmek anlamına geliyordu.

"Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?"

Gökyüzü mavisi.

Mükemmel, sıcak bir yaz gününde öğleden sonra plajda görebileceğiniz, parlak bulutsuz bir gökyüzü mavisi –deniz mavisi ile gök mavisinin karışımı.

Sesinin rengi, neredeyse anneminkine benzer bir kobalt mavisiydi ama tamamen aynı değildi. Yine de çok yakındı, umduğumdan daha fazla, mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha fazla. Annem öldükten sonra tanıştığım hiç kimse onun tonuna bu kadar yaklaşmamıştı.

Zihnim boşaldı ve kendim hakkında ezberlediğim her şeyi unuttum.

"Jasper*, yarı değerli bir taştır," dedim.

Deniz mavisi kenarları olan büyüleyici gökyüzü mavisi kahkahalar attı. "Kesinlikle haklısın. Jasper benim en sevdiğim taşlardan biridir. İyileştirici gücü olduğuna inanılır, biliyor muydun?"

O konuşmaya devam ederken, püsküllerinden yukarı baktım.

"Rahatlık, güven, güç ve büyük bir neşe sağlar." Saçlarını omuzlarının arkasına attı. Üzerinde gri tozlar olan alnını silmesini istedim. "Sen neden Jasper'ı seviyorsun?"

"Ben Jasper. Kaç yaşındasın?"

"Ah anladım. Hemen konuya giriyorsun, değil mi? Bir kadına böylesine özel bir soru soramayacağını biliyorsundur herhâlde?"

"Neden soramazmışım? Karşında oturuyorum." Penceremi işaret ettim. "Yatak odam orada, yukarıda. Ben orada uyuyorum."

"Aa, dürbünlü çocuk. Pencerede yakışıklı babasıyla duran."

---

* (İng.) Yeşim taşı (ed. n.)

Son söylediğini bilmiyordum çünkü babama daha önce böyle dendiğini hiç duymamıştım ama Dürbünlü Çocuğun ben olduğumu onayladım.

Sokakta dürbünü olan başka biri daha olduğundan şüpheliyim, en azından ben hiç görmedim.

"Dürbünü kuşları gözlemlemek için kullanıyorum," diye açıkladım.

"Böyle de açıklanabilir tabii." Beyaz çerçeveli açık mavi kıkırdadı. Ben katılmadım çünkü kuşları gözlemlemek komik bir şey değil. Gördüğüm her kuşu izlemek ve yazmak, ciddi bir takiptir. Bırakın tüm dünyayı, Birleşik Krallık'taki tüm kuşları öğrenmek bile epey zaman alır.

"Yakında ölecek misin? O yüzden mi bana kaç yaşında olduğunu söylemiyorsun?"

"Ne? Umarım öyle olmaz. Gerçekten garip sorular soruyorsun!"

"Teşekkürler."

"Sen sıra dışı bir çocuksun," dedi kadın. "Daha önce senin gibi biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum."

Dudaklarımın kenarlarını yukarı doğru kavislendirdim çünkü sıra dışı olmayı iyi bir şey gibi söylemişti. Kendimi tanıtmaya en baştan başladım çünkü ilk denememde –dikkatim dağılıp da fırçama çok fazla su eklediğimde yaptığım gibi– başarısız olmuştum.

Kendimi tanıttığımda, "Bu etkileyici bir tanıtım" dedi. "Teşekkürler."

"Sen de kendininkini anlatır mısın?" diye sordum.

"Deneyeyim. Bir arkadaşımın düğünü ve evle ilgilenmek için Avustralya'dan geri döndüm. Bu boktan mekânla ne yapacağıma karar verinceye kadar burada yaşamak zorundayım. Satılığa çıkarılmadan önce üzerinde epey çalışılması gerekiyor."

Lapa mandalina rengindeki küfür yerine sesinin genel rengine odaklanmaya çalıştım.

"Pauline Larkham'ın yeğeni, arkadaşı veya uzun süredir kayıp olan kızı mısın?" diye sordum, parçayı yapboza oturtmaya çalışarak. Avustralya kısmı beni şaşırtmıştı. Aksanı yoktu.

"Uzun süredir kayıp olan kızı mı?" Parlak gökyüzü rengi gülerken, püsküllleri yine hışırdadı. "Bunu pek bilemiyorum. Hiç kaybolmadım. Sanırım hiç bulunmak istemedim, anlarsın ya. Yok olmak istedim. Kimse beni aramaya gelmeyecekti, en çok da annem."

"Eşyalar gibi mi?" diyerek omzumun üzerinden baktım. "Onların bulunmasını istiyor musun? Biri onları alsa, umurunda olur mu?"

Gerçi artık alamazlar çünkü polise haber verdim. Bu işi hallettim.

Kutular konteynerde üst üste yığılıydı. İsimsiz Kadın bütün gün çalışıp, evi temizlemiş olmalı.

"Eskiyi bırak, geleceğe bak benim yaşam felsefemdir," dedi. "Geçmişe tutunmak istemem. Annemin eski eşyalarının çoğunu saklamamaya çalışıyorum. Birkaç mobilyayla eski yemek kitapları dışında, saklamaya değer pek bir şey de yok zaten."

Geçmişe tutunmak istemem.

Kafamı aşağı yukarı sallayarak, katılıyormuş gibi yaptım ama hatalı olduğunu biliyordum. İsteseniz de geçmişe tutunamazsınız, elinizden kaçmak gibi bir alışkanlığı vardır.

"Bu sabah beni izlediğini gördüm," diye devam etti. "Senin veya çekici babanın gelip bunları temizlememe yardım edeceğini umuyordum. Kutular çok ağır."

Babam için söylediğini yok sayarak, "Meşe ağacını

izliyordum," diye düzelttim. "Ön bahçemizde ağaç yok. Senin ağacını çok fazla kuş ziyaret ediyor. En çok da papağanı görmek istiyorum."

"Yabani bir papağan mı gördün?"

Latin adını doğruladım: *Psittacula krameri.*

"Harika. Eskiden Avustralya'da yaşadığım yerde sürekli muhabbet kuşları görürdüm. İkisi aynı değil mi?"

"Papağanların kıvrık gagaları ve ikisi öne ikisi arkaya bakan çift parmaklı ayaklarıyla aynı karakteristik özellikleri taşıyorlar."

"Vay. Bir uzmanın karşısındaki evde yaşıyorum. Çok heyecan verici."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Onlara göz kulak olacağım." Kadın kutularına şöyle bir bakıyor. "Bugün bir sürü işim var, oturma odasını ziyaretçilere uygun hâle getirmeliyim. İşe dönmem lazım. Ama seninle tanışmak güzeldi, çocuk."

"Tanıtımını bitirmedin." Devam etmesini istiyordum çünkü artık sesinin rengini bildiğim için, bu renge isim vermem gerekiyordu.

Puslu gök mavisi parıltılar. "Hım. Vedalaştığımızı sanıyordum! Bakalım başka neler var. Profesyonel müzisyenim. En azından Avustralya'da öyleydim ama şimdi evi derleyip toparlayana kadar piyano ve gitar öğretmenliği yapmayı planlıyorum. Çünkü müziği seviyorum. Her şeyden çok seviyorum."

"Yüksek sesli müzik," dedim, kafamı aşağı yukarı sallarken. "Müzik bu şekilde çalınmalı."

"Hah! Aynı kafadayız değil mi? Ama annemin komşularının böyle düşündüğünü sanmıyorum. Yani, burası eski bir sokak, değil mi? Eski yüzlerin de hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Gençlerle bir arada olmaya alışığım, yaşlılarla ve ölmek üzere olanlarla değil."

"İnsanların yaşları hakkında pek bir şey bilmem," diye itiraf ediyorum. "Diğer tarafta kimin yaşadığını David Gilbert'a sorabilirsin." Adamın evini işaret ediyorum. "Babam onun tüm bilginin kaynağı olduğunu söyler. Ya da pınarı. Doğru kelimeyi hatırlayamıyorum."

"İpucu için teşekkürler ama onu çocukluğumdan beri tanırım. Söylediğim gibi, aşağılık herifin şimdiye kadar taşınmış olmasını umuyordum. Ondan veba gibi kaçınmayı planlıyorum. Mirasyedi oğlundan da."

Sessiz kaldım çünkü aşağılık sümük rengi bir sözcüktü ve herif de rengini hiç geliştirmedi. Ayrıca mirasyedi oğlunu bilmediğimi de kabul etmek istemedim. David Gilbert'ın veba yayacağından mı korkuyordu emin olamadım. Sanırım öyle değildi.

Salgın hastalıkların yayılmasıyla ilgili bir şaka yapmış gibi gülümsüyordu ama bulaşıcı hastalık salgınları hakkındaki bilgim, okulda Kara Ölüm ve Londra'daki Büyük Yangın'la ilgili öğrendiklerimle sınırlıydı.

"Sen kimsin?" diye patladım.

"Üzgünüm! Benim adım Bee* Larkham, Bee 'i' harfiyle heceleniyor, diğerlerininki gibi 'e' ile değil."

"Sevindim," dedim, "çünkü arıların rengini severim."

"Evet. Büyük akıllar aynı şekilde düşünür. Çok güzel altın renklere sahipler. Çok iyi arkadaş olacağımızı hissediyorum."

İki konuda yanılıyordu: 'Arı' kelimesi soluk limon rengi serpiştirilmiş puslu bir mavidir ve vızıldama sesleri de kesikli turuncu ve sarı çizgilerle dalgalanan, noktalı mavidir.

Ama 'e' değil 'i' ile yazılan Bee Larkham, iyi arkadaş olacağımız konusunda haklıydı.

---

* (İng.) Arı (ed. n.)

"İçeri girebilir miyim?"

"Kusura bakmazsan, bugün olmaz. Dışarı çıkmak üzereyim. Belki yarın ya da daha sonra olabilir?"

Neredeyse anneminki kadar güzel, sevimli bir ses rengi ve gerçekten berbat bir hafızası vardı. Eşyalarını düzenlemesi ve oturma odasını misafirler için uygun hâle getirmesi gerekiyordu.

Onun konsantrasyon kusurunu düşünürken aşağı baktım ve paspası fark ettim.

"Seni kim davet etti?"

"Yarın," diyerek, randevumuzu onayladım.

Bu sözcüğü iki kez tekrarladım, bir kez yüksek sesle, ikinci kere de iyi şans getirsin diye fısıltıyla.

Annemin ölmeden kısa süre önce öğrettiği bir şeydi.

Artık burada olup bana kendisi hatırlatamayacağı için, okuldaki asistan öğretmenle randevularımın zamanlarını hatırlamamda bana yardımcı olmak istemişti.

"Hoşça kal, Bee Larkham."

"Merhaba demeye geldiğin için teşekkürler John, hoşça kal."

John mu?

BÜYÜKANNEMİN HİKÂYESİ

Annemin cenazesinden sonra, iki hafta boyunca hareket etmedim ve konuşmadım. O kadar uzun sürdüğünü fark etmemiştim ama babam daha sonra detayları anlattı. Yatakta kaldım ve beni konuşmaya ikna etmeye çalışan birçok doktor ziyaretime geldi.

Neden ağzımı açıp da bir cümle kurmamı istediklerini bilmiyorum. Kimseye söyleyecek bir şeyim yoktu. O karanlık günlerden tek renk bile hatırlamıyorum. Annem nefes almayı bıraktığı anda renkler beni terk etti. Ya da belki de ben, bakmayı ve dinlemeyi bıraktım.

Çok korkunç ama aynı zamanda çok doğru geliyordu. Her şey birbirinden ayrılmış, hatalı ve yanlış yerdeydi. Eskisi gibi devam edemiyorlardı; tüm dünya çökmüştü ve kobalt mavisi bir daha var olmayacaktı.

Ben konuşmayı bıraktım, babam da Kraliyet Deniz Piyadeleri'nden ayrıldı; ikimiz de bir şeylerden vazgeçtik. Sessizliğin boş paletini hatırlıyorum.

Annemin tabutu toprağa indirilirken, acaba etrafta renk var mıydı? Ağlamaların sessiz kahverengi tonları? Yeşil, inleme bulutları? Babamın asker arkadaşlarından levha grisi başsağlığı mırıltıları? Amerika'daki askeri cenaze törenlerinde yapıldığı gibi, tüfeklerin havaya petrol siyahı şekiller saçtığını hayal edebiliyorum.

Anneme son sözlerini hangi renklerin söylediğini hiç bilemeyeceğim. O son resmi asla yapamam.

Haftalar, grimsi beyaz fısıltılara bulandı. Tekrar hatırlamaya başladığım ilk renkler, o kadar parlak o kadar canlıydı ki, retinalarımın alev aldığını düşündüm. Büyükannem beni kaldırıp, evden çıkarmayı başardı. Nasıl yaptığını bilemiyorum. Beni, eski evimizin köşesindeki parka götürdü çünkü babamın biraz 'alana' ihtiyacı vardı. Eğer bakmaya zahmet etseydi, parkta da bolca alan vardı –sokaktan yürüdüğünde sağda kalan kocaman bir oyun alanıydı.

Ani parlak kırmızı ve sarı noktalarla kesintiye uğrayan beyazımsı gri ses.

Nefesimi tuttum. Bu rengi tekrar görmek, annemle birlikte dünyadan tamamen yok olmadığını fark etmek, beni şok etmişti. Çocuklar sanki hiçbir şey olmamış gibi gülüyor ve bağırıyordu.

Gevrek tatlı pembe ve morların öksürüklü kabartılarıyla, "Hadi Jasper," dedi büyükannem. "Git oyna. İyi gelecektir. Neden topla oynayan küçük çocukların yanına koşmuyorsun?"

Uzakta bir yeri işaret etti ama parmağının gösterdiği yere bakmadım. Hızla geçen yüksek hızlı trenlerin, neredeyse saydam açık pembe kurdelelerini izledim. Oyun alanının yakınında, çitlerin arkasında kalan demiryolu hattı, annemle parka geldiğimde en sevdiğim noktaydı. Saatlerce çitin yanında durmama izin verirdi ve daima midemi bulandıran salıncağa veya tahterevalliye binmem için beni ikna etmeye çalışmazdı.

Trenlerdeki insanların geçişini yakaladım, belirsiz özelliklerin bulanıklığını. Böyle bir günde nasıl seyahat edebilirler? O öldükten sonra devam eden yolculukları, anneme yapılan bir saygısızlık gibi geldi. Çitin yanında, her zamanki gibi iki kişinin değil, sadece birinin durup onları izlediğini bile fark etmediler.

Büyükanneme eve gitmek istediğimi söylemek için etrafa baktım ama onu bulamadım. Beş kişilik kadın grubunun ikisi sağıma, üçü soluma toplandı. Üçü ayrı durmuş, telefonunu inceliyordu. Hiçbirini tanıyamadım.

"Büyükanne!" diye bağırdım, "neredesin?"

Sesimin mavimsi yeşil çığlıkları ejderha gibi kıvrılarak, oyun alanının üzerinde, herhangi birine saldırmaya hazır şekilde yükseldi. *Herkese.* Etrafta dönüp dururken, gözyaşlarım yüzüme aktı.

"Yardım et! Bana yardım et! Neredesin?"

Zemin bana doğru sallandı ve yüzüme sert bir yumruk attı. Yanağımda ılık ve yapışkan bir şey hissettim.

Hışırtılı pembemsi leylak bir öksürük ve siyah dalgalı çerçeveleri olan mavimsi ayak sesleri duydum. Bir kadın yanımda dizlerinin üstüne çökerken, ahududu köpüğü zikzaklar hırıldadı.

"Buradayım Jasper. Ben büyükannen. Takılıp, düştün mü?"

Kolunu yakaladım ve sıkıca tuttum, böyle yapmasaydım leylak dumanlar arasında havaya karışacağından korktum.

"Gitme. Gitme. Beni bırakma. Beni sakın bırakma."

"Seni bırakmayacağım," dedi. "Söz veriyorum."

Beni bıraktı. Onun suçu değildi. Sözünü bozmak istememişti. İki hafta sonra öldü. O cenazeye de gitmedim. Babam izin vermedi çünkü çok fazla sallanıp kollarımı çırpıyordum ve bu utanç vericiydi.

Narin açık leylak öksürükleri ve tatlı pembe veya ahududu köpüğü zikzakları bir daha asla görmedim. Bu, daha da üzdü. Onlar, her zaman ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan, dürüst renklerdi. Onları seviyordum ve onlar da karşılığında çok zor iyilikler istemeden, beni seviyordu.

ÇARŞAMBA (DİŞ MACUNU BEYAZI)

Akşam

Merhaba demeye geldiğin için teşekkürler John, hoşça kal.

"John," keskin paslı çivi rengi bir sözcük. Bee Larkham'ın beni üzen hatasının rengini dışarda tutmak için yorganımın altında saklanmayı denedim ama artık kendime karşı dürüst olmanın zamanı geldi. İlk tanışmamızda, Bee beni evine davet etmedi. Adımı bile hatırlayamadı.

Artık tüm doğru renkleri tekrar toparladığıma göre, resme tekrar bakmaya katlanamıyorum. Bu utanç verici. Hatalarıma bakmak, kimsenin bana gülemeyeceği bu özel alanda bile acı verici.

Yataktan çıkıp, resmi duvara bakacak şekilde çeviriyorum. Defterlerimi kontrol edip, o güne ait orijinal kayıtlarımı buluyorum.

Tam da korktuğum gibi.

18 Ocak'ta Bee Larkham'ın yaptığı hatayı, defterime kaydetmemişim. Yalnızca beş dakika on sekiz saniye süren ziyaretimin saati ve tarihi var ama başka detay yok.

Tam olarak ne zaman yaşandığını hatırlamıyorum fakat ilk tanışmamızın gökyüzü mavisi olduğunu belirtmişim. Ancak diğer renklerin üzerine akarak, kabaca onları ele geçirmiş. Engellemeyi denemedim çünkü tonu, anneminkine çok yakındı. Bir başka tonun bunu yapmasına asla izin vermezdim.

Bee Larkham'ın sesinin rengi kapıdaki tüm sahneyi boyayarak, rahatsız edici gerçeği sakladı –bu karşılaşma, benim için ona kıyasla çok daha büyük bir önem taşıyordu.

Yaralı gururumla veya ağzımda bu korkunç metalik tadı bırakan her neyse, onunla uğraşmaya vaktim yok. Onları lanetlediğim için resimlerimden özür diliyorum.

Hâlâ zihnimde yer etmişken, daha fazla sahneyi resmetmeliyim. Babam beni kontrol etmeye gelmez. Saat 22:03. Erkenden yattı. Televizyonun renklerini göremiyorum, kitap okuyor olabilir. Muhtemelen bir ay önce başladığı Jack Reacher serisine ait bir Lee Child romanıdır. Ama odasına girdiğimde, en sevdiği yazarın romanını okumuyordu. Lee Child'ın kitap kapağının içine *gerçek* kitabını koymuştu.

Çocuğunuzun Otizmini ve Diğer Öğrenme Zorluklarını Anlamak.

Şu anda bunu okuduğunu tahmin ediyorum. Neden böylesine zor olduğumu anlamaya çalışıyor. Niçin diğer çocuklardan farklı olduğumu.

Beni sevmenin neden bu kadar zor olduğunu.

Eminim, kitapta renklerim hakkında hiçbir şey yazmıyordur. Sürekli ilgi istedikleri zamanlar hariç, onları sevmek beni sevmek kadar güç değil.

Fırçamı iki kez su dolu kavanoza daldırıyorum ve karnımın ağzı uyanırken, burnumdan nefes alıyorum. Kendimi, Bee Larkham ile ilk konuştuğum güne ait iki resim daha yapmakla sınırlandıracağım.

Seçiciyim. Olmak zorundayım.

Kendimi tekrar etmek istemiyorum. 18 Ocak akşamı Bee Larkham yine yüksek sesle Mars müziği çaldı. Önceki gecenin renklerini çoktan kaydettim ve resmi geliştirebileceğimden şüpheliyim.

Hatırlanacak başka önemli detaylar, anlatılacak başka hikâyeler var. Onların gerçek rengini ortaya çıkarmak zaman alacaktır.

Otuz kırk resim –Bee Larkham'ın Mars müziğinin dramatik renklerini taşıyan resimler yapmak isteseydim, bu kadar çok resim yapmam gerekirdi. Eğer tüm tuvalleri boyamak için kendimi zorlasaydım, her birinin sol alt köşesine koyu kahverengi, mavimsi-gri dairelerle düzensiz dikdörtgen şekiller eklemem gerekirdi.

Bu da gecenin geç saatlerde müzik zirvesine ulaştığında, genellikle bir adamın kapısını çalması olurdu. Adam, sıklıkla Bee Larkham'ın evini ziyaret edip, David Gilbert'ın evine geri dönüyordu. Bazen adam, Ollie Watkins'in evine dönüyordu, diğer zamanlarda da adam Bee Larkham'ın evinden ayrılıp, David Gilbert'ın evine, oradan da Ollie Watkins'in evine dönüyordu. Sürekli ev değiştirmeleri, kimliklerini takip etmemi zorlaştırıyordu.

Bazen, gecenin geç saatlerinde yüksek sesle müzik dinleyen Bee Larkham'ın evini başka insanlar da ziyaret ediyordu. Onlar, David Gilbert veya Ollie Watkins'in evine dönmüyordu. Polise göstermem gerekirse diye, hepsinin adresini defterlerime yazdım; çoğunlukla 13, 17 ve 25 numaraydı. Bilişim işinde gereksiz görülen Ted, 13 numarada yalnız yaşıyor. Kel biri ve siyah, kare gözlük takıyor, bu da onu tanımayı kolaylaştırıyor. Karen bir gazeteci ve genellikle kulağına yapışık parlak gümüş bir telefon var. Yandaki 17 numarada yaşıyor ve Magda, Izaak ve bebekleri Jakub da 25 numarada oturuyor.

Izaak'ın sağ elinde, başparmağının altında haç dövmesi var ama bunu penceremden kontrol etmem imkânsız.

Polis kayıtlarıma güvenmemeli; müziği şikâyet etmek için 25 numaradan farklı adamlar da gelmiş olabilir. Mag-

da ve Izaak'ın bebeğini görmek isteyen birçok ziyaretçileri vardı.

Sonraki sahneyi oluşturmak için, narin açık mavilere ve koyu, vıcık vıcık kahverengilere ihtiyacım var. O gece karanlığı yarıp, boş tuvalimin rengini sulandırdılar.

Bu resmi dikkat çekecek şekilde yapmam gerek çünkü sonraki birkaç ayda gelişen örüntüden çok farklıydı. Bee Larkham, bir yabancıyla Mars müziğiyle alakalı olmayan bir konuda tartıştı. Bu olay, her zamanki gibi İpod'unda müziği son ses açtıktan *sonra* değil, *önce* olmuştu.

Resim lacivert ebruli taşı rengi bir sözcük olmalıydı.

Eşsiz olmalıydı.

18 OCAK, 21:02

Kâğıt Üzerinde, Geçmişi Bırak Geleceğe Bak

Odamda, hayali bir sohbette nasıl duracaklarını görmek için seslerin –kobalt, serin ve gökyüzü mavisi– resmini yapıyordum.

Sonuç mu? Tek bir seste birleşerek, muhteşem bir uyum yakaladılar.

Onlar arkadaştı. Çok İyi Arkadaş.

Bam, bam, bam.

Bitter çikolatanın kasvetli renkleri.

Fırçamı bırakıp pencereye fırlıyor, tutup çektiğim anda neredeyse perdeyi koparıyorum. Defterime göre, Mars müziğinin bir sonraki resitalinin başlamasına daha on beş dakika vardı.

Bee Larkham'ın ön kapısında bir adam duruyordu. Ortalama boyu vardı, yani daha önce sokak üzerinde gördüğüm adamlardan uzun veya kısa değildi. Giysileri de dikkat çekmiyordu. Yanında köpeği de yoktu.

Şöyle yazmıştım; *Muhtemelen David Gilbert değil ama Sarı Patates Kızartması'nı evde bırakmış olabilir.*

Sarışın kadın menekşe mavisi uzun bir elbise giymişti. Bee Larkham olmalıydı çünkü bu adreste gördüğüm tek kadın oydu. Yüksek sesli müzik dinlemekten hoşlanıyordu ve eşyalarını yerleştirmeyi sevmiyordu. Benim, olumlu bir şekilde, sıra dışı olduğumu söylemişti.

Konuşulanları duymak için pencereyi açtım. Canlı mavi parçacıkları yakalayabildim ama ben henüz anlamlarını çözemeden kaçıp gittiler. Adam döndü ve konteyneri işaret etti, bu da kadının omuzlarını aşağı yukarı sallamasına neden oldu.

"Umurumda değil! Umurumda değil!"

Bunlar, yakalamayı başarabildiğim, geceye fırlatılan tek gökyüzü mavisi sözlerdi. Bee Larkham'ın neden, kimi veya neyi umursamadığını merak ettim. Tahmin etmem gerekirse, konteynerin rengi derim. Çirkin sarıyı umursamıyordu çünkü işini yapıyor, evde onu üzen ne varsa hepsinden kurtuluyordu.

Geçmişi bırak, geleceğe bak.

Bee Larkham için üzüldüm çünkü konteyner renkleri konusunda alternatifi olmadığına emindim. Eğer seçebilseydi, tıpkı benim gibi, mavinin bir tonunu seçeceğinden emindim. Bee Larkham, kendi suçu olmayan bir şey yüzünden saldırıya uğruyor gibiydi.

Potansiyel konteyner hırsızları hakkında 999'u aradığım için babam Kuşlar Ansiklopedisi kitabıma iki günlüğüne el koymuş olmasına rağmen, polise haber vermek istedim. Ben daha telefon edemeden, konuşma bitmişti. Hemen anlaştıklarına göre, ciddi bir şey olamazdı. Adam evin önünden caddeye doğru hızla ilerlerken, kadın –Bee Larkham– arkasından bağırıyordu; "Mutluyum! Çok mutluyum!"

Belki de adam bir şaka yapmıştır. Nasıl hissettiğini bilmiyorum çünkü mutlu mu üzgün olduğunu anlayamamıştım. Durdu ve basıp gitmeden önce, konteynere baktı. Gittiğinde rahatlamıştım ama aynı zamanda hayal kırıklığına da uğramıştım. Sokak üzerinde hangi eve girdiğini görüp kimliğini tespit edememiştim.

Defterime, *muhtemelen sokağımıza ait olmayan bir yabancı* diye kaydettim. Galiba mahalleye hoş geldin demek isteyen bir başka adamdı.

Birkaç dakika sonra pencerede notlarımı yazarken, Bee Larkham tekrar ortaya çıktı. Evinin önünde, atılması için sabahın beklenmesine gerek olmayan bir sürü eşyayla dolu bir kutu taşıyarak yürüyordu. Konteynere ulaştığında, kutuyu tersine çevirerek içindekileri boşalttı –renklerine bakılırsa çanak çömlek olmalı, diye düşündüm.

Parlak beyaz ve parlak gümüş tüplerin birbiri ardına patlayışı.

AYNI GECE GEÇ SAATLER, 03:03

Kâğıt Üzerinde, Şeytan

Saatler sonra, Bee Larkham'ın Mars müziğinin parlak, çekici renkleri nihayet solup gittikten çok sonra, farklı, daha gırtlaktan gelen seslere uyandım.

Rahatsız edici sarı katmanları olan, sert, gıcırtılı kahverengiler.

Başta, tilkilerden geldiğini sandım. Geceleri, hatta gündüzleri de, etrafta koşuşturuyorlar. Artık insanlardan korkmuyorlar. İnsanların öldürmek veya sakatlamak gibi dürtüleri olmaması gerçeğine dayanarak hayatta kalma şanslarının yüksek olduğunu anladılar.

Sinsi, kızarmış yumurta şeklinde ve parlak kırmızı lale renginde bir sözcüktür. Tilkilerin ortak adıdır.

Yataktan çıkmadan önce, sesi birkaç dakika dinledim.

Işığı açmadan pencereye gittim ve dürbünümü aldım. Bana yardımcı olması için bir el fenerine veya babamın gece görüşü gözlüğünü (Kraliyet Deniz Piyadeleri'nden ayrılırken teçhizat alamadığı için eBay'den indirimli aldık) ihtiyacım yoktu. Pencere kenarında, tam da bıraktığım yerdeydiler.

Rahatsız edici kahverengi ve turuncu renkler konteynerden geliyordu. Doğru dürüst göremiyordum çünkü Bee Larkham'ın evinin önündeki sokak lambasının ışığı ölmeden önce aylarca titremişti. Bir sonraki faal sokak lambası da on beş metre uzaktaydı ve yeterince güçlü değildi.

Dürbünümle gözlerimi kısıp bakarken, ilk bakışta bu yaratığı tanıyamadım. Tilki değildi. Dişi veya erkek tilki veya bir yavru olmak için çok büyüktü. Kurbağaya benzeyen şey, karton kutuların üzerine eğilmiş, yırtarak onları açıyor ve içlerinde bir şeyler arıyordu.

Bir canavar. Yaratık yer değiştirirken hareket etmeye korkmuştum. Yavaşça döndü, hâlâ eğik duruyordu. Doğrudan bana baktı, gözleri beni deldi, içime baktı ve bakışlarıyla beni parçalara ayırdı.

Geriye doğru yuvarlanırken dürbünü halıya düşürdüm.

Bedenim soğuk ve nemliydi, kollarım iki yanımda amaçsızca sallanıyordu. Hareket ettirebilsem bile, telefonuma ulaşmaya çalışamazdım. 999'u aramanın anlamsız olduğunu biliyordum.

Bee Larkham'ın konteynerinde şeytanı gördüğümden ve onun da benimle göz göze geldiğinden emindim. Şeytan bana zarar vermek istiyordu çünkü cadde üzerinde onu fark eden tek kişi bendim.

Resmimde bulunmayan önemli bir detayı hatırladım, eklemediğim açık leylak-mavi renkler ve dokular.

Korkmama rağmen hem de. *Çünkü* gerçekten çok

korkmuştum, şeytanın konteynerden tırmanarak Bee Larkham'ın veya benim kapıma gelmeyeceğinden emin olmalıydım.

Cesurca davranmalıydım. Yeni komşumu caddedeki şeytani güçlerden korumalıydım. Sendeleyerek odamın penceresine ulaştım.

Bam, bam, bam.

Sümbül ve çançiçeği borusuna benzeyen şekiller.

Fikrimi değiştirmeye vakit kalmadan, canavarı korkutmak için pencereme vurdum. Konteynerin kenarından kayarak aceleyle sokak arasına kaçarken, Bee Larkham ile David Gilbert'ın evlerini ayıran bir çizgi çekti.

Bir araba geçti ve sarı farları iki bacak oluşturdu –keçi değil insan– kot pantolon giymişti. Gece onu yutmadan önce, adamın ellerini gördüm. Ellerinde hiçbir şey yoktu.

Eldivenli sol eli, sımsıkı bir yumruk hâlindeydi.

ÇARŞAMBA (DİŞ MACUNU BEYAZI)

Geceye Doğru

Tekrar yatağa atladım ve yorganımı sıkıca etrafıma doladım. O sabah polisi çağırmakta haklıydım.

Babam beni uyuşturucu satıcıları hakkında uyarmıştı. Operatör beni dinlemeliydi. Babam da.

Bir *adam* Bee Larkham'ın konteynerinde bir şeyler aradı, şeytan değil. Eski, istenmeyen eşyalar ve kırık çanak çömleğin arasında aradığı şeyi bulamadı.

Geri dönebilir.

Beni aramasını istemiyorum.

Beni asla bulmamalı.

Yüzümü yastığın altına saklıyorum ama hâlâ konteynerden gelen renk tonlarını görebiliyorum. *Bee Larkham'ın mutfağından gelen renkleri.*

Bu renklerden kaçamam.

Uyumam lazım.

Gözlerimi kapamak ve buz saçaklarını bir daha asla görmemek istiyorum.

*

Alice Harikalar Diyarı'ndaki tavşan deliğinden düşünüyorum, ayağımı basacak bir yer arıyorum.

Ye beni.

İç beni.

Şimdi, Gözyaşı Havuzunda yüzüyorum. Benimle birlikte diğer hayvanlar ve kuşlar da gözyaşlarıyla süpürülmüş. En azından yalnız değilim.

Kaplumbağalar. Filler. Kangurular.

Papağanlar.

On iki papağan da suyun içinde ama onlar diğerleri gibi kuru toprağa çıkmaya çalışmıyorlar. Çoktan ölmüşler.

Dev, dans eden porselen kadın kıyıda hareketsiz duruyor, kanı tertemiz, parlak beyaz elbisesinin üzerinden damlıyor. Dört ve ardından yirmi karatavuk yüzerek geçerken izliyor. Onlar buraya ait değil. O da öyle.

Karnımın ağzı kaşınıyor. Çekerek açıp, kuşların uçmasına izin vermek istiyorum. Yapamam.

Tekrar Vincent Gardens 20 numaranın mutfağındayım.

Büyüleyici kristal beyazlar.

Senden nefret ediyorum!

Beni öldürüyorsun!

Dur, yalvarırım!

Bee Larkham'ın üzerinde yatıyorum. Gözleri kapalı. Sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Mutfak zemininde sırtüstü yatıyor. Ayağa kalkmıyor. Gözlerini açmıyor.

Kan, fayanslara ve kobalt mavisi olmayan elbisesine sıçramış.

Kan, elimden damlıyor. Kazağımın her yerine bulaşmış.

Parlak gümüş buz saçakları, gözlerimi bıçaklıyor.

Üzgünüm.

Bee bu kez beni durdurmaya çalışmıyor. Direnmeyi bıraktı. Vazgeçti. Her şeyin bittiğini biliyor.

Ben yerden bıçağı alırken, gözleri kapalı. İzlemek istemiyor. Papağanlar da istemiyor. Kafalarını çeviriyorlar. Dans eden porselen kadının kılı kıpırdamıyor. Normal boyutuna geri dönmüş ve gözlerini silahtan alamıyor.

Parıl, parıl, parıl.

Ter içinde uyanıyorum, hareket edemiyor, rüyamdaki tonları kafamdan atamıyorum.

Ağzımı açıyor ve sessizce annemi çağırıyorum.

Bu tür çığlıklar asla renk üretmez.

PERŞEMBE (ELMA YEŞİLİ)

Sabah

Gevrek elma yeşili günler uyanmaya değer çünkü bugün öğle yemeğinden önce çifte sanatım var. Bugün farklı. Babam beni okula göndermiyor. Saat 08:46 ve yatakta yatarak, tavandaki elli iki yıldıza bakıyorum. Babam ülkedeki berbat kiralık evlere taşınıp durmadan önce, annemin ben küçükken dekore ettiği Plymouth'daki yatak odamın bir benzerini burada da oluşturmaya çalıştı.

Geçmişe tutunamazsın.

Konuştuğumuz ilk gün Bee Larkham'a Önemli Gerçeği söylemek istemiş ama gerçeği söyleyerek onu üzmek istememiştim; bu riske giremezdim. Bee konusunda her şeyi çok sonraya bırakmıştım. Babam bir pot daha kırmadan önce ona bu dersi öğretmeliyim, yoksa başımız daha çok belaya girecek.

Yıldızların yanlış yerlerde olması, onun hatası değil. Kafamdaki haritaya göre nerede olmaları gerektiğini hatırlıyorum, *Plymouth'da nerede olduklarını hatırlıyorum ama* onları gerçek evlerine götüremem. Artık orada bir başkası yaşıyor. Asla geri dönemezler. Eğer onları koparmak istersem, boyayı soyup, tavanı kabarcıklı ve çirkin hâle getirecekler. Ben de sevilmediğim hissiyle kalacağım çünkü bir daha asla oraya bakmayacağım.

Öylece bırak. Yapılacak en iyi şey bu.

Yıldızların yerlerini değiştirmek ve diğer şeyler hakkında böyle düşünüyorum. Dün gece Bee Larkham ile ilk tanışmamızın gerçek resmini yaptıktan sonra doğru şeyi yapmaya kararlıydım. Şimdi, çözümüm yeşil Cadılar Bayramı jölesi gibi sallanıyor.

Muhtemelen *Kâğıt Üzerinde, Şeytan* ve en son gördüğüm kâbus yüzünden.

Bee Larkham'ın hikâyesi üzerinden gerçekten tekrar geçmek istiyor muyum? Babamın önerisini uygulayıp, kötü şeyleri yeni, bozulmamış renklerle tekrar boyamak daha iyi değil mi?

Her şeyi unut.

Yatağın yanında duran annemin resmine uzanıyorum. Kafaları sayarak, grup içinde onu buluyorum, bırakmaya katlanamaz göründüğü küçük çocuğa sarılıyor. *Bana.*

Cesur oğlum.

Eskiden bana böyle derdi, öyle olmadığım zamanlarda bile. Cadde boyunca yürürken, yanımızdan gürleyerek geçen kamyonların renklerini ve sivri şekillerini sevmediğimde ağlarken bile.

Şu anda cesur hissetmiyorum. Yuvamdan yatağıma kaç tane battaniye taşırsam taşıyayım, ısınamıyorum. Buz sarkıtlarının dokunuşunu hissediyorum.

Bee Larkham'ın konteynerinden çıkan adamdan korkuyorum. O gece aradığı şeyi bulamadı, bu da tekrar gelebileceği anlamına geliyor. Yüzümü gördü. Nerede yaşadığımı biliyor.

Bee Larkham'ın ön kapısını çalan Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam'dan korkuyorum. O da beni gördü.

Köpeklerden korkuyorum; Lucas Drury'nin Kırmızımsı Turuncu Üçgenleri'nden ve David Gilbert'ın Sarı Patates Kızartması'ndan.

En çok da, annemi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Devam etmemi isterdi, buna eminim.

Dokuz yaşındayken bana, cesur olmam gerektiğini söylemişti, hayatım boyunca olduğumdan çok daha cesur.

Seni korkutsa bile gerçekleri söylemek çok önemlidir.

Doktorların kanserini iyileştiremediğini söylemişti. Kızmakta haklıydım ama bu doktorların, annemin veya babamın veya benim hatam değildi. Hiç kimsenin suçu değildi.

O da kızmıştı. Ve korkmuştu. Bu onun gerçeğiydi. Bu da öyle:

Bu zorluğu tek başına aşmayacaksın, söz veriyorum.
Baban yanında olacak ve seni hep seveceğim.
Her zaman benim cesur, güzel oğlum olacaksın.
Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek.
İnan bana, Jasper.

İşte yapacağım şey bu. Annemin dürüst kobalt mavisini dinleyip, babamın yanıltıcı çamurlu aşıboyasını görmezden geleceğim. Hafta boyunca, gece gündüz, doğru hatırlayana dek, tüm fırça darbeleri doğru yerini bulana dek resim yapacağım. Yıldızları olmayan tavan gibi, göze hoş görünmeyen izler bırakabilir ama yapılacak en doğru şey bu.

Başlamadan önce, perdenin arkasını kontrol ediyorum. Bee Larkham'ın evinin önüne park eden polis arabası bir başkasını yumurtlamış.

Bir, iki, üç, dört.

Sokak üzerindeki evlerin kapılarını çalan polis sayısı bu. İşe yarar bir şey bulamayacaklarını biliyorum çünkü komşular neler yaşandığını bilmiyor. Yanda oturan Karen her zaman başkalarının hikâyelerini anlatmakla meşgul, 13 numaradaki Ted muhtemelen iş aramaya çıkmıştır ve

25 numaradaki Magda ve Izaak gece gündüz garip saatlerde itfaiye arabası kırmızısı bebek arabasını etrafta gezdiriyorlar. Babam konuştukları tek konunun, Jakub ve uyku saatlerinin düzensizliği olduğunu söylüyor.

David Gilbert, tabii ki her şeyi biliyor.

Sonra, kalbim yerinden sıçrıyor. *Yaratık* filmindeki gibi göğsümden çıkmak istediğini hissediyorum. Perdeleri yırtarcasına açıyorum. Papağanlar, Bee Larkham'ın ön bahçesindeki *tüm* yemliklere tutunuyor. 18 numaradaki adam –Krema Sarısı– beni dinledi.

Beni kadın polisle baş başa bıraktıktan sonra, yem aldı ve altı yemliği de doldurdu. O iyi bir adam, David Gilbert'ın tepkisini umursamıyor. Doğru şeyi yapmak istiyor. *Benim gibi.*

"Polis geri geldi."

Kapının yanından gelen çamurlu aşıboyası ses, nefesimi tutmama neden oluyor. Dönerken, neredeyse düşüyorum.

"Üzgünüm," diyor adam –babam– üzerinde mavi kot pantolonu ve gömleğiyle bana doğru yürürken. "Seni korkutmak istememiştim. Onları mı izliyorsun?"

Onunla konuşmak istemiyorum. Sözcükleri ağzımdan çıkmaya zorluyorum. "Evet. Papağanları izliyorum. Yavrular henüz gitmedi. Sanırım tamamen tüylenmelerine birkaç gün var."

"Polisi kastetmiştim ama neyse. Bugün çok papağan var, değil mi? Hiçbirinin öldüğünü sanmıyorum. Söylediğin kadarı değil en azından."

"On iki," mırıldanarak cevaplıyorum. "Tam on iki tane, ne az, ne çok".

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

Cevap vermiyorum. Anlamı yok. Babam zamanı geri

döndürüp, ölen papağanları geri getiremez. Gerçeklerin üstünü boyayamaz. Ona izin vermem.

"Polis hâlâ Bee'den bir haber alamamış," diye devam ediyor. "Bu da yemlikleri bu sabah bir başkasının doldurduğu anlamına geliyor. David olamaz, Ollie olduğundan da şüpheliyim. Onların şamatasından nefret ediyor, üstelik David'in sinirlerini bozmak da istemez."

Bu da bir başka yalan çünkü Ollie Watkins de tıpkı benim gibi bir kuş âşığı. O da annesini kaybetmiş. Belki de bu bir oyundur. Babam, ortağım olduğunu itiraf etmemi istiyor olabilir. Eğer papağanları Ollie Watkins'in beslediğini doğrularsam, onu durdurur.

"Ben yapmadım," diye vurguluyorum.

"Bunu biliyorum, Jasper." Pencereden geri çekiliyor. "Dikkatli ol. Polis onları gözetlediğimizi düşünüyor."

Üniformalı bir kadın elini kaldırıyor.

Hareket etmiyorum. "Onları izliyoruz zaten," diye belirtiyorum. "Bu kez dürbün kullanmıyoruz çünkü caddedeki diğer insanlar bunu kaba buluyor. Kimse seyredilmekten hoşlanmaz."

"Oradan uzaklaş. Ne yapmaya çalıştığımızı merak edecekler."

"Artık çok geç," diyorum. "Sanırım ne yapmaya çalıştığımızı çoktan öğrendiler."

Üniformalı kadın caddenin karşısına geçiyor ve evimize doğru yürüyor. Bacaklarım titreyip, kalbim bereli mürdüm eriği şekillerle çarparken, pencere kenarına tutunuyorum.

"Kadın geliyor, baba. Bee Larkham'a yaptıklarım için beni tutuklayacak. Polis her şeyi anladı. Cinayeti çözdüler."

"Kimse seni tutuklamayacak ve son kez söylüyorum,

Bee hakkında endişelenmeyi kes artık." Babamın sesi sivri ve sert. "Polis hâlâ cuma akşamı hakkında hiçbir şey bilmiyor. Yalnızca söylediklerimi harfiyen yapman gerekiyor. Burada kal ve aşağı inme. Ben hallederim."

Babam merdivenlerden aşağı iniyor, kadın polis kapıyı çalmadan önce oraya ulaşmış olmalı çünkü koyu kahverengi şekiller görmüyorum. Parmak uçlarımda merdivenin başına gidiyorum.

"Selam! Yardımcı olabilir miyim?"

"İçeri gelmemde bir sakınca var mı, Bay Wishart?" *Konserve ton balığı rengi.*

"Dürüst olmak gerekirse, önemli bir telefon bekliyorum. Bugün evde çalışıyorum."

Eminim bu da bir başka yalandır. Evde çalışmasından değil, telefon beklemesinden bahsediyorum. Yalanları boğazında sıkıştığı için sesi koyulaştı ama kadın polis bunu fark etmeyecek. Yalan söylediğinde renklerin nasıl göründüğünü benim gibi idrak edemiyor.

"Yalnızca birkaç dakikanızı alacağım."

"Tabii ki. İçeri gelin. Üzgünüm. Evin dağınıklığının kusuruna bakmayın. Temizlikçi bu hafta gelmedi."

Çünkü her iki haftada bir babamın parlak sarı plastik eldivenler takıp isteksizce tuvaleti ovmasını saymazsanız, temizlikçi diye bir şey yok.

Koridorda koyu turuncu ayak sesleri duyuyorum. Oturma odasına girerlerken, merdivenlerden gizlice, beşinci kahverengimsi pembe merdivenin gıcırtısından kaçınmaya dikkat ederek iniyorum. Kapı yarı açık ve biri deri koltuğa otururken, vişneçürüğü bir parlama oluşuyor. Muhtemelen babamdır. Onun en sevdiği koltuk. Polis kadından önce oraya oturabilmek için, yarışmış olmalı.

"Sormamın bir mahsuru yoksa ne yapıyorsunuz Bay Wishart?" diye soruyor kadın polis. "İş olarak yani?"

"Bana Ed diyebilirsiniz," diye yanıtlıyor. "Şu anda bir yazılım şirketinde çalışıyor, uygulama tasarlıyorum."

"Kulağa ilginç geliyor."

"Pek değil. Veri sistemleri ve anket uygulamaları gibi şeyler, aşırı sıkıcıdır ama şayet anlaşmalar için fiyat vermiyorsak çoğu zaman normal mesai saatlerinde çalışıyorum. Jasper ile daha çok zaman geçirebiliyorum. Problemleri nedeniyle bu önemli, bilirsiniz. Neyse, bunları dinlemek istemeyeceğinizden eminim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Mevzu komşunuz, Bee Larkham'la ilgili" diyor kadın. "Onu ne kadar tanıyordunuz?"

Babam birkaç saniye düşünüyor. Bu tekniği Kraliyet Deniz Piyadeleri'nden ve *Criminal Minds* gibi televizyon dizilerinden öğrendi.

Kazara bir şeyi ağzından kaçırmak yerine, bir an durup düşünmek önemlidir. Sorgu tekniklerine teslim olma.

"Dürüst olmak gerekirse, çok da iyi tanımıyorum," diyor sonunda. "Demek istediğim, yalnızca sokaktaki diğerleri kadar tanıyorum. Merhaba ve hoşça kal demeye yetecek kadar."

"Oğlunuz düzenli olarak evini ziyaret ediyormuş. Bu doğru mu?"

Kâğıt hışırtısı geliyor. Polis kadın, hata yapmadığından emin olmak için benim gibi defterine danışıyor olmalı. "Ondan müzik dersleri alıyormuş, öyle mi?"

"Hayır, öyle resmîleşmiş bir şey yok. Oğlum müzik dinlemeyi sever. İkisi de öyle. Eskiden okuldan sonra yatak odasının penceresinden papağanları izlemeye giderdi." Duruyor. "Doğrudan söyleyince, kulağa kötü bir şey gibi geliyor. Jasper, en iyi oradan görebildiğini söylemişti. Bunu sorgulamayı düşünmedim. Masumca görünüyordu. Jasper naif bir çocuktur."

Sessizlik.

"Tabii ki suçlamaları düşününce hepsine bir son verdim," diyor. "Papağanları beslemek için bile olsa, Bee Larkham'ın evinin civarına bile gitmemesini söyledim."

Tüm konuşmayı babam yapıyor, bu da tüm kuralları bozuyor.

Sessizliği doldurmaya çalışma.

"Demek istediğim, beni anlamaya çalışın, garip şeylerden şüpheleniyor olsaydım bırakın yatak odasını, oraya gitmesine bile asla izin vermezdim."

Nihayet, kadın polis konuşuyor. "Şu anda Vincent Gardens 20 numarada garip şeyler yaşandığından şüpheleniyor musunuz?"

"Gerçekten ne düşüneceğimi bilmiyorum. Yani, o çocuğun babasının suçlamaları çok şaşırtıcı. İnanmakta zorlanıyorum fakat bu kadar ciddi bir konuda neden yalan söylesin?"

Kısa bir sessizlik daha.

"Bee Larkham ile reşit olmayan biri arasında yaşandığı iddia edilen olayı, neden inanılmaz bulduğunuzu sorabilir miyim?"

Babamı köşeye sıkıştırdı. Bir şeyler mırıldanıyor. Sözcükler ağzından karmakarışık çıktığı için baştan başlıyor.

"Yani, bana hiç de zararlı biri gibi gelmemişti. Bilirsiniz, pedofili gibi. Açıkçası normal görünüyordu. Jasper'la ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. En azından o şekilde değil. Onlar arkadaştı."

"Yirmili yaşlarının başında bir kadının, oğlunuz yaşında biriyle arkadaş olmak istemesi size garip gelmedi mi?"

Koltuktan daha koyu vişneçürüğü daireler gıcırdıyor.

"Bakın, size söyledim. Hiçbir şeyden şüphelenmedim. Jasper'ın ona götürdüğünü söylediğiniz notlar ve hedi-

yeler hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bee ve Jasper müziği sever. Ağacının üzerine yuva yapan papağanları severler. Ortak noktalarıydı. Onları bir araya getiren şey buydu."

Bir de Lucas Drury.

"Başka bir şey var mı? İşe dönmek zorundayım. Her an iş yerinden arayabilirler." Babam kıpırdanırken, tekrar koltuktan sesler geliyor.

"Yalnızca birkaç soru daha soracağım Bay Wishart, izin verir misiniz? Bayan Larkham'ın ziyaret edebileceği herhangi bir akrabası var mı?"

"Ailesinden geriye kimsenin kaldığını sanmıyorum. Annesi fi tarihinden beri bu sokakta yaşıyor ama yabancılaşmışlar. Yirmi iki numaradaki David veya on sekiz numaradaki Ollie diğer olası akrabaları hakkında daha fazla şey biliyor olabilir. Annesi kısa süre önce öldü ve görünüşe göre Pauline Larkham'ın en yakın arkadaşıymış."

"Peki ya arkadaşları veya sevgilisi? Şu anda nerede olduğunu bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi birileri var mı?"

Bee Larkham'ın nerede olduğunun sırrını yalnızca babam biliyor ama cesedinin yerini söyleme ihtimali çok düşük.

"Bilemiyorum, üzgünüm," diyor babam. "Tekrar söylüyorum, siz en iyisi David Gilbert'a sorun. Yıllardır burada yaşıyor ve bu sokakta olan biten ne varsa, ilk bilen odur. Herkesin işine karışır dersem anlarsınız herhâlde."

"Bayan Larkham'ın nerede olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

Babam bir an bile duraksamıyor.

"Hayır. Hiçbir fikrim yok." Nefes alıyor. "Onu günlerdir görmedim."

Bir hata yaptığını ben bile anlayabiliyorum. Hiçbir fikrim yok dedikten sonra konuşmayı bitirmeliydi. Panikle-

yip devam etmemesi gerekiyordu çünkü kadın polisin bir soru daha sormasına neden oldu.

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Düşüneyim." Babam gerildi. Koltuğu, koyu kahverengimsi vişneçürüğü gıcırdıyor. "Genellikle hafta sonları burada olur çünkü yüksek sesle müzik dinler ve komşuları rahatsız eder. Bu hafta sonu bir şey duyduğumu hatırlamıyorum. Yolun karşısındaki David veya Ollie'ye sordunuz mu?"

Yine zaman kazanmaya çalışıyor ama kadın polis sorusuna düzgün cevap vermediğini fark etti.

"Onlara da sorarım, teşekkürler. Peki, *siz* Bayan Larkham'ı en son ne zaman gördünüz?"

Nefesimi tutuyorum. Her şeyin sonuna geldik. Sonunda babam doğruyu söyleyecek mi, söylemeyecek mi?

"Ben mi? Muhtemelen geçen cuma olmalı. Evet, kesinlikle cumaydı. En son cuma günü gördüm."

"Peki, nerede gördünüz?"

"Nasıl yani?"

"Bayan Larkham'ı en son nerede gördünüz? Burada mı? Başka bir yerde mi?"

"Ah, anladım. Burada. Bu sokakta. Aslında evinde. Yani evinin ön kapısında. İçeri girmedim."

"Saati hatırlıyor musunuz?"

"Sanırım akşam dokuz buçuk civarıydı. Tam olarak kaçtı bilmiyorum."

Tırabzanı sıkıca tutuyorum.

"Ziyaretinizin amacı neydi?"

Babam koltuğunda tekrar şekil değiştirerek, renklerin yüksek sesle dans etmesine neden oluyor.

"Onunla Jasper hakkında konuşmak istemiştim."

"Bayan Larkham'ın oğlunuza karşı tavırlarıyla ilgili endişeleriniz mi vardı?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Jasper'ı üzmüştü. Bir şey yüzünden araları açılmıştı. Bu konuyu onunla konuşmak istedim. Yaşanmış olabilecek yanlış anlaşılmaları düzeltmek istedim."

Dudağımı ısırıyorum, sertçe.

"Yanında başka biri var mıydı?"

"Hayır. Yalnız olduğunu sanıyorum ama emin değilim. Söylediğim gibi, içeri girmedim."

"Peki, size nasıl göründü?"

"Belki biraz sıkıntılı gibiydi. Jasper'la tartıştığı için biraz tedirgindi ama işleri yoluna koyduk. Olsa olsa birkaç dakikadan biraz fazla konuşmuşuzdur. Her şeyin çözüldüğünü düşünüyordum. Normale dönmüştü. Birkaç saat sonra hâlâ müziği son ses açıktı, muhtemelen gece bire kadar devam etti."

"Peki– " Kadın polisin sesi kesiliyor. Telsizinden sakız pembesi bir çatırtı geliyor. "Anlaşıldı." Telsiz tekrar çatırdıyor. "Gitmem gerek, Bay Wishart. Sanırım daha sonra devam edebiliriz, olur mu? Ve eğer bu arada Bayan Larkham'ı görürseniz, lütfen acilen onunla konuşmamız gerektiğini söyleyin. Döndüğünde avukatıyla birlikte karakola gelmesi gerekiyor."

"Tabii. İşinize yarayacak başka ne söyleyebilirim emin değilim ama oğlum pek de iyi hissetmediği için hafta boyunca evde çalışacağım."

Bunu kısaca konuştular. Yalnızca "okul", "hastane" ve "sosyal hizmet uzmanı" laflarını yakalayabildim.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Ayak sesleri koridorda çatırdarken, hızla merdivenleri tırmandım. Ön kapı açılıp kapandı, kestane rengi daireler.

"Artık aşağı inebilirsin," dedi babam. "Kadın gitti."

Sanırım merdiven başındaki renkler beni ele verdi, tabii ki babam onları göremiyor.

"Orada olduğunu biliyorum, Jasper. Numara yapmana gerek yok."

Merdivenlerden kırk beş saniyede iniyorum. "Kadın polise her şeyi *tam olarak* anlatmadın," diye belirtiyorum.

"Yeterince şey söyledim. Cuma gecesi hakkında bilmesi gereken her şeyi, başımızı belaya sokmadan anlattım."

Merdivenlerin ucunda, tırabzana tutunarak duruyorum. "Bee Larkham'ın karnındaki bebeği bilmesi gerekmez miydi sence?"

"N-ne? Sen ne demek istiyorsun?"

Hikâyesindeki kasti hatalardan sonra, ona bakamıyorum.

Babam yakalanacak mı? Kadın polis, defterlerimle resimlerimi yanıltıcı fırça darbelerini ve işe yaramayan renkleri bulmak için karşılaştırdığım gibi, tekrar gelip kontrol edecek mi?

Numara yapmaya gerek yok.

"Konuşmamız gerekiyor Jasper. Her şey daha da ileri gitmeden. Sen–"

"İş yerinden önemli bir telefon beklemen gerekmiyor muydu?" diye bölüyorum.

Cevabı biliyorum. Onu sınıyorum.

"Bunu yalnızca polis memurundan kurtulmak için söyledim," diyor, tuzağıma düşerek. "Kimse beni aramayacak. En azından bugünlük.

Yakaladım seni!

Kadın polise anlattığı hikâyede sekiz yalan daha yakaladım. Daha fazlası da olabilir ama saymayı bıraktım.

Babamın tüm yalanlarını takip etmeye çalışmak zordur. Ben *o kadar* zeki değilim.

*

Kafamda, babamın kadın polise söylediği tüm yalan-

ların üzerini büyük, yumuşak bir fırçayla boyadım. Onları veya kadın gittikten sonra bana mutfakta söylediklerini tekrar düşünmek istemiyorum.

Lucas Drury'nin bilim laboratuvarında bana söylediklerine inanmayı reddediyor: Geçen hafta Bee Larkham'ın evine götürmem için beni zorladığı not, hamile olduğunu ortaya çıkarmıştı. Ne yapacaklarını konuşmak için buluşmak istiyordu.

Hiçbir şey bilmiyordum, Jasper. Yemin ederim.

Artık Vahşi Batı'daki gibi bir düellonun içindeyiz.

Bam, bam.

Öldün.

Tıpkı sülünler gibi. Ve tilkiler gibi. Ve papağanlar gibi.

Pencereden dışarı bakıyorum. Üç yemlik çoktan boşalmış ve diğer üçünde de üçte birinden az yem kalmış. Papağanlar ziyafetin keyfini çıkarmışlar. Krema Sarısı bugün geç saatlerde yemlikleri doldurmayı hatırlayacak mı?

Papağanlar bana bir servete mal oluyor. Gün boyunca yemlikleri kaç kez doldurursam doldurayım, akşama kadar boşalacaklarını garanti ederim. Hep açlar.

Bee Larkham eskiden böyle derdi. En azından hatırladığımı sandığım şey bu ama hafızam ilk tanışmamız ve konteynerdeki şeytanda olduğu gibi bana oyun oynuyor olabilir.

Eskiden güvenilir bir ressamdım.

Suluboya renklerinde bulamadığım tonlara ve desenlere sahip akrilik boyalar kullanmama rağmen, bu artık doğru değil.

Fırçam beni sık sık kandırıyor.

Gerçeklere bağlı kalmam ve onları kendi acıklı, utanç verici, yaralayıcı, yakıcı ve kıvrımlı renklerinde boyamam gerekiyor.

Bee Larkham ile ikinci görüşmemizi doğru şekilde kaydetmeliyim –sokağımızdaki tüm renkleri önemli ölçüde değiştirmeye karar verdiği günü.

Suç ortağı olmayı kabul ettiğim o salı, şişe yeşili bir gündü.

19 OCAK, 15:18

Kâğıt Üzerinde, Ödül Kazanan Gökyüzü Mavisi

İlk tanışmamız okuldan hemen sonra olmuştu, bu nedenle sonraki gün de beni aynı saatte bekleyeceğini düşünmüştüm. Geç kalmak istemedim çünkü ikinci izlenimler de önemlidir.

Koşmaya başladım fakat okul kapısından çıktığım anda birine çarptım. Doğrudan yoluma çıkmıştı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Benim hatam."

Bir el bileğimi yakaladı.

Kafamı kaldırmadan geri çekildim. Çevresel görüşümle, lacivert rengi yakaladım, beklediğim gibi siyah ceket değildi.

Uzun, kırmızı saçlı, mavi tonlarında giyinmiş bir kadındı.

"Özür dilerim." İlk seferinde beni duymadığını düşünerek, yüksek sesle kükredim. "Lütfen bırakın."

Bıraktı. Yedinci sınıflardan birini okuldan almaya gelen bir anne olmalıydı.

Annem de ilk birkaç dönem benim için gelmişti.

"Sen dürbünlü çocuksun," dedi, gökyüzü mavisi ses.

Bu rengi biliyordum, Bee Larkham'ın sesiydi. Başımı kaldırdım. Yanılmıştım. Kadının sesi, gökyüzü mavisinin aynı tonuydu ama saçları sarı değil, parlak kiraz kırmızısıydı. Bu kadın yeni komşum değildi.

Koyu lacivert kaban giymişti ve açık kantaron çiçeği mavisi bluzunun üst düğmelerinden birkaçını kapatmayı unutmuştu. Rüzgârda dalgalanarak açıldı. Başka tarafa baktım. Bu garip tenli yabancının kim olduğunu veya dürbünüm hakkında kimden bilgi aldığını bilmiyordum ama haberler endişe verici bir hızla sokağımdan okula kadar yayılmıştı.

"Üzgünüm," diye tekrar ettim. "Gitmem gerekiyor. Önemli bir buluşmaya geç kalıyorum."

"Sen John'sun değil mi? Hayır ama J ile başlayan bir şey. Bir düşüneyim." Kadın duraksadı. "Jasper! Sen benimle aynı sokakta oturan ve papağanları benim kadar seven çocuksun."

Ne?

Aklımdaki sözcük, bedenimin dışında karikatüre benzer serin mavi bir baloncuk oluşturdu ve okulun kapıları üzerinden sürüklenerek uzaklaştı.

"Ben Bee. Bee Larkham. Hatırlamıyor musun? Dün merhaba demeye gelmiştin. Karşınızdaki evde oturuyorum. Vincent Gardens'daki yeni komşunuzum."

"Tabii, üzgünüm." Aşağıya, kaldırıma yapışmış, çiğnenmiş beyaz sakız topaklarına baktım. Bee Larkham'dı, fakat onun gibi görünmüyordu. Sarı değil, parlak kiraz kırmızısı saçları vardı. Kulaklarına gümüş kırlangıçlar değil, palamutlar takmıştı. Hiçbir işaretim uymuyordu.

"Beni tanıyamadın, değil mi?" diye sordu.

Yalan söylemek istemedim, özellikle Bee Larkham'a. O muydu gerçekten? Emin olamıyordum. Sesine güvenmek zorundaydım.

Gökyüzü mavisi.

"Farklı görünüyorsun," diye belirttim, "ama sesin aynı."

"Saçım. Bu sabah boyadım. Geçmişten bir şeyi değiştirmek istedim. Beğendin mi?"

"Hayır. Kiraz kırmızısını sevmem. Sarışınken daha iyi görünüyordun."

"Tanrım, ne kadar da dürüstsün. Her şeyi olduğu gibi söylemek lazım, değil mi?"

Üzülüp üzülmediğini anlayamadım, bu yüzden ancak doğruyu tekrar edebilirdim. "Kendin değilsin. Senin kırmızı saçların yok. Sarı olmalı. Sarı senin gerçek rengin."

"Aslında, doğal saç rengim sarı değil. Asıl rengi mat kahverengi ama belki de haklısın. Annem kırmızı saçtan hep nefret etmişti. Bir deneyeyim diye düşündüm fakat istediğim tonun bu olduğundan emin değilim." Uçlarıyla oynadı. "Kalıcı değil. Yıkayabilirim."

"Bu iyi. Tekrar Bee Larkham gibi görünüp, güzel olabilirsin."

Bee Larkham taklitçisi, koyu mavi boş tüp rengi bir ses çıkardı, tıpkı horultuyla kahkahanın birleşimi gibiydi. "Bana karşı çok kaba davrandığına ve hayır diyemeyeceğine göre, senden bir iyilik isteyeceğim Jasper. Kalbimi kırdığına göre, artık kabul etmen gerekiyor."

Sertçe dudağımı ısırıp, onu üzecek ne söylemiş olabileceğimi düşünmeye çalıştım.

"Müzik derslerim için bu el ilanlarını dağıtıyorum," dedi. "Dağıtmama yardım edebilir misin?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. Evinde buluşmamız gerekiyordu fakat son anda yaptığı yer değişikliğini önemsemedim. Böylece, terli ve ateşim çıkmış şekilde yanına gitmeyecektim.

Neyse ki ona kazara çarptım, yoksa boş evine gidecektim. Ben orada olacaktım, o da burada, okulumun önünde.

Ördek yumurtası mavisi bir yığın kâğıdı elime tutuşturdu, üzerinde büyük harflerle şöyle yazıyordu:

DÜNYA ÇAPINDA ÖDÜLLER KAZANMIŞ MÜZİSYENDEN MÜZİK DERSLERİ

Piyano, gitar ve elektrogitarda ücretsiz deneme dersleri.
Tüm enstrümanlar için özel ders verilir.
Şarkıcılar kabul edilir!

"Dünya çapında hangi ödülleri aldın?" diye sordum.

Kâğıdı tutan elimi uzatırken, ne ona ne de bir başkasına baktım. İşi doğru yaptığımı gösterebilmek, Bee Larkham'ı etkileyebilmek ve işe yarar biri olduğumu fark etmesini sağlayabilmek için iyice konsantre oldum. Böylece daha başka iyiliklere de ihtiyacı olursa, aklına ben gelebilirdim.

Dağıttığım ilanları kimlerin aldığından emin değilim. O gün okuldan çıkarken Lucas Drury ilanlardan birini benden mi, yoksa ondan mı aldı bilmiyorum. Belki de Bee Larkham çoktan ilgisini çekmişti. Belki de kardeşi Lee almıştı. Sanırım hangimizin sorumlu olduğunun bir önemi yok, ikimiz de hatalıyız. Lee Drury kısa süre sonra, elektrogitar dersleri almaya başladı.

"Ah, ders vermeye başlamadan önce, Avustralya'da pek çok ödül aldım," diye cevap verdi. "Birkaç müzik grubundaydım, klavye ve gitar çalıyordum. Bazen şarkı söylüyordum. İnsanlar beni severdi, anlarsın ya?"

"Hangi gruplardı?" diye sordum. "Adları neydi?"

"O grupları buradan duymuş olamazsın." Bir başka el ilanını uzatırken, konuşmayı kesti. "Yalnızca evi halledip, daha sonra ne yapacağıma karar verinceye kadar müzik dersi vereceğim. Müzik sektörüne geri dönmek benim önceliğim, anlarsın ya? Tesisatı yeniden döşetmek ve çatıyı tamir ettirmek için paraya ihtiyacım var. Annemin evi tam

bir enkaz. Onu bu şekilde satılığa çıkaramam. Çok fazla para kaybederim ama asıl paraya demolar, kayıtlar ve videolar için ihtiyacım var. Bu zaman zarfında, burada kalmaya katlanmam gerekiyor."

Müzik sektörü hakkında fikrim yoktu ancak oraya geri dönmekte zorlanmayacağını düşünmüştüm. Tek nota bile söylememiş olmasına rağmen, ona şimdiden inanıyordum.

"Teşekkürler, teşekkürler." Bee Larkham her broşür verişinde, bu kelimeyi tekrar ediyordu. Benden çok daha iyi iş çıkarıyordu, ben de hızlanmaya çalıştım ama kâğıtlar sürekli birbirine yapışıyordu. Tek seferde iki veya üç tane vermek istemiyordum.

Bir grup Ceketlinin okuldan çıktığını gördüm. Benden değil, Bee Larkham'dan broşür aldılar. *Neyse ki.*

Onlar uzaklaştıktan sonra, "Vay," dedi. "Ben altıncı sınıftayken çocuklar hiç de böyle görünmüyordu. Buranın çeşme suyunda bir şey mi var?"

"Suda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Neden sorusunun cevabını bilmiyordum? Her zaman çeşme suyu içiyordum ama Bee Larkham ülkeye yeni dönmesine rağmen, zehirli olduğunu hemen fark etmişti. Şişelenmiş su içmenin bundan böyle daha güvenli olacağını düşündüm.

"Dikkat et! Birazını düşürüyorsun!" diye haykırdı.

Birkaç kâğıt parçası parmaklarımın arasından kayıp, rüzgâra yakalandı.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm." Onları yakalamaya çalıştım fakat kolumu tuttu.

"Hayır. Önemli değil. Bak, bak!" Elindeki kâğıdı benimkine katılmak üzere havaya bıraktı. "Artık özgürler!"

Kâğıtlar rüzgârda bir olup, hiçbir şey onları ayıramazmış gibi dans ederken, birlikte güldük. *Tıpkı renklerimiz gibi.* Yere düştüklerini gördüğümü hatırlamıyorum.

"Dün seninle konuşmak, düşünmeme neden oldu," dedi, gökyüzüne bakarken. "Meşe ağacıma papağanlar gelsin diye birkaç yemlik ve yem satın aldım. Evcil hayvan dükkânındaki adam, yakınlarda büyük bir konaklama alanı olduğunu söylüyor. Sokağa biraz renk getirmek istiyorum, ancak yardımına ihtiyacım var. Bu işte benimle birlikte misin, Jasper?"

"Evet, evet, evet!" diye haykırdım. "Parlak renkleri ve papağanları dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. İstediğin her şeyi yaparım Bee Larkham. Her şeyi."

22 OCAK, 07:02

Tuval Üzerinde, Şamata

Üç gün sonra, Bee Larkham ile benim umutsuzca Vincent Gardens'a getirmek istediğimiz renkler, nihayet geldi.

Mutlu fuşya pembesi ve altın damlacıklarla safir mavisi sağanaklar.

Kantaron çiçeği ve safir mavileri kobalta dönüştü, sonra menekşe rengine, tekrar altın parıltılar ve parlak sarıyla birlikte eski rengine döndü.

Dürbünümü kaptım ve pencereyi sonuna kadar açtım. Manzara, parlak mavi bulutlardan oluşan çığlıklar atmama neden oldu.

Geri dönen papağan yalnız değildi. Destek getirmişti, *bir şamata.*

Kuşlar, Bee Larkham'ın ön bahçesindeki altı yemliğe tutundular. Okuldan eve birlikte yürüdükten sonra, onları meşe ağacına asmasına yardım etmiştim.

Gitgide daha çok papağan geldi.

Yirmi tane saydım.

Parlayan maviler, pembeler ve morlardan oluşan neşeli bir çeşmeden, binlerce minik altın damla dağılıyordu.

Dünyanın en iyi havai fişek gösterisinde özel konuk olmak gibi bir şeydi, ancak tek izleyici ben değildim.

Bee Larkham'ın yanındaki evin üst penceresi şiddetle açıldı ve bir adam ortaya çıktı. Lahana yeşili pijamalarını

tanıyamadım ama 22 numarada yalnız yaşayan David Gilbert olduğunu biliyordum.

"Kışt! Gidin buradan!" Papağanlara, dikenli domates kırmızısı sözler bağırıyordu –her zamanki mat, kumlu kırmızısından daha parlak, çok daha gevrek tonlardı.

Fark etmez. Kuşlar umursamadı, kaçıp gitmedi.

Aksine, tozlu leylak ve elektrikli menekşe renkli deniz mavisi koroya, daha çok papağan katıldı.

Beyaz tişört giymiş, uzun saçlı bir kadın bana el salladı. Saç rengi kırmızı olmamasına rağmen, dünya çapında ödüller kazanmış müzik öğretmeni Bee Larkham olmalıydı. Saçlarını tekrar sarıya boyamıştı.

Ben de el salladım. "Geldiler, Bee Larkham!" diye boğuk bir şekilde bağırdım. "Yemlikler işe yaradı!"

Senin sayende, diye eklemek istedim fakat sesim narin bir yumurta kabuğu mavisi tonuna kırıldı. Papağanlar, Bee Larkham'ın muhteşem karşılaması sayesinde, kuş yemlikleri nedeniyle geldiler.

"Başardık!" diye bağırdı. *Parlak gökyüzü mavisi.*

"Kiminle konuşuyorsun?"

Dönmedim. Babamın sesini tanıdım, bu saatte evimizde başka kimse olamazdı. "Bee. Bee Larkham."

Onun evini ziyaret ettiğimi ve kendisine yakışıklı dediğini veya okulumun kapısında broşür dağıtmasına ve ön bahçesine kuş yemlikleri asmasına yardım ettiğimi söylememiştim. Babam, arkadaşlığımızın bir parçası değildi. Olmasını istemedim.

"Kim?" Açık gri Calvin Klein şort çamaşırıyla, odanın içinde pencereye doğru yürüdü. Göğsündeki kıllar utanç içinde kıvrılmıştı. Eğer bende olsaydı, benimkiler de kıvrılırdı. "Ah. Yeni komşuyu kastediyorsun. Sana söylemeyi unuttum, David onun Bayan Larkham'ın asi kızı olduğunu söylüyor. Görünüşe göre, çocukluğundan beri umut-

suz vakaymış. Yıllardır birbirlerine yabancılarmış. Kadın, annesini huzurevinde hiç ziyaret etmemiş, hatta cenazeye bile gitmemiş. Yalnızca ev ona miras kaldığı için geri gelmiş."

Yabancılaşmak, kenarları çentikli gri bir sözcük ve uzun süre bakması pek keyifli değil.

"Belki de sevilmediğini bildiği için uzak kalmıştır," dedim. "Annesinin onu istemediğini fark etmiş ve engellediğini düşünmüştür."

"Öyle diyorsan öyledir. Çok uzun süre kalacağını sanmıyorum. Muhtemelen evi satış için hazırlayacak ve olabildiğince çabuk gidecektir. Bu sokakta sudan çıkmış balık gibi."

Babam bu konuda pek çok açıdan yanılıyordu. Bee Larkham balıklardan hiç bahsetmemişti ve papağanları çekmek için kuş yemlikleri satın almıştı. Bu da eve yerleştiği anlamına geliyordu. Kalıyordu.

Bee Larkham tekrar el salladı. Pencereden dışarı öylesine uzandı ki, düşmesinden korktum.

Babam, el sallarken karnını içeri çekti. "Belki de gidip kendimizi tanıtmalıyız. Bence bundan hoşlanacaktır, bilirsin işte, bu sokakta iyi karşılandığını hissetmekten."

Onu duymazdan geldim ve papağanları izledim. Babam yine yanılıyordu, Bee Larkham zaten iyi karşılanmış hissediyordu. Artık bu kadar İyi Arkadaş olduğumuza göre, onunla tanışmasına gerek yoktu.

ÖĞLEYE DOĞRU, 08:29

Tuval Üzerinde, Şamata Büyük Tehlike Altında

"Kontrolden çıkmadan önce, bu durumla ilgili bir şey yapmak gerek." Bee Larkham'ın meşe ağacından püskü-

ren neşeli seslerin tuvali üzerine cızırtılı kırmızı sözcükler baloncuklara dönüştü.

Yemlikler 07:31'den beri boş ama papağanlar yüksek dallarda serenatlarına devam ediyorlar. Sarı Patates Kızartması havlayan köpekle birlikte bir adam yanımıza yaklaşana kadar, babamın yanında kaldırımda duruyor ve okula gitmeden önce resitalin tadını çıkarıyordum. Şeritleri aşina olduğum kiraz rengiydi.

"Şşş" dedim, ağacı göstererek. "Onları rahatsız etme, David Gilbert."

"Dalga mı geçiyor?" diye sordu, mat, kumlu kırmızı ses. "Sessiz olması gereken *ben* miyim yani?"

"Kuşları seviyor, özellikle de papağanları," diye cevap verdi babam. "Onu uzaklaştıramıyorum."

Ayak seslerinin grimsi-siyah geometrik şekillerini duydum. Siyah kalın kumaştan palto giyen bir adam, sigara içerek, bize doğru yaklaştı. Bir şey kaçıracağımdan korkarak, ağaca döndüm.

"Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun, Ollie?" diye sordu, babamın çamurlu aşıboyası sesi. "Sokağımızın yeni ziyaretçilerini sevdin mi, sevmedin mi?"

Alçak mırıldanmalara veya sigara dumanına dikkat etmedim çünkü beş papağan bir daldan diğerine kanat çırparak parlak menekşe mavisi tonlarda çığlıklar attılar.

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim," dedi mat, kumlu kırmızı ses. "Bu aşağılıklar beni uyandırdı. Tüfeğimle onları o ağaçtan kovalamak istiyorum."

David Gilbert.

Gözlerimi kapatıp, çifteli tüfeğin zehirli petrol sızıntısı rengini görmezden gelmeye çalıştım. Papağanların ametist mavisini kolayca ele geçirdi. Kokuşmuş deniz yosunu küfür sözcüğüyle birleşti ve çok daha tehlikeli bir şey üretti.

Sokağımızdaki tüm vahşi yaşamı silip süpürebilecek bir şey.

"Hadi ama David. O kadar da kötü değil," dedi babam.

Konuşamadım. Kuşları savunamadım. Hareket edemedim.

Bu, onları ilk kez hayal kırıklığına uğratışımdı ama son değildi.

Ölüm Tehdidinin önemli detaylarına odaklandım, bunu daha sonra defterime yazıp, polise kanıt olarak sunabilirdim. Saatime baktım ve tekrar gözlerimi kapadım. Saat 08:29'du. Potansiyel katil, 22 numarada yaşayan David Gilbert'tı.

Üç güvenilir şahit vardı; ben, babam ve Füme Siyah Yün Palto Giyen Adam. Adamın sesinin rengini görmemiştim ama babam ona Ollie demişti. Bu da onu muhtemelen 18 numaradaki Ollie Watkins yapıyor fakat defterimdeki kayıtların tamamen doğru olduğundan emin olmak için daha sonra babama soracağım.

Bee Larkham tehdidi duymadı. Bu çirkin renklerden korunmuştu ancak renkler hızla onu koruyamayacağım daha çirkin tonlara doğru koyulaştılar.

Kasvetli kahverengi, yapısız şekiller.

Bam, bam, bam.

Gözlerim hemen açıldı. Kiraz Şeritler artık kaldırımda değildi. Bee Larkham'ın evinin önünde duruyor, sertçe ön kapıya vuruyordu. Köpek de yanında Sarı Patates Kızartması havlıyordu.

Bu kez harekete geçtim çünkü papağanlarla birlikte, arkadaşım da David Gilbert da tehlikedeydi. Onun peşinden koştum.

"Geri gel, oğlum! Bu işin dışında kalmalıyız. Bizim kavgamız değil. Okula geç kalacaksın!"

Babam arkamdan gelerek kolumu yakalamaya çalıştı ancak silkinerek ondan kurtuldum. Bir kez daha yanılıyordu. Arkadaşımı korumam gerekiyordu. Bu, *benim* kavgamdı. O, *benim* arkadaşımdı. Onlar, *bizim* papağanlarımızdı. Sokağa onları biz getirmiştik. Bu işte birlikteydik.

Bee Larkham'ın ön kapıyı açması kırk beş saniye sürdü. Yine kobalt mavisi sabahlığını giyiyordu.

"Vay. Sabahın erken saatlerinde karşılama komitesi gelmiş." Kapısındaki adama, bana ve peşimdeki babama baktı. Nihayet sabahlığına sıkıca sarılırken, arkamıza baktı. Füme Siyah Yün Palto Giyen Adam, arkada, kaldırımda kalmıştı –tartışmanın dışında kalmak istiyor gibiydi. Bee'nin ağzı uçlarından yukarı kıvrılmadı. Hiç hareket etmedi.

"Papağanlar hakkında konuşmak istiyorum, Beatrice" dedi David Gilbert.

"Onun adı Bee, 'e' veya 'a' ile değil." Sesim çatladı. "Ve gitmen gerekiyor, David Gilbert."

Fazlasıyla sessiz konuşmuş olmalıyım çünkü hatasını düzeltmedi. Gitmedi.

Tekrar konuşmak istedim ama açık, serin mavi sözcüklerim, cızırtılı kırmızı cam parçaları tarafından yok edildi.

"Ağaca altı tane yemlik asılmış." Omzunun üzerinden işaret etti. "Kuşları, sokağımızı istila etmeleri için cesaretlendiriyor, bu da kesinlikle istemediğimiz bir şey."

Bee Larkham'ın dudaklarından, pürüzsüz, loş mavi bir iç çekiş sıyrıldı. "Amaç da bu David, kuşların *sokağı ziyaret etmesini* sağlamak. Çok güzeller, değil mi? Renkleri çok canlı, çok egzotik. Bana evimi, Avusturalya'yı hatırlatıyorlar. Orayı özlememe neden oluyorlar."

"Tamam, hepsi çok güzel ama *inanılmaz* gürültü yapıyorlar. Burada, tilkiler gibi onlara da zararlı gözüyle bakılı-

yor. Eğer yemliklerinle onları cesaretlendirirsen, sonunda buraya yerleşirler. Bu tür kuşlar çabucak yeni alışkanlıklar kazanırlar. İnan bana, biliyorum. Yaşam alanlarını dağıtır ve diğer kuşları kaçırırlar."

"Aslında, ben de bu sokakta kalmalarımı umuyorum," dedi. "Buraya biraz renk getirmeleri iyi olabilir. Herkesin hayatını renklendirirler. Her şeyi yenilerler."

Ben alkışlarken, babam bana baktı. Bunlar aynen benim görüşlerimdi, aynı mavi sesle konuşuyorduk. Sokakta kimsenin yapmaya cesaret edemeyeceği şeyi yapıp, David Gilbert'a karşı durmuştuk.

"Seni potansiyel bir sorun hakkında uyardığım hâlde, yemlikleri indirmeyecek misin?" diye sordu David Gilbert. "Papağanların, yaptıkları şamatayla bu sabah sokağın yarısını uyandırmış olmasına rağmen hem de?"

"Hayır, indirmeyeceğim. Bu doğa, David. Ben kimim ki hayatın döngüsüne karışayım? Papağanlar ön bahçeme istedikleri gibi gelip gitmekte özgürdür. Onları ne sen, ne de ben kontrol edebiliriz.

"Kuşları cesaretlendirerek, doğaya *müdahale ediyorsun.* Altı yemlik tamamen abartı." Sesi kan kırmızının koyu bir tonuna dönüştü. "Kuşlar yalnızca gürültü açısından problem yaratmıyor, insanların bahçelerini de mahvedebilirler. Bahar geldiğinde ağaçlardaki çiçek tomurcuklarını dökü-yorlar."

Bee Larkham, kollarını sıkıca kavuşturdu ve cevap vermedi.

"Sessizliğinden anladığım kadarıyla Beatrice, bu konuda mantıklı davranmayacaksın? Ya da buraya yerleştiğinden beri çaldığın son ses müzik hakkında ne yapacaksın? Ya da Bayan Watkins'in evinin önünde bıraktığın, yağ sızdıran araba hakkında? Ollie'nin işlerini zorlaştırıyor.

Artık sokağın çok daha aşağısına park etmek zorunda." Kaldırımdan ayrılmayan Füme Siyah Yün Palto Giyen Adam'ı işaret etti.

"Keyfiniz kaçtığı için üzgünüm fakat annemin yıllardır topladığı çerçöpü atmaya devam etmem gerekiyor," dedi yüksek sesle. "Hepsinin gitmesi lazım. Siz yaşlıların çok sevdiği değerli süslerin bile. Hiçbirini saklamak istemiyorum."

El salladı, sanırım banaydı, ben de yüzde yüz arkasında olduğumu işaret etmek için hızla el salladım.

Kötü sözler kullanmasına rağmen, bu saldırgan çevrede onun müttefikiydim.

Kapıyı kapatırken, David Gilbert ayağını araya sıkıştırdı. Kapı ayakkabısına çarparken, keskin kestane rengi sesle geri fırladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Bu sokakta işlerin nasıl yürüdüğünü anlamış gibi görünmüyorsun Beatrice," dedi adam. "Biz birbirimizi kollarız. Eskiden annenin de yaptığı gibi, komşularımıza iyi davranırız. Bu dengeyi bozmak için bilerek yoldan çıkmayız."

"Güzel. Sen ve buradaki arkadaşın bir daha keyfimi kaçırmayarak, örnek oluşturabilirsiniz. Daha geleli bir hafta bile olmadı ama ikinizi de yeterince gördüm."

"Üzgünüm–" diye başladı babam.

"Pişman olacağım bir şey yapmadan önce," dedi Bee Larkham sessizce, "lütfen ayağını çek David."

"Tabii ama önce sana bildiğini *düşünmediğim* bir şey söylememe izin ver," dedi David Gilbert, kapıdan çekilirken. "Papağanlar, Natürel İngiltere tarafından resmen zararlı ilan edildi. Eğer belirli bir soruna neden olurlarsa, toprak sahibinin veya yetkili bir kişinin onları vurmasına izin veriyor."

"Ciddi misin sen? Beni tehdit mi ediyorsun? Yaptığın şey bu mu?"

"Papağanları tehdit ediyorum," dedi David Gilbert. "Bunu unutma, Beatrice."

"Rahat bırakın beni be! Hepiniz!" Kapıyı sertçe çarptı, parlak atkestanesi rengi dikdörtgenler.

Ayağımı yere tekrar tekrar sertçe vururken, sessizce çığlık attım. David Gilbert'ın yanında dururken, birini tekmelemeyi o anda olduğu kadar hiç istememiştim.

"Bu gerekli miydi, David?" diye sordu babam. "Onlar yalnızca kuş. Büyük bir tartışmaya değecek konu değil."

David Gilbert bir adım daha yaklaştı.

"Evet, gerekli olduğuna inanıyorum. Beatrice Larkham'ın temel kuralları öğrenmesi gerekiyor. Sokağımdaki kurallara uymaya başlamadığı sürece, ciddi sonuçlarla karşılaşacağını anlaması gerekiyor."

PERŞEMBE (ELMA YEŞİLİ)

Öğleden Sonra

Penceremden kontrol ediyorum –Bee Larkham çoktan gitti ama savaş çizgisi yerinde duruyor. Her gün üzerinde geçen insanlar yüzünden solmadı ve yağmur suyuyla silinmedi. Öldüğü gün de yok olmadı. Rengi parlak ve güçlü kalmaya devam ediyor çünkü David Gilbert hiçbir yere gitmedi. Hayatına normal bir şekilde, hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor.

Çizgi farkı biliyor. İlk tehdit ettiği günde evimizin önündeki kaldırıma kalıcı olarak yerleşerek, küstahça parlak gökyüzü mavisi rengiyle yolun karşısına uzanıyor, diğer komşuların ne düşünüp, söylediğiyle hiç ilgilenmiyor. Bee Larkham'ın ön bahçesini çevreliyor ve evinin arkasındaki sokak arasında kayboluyor.

Düzenli bir şekilde, kuş defterlerimi tekrar inceliyorum ve onları tamamladığım tuvallerin yanına koyuyorum –*Şamata* ve *Büyük Tehlike Altındaki Şamata.*

İkisi de duvara bakıyor; papağanların David Gilbert'ın şeytani renklerinden korunması gerekiyor.

Defterlerimde de çekilmiş bir çizgi var, kuş gözlemlerini bugünden önce ve sonra olarak ikiye ayırıyor. David Gilbert'ın tehditlerinden sonraki günlerde yalnızca sokağımızdaki papağanlar, çam baştankaraları, güvercinler ve ispinozlar üzerine gözlemlerimi kaydetmedim.

David Gilbert'ın hareketlerinin detaylı kayıtlarını da tutmaya başladım, 22 numaradaki adamın tüm geliş gidişlerini kaydettim. Ayrıca, papağanlara herhangi bir tehdit oluşturabilecekleri ihtimaliyle, müzik öğrencileri dâhil, Bee Larkham'ın ön kapısına yürüyen herkesin tanımlarını da yazdım. Bu gerekliydi çünkü David Gilbert'ın aldatma ihtimali yok muydu? Babamın sokağa hız tümsekleri yapılması için tüm komşulardan dilekçesini imzalamasını istediğini gibi, o da herkesi kendi tarafına çekmeye çalışabilirdi.

Daha dikkatli olabilmek için, diğer komşuların hareketlerini de not ettim –özellikle 24 numaradaki, yerel ilkokulda öğle yemeği gözetmenliği yapan ve iki kızı olan Cindy'nin hareketlerini. Kiraz Şeritler'in birkaç kez kapısını çaldığını gördüm, bu da işbirliği yapabilecekleri anlamına geliyordu.

Bir vaka oluşturmalıydım, yeterli delil topladığımda bunu polise sunabilirdim çünkü 999'a yaptığım ölüm tehdidi hakkındaki ihbarımı ciddiye almamışlardı.

Bu, aşırı zaman alıyordu fakat kesinlikle gerekliydi.

Suç oluşturan şeylerin kanıtlarını toplamalıydım.

Papağanlara karşı ciddi, gerçekleşmesi olası tehdidin kanıtlarını.

Polisin göz ardı edemeyeceği kanıtları.

22 Ocak'a ait defterimi tekrar kontrol ediyorum, sayfaları ileri geri çeviriyorum ve çoktan bildiğim şeyleri doğruluyor. Kayıt sistemimin ölümcül bir hatası bulunuyor; çok fazla boşluk var.

David Gilbert'ın papağanları öldüreceğine dair ilk tehdidini kaydettim ama dakikalar sonra Bee Larkham'a kapının önünde söylediklerini kaydetmeyi beceremedim. Dürüst olmaya çalıştım ama o akşam geç saatlerde defteri-

min sayfasını koparıp, küçük parçalara ayırdığımı hatırlıyorum. Kötü sözcükler gözlerimi çok acıtmıştı.

Bu da, tıpkı hafızamın yetersizliği nedeniyle ilerleyen sayfaların boş kalması gibi, bir hataydı.

Bahane olmadığını biliyorum fakat meşe ağacını günün yirmi dört saati koruyamazdım. Okula gitmem gerekiyordu. Uyumam gerekiyordu. Yemek yemem gerekiyordu. Ne kadar çok istesem de, gece gündüz penceremin kenarında dürbünümle dikilemezdim.

Tehlikelerin farkına vardığımda, o boşluk anlarımda hayatların kaybedildiğini anladım. Saldırıyı önlemek için burada değildim.

Başarısızlığım, bir düzine papağanın ölmesiyle sonuçlandı.

Sokağımızdaki rahatsız edici sahnelerin üstünü boyadığım gibi, bu boşlukların yerlerini de beyaz kâğıt üzerinde dolduramazdım.

Beynimden sildiğim ya da unuttuğum için değil, katliamın tam olarak ne zaman yaşandığını bilmediğim için.

Çözmem gereken bir başka gizem de bu ve sonunda bulacağım şeyden hoşlanmayacağımı biliyorum.

Yumuşak, kremsi sarı. Babam bana bakmak için sessizce merdivenlerden çıkıyor. Onunla konuşmaya dayanamıyorum. Ona bakmaya, Bee Larkham ve annem hakkındaki yalanlarının renklerini görmeye.

Aceleyle ilerliyorum ve kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırıyorum.

Tak, tak, tak. *Küçük karamel noktalar.*

Kapı kolu sabırsızca sarsılırken, renkleri ve şekilleri görmezden geliyorum.

"Jasper? Oğlum? İçeri girebilir miyim?"

Fırçalarımı diziyorum ve renklerimi tekrar düzenli-

yorum, bir sonraki sahneye hazırım. Kesintiye uğramak istemiyorum. Anılarımın benim için babam tarafından boyanmasını istemiyorum. Onlar benim, onun değil. *Tıpkı dürbünüm gibi.* Onları ödünç alamaz. Zarar verebilir, kullanılmaz hâle getirebilir.

"Aşağıda söylediklerim için özür dilemek istiyorum," diyor, yüksek sesle.

Hafifçe kafasını kapıya vururken, küçük yuvarlak bir hâkî kahverengi oluşuyor. "Bee hakkında konuşmalıyız. Taşıdığını düşündüğün bebek hakkında da, eğer yapmak istediğin şey buysa. Onun hakkında konuşmanı engellemekle hata yaptım. Bunu şimdi anladım." Kapı bir açık kahverengi yuvarlak daha oluşturuyor. "Ben de olanları anlamaya çalışıyorum."

Öyle mi?

Ona inanmıyorum. *Ondan nefret ediyorum. Yalan söylüyor. Sürekli.*

Kapıyı izliyorum. Kapı kolu artık hareket etmiyor ama orada olduğunu biliyorum. Döşeme tahtası tozlu pembe gıcırdıyor. Renginin arka planda solup gitmesini ve tamamen kaybolmasını istiyorum.

"Az önce olanlar için üzgünüm, Jasper. Gerçekten, üzgünüm. Keşke söylediklerimi geri alabilsem."

Az önce olanlar için üzgünüm.

Gözlerimi kapatıyorum ve bundan sonra yapmamam gereken resmi şimdiden görüyorum. Babamın sesi; *yumuşak, küt şekiller ve açık, çamurlu aşıboyası.*

Onu kâğıtta Bee'nin gökyüzü mavisiyle dans ettireceğim. Renkler, sanki birbirine aitmiş gibi birleşmeden önce, şüpheyle birbirlerini çevreleyecekler.

Ama değiller.

Onları ayrı tutmak için çok çalışmam gerekecek. Renk-

lerinin birbirine karışmasını istemiyorum. Bunun gerçekleştiğini görmeye dayanamam. Ürettikleri tonu görmek istemiyorum.

"Git buradan!" Kapıya bağırıyorum. "Yorgunum. Git ve beni yalnız bırak. İkinizden de nefret ediyorum."

"Jasper!"

İkimiz de yalan söyleyebiliriz. "Sadece uyumak istiyorum. Uyumam gerekiyor. Yatağa dönüyorum."

"Tamam, tamam. Bu sana iyi gelecektir," diyor babam. "Ama kendini içeri kilitlemene izin veremem. Kendine tekrar zarar vermene müsaade edemem. Şimdi gidiyorum fakat on beş dakika sonra kontrole geleceğim. Kronometremde zamanı tutacağım. Eğer geri geldiğimde kapının kilidi açılmamış olursa Jasper, uyuyor olsan da olmasan da, kapıyı kırıp açacağım. Beni anladın mı?"

Saatime bakıyorum. Şu anda 13:30. Söylediği zamanı ben de tutacağım. Beni bir kez daha kandırıyor. On beş değil, on dakika sonra dönecek ama bu başka bir resim yapmayı denemek için yeterince uzun bir süre.

Çamurlu aşıboyası, gökyüzü mavisiyle bir araya geldiğinde üretilen nahoş rengi tekrar yaratmalıyım.

22 OCAK

Kâğıt Üzerinde, Kirli Reçine Daireler

Papağanlara zarar verme tehdidi, tuvalette 999'u aradıktan çok sonra bile tepemde dolaşmaya devam etti.

Coğrafya öğretmenim Bay Packham, sandalyeleri tekmeleyip, oturmayı reddettiğim için sinirlenmişti. Telefonumu ortadan kaldıramayacağımı anlamadı. Onu elimde tutup, bir dedektifin beni geri aramasını beklemem gerekiyordu. Polisin David Gilbert hakkında ne yapmayı planladığını bilmeliydim.

Bay Packham telefonumu elimden almaya çalıştı ben de elektrik mavisi yeşil buluttan çığlıklar attım. Bir şeyler öğretmek yerine, beni başöğretmenin odasına götürdü. Üç dakika, on iki saniye boyunca kapının yanındaki mat lacivert sandalyede oturdum. Bayan Moore içeri girmemi söylediğinde, hikâyeyi çoktan öğrenmişti. Mesaide olan babamı aradı ve o da polisle konuştu. Hiç yardımcı olmayan 999 operatörlerine yaptığım diğer aramalardan, onun bilgilerine ulaşmışlardı.

Baban, papağanlar hakkında endişelenmemeni söyledi. Polis aramanı kaydetmiş. Bu konuda üzülmemelisin. Sorun değil.

Kaydetmiş ne demek? Polis gerçekten bir şeyler yapıyor mu? David Gilbert'ı araştırıyorlar mı? Onu tutuklayıp, ben okuldayken papağanları koruması için sokağımıza devriye göndereceklerini? Tam olarak ne yapıyorlar?

Bayan Moore bilmiyordu ve zorlamalarım onu tamamen işe yaramaz hâle getirmişti. Bütün gün öğrenme desteği odasında çalışmak zorunda kaldım ve öğle yemeği saatinde kantine gitmek için bile oradan ayrılmadım.

Bir asistan öğretmen, tepsi getirdi ve yanımda oturdu. Sandviçini çiğnerken, çenesi koyu pembe tıkırtı sesleri çıkarıyordu ve tırnaklarımı avuç içlerime batırmama neden oluyordu.

Benimle konuşmak için hiçbir dedektif gelmezken, gün uzuyordu.

Kötü haber.

Polis davayı açmadan kapadı diye korkuyordum çünkü dava onların önceliği olan insanları değil, papağanları içeriyordu. Bunun büyük bir hata olduğunu biliyordum.

Beni gözetlemeye gelen diğer asistan öğretmene bunu belirttim fakat hiç ilgilenmedi. Konuşmayı kesmemi ve işime dönmemi söyledi. Ben de vazgeçtim. Çalışıyormuş gibi yaptım.

Normalmişim gibi davrandım.

Ama derinlerde bir yerde, başöğretmene inanmamıştım. Babama inanmamıştım. Bütün gün Bee Larkham ve papağanlar için endişelendim.

Okuldan döndüğümde iki düzine papağan, Bee Larkham'ın meşe ağacında oradan oraya kanat çırpıyordu. Ayrıca Bee de, daha küçük olan Çin kızıl huş ağacının dallarına yer fıstıklarıyla dolu ipler asmıştı. Hızla odama giden merdivenleri tırmandım, penceremde dürbünümle nöbete tetikte bekledim ama David Gilbert ve tüfeğini hiçbir yerde göremedim. Belki de yanılıyordum; polis ihbarımı göz ardı etmemişti. Ben yokken sokakta devriye gezmişler ve papağanların şamatasını korumuşlardı.

David Gilbert'ı korkutup kaçırmıştım.

Buna rağmen, babam işten eve geldiğinde, yeni komşumuz hakkında endişeliydi. David'le tartıştıktan sonra iyi olup olmadığını tekrar kontrol etmemiz gerektiğini söyledi. Polis, Vincent Gardens 22 numarada yaşayan kuş katili hakkında her şeyi bildiği için gereksiz olduğunu belirttim.

Midem muhabbet kuşu yeşili renklerde guruldayarak, çay saatinin yaklaştığını haber verdi. Babamın eve gelirken köşedeki dükkândan aldığı bir demet solan mor laleyle çarpıştılar.

"Hadi onu kaçırma ihtimaline karşı, şimdi gidelim," diye ısrar etti. "Akşam dışarı çıkabilir."

Onu dans ederken izlediğimiz gece dürbünümü tuttuğu gibi, çiçekleri sağ eliyle kavradı. Sıkıca. Sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi.

"Akşamları dışarı çıkmıyor," diye karşı çıktım. "Evde kalıp Mars müziğini dinliyor ya da piyano çalıyor. Bunun dışında, çelik mavisi bir kitap tutarken, elleriyle gözlerini kapatıp yerde sallanıyor. Onu penceremden gördüm."

"Bak. Bunu yapacağız ve geri döndüğümüzde, başkalarının özel hayatlarına saygı göstermekle ilgili konuşacağız. Geliyor musun, gelmiyor musun?" Koridordaki askılıktan beyzbol şapkasını aldı.

Kapının önüne kadar yol boyunca onu takip ettim. Bee Larkham ile aramdaki şeyleri bozmasını istemedim. Zamanlaması da yanlıştı; neredeyse altıydı, bu saatlerde akşam yemeği yemeliyim.

Babam duraksadı ve onun çatısına bakmaya başladı.

"Ne var?" Yanlış yaptığını düşündüğünü ve eve gidip, cuma akşam çay saatinde her zaman yaptığımız gibi, tavuklu böreğimi pişireceğini umuyordum.

"Bir papağan gördüm. Saçaktaki boşluğa girdi. İşte bir tane daha gidiyor."

"Vay."

Yavaşça yukarıya baktım, tam da Bee Larkham kapıyı açarken yeşil kuyruk tüyü veya gaga görmeyi umuyordum.

"Tekrar merhaba, Jasper." *Gökyüzü mavisi.*

Aşağı baktım ve koridorda sekiz karton kutu saydım. "Yukarıdaki papağanları izlemek için evde dürbünün var mı?" İşaret ettim.

"Hım, el altında değil. Neden? Kendininkini unuttun mu?"

"Evet. Bir dahaki sefere hatırlarım."

Saçlarını kontrol ettim; sarıydı, kırmızı değil. Küpeleri küçük gümüş kırlangıçlardı. "Kırlangıçlardan biri ters dönmüş."

"Öyle mi?" Tavana baktı. "Papağanla birlikte mi?"

Serin mavi baloncuklar püskürttüm. "Komiksin. Kırlangıçlar ve papağanlar asla birlikte konaklamaz. Tamamen farklı türlerdir."

Küpesiyle ilgili açıklamayı yapamadan, babam çamurlu aşıboyasıyla araya girdi. "Bu sabah kendimi doğru dürüst tanıtma şansım olmadı. Ben Jasper'ın babası, Ed. Biz şurada oturuyoruz." Omzunun üzerinden işaret etti.

"Nerede yaşadığınızı biliyorum," diye cevap verdi. "Jasper'la çoktan papağanlar ve dürbünler hakkında sohbet ettim. Bilirsin, odasının penceresinden *her şeyi* izliyor ya."

Babam şapkasını çıkardı ve bana baktı. Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bilmiyordum. Üzgünüm. Dürbün hakkında konuştuk ama Jasper kuşları izlemeyi gerçekten seviyor."

"Peki ya sen? Sen kuşları sever misin?"

Babam paslı uçları olan aşıboyası bulutlar öksürdü. "Bazı kuşları. Bazılarını çok severim."

"Şu söylediklerine bak! Gören de benimle flört ediyorsun sanır, Eddie."

Babam aptalca bir şey söylemeden önce "Ben böyle düşünmezdim," diye yanıtladım. "Sana adını söylemek istedi ve adı Ed, Eddie değil. Hepsi bu kadar. Artık gidiyoruz çünkü saat neredeyse altıya geliyor, bu da benim çay saatim."

Babam kıkırdadı. "Bunlar senin için." Laleleri verdi. "Özür diliyorum –daha iyi bir şey alamadım. Dükkândaki ölmemiş tek çiçekler bunlardı. Bak, daha önce olanlar için üzgünüm. David'in papağanlar yüzünden kendini bu şekilde kaybedeceğini hiç düşünmemiştim. Aslında iyi kalplidir ama ara sıra takıntılı birine dönüşebiliyor."

"Bu da yılın en yetersiz ifadesi oldu," dedi Bee. "Geleli iki dakika oldu ve neredeyse her gün bir şeyleri şikâyet etmek için buraya geliyor, konu şimdi de papağanlar. Gerçekten silahı var mı? Bu konuda endişelenmeli miyim?"

"Evet," diye araya giriyorum. "Çok endişelenmelisin. David Gilbert sülünleri ve keklikleri vurmaktan hoşlanır, bu da onu bir katil yapıyor. Papağanları vurmasına izin veremeyiz."

"Tabii ki veremeyiz," diye cevap verdi. "Bunu yapmasına izin vermem. Onları hayatım pahasına koruyacağıma söz veriyorum, Jasper."

Hediye olarak en iyi gülümsememi sundum çünkü ona inandım. Tıpkı benim gibi, papağanları korumak için kesinlikle her şeyi yapacağını düşündüm.

"Evinin saçağına girdiklerini biliyorsun değil mi?" diye sordu babam, yukarı bakarak. "Papağanları diyorum. Eğer David'in saçağında yuva yapmaya karar verirlerse, daha da büyük sorunlar olacaktır."

"Olamaz!" diye itiraz ediyor.

"Oldu." Babamın çamurlu aşıboyası onun gökyüzü mavisine karışıyor. Kirli reçine dairelerini görünce ürperiyorum.

Yan yana durup, yukarı baktılar. O ve babam. Ben karşı taraftayım. Kolu, neredeyse babamın koluna dokunuyor. Bugün mavi giymemiş, tam bir hayal kırıklığı. Bluzu derin bir V şekli oluşturuyor ve altında kavuşturduğu kolları, garip derisini yukarı iterek, kumaştan höyükler oluşturuyor.

"Giysilerin senin için çok küçük" diyorum. "Bu kadar dar olunca komik görünüyorlar. Bir beden büyüklerini almalısın."

"Jasper!" babam geri çekiliyor. "Kabalık yapıyorsun. Hemen Bayan Larkham'dan özür dile."

Gözümün köşesiyle, Bee'nin üstünü toparladığını fark ediyorum. "Ay! Dekolte fazla kaçmış. Üzgünüm. Bu pijama versiyonu. Bu arada bana Bee de. Böyle iyi mi?"

Mutlu olmam gerekirken neden öfkeli hissettiğimi bilmiyordum. Papağanlar Bee Larkham'ı o kadar sevmişti ki, evine girmenin yollarını arıyorlardı. Eğer onun saçaklarına ulaşabildilerse, belki bizimkine de gelirlerdi.

Belki de Bee Larkham'ı kalmaya ikna ederlerdi.

"Acıktım," dedim. "Eve gitmek istiyorum. Çay saatini üç dakika geçti."

"Üzgünüm." Babam, Bee'ye döndü. "Maalesef filtreleme sistemine sahip değil. Genellikle aklına ilk gelen şeyi söylüyor."

"Endişelenme," diye yanıtladı. "Kolay alınmam. Saçımın rengini değiştirmem konusunda bana tavsiyelerde bulundu bile." Bakışlarının bana kaydığını hissettim. "O konuda haklıydın, Jasper. Kendim olmuyordum. Sarı, bana kırmızıdan çok daha uygun."

Babam yumuşak havuçlu kek rengi daireler gülerken, bir ayaktan diğerine zıpladım.

"Daha fazla huysuzlanmadan eve gidip çayını yapsam iyi olacak. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Kapımı çal. Çoğu gece evdeyim."

"Teşekkürler. Ağır kaldırma olaylarında bu teklifini değerlendirebilirim. Biliyorsun, taşımam gereken mobilyalar ve kutular var."

"Tabii, ne zaman istersen." Babam yürümeye başladı fakat sonra durdu. "Bu arada, Jasper sıkıntı vermeye başlarsa bilgim olsun, onunla konuşurum. Bir şeyleri takıntı hâline getirmek gibi bir huyu var. Veya insanları. Çabucak bağlanıyor, özellikle kadınlara. Bilirsin, annesi..." Konuşmayı kesiyor. "Her neyse, eğer aşırıya kaçarsa, şimdiden özür diliyorum."

Babamdan hiç o anki kadar nefret etmemiştim. Bee'ye tamamen gerçeği söylemediğini açıklamak istedim. İlgilendiğim şeyler ve hobilerim vardı, hepsi buydu. Bu beni sıkıntı yapmaz.

Tereddüt bile etmeden "Jasper benim için asla sıkıntı olamaz," dedi. "Şimdiden bana çok fazla yardımcı oldu. Bu hafta başında o olmasaydı, ne yapardım bilemiyorum."

Bee Larkham, babama broşürleri anlatmaya başladı –içgüdüsel olarak beni kötü göstermeye çalıştığını hissetmişti. *Bana* inandı, ona değil. Pozisyonunu değiştirdi ve benim tarafıma geçti.

"Aslında, sorun olmazsa bir iyilik daha isteyecektim Jasper? Bir dakika bekle." Aceleyle eve girdi ve elleri broşürlerle dolu olarak geri geldi.

"Jasper'ın bunları gelecek hafta dağıtmasında sakınca var mı?"

Babam broşürlere bakarken, omuzları aşağı yukarı ha-

reket etti. "Sen müzisyen misin?" dedi yumuşak bir sesle, sesi yine sıcak, tereyağlı tost rengine bürünmüştü. "Gerçekten etkilendim."

"Ücretsiz deneme seansları yapacağım. Jasper'ın bunları arkadaşlarına dağıtabileceğini düşündüm."

Çok fazla arkadaşım olduğunu düşünmesi hoşuma gitmişti; en az otuz broşür vardı, popülaritemi epey abartmıştı. Yine de kalbime bir ağırlık çöktü.

"Benimle gelecek misin?" Umutla ona baktım ama bakışları babama odaklanmıştı.

"Üzgünüm ama gelemem. Derslerden önce evi düzenlemem gerekiyor. Düşündüğümden çok daha fazlasını yapmam gerekiyor. Ev, çok uzun süredir ihmal edilmiş. Sanırım, evde yaşlı biri yaşadığında böyle oluyor."

"Ah."

Ona hayır diyemezdim ama geçen sefer broşür dağıtmaktan nefret etmiştim. Dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum. İnsanların elindeki şeyi fark etmesini sağlamaya çalışırken, görünmez olmak zor. Bee Larkham'a yardım etmenin en iyi bölümü, kâğıt parçalarını havaya fırlatıp, uçuşlarını izlemekti.

"Eğer birilerinin gelmesini sağlarsan, senin için bir ödül düşüneceğim," dedi.

"Nasıl bir ödül?"

"Sonuçta kuşları seviyorsun, değil mi? Öndeki yatak odasının penceresinden kuşları izleme şansına ne dersin? Böylece onları yakından görebilirsin. İstersen dürbününü de getirebilirsin."

"Ne zaman istersem gelebilir miyim?"

"Aslında..."

"İşte şimdi yapacağını yaptın," dedi babam gülerek. "Kendimi, onu yatak odandan sürükleyerek çıkarırken görebiliyorum."

"Hah! Şimdiden kendini yatak odamda hayal ediyorsun değil mi? Arsız herif."

İrkildim. Bee Larkham'ın köpek ishali rengi sözcükler kullanmasını istemiyordum, bunlar onun gibi birine yakışmıyordu.

Görgüsüz. Bu yeşilimsi kuyruğu olan içi boş kırmızı sözcük, annemin küfreden insanları tarif ederken kullandığı bir kelimeydi. Kötü sözcükler hakkında benimle aynı şeyleri hissediyordu. Renklerinden nefret ediyordu.

Bee Larkham'dan yukarı ve oradan babama baktım. Gülüyor ve taşınması sırasında gelen adamlarda yaptığı gibi, saçını orta parmağının etrafına düğümlemeye çalışıyordu. Babamın yanaklarıysa acı biber sosu kırmızısıydı, bu da sanırım utandığı anlamına geliyordu.

Papağanlara bakmak için yatak odasına *beni* davet etmişti, *onu* değil.

Kafası korkunç bir şekilde karışmış ve her şeyi batırmıştı, tam da bu yüzden, daha en başından gelmesini istememiştim.

"Hayır, aslında. Bu yanlış anlaşıldı. Söylemek istediğim–"

"Bilirsin, sürpriz ziyaretçi her zaman iyi karşılanır," dedi, babamın koyu aşıboyası tonlarını bölerek.

"Bunu aklımda tutacağım," babamın sol gözü kapandı ve tekrar açıldı.

Bee Larkham, daha büyük, yumuşak gökyüzü mavisi tonlarda güldü. "Harika bir ev sahibiyim. İnsanları nadiren kapıdan çeviririm."

Kirli reçine daireler, saatimi kontrol ederken, tüylerimi diken diken ediyor. Babam parlak turuncunun keskin kıymıklarıyla yatak odamın kapısını tekmeleyerek açma-

dan önce, bir sonraki resmi tamamlamak için tam olarak altı dakika, otuz saniyem var.

Herhangi bir tonu atlamadan, sonraki hafta yaşananları olduğu gibi resmetmeliyim.

Pencereden bakarken, fırçamı sıkıca tutuyorum. Suçlayıcı fırça darbelerinin beni bundan sonra nereye götüreceğini düşünürken endişeleniyor olsam da, bırakmaya gücüm yetmiyor.

Sokağımız boş.

Polis araçları kayboldu, memurlar ipuçlarını aramaktan vazgeçtiler. Neden sokağın karşısındaki evlerin arkasında kalan sokak aralarını kontrol etmediler? Yoksa ettiler mi?

Bee Larkham'ın arka kapısına uzanan ekmek kırıntılarının izlerini gözden mi kaçırdılar?

Babam, Bee'nin bedenini evde bırakmış olamaz.

Çürüyen ceset kokar ve sinekleri çeker, bunları televizyonda izlediği suç dizilerinden öğrenmiş olmalı. Bee Larkham'ın ölü bedenini cuma akşamı arka kapıdan arka sokağa taşımış olmalı –evinden kaçmak için kullandığım yoldan.

Babam, ön kapının çok riskli olduğunu fark etmiştir.

Bee Larkham'ın arka kapısının anahtarını nerede sakladığını biliyordu çünkü beni yuvamda bıçakla bulduğunda, anahtarı gizlediği yeri söylemiştim.

27 OCAK, 16:30

Tuval Üzerinde, Çamurcun Mavisi ve Köknar Ağacı Yeşili

"Zamanı geldi mi?" Bee Larkham beş gün sonra ön kapısını açtı ve gökyüzü mavisi baloncuklar saçtı. Ayakları çıplaktı, salıverdiği sarı saçları tam da sevdiğim gibi omuzlarına yayılmıştı. Koridorda yine yedi karton kutu saydım.

Saatime bakarak, "Tam 16:30," dedim. "Hâlâ kutuları kaldırmamışsın. Daha önce de bu kadar kutu vardı."

"Ne? Evet, yavaşımdır. Annem bunları huzurevine gitmeden önce paketlemiş. Birkaç tanesini çoktan konteynere attım. Çok fazla eski bok püsür var gerçi, sürekli erteliyorum. Sinirlenmeden onlarla baş edemiyorum. Çok fazla hüzünlü anı var, anlarsın ya?"

Kapıdan içeri girerken, dudaklarımın kenarlarını yukarı kaldırarak gülümsemeye çalıştım. Bu rezil renkli sözcükleri kullanmayı bırakması lazım.

"Yatak odana gidebilir miyiz, lütfen?"

Kapıyı daha da açarken, açık gökyüzü mavisi dairesel kütleler kıkırdadı. "Lafı hiç dolandırmıyorsun, değil mi? Senin gibi kibar bir centilmenden gelen böyle bir teklifi nasıl reddedebilirim?"

Ayakkabılarımı çıkardım ve güzelce kapatılmış kutuların yanına koydum. Önden çıkmasını bekledim. Babam böyle yapmamı söylemişti.

Heyecanlanma ve o yatak odasına girebileceğini söylemeden

önce merdivenleri koşarak çıkma. Sana ne söylerse onu yap, yoksa bir daha davet etmeyebilir.

"Hadi sana nereye kurulacağını göstereyim," dedi. "Acele etmem gerekiyor çünkü müzik derslerim başlamak üzere. İlk öğrencim birazdan gelecek. Sessiz olman lazım, tamam mı?"

Anladığımı göstermek için kafamı aşağı yukarı salladım.

Bee Larkham, eski püskü kırmızı merdivenleri tırmandı ve merdivenin sonunda, soldan ikinci odada kayboldu. Nefesimi tutarak peşinden gittim. Halı lekeliydi ve kokuyordu, muhtemelen mikrop kaynıyordur. Belki de akarlar vardır.

"Eskiden annemin odasıydı ama artık ben kullanıyorum," dedi.

Oda, oturma odası kadar boş ve soğuktu. Müzik eşyalarının çoğunu zorlayarak kamyona veya dışardaki konteynere itmişti. Pencereler açıktı ve duvarlar gri kumlu bölümleri olan, erimiş kardan adam beyazıydı, ancak iki küçük alanda net, saf beyazdan iki haçın şeklini açıkça görebiliyordum.

Bakışlarımı takip ederek, "Annemin İsa figürü bulunan porselen haçları, konteynere ilk giden şeyler oldu," dedi. "Duvar kâğıtlarını ne kadar silersem sileyim, izlerini yok edemiyorum."

"Şeytan o haçları arıyordu," dedim, konteynerde gördüğüm şeyi hatırlayarak.

"Kim?"

Kafamı salladım. Şeytandan bahsetmek hataydı, onu korkutup kaçırabilirdi. Evi satıp gitmesini istemiyordum. Papağanlarla ve benimle birlikte kalmalıydı. "Hiç kimse. Bir şey yok."

"Dağınıklık için kusuruma bakma." İçinden gri ve kahverengi tonlarında giysiler püsküren siyah çöp torbasını yerden aldı. "Annemin eski giysilerini yarın bir hayır dükkânına götürmem gerekiyor. Muhtemelen, yeni dolap da almaya çalışacağım. Eskisi dökülüyor ve kapıları düzgün kapanmıyor. Pahalı bir şey istemiyorum. Yalnızca evi müşterilere gösterirken, odayı güzel gösterecek bir şeyler."

Oda şu anda pencerenin yanındaki iki şifonyer, dört armut koltuk, bir faraş ve fırça, bir kutu mobilya cilası ve üç karton kutuyla dekore edilmişti. En büyük kutudan porselen kadın heykellerin kafası görünüyordu.

"Yatağın yok," dedim, yerdeki şişme yatağı işaret ederek. Şişme yatağını beğenmiştim. *Gece yarısı mavisi.*

"Yatak mahvolmuştu. Ben de attım. Benimki de öyle. Eski odamda uyuma düşüncesine dayanamadım. Orayı temizledim ve kristallerle arındırdım. Sakladığımı bile bilmediğim birkaç eski günlük hariç, her şeyi konteynere yolladım."

"Eski odanda uyumak seni çok üzer," dedim, ürpererek. "Benim gibi bir çocuk olduğunu hatırlatır. Kuşlar hakkında günlükler tutuyorum çünkü beni mutlu ediyor. Ölü anneni ve haçları düşünmek seni üzer."

Bee Larkham, beyazımsı mavi çizgiler kokladı.

"Hayır. İşte bu konuda yanılıyorsun Jasper. Yaşlı cadı beni deli ediyor, şimdi bile. Eğer komşuların tekrar başıma üşüşeceğini bilmesem, eşyalarını arka bahçede toplayıp dev bir ateş yakardım. Hâlâ da yapabilirim. Daha iyi hissetmemi sağlayabilir. Bilirsin, artık korkmadığımı gösterebilmek. Ben güçlüyüm."

Dürbünümle oynadım. *Yabancılaşmak.* Babamın Bee Larkham ile annesi arasındaki ilişkiyi tarif etmek için kullandığı sözcüktü. Ne anlama geldiğini idrak edememiştim. Şimdi anlıyorum.

Ölmüş ve gömülmüş birinden onun eşyalarını yakmak ve parçalamak isteyecek kadar nefret etmek demek. O kişiyi, bir yığın külden başka bir şey kalmayıncaya kadar yok etmek istiyorsun.

Bee hakkında bu kadar kötü şeyler söylediğine göre, Bayan Larkham gerçekten kötü biri olmalı. Annesinin sesinin korkunç krom, turuncumsu kahverengi olduğunu tahmin ettim. Bee'ninki gibi gökyüzü mavisi veya anneminki gibi kobalt mavisi olamazdı. *Yaşlı cadı* muhtemelen, David Gilbert gibi papağanlardan da nefret ederdi.

Pencereye doğru yürüdüm çünkü kaşlarımın arasında oluşan sinirlenme çizgilerini görmesini istemedim. Annesinden nefret etmek için geçerli nedenleri olmalı. Kafamda dolaşan kobalt mavisini görmezden geldim. Onu 'yabancılaşmak' sözcüğünün balkabağı tonundan korumak istedim.

"İstersen pencereyi kapatabilirsin. Burası çok soğuk. Odayı havalandırmaya çalışıyordum."

Soğuğu önemsemedim çünkü parkam üzerimdeydi. Aşağıdaki vestiyerde boş bir askı yoktu, en azından paslı görünmeyen bir tane yoktu ve parkamı mikroplu halının üzerine de bırakamazdım.

"Papağanlar! Buradan harika görünüyorlar!" Pencere kenarına yaslandım, yüzümdeki buruşukluklar, kızartma tavasındaki yağ gibi erimeye başladı. Bayan Larkham, huzurevinde ölen yaşlı cadı, aklımdan çok uzaklara itilmişti. Üç papağan kışkırtıcı bir biçimde, pencereye yakın bir dala oturmuştu. Eğer uzandığımda kaçmasalardı, onlara dokunabilirdim. *O* kadar yakınlardı.

"Biliyorum. Onları ben de çok seviyorum." Pencere kenarına, yanıma gelir gelmez, papağanlar ağacın daha yüksek dallarına uçtular. "Sabahları ilk gördüğüm şey on-

lar, Jasper. Mutlu hissetmemi sağlıyorlar. Tüm kötü şeyleri unutmama yardımcı oluyorlar, anlarsın ya? Her şey akıp gidiyor."

Tıpkı kızartma tavasındaki yağ gibi.

"Ben de öyle hissediyorum," dedim. "Papağanların resmini yaptığım zaman. *Senin* resmini yaptığım zaman."

"Vay. Artık benim resmimi de mi yapıyorsun? Göstermen lazım."

"Gösteririm. Papağanları görmek için tekrar geldiğimde, sana göstermek için tüm resimlerimi getiririm."

Bee, "Tekrarı olacak yani, öyle mi?" diye sordu. "Çünkü seni davet ettiğimi hatırlamıyorum, Jasper."

Sertçe dudağımı ısırıyorum. Ağzıma bakır tadı gelinceye kadar. Babamın yatak odasına gelme işini yanlış anladığı gibi, ben de mi onu yanlış anlamıştım? Resimlerimi göstermem için beni davet etmemiş miydi? Yoksa heyecanlandığım için yanlış mı duymuştum?

"Beni takma. Hayvanlık ediyorum. Üzgünüm. Tabii ki tekrar gelebilirsin. Broşür işinde çok başarılıydın. Arkadaşlarının ailelerinden çok arayan oldu."

Broşürleri kimin aldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Onları bizzat dağıtmak zorunda kalmamak için, okulun etrafına yaydım. Tam ona doğruyu söylemek üzereyken –yararlı olmak için başka bir yol bulmak istediğimi söyleyecekken– kapı çaldı.

Gümüşi mavi çizgiler.

"Lanet olsun, bu o."

Korktum. "David Gilbert mı? Tüfeğiyle mi gelmiş?"

Bee, koyu mavi çakıllar sırıttı. "Bir daha gelmese iyi olacak. O adamı döverek kaçırmak için bana bir sopa lazım. Arkadaşını da tabii."

"Bende sopa yok." Bir silah için odaya bakınıp, karton kutudan bir süs buluverdim.

"Yine kötü bir şaka yaptım, üzgünüm. Gelen ilk müzik öğrencim. Sessiz ol, tamam mı? Arkasından birkaç çocuk daha gelecek. Sanıyorum, bir saat kadar sürer."

Belki yanılıyordur ve David Gilbert gelmiştir diye, merdivenin başında nöbete geçtim, sol elimde soğuk porselen heykeli tutuyordum.

"Merhaba! Hoş geldin!" Bee'nin sesi aşağıda yankılanıyordu. "Gel! İçeri gel! Hoş geldin. Çok eğleneceğiz."

Grimsi beyaz renkler mırıldanan müzik öğrencisini görmedim. İlgilenmiyordum da. Yatak odasına geri döndüm ve daha yakından bakana dek, porselen heykeli bulduğum yere geri koymayı planlıyordum.

Porselen kadın, hayran kalayım diye buz mavisi eteğini tutuyor, kutuya dönmek istemiyordu. Kendisine bakılmasını arzu ediyordu. Arkadaşları da buruşmuş gazete kâğıtları arasından kafalarını ve omuzlarını çıkarmış, oradan kurtulup kendisine katılmaya çalışıyordu.

Dans Eden Porselen Kadın'ı, şifonyerin üzerine koydum ve kutuyu da pencereye yaklaştırdım ki arkadaşları da papağanları izleyebilsinler.

Bee Larkham'ın yatak odasında zaman kavramını yitirdim, tavşan deliğine düşüp, yeni, renkli bir dünyaya ulaştım ve eski hayatıma, tonların daha cansız, daha az gerçek olduğu yere dönmek istemedim.

Korolarına, piyanonun safir mavisi, gitarın açık mavi ortalı beyaz-gümüş şekilleri ve elektrogitarın altın sivri şekilleri karışıyordu. Bu resitale daha çok papağan geldi.

Babam telefonuma kırmızı ve sarı baloncuklu mesaj attığında, aşağıdaki müzik aletlerinin sesinin kesildiğini fark ettim. Dışarısı karanlıktı ama papağanlar dallardan renkler dağıtmaya devam ediyordu.

Hâlâ Bee'nin evinde misin? Çay saati.

Mümkün değil. Saatimi kontrol ettim, yedi olmuştu, çay saati geçmişti ve ziyaretimi çok fazla uzatmıştım. Müzik dersleri, Bee Larkham'ın hesabına göre bir saat, otuz dakika önce bitmişti ve bana ne olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Parlak gümüş ve yeşil tüpler birden ortalığı aydınlattı ve kedigözü bilyelerine dönüştü –canlı müzik aletleri değil, Mars müziği.

Son bir kez baktım –ağaca, iki papağanın bir delikte kaybolduğunu görecek kadar yakındım. Tekrar çıkıp çıkmayacaklarını görmek için birkaç saniye bekledim.

Telefonum bir kez daha kırmızı ve sarı baloncuklar saçtı.

Hemen eve gel Jasper.

Penceredeki papağanlara veda ettim ve alt kata koştum, son iki buçuk saatte gördüklerimi ve duyduklarımı anlatırken, Bee Larkham'ın Mars müziğini benimle paylaşmak istemesine heyecanlanmıştım.

Koridor kaygandı ve çoraplarımla kayarak oturma odasına girdim. Bir kadın armut koltuğun üzerine yayılarak oturmuş, uzun sarı saçları parkelerin üzerine yayılmıştı. Yanında bir çocuk minderde oturuyor, elinde gitar tutuyordu.

"Gerçekten nasıl iyi bir giriş yapılacağını biliyorsun, Jasper!" Kadının sesi gökyüzü mavisiydi. *Bee Larkham.*

Yerdeki çocuk köknar ağacı yeşili kıkırdadı. "Sağlam!"

Bir başka çocuk, duvarın çökeceğinden korkar gibi, duvara yaslanmıştı. Onu ilk başta fark etmemiştim. Bee'nin

iki değil, tek çocukla birlikte olduğunu düşünmüştüm. Çocuğun kafasının üzerinde yatak odasında gördüğüm işaret vardı, haç izi.

Daha yakın olmama rağmen, elini duvardaki çocuğa uzattı. "Kalkmama yardım et, olur mu?"

Çocuk sarktı ve aşağı uzandı. Onu çekmeye çalıştı ama kadın dengesini kaybetti ve birlikte armut koltuğa düştüler.

"Ahhh! Beni eziyorsun!"

"Üzgünüm!" *Çekici çamurcun mavisi.* "Ama hiç yardımcı olmuyorsun!"

Bee Larkham'ın sesi hiç de acı çekiyormuş gibi değildi. Çocukla birlikte gülüyordu –gökyüzü mavisi ve çamurcun mavisi birbirine karışıyordu. Ben katılmadım, renklerin birleşimi nefesimi kesmişti.

Çocuk tekrar kalkmaya çalışırken, "Lucas'la daha önce tanışmış mıydın, Jasper?" diye sordu. "Kardeşini almaya gelmiş, bu arada kardeşi inanılmaz yetenekli biri, doğuştan müzisyen."

Yerdeki çocuk daha koyu bir köknar ağacı yeşiliyle homurdandı, sanırım bunu duymaktan pek de mutlu olmadığı anlamına geliyordu.

"Müziğimi dinlerken dikkatimiz dağıldı," diye devam etti. "Seni içine çekiyor, anlarsın ya? Anı yaşayıp, her şeyi unutmanı sağlıyor."

Biliyordum. Mars müziği dinlediğimde aynen böyle hissediyordum. Papağanları izlediğimde. Bee Larkham ile birlikte vakit geçirdiğimde.

"Ağacında yirmi bir papağan gördüm," dedim. "Her şey elma dolu tepsiler, yer fıstığı askıları ve altı yemlik koydun diye oldu, teşekkür ederim."

"Yirmi veya yirmi iki değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle yirmi bir. Tek tek saydım. Sonra emin olmak için tekrar saydım."

Haberi yeterince yüksek sesle verememiş olmalıydım çünkü yanıt vermedi. Minderdeki çocuk yeşilimsi gri daireler kıkırdadı.

"Kalmak için gelmiş olabilirler," diye ekledim. "Burayı sevdiler. Ağacını. Sokağımızı. Sen varken."

Eğer papağanlar kalmak isterse, o da ister miydi?

Bee Larkham, odadaki diğer çocuklara kafa salladı. "İkisi de seninle aynı okula gidiyor Jasper, bunu biliyor muydun? Bunlar Lee ve Lucas Drury."

"Yirmi bir papağan," diye tekrar ettim. "*Buraya kalmaya gelmişler.*"

Kesin olarak bilmiyordum ama umudum vardı, şu domates kırmızısı sözcük. Bu yüzden sorusuna cevap vermedim –verdiğim haberle karşılaştırıldığında, çok önemsizdi.

Çocuklar bana aynı görünüyordu. Benim okul üniformamı giyiyorlardı ve öğrenci olmalıydılar fakat isimlerini hatırlayamadım. Papağanları ve hatta Mars müziğini benim kadar sevdiklerinden şüpheliydim. Renklere de benim gibi, rengârenk bir görkem veriyor olamazlar.

"Babam çay için eve dönmemi istiyor," dedim. "Gitmek zorunda değilim. Sana papağanlar ile ilgili her şeyi anlatabilirim. Bol bol not aldım." Defterimi ve dürbünümü kaldırıp, gösterdim.

Yerde oturan çocuk tekrar koyu köknar ağacı yeşiliyle kıs kıs güldü.

Onlarla birlikte kalıp müzik dinlerken, her sesin rengini, papağanların her hareketini açıklamam için *kesinlikle* kalmam gerektiğine dair ısrar etmesini istedim. Aksine, açık gökyüzü mavisiyle kıkırdadı ve işaret parmağına dolayıp açarak saçıyla oynadı.

"Tabii, Jasper. Eve gitmelisin."

"Ama ben–"

Sesimin renginin üzerinden konuşarak, "Yukarda o kadar sessizdin ki orada olduğunu bile unuttum," diye devam etti. "Kendin çıkabilir misin? Bu kadar ders verdikten sonra, bir bardak şarap içmek için can atıyorum. Bu iş beni susatıyor. Bira isteyen var mı?"

Bee Larkham, bir daha bana bakmadı. Çocuklardan birini izliyordu, uzun olanı. Belki de gitarı kapıp kaçacağından korkuyordu.

Kafamı tekrar çevirdim, dönüp giderken, dürbünümü sıkıca tuttum. Koridorda el yordamıyla ayakkabılarımı bağlarken, ensemde yeşilimsi mavi kahkahanın çınlamasıyla rahatsız eden bir ürperti oluştu.

Bee Larkham'ı üzecek bir şey yapmıştım ama ne olduğundan emin değildim. Değişiklik hissettim. Sesimin rengi sinsice farklılaştı ve o da bu tonu beğenmedi. En azından daha büyük olan çocuğun çamurcun mavisi kadar değil. Sesim, onun için yeterince güzel değildi.

Çamurcun mavisiyle nasıl yarışabilirim? Serin maviyi sevmesi için daha çok çalışmam gerekiyordu.

Ön kapıyı arkamdan kapatırken, papağanları izlememe izin verdiği için teşekkür etmeyi unuttuğumu fark ettim.

Kaba davrandım. Affedilmeyecek kadar kaba.

Babam, teşekkür etmem için bana söz verdirmişti ve konuşmayı kafamda prova bile etmiştim ama beklenmedik misafirler –kalıp, Mars müziği dinleyip, bira içmesine izin verilen çocuklar– beni şaşırtmıştı.

Bee Larkham'a yaptığım hatayı telafi edeceğime yemin ettim. Alıştırma yaptığımdan çok daha iyi, yepyeni bir özür dileme konuşması hazırlayacaktım. Yalnızca benim

görebildiğim rengin tüm güzelliğini ona gösterebilmek için sesini tekrar tekrar resmedecektim. Ayrıca son birkaç saatte gördüğüm; piyano, akustik ve elektrogitar ve papağanların seslerinin de resmini yapacaktım.

Tüm resimlerimi ve tuvallerimi sunarak, Bee Larkham'a sürpriz yapacaktım. Özrümü kabul edecek ve papağanları izlemem için beni tekrar davet edecekti. Kuşlara yan yana, birlikte bakacaktık çünkü diğer çocuklar –özellikle de çekici renge sahip sesi olan çocuk– gitmiş olacaktı.

Yatak odasında, porselen kadınlarla birlikte yalnız kalacaktık ve bu kez babam bizi bölemeyecekti.

PERŞEMBE (ŞİŞE YEŞİLİ)

Aynı Öğleden Sonra

Babam kapı kolunu çevirmeden saniyeler önce, sandalyeyi devirip, yatağa atlamayı başardım. Resimlerim –Lucas Drury'nin Bee Larkham'ın evini ilk ziyaretine ait orijinal resimler ve o akşam tekrar yaptıklarım (arka planda müzik aletleri çalarken meşe ağacındaki papağanların sesleri)– halıya yayılmış şekilde duruyordu. Aralarındaki farkları karşılaştıracak ve düzenlemeden önce doğru sıraya koyacak fırsatım olmamıştı.

Saat 13:43.

Babam iki dakika erken geldi.

Tam da beklediğim gibi kapıyı ardından kapamıyor. Aksine, içeri giriyor. Pencere yakınlarında narin misket limonu yeşili hışırtıyı duyuyorum. Bir resmi yerden aldı.

Ne yapıyor bu?

Bu yaptığı, yüzüme dik dik bakıp yaşam belirtisi aramasından daha çok konsantrasyonumu zorluyor.

Yorganımı fırlatıp, bağırmak istiyorum; *Ellerini resmimden çek! Bee Larkham sana ait değil. Hiç olmadı! O senin değil!*

Aksine, kıpırdamadan duruyorum. Özellikle bir resme doğru yöneldiğinde, kirpiklerim bile titremiyor. Emin değilim ama bu resmin, onun Bee ile ilk tanışmasına ait olan, *Kâğıt Üzerinde, Kirli Reçine Daireler* olduğundan şüpheliyim.

Ona baktığında ne görüyor? Mutlu anılarını mı yoksa hüzünlü olanları mı hatırlatıyor? Resmi çözmekte sorun yaşadım. Ben kapının önünde yanlarında dururken, ikisinin de kullandığı gizli dili açıkça görüyor olmalı.

Beyaz benekli kahverengiler duyuyorum.

Oturup, ne yaptığını kontrol etmek istiyorum fakat kendimi durdurmak için tırnaklarımı derime batırıyorum. Derin renkli bir boğulma sesi daha duyuyorum. Tek gözümü kısıp, yarım açıyorum. Gözlerinden yaşlar dökülüyor.

Bee Larkham için ağlıyor. Öldüğü ve düzgün bir mezarı bile olmadığı için üzülüyor.

Cuma gecesi yaşananlardan pişmanlık duyuyor.

Ben de!

Sözcükler zihnimde ince sesli mavimsi yeşil çığlıklar oluşturuyor. Ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Resim halıdaki yerine dönerken, yaprak yeşili bir hışırtı daha duyuyorum. Kapı çıtırdayarak kapanıyor. Babam gitti.

Merdiven başında oyalanıp beni yakalamayı bekleme ihtimaline karşı, dikkat kesiliyorum.

Açık kahverengi ahşap daireler görünceye kadar dört dakika, on beş saniye boyunca yatakta bekliyorum. Ön kapı açılıyor ve kapanıyor.

Gerçekten mi? Beni tek başıma mı bırakıyor?

Yataktan atlıyorum ve perdelerin ardından bakıyorum. Babam her zamanki koşu üniformasını giymiş; beyaz tişört, lacivert eşofman ve beyzbol şapkası. Dönmeden kapıya kadar ulaşıyor. Yukarı baktığı anda eğiliyorum.

Tekrar bakmadan önce altmışa kadar sayıyorum. Onu bu kez sokağın sonunda görüyorum. Şimdi gitti.

Aldatmacama inandı ve uykuya daldığımı sandı. Gerçeklerden ne kadar uzak olduğunun farkında bile değil.

Uyuyacak vaktim yok çünkü birlikte yaptığımız tüm korkunç hataları düzeltmeliyim.

Resim yapmaya devam etmeyi planlıyordum ama bu her şeyi değiştirir. Evden çıkmasını hiç beklemiyordum.

Fikrini değiştirip geri dönmeden önce, odasını inceliyorum. Her zamanki gibi dağınık; üç buçuk haftadır yıkanmamış olan yorganını düzeltmeye zahmet bile etmemiş. Komodinin üzerinde yarısı içilmiş bir fincan çay var ve kenarı kırılmış tabakta da bayatlamış tostun kenarları duruyor. Eşyalarını karıştırdığımı anlayacağı gerçeğiyle yüz yüze olmasam, temizlerdim.

Cuma gecesi giydiği giysileri arıyorum. Onun üstüne de kan bulaşmış olmalı.

Giysilerini yıkadı mı? Yok mu etti? Yoksa Bee Larkham'ın cesediyle birlikte attı mı?

Nefesimi tutuyorum ve çamaşır sepetini karıştırmak için kendimi yirmi saniyeyle kısıtlıyorum çünkü bu şey radyoaktif.

Sonra gardırobun arkasını kontrol ediyorum, Richmond Park'a götürdüğü, eski askeri sırt çantasının arkasına bakıyorum. Bunlar, annem hasta olduğu için seçmeleri bırakmak zorunda kalışının aksine, Kraliyet Deniz Piyadelerinde kalıp nihayet SAS'a* katılmış gibi davranmasına yardımcı oluyor.

Yürüyüş botları çamurla kaplanmış. Richmond Park'a kuş gözlemine gittiğimizde onları giydiğini hatırlamıyorum. Genellikle spor ayakkabı giyiyor. Botları en son ne zaman giydi? Son felaketten sonra hiç kamp yapmadık. Cuma gecesi giymiş olabilir. Yağmur yağmıştı ve muhtemelen çamur da vardı; Bee Larkham'ın evinin arkasındaki ara sokakta, 45 numara ayak izleri bırakmış olmalı.

* SAS: Birleşik Krallık Ordusu'na bağlı, yurt dışında görev yapan özel komando birliği (ed. n.)

Oyalanmak istiyorum ama babam dışardayken yapılacak başka işlerim de var. Aşağı kata koşuyorum ve mutfak masasında bana bıraktığı notu buluyorum. Özensizce, kırmızı tükenmezle yazılmış. Bulmamı beklemiyor.

Eğer alt kata inersen bil ki zihnimi boşaltmak için koşuya çıktım. Birazdan dönerim. Dolapta peynirli sandviç var. Karnın için tabaktaki ağrı kesiciyi iç.

Kapı çalarsa açma. Telefona cevap verme. Polisi arama.

Hapı ağzıma atıyorum ve En İyi Oğul kupamdaki sudan bir yudum alarak yutuyorum.

YE BENİ.

İÇ BENİ.

Tekrar *Alice Harikalar Diyarında* hikâyesine döndüm, tıpkı korkunç rüyamda olduğu gibi, yine yalnızım.

Babam bunu daha önce yaptı mı? Uyuduğumu veya yuvamda saklandığımı düşündüğünde, sık sık evden çıkıyor mu?

Kendimi battaniyelerin arasına saklayıp, annemin ceketine sarılıp, düğmelerini ovarken, onun hep çalışma odasında olduğunu, dizüstü bilgisayarı üzerinde uygulamalarını test ettiğini veya aşağıda televizyon izlediğini varsayıyordum.

Ya her zaman benimle birlikte değilse?

Ya benim asla anlamayacağımı düşündüğü zamanlarda, fırsatı değerlendirip evden çıkıyorsa?

Bu durum beni tekrar zaman çizgimden saptırıyor. Babam Bee Larkham'ın cesedini cuma gecesi değil, yuvamda olduğumu bildiği hafta sonunda da taşımış olabilir. Temizlik yapmak için daha çok zaman harcamış ve tahmin

ettiğimden çok daha uzakta, yürüyüş botlarını ve kamuflaj kıyafetlerini kullanmak zorunda kaldığı çamurlu bir yerde mükemmel gömme alanı bulmuş olabilir.

Arabanın bagajına Bee Larkham'ın cesedini atıp, saatlerce araba kullanmış ve ben yuvamdan çıkmadan önce, eve dönmüş de olabilir.

Babam, benim ortalarda olmadığımı düşündüğünde başka neler yapıyor?

Cinayet silahını nereye sakladı?

Bıçak ve giysilerden kurtulacağım, demişti. *Onları bir daha görmek zorunda kalmayacaksın.*

Mutfağı geçerken bir sandalyeye çarpıyorum.

Sakar salak.

Sandalyeyi düzeltiyor ve eski yerine getiriyorum. Arkamda ne yeri değişmiş bir mobilya ne de çamurlu ayak izleri, hiçbir ipucu bırakamam. Babamın hareketlerini izlediğim, Bir Numaralı saklama yerini bulmaya çalıştığıma dair kesinlikle iz bırakamamam.

Arka kapıdan çıkıyorum ve sırtım duvara yaslanmış şekilde duruyorum. Kalbim kırmızımsı mürdüm atıyor. Bir ardıçkuşunun mavimsi yeşil çağrısını, beni ilerlemem için cesaretlendirişini izliyorum.

Bahçeden koşarak geçiyorum; çimler uzun ve kirli sarı alanlarıyla sevgisiz. Gözümün kenarından, yavru papağanın mezarındaki küçük haçı görüyorum. Ona doğrudan bakmaya dayanamıyorum.

Kulübenin kapısını sarsıyorum, *koyu şişe yeşili* ve arkamdan kapatıyorum. Doğrudan kırık çim biçme makinesine ilerliyorum, tozlu eski yaprakları ve büyük, kurumuş bir örümceği rahatsız ederek onu kenara çekiyorum.

Sigara stoku yerinde ama bıçağı, kotumu, kazağımı veya parkamı göremiyorum.

Eski bir kovayla küreği tekmeliyorum ve bahçe hortumunu yeniden düzenliyorum.

Üç dakika, yirmi üç saniyelik araştırma sonunda, vazgeçiyorum.

Hiçbir şey yok.

Babam yalnızca cesedi taşımadı; beni olay mahalline bağlayan ne varsa ortadan kaldırdı.

Saklama yerini bildiğimi fark etmiş ve daha güvenli bir yer bulmuş olmalı. Belki de uyuduğumu düşündüğü veya yuvamda kıvrılmış annem için ağladığımda çıktığı gizli koşularından birinde fark etmiştir.

Babam başka neyi sakladı? Benim yerime anlatmaya çalıştığı hikâye ne?

Arka kapıya bakıyorum. Artık duramam. Değil mi?

Bee Larkham'ın arka kapısını kapatıp, kilitlemeyi akıl edebildi mi? Anahtarı saklama yerine geri koydu mu?

Kendimi bunu yapmamaya ikna etmeden önce, bahçede geri koşuyorum. Kapı sallanarak açılıyor, petrol yeşili. Ara sokağa fırlamadan önce sokağın boş olup olmadığını kontrol ediyorum. Otuz saniyede gözden kayboluyorum. Paslı Krom Turuncu'nun casusları, eğer bu can alıcı anda başka tarafa baktılarsa, beni kaçırmış olmalılar. David Gilbert'ın köpeğinin sarı patates kızartmasını duyuyorum. Paçayı kurtardım.

Çöplerin arasından yolumu dikkatle seçiyorum; eski bir lavabodan fışkırmış otlar ve kırık bir sulama kabı. Cuma gecesi koşarak kaçarken, onlara takılmıştım. Bee Larkham'ın cesedini karanlıkta taşımak babam için de zor olmuştur Herhâlde.

Yerleri inceliyorum ama kan lekelerini veya yırtılmış giysi parçalarını; babam veya benim bıraktığım herhangi bir ipucunu göremiyorum. Belki de güvende olup olmadı-

ğımızı kontrol etmek için gün ışığında buraya tekrar gelmiştir.

Köşeyi döndükten sonra tereddüt ediyorum. Bee Larkham'ın arka kapısına ulaştım. Daha ileriye gitmek istiyor muyum? Cuma gecesinde attığım adımların izini takip etmek istiyor muyum?

Yapmak zorundayım. Buraya kadar geldim. Artık geri dönemem. Daha fazlasını öğreninceye kadar olmaz. Hatırlamak istiyorum. Defterlerimdeki ve resimlerimdeki boşlukları doldurmak istiyorum.

Anılarımdaki boşlukları.

Uzanıp kapıyı iterek açarken, kalbim daha parlak elektrik kırmızılar saçıyor. Kapı tıpkı çitteki panellerin bazıları gibi kırılmış ve doğru düzgün açılıp kapanmıyor.

Bee, arka bahçeyi düzenlemeyi de planlamıştı ama yapacak vakti olmadı. Bizimki gibi her yerinde otlar büyümüş. Yere bakıyorum ki suçlayıcı pencerelere bakmak zorunda kalmayayım. Çevresel görüşümde, arka kapının kapalı olduğunu fark edebiliyorum. Cuma geçesi açtığımı veya kapadığımı hatırlamıyorum.

Sadece koşarak kaçtığımı hatırlıyorum.

Küçük taş flamingo süsü buluyorum ve tersine çeviriyorum. Emin oluncaya kadar, çeviriyorum.

Burada da bir şey yok.

Bee Larkham'ın yedek anahtarı da kayıplara karışmış. Babam temizlik operasyonundan sonra, onu ait olduğu yere koymayı unutmuş. Eğer polis evimizi arar da anahtarı bir kavanozda veya saksıda bulursa, ikimiz de hapse atılırız.

Petrol yeşili siyah okları gördüğüm anda, geri çekilmek üzereydim.

Biri arka kapının mandalını zorluyor.

Muhtemelen polistir.

Bee Larkham'a neler olduğu hakkında deliller arıyorlar. Nihayet ekmek kırıntılarından oluşan izleri takip ettiler.

Burada yakalanmamalıyım. Nasıl çıkacağım? Kaçamam. Kollarım beni çitin üzerinden atacak kadar güçlü değil. Zaten çok yüksek. Yan komşunun bahçesine açılan delikten de geçmek istemiyorum; kıymık batabilir.

Seçeneğim yok.

Ardiyedeki geri dönüşüm kutularının arasına dalıyorum. Sinekler, pazartesi sabahı çöpçülerin alsın diye sokağa konacak çöp torbalarının etrafında vızıldıyor.

Bee, her zamanki hafta başı rutinine uymamış.

Paslı Krom Turuncu ve diğer memurların, boş yemliklerle birlikte fark etmesi gereken bir başka ipucu daha.

Beyaz spor ayakkabılar mavimsi siyah adımlarla *tap tap* yanımdan geçiyor ve arka kapıda duruyor. Bacaklarda mavi kot pantolon var. Yukarı bakıyorum. Bu bir polis memuru değil. Lacivert beyzbol şapkası takan bir adam kapının yanında duruyor ve elleri camda. Evin içine bakıyor ve Bee Larkham'ı arıyor. Şayet aşağı bakarsa, beni görecek. Hareket edemiyorum.

Eğilip sol eliyle bir tuğlayı yerden alırken, nefesimi tutuyorum.

Beni gördü. Korkunç suçum için beni sopayla döverek öldürecek. Ağzımı açıyorum, keskin kenarlı yeşilimsi buz küpleri gördüğümde, çığlık atmak üzereyim. Adam tuğlayı bırakıyor ve tuğla soluk kara tahta tıkırtısı yaratıyor.

Kolunun kırık camın içinde kayboluşunu izliyorum. Eli, içerideki kulpu zorluyor.

"Kahretsin."

Eli tekrar ortaya çıkıyor ve ağzına doğru ilerliyor. Kan

kolundan akıp yerde damlacıklar oluştururken, derisini emiyor. Beyaz spor ayakkabının üzerine bir damla düşüyor.

Kusacağım.

Bıçak için boğuşurken, Bee Larkham'ın mutfağında yere kan döküldü.

Damla, damla, damla.

Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam'ın eli tekrar kırık camdan içeri dalıyor ve bu kez geri çekilerek, kapıyı açıyor.

Bee Larkham'ın evine girdi.

Onu durdurmalıyım. Nefes alamıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Eğer babam cesedi taşımadıysa, arka sokaktan geçemediyse, hırsız onu bulacak. Bee Larkham'ı mutfak zemininde sırtüstü yatarken, kobalt mavisi olmayan elbisesine kan bulaşmış hâlde bulacak.

Onu, keskin bıçağımdan kaçmaya çalışırken sırtüstü düştüğü yerde bırakmıştım. Aslında bu bilgi de yanlış. Benim bıçağım değildi. Bee Larkham'ın bıçağını kullanmıştım, pişirdiği turtayı keserken kullandığı bıçağı.

"Hey! Sen! Ne yapıyorsun orada?" Kumlu çizikleri olan mat kırmızı bir ses. David Gilbert. Bir köpek, sarı patates kızartması havlıyor.

Yaptığım şeyin üzerini örtmeye çalışıyordum çünkü babam bunu emretmişti. Artık onun emirlerini uygulamak istemiyorum. Her şeyin sona ermesini istiyorum.

"Sen Beatrice'in arkadaşı mısın?"

Emekleyerek çıkıp, kuş katiline her şeyi itiraf etmek üzereyken, bir başka erkek konuştu. Bu ses, çamurlu koyu kahverengi.

"Siktir git dostum, bu işe burnunu sokma." Bu renk hemen yanımdan, Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam'ın durduğu yerden geliyor.

İki adam bahçedeler. Biri, kiraz rengi kadife pantolon giymiş ve kahverengi şapka takmış, kapıda duruyor. Elinde tuttuğu kayışı, köpek geriyor.

"Yerel Mahalle Bekçiliğinin Başkanı olduğumdan, bunun benim işim olduğunu anlayabilirsin," diyor David Gilbert. "O camı sen mi kırdın?"

Lacivert beyzbol şapkalı adamın kim olduğunu bilmiyorum. Birkaç ipucu sunuyor; beyzbol şapkası ve sesinin rengi belli belirsiz tanıdık geliyor.

Daha önce de buraya gelmişti. Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam'ı defterime kaydetmiştim. Salı günü polis karakolundan döndüğümüzde, Bee Larkham'ın ön kapısında, kömür kenarlı kirli kahverengi bulutlar bağırmıştı. Pencereden onu izlediğimi görüp, evimize doğru yürümüş ama kapıyı hiç çalmamıştı.

Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam kapıdan uzaklaşıyor. *Benden* uzaklaşıyor. "Olan bitene göz kulak olmak istiyorsun, değil mi ahbap?"

O ahbap da –David Gilbert– Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam yaklaşırken, geriye doğru bir adım atıyor.

"Söyle bakalım. Oğullarım bu kadın tarafından suistimal edilirken, herkesin işine burnunu sokan sen neredeydin?"

"Ben... Ben neden bahsettiğini bilmiyorum." David Gilbert'ın sırtı kapıya dayandı. Köpeği daha parlak, daha iğneli sarı renkler havlıyor. "Beatrice'in işi hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"İş mi? Sen buna iş mi diyorsun? Çekil şuradan da polisin günler önce yapmış olması gerekeni yerine getireyim."

Tekrar ağır adımlarla eve doğru yürüyor.

"Bunu yapmanı tavsiye etmem. Polisi arıyorum. Beat-

rice'in ne yaptığını düşünürsen düşün, özel mülke izinsiz giriyorsun." David Gilbert, el yordamıyla cebini yokluyor ve telefonunu düşürüyor. Telefon yerde mor gölgeli kısa kahverengi çizgilerle tıkırdıyor. Almak için yere eğilirken, beni görüyor.

"Jasper?" Telefonu alıyor ve kulağına koyuyor.

Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam aşağı bakıyor. "Jasper Wishart? Sen misin? Defol git buradan!"

Adam omzumu kavrarken, çöp kutularının derinliklerine dalmaya çalışıyorum. Silkinerek kurtulmayı başarıyorum ama bacağımı yakalıyor ve çekiyor. Çöpü yakalıyorum. Kaygan olduğu için tutamıyorum.

"Yine o orospunun kirli işlerini mi yapıyorsun?"

"Bırak beni!" diye bağırıyorum. "Bırak beni!" Tekmelerimle onu hedef alıyorum ama adam çok güçlü. Beni sürüklerken, gitgide daha büyük çentikli mavimsi yeşil bulutlarla çığlık atıyorum. Arka planda David Gilbert'ın mat kırmızılığını duyuyorum, ona durmasını söylüyor.

"Nerede olduğunu söyleyinceye kadar olmaz!" Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam, beni tükürüklü yüzüne doğru çekiyor. Yüzü kırmızı ve terli. Gözleri şiş ve ağzı Bee Larkham'ın evdeki partisi gibi kokuyor.

Bira ve yalanlar.

Yakından bakınca, beyzbol şapkası lacivert görünmüyor. Şapka soluk deniz mavisi ve önünde NYY baş harfleri yazıyor.

Bunu daha önce görmüştüm.

"Lee'ye ne yaptığını söyle. Sen neler olduğunu biliyorsun. Onu da taciz etti mi? Yoksa yalnızca Lucas'a mı yaptı? Söyle bana. Küçük çocuğuma da dokunduysa, bunu bilmem gerekiyor. Daha on ikisine yeni girdi. Müzik dersleri dışında, ona bedavadan neler veriyordu?"

Gözlerimi kapatıp, yüzünü ve renkleri dışarda bırakıyorum. Bu, Lucas Drury'nin babası. Beyzbol şapkası farklı, onu kesinlikle hatırlıyorum. Onu unutamam.

Bee Larkham, bu adam hakkında beni uyarmıştı;

Çok çabuk sinirleniyor. Lucas benimle, evde olduğundan çok daha güvende. Lee müzik derslerine devam ettiği sürece, onu ve kardeşini koruyabilirim. Ona bedava ders vereceğim. Böylece ikisi de buraya gelmeye devam eder ve babalarının gözü önünde olmazlar. Bunu yapmam için bana yardım edersin, değil mi Jasper? Zavallı çocukları istismarcı babalarından uzak tutmama yardım edersin, değil mi?

Düşüyormuşum gibi hissediyorum ama yere çarpmıyorum. Soluk Mavi Beyzbol Şapkalı Adam'ın elleri beni ayakta tutuyor.

"Bunu yapamam. Çok gencim. Bunu yapamam. Bunu yapamam."

"Kes şunu!" Omuzlarımı sertçe sarsıyor. "O pedofili korumak için Lucas ile birlikte düşündüğünüz aptal bir oyun olduğunu biliyorum. Polis buna inanabilir ama ben kanmam. İkinizin de onu korumaya çalıştığını biliyorum. Neden? Niçin böyle bir sapığa yardım ediyorsun? Arada seninle de seviştiği için mi?"

"Bıraksana! Onu korkutuyorsun." Mat, kumlu kırmızı.

Gözlerimi açıyorum. Gözümün önünde eller beliriyor. Soluk Mavi Beyzbol Şapkalı Adam'ı kavrıyorlar. David Gilbert olmalı çünkü Bee Larkham'ın arka bahçesinde hâlâ yalnızca iki adam var. Köpek sürekli havlıyor.

"Korkması gerekir," diyor Soluk Mavi Beyzbol Şapkalı Adam. "Ya da doğruyu söylemesi için onu öldüresiye dövebilirim. Kendi tercihi. Her şekilde doğruyu söyleteceğim çünkü polis ondan hiçbir şey alamıyor. Bunun doğru olduğunu biliyorum."

"Polisi aradım ve geliyorlar," diyor David Gilbert. "Şimdi olayı kendin için daha da kötüleştirmeden, Jasper'ı bırak. Ona bu şekilde dokunmak saldırıdır, üstelik pencereyi de kırdın."

Soluk Mavi Beyzbol Şapkalı Adam'ın yumruğu yukarı savruluyor. Döverek bana itiraf ettirmeye çalışıyor ama ilk sorgumdan beri zaten bunu yapmaya çalışıyorum.

"Hayır ahbap, *bu* bir saldırı," diyor.

Yumruğu yüze çarparken, mor bereli gümbürtü duyuluyor. Benim yüzüm değil. Diğer adam –David Gilbert– gevrek kırmızı kıymıklardan bir haykırış salıyor ve yere düşüyor. Köpek, pişirilmemiş, donuk patates kızartmaları inliyor ve arkasına saklanıyor.

"Sana bu işin dışında kalmanı söylemiştim. Bu *benim meselem*. Onlar *benim* oğullarım." Soluk Mavi Beyzbol Şapkalı Adam, yüzünü tekrar bana çeviriyor.

"İçerde dizüstü veya masaüstü bilgisayarı var mı?" Kafasını eve doğru çeviriyor. "Veya bir iPad? Bana ne cehennemde saklandığını söyleyebilecek herhangi bir şey?"

Beni tekrar sertçe sarsıyor ama donuk dudaklarımla sözcükleri oluşturamıyorum. Gerçeği söyleyemem; nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok çünkü babam cuma gecesi veya muhtemelen o hafta sonunda cesetle ne yaptığını bana asla itiraf etmedi.

Beni bıraktığı anda, David Gilbert'ın, kuş katilinin yanına, yere düşüyorum. Yanağından kan sızıyor ve zorla nefes almaya çalışıyor. Diğer adam hızla eve girerken, kolumu yakalıyor.

"Polis her an gelebilir," diyor. "Onunla ilgilenirler. Onlar gelinceye kadar yanımda kal. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Uzaktan polis sirenlerinin zayif pastel sarı ve yumuşak pembe zikzaklarını duyuyorum.

"İşte polis geliyor." Dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyor. "Sokağa çıkmamız gerek. Orada daha güvende oluruz."

Yüzünün yanını tutarak ilerliyor. Diğer eli beni kaldırmak için uzanıyor. *Çok geç.* Soluk Mavi Beyzbol Şapkalı Adam, kolunun altına sıkıştırdığı iPad ile hızla evden çıkıyor. O hareket ederken, spor ayakkabısının altından küçük, keskin cam kırıkları havaya fırlıyor ve yere çarpıyor. Sekiyor ve yakınıma düşüyor.

Seni tanıyorum.

"Kaçtı değil mi? Gitmeden önce ortalığı temizlemiş. Mutfaktaki dezenfektan kokusunu alabiliyorum. Nereye gitti? Eminim sana söylemiştir, öyle değil mi? Küçük sürtüğüne?" Tableti havaya kaldırıyor. "Yoksa sana mail mi attı? Şifresi ne?"

Mavi bilye ağlamaları duyuyorum. Lucas Drury'nin babasının kazara evden tekmeleyerek çıkardığı objeyi yerden alırken, benim ağzımdan dökülüyorlar.

"Ondan uzak dur. Bunu yapamazsın." David Gilbert önünde duruyor ama Soluk Mavi Beyzbol Şapkalı Adam, onu kenara itiyor.

"Evet, yapabilirim. Polisin Bee Larkham'ı bulmak için bir bok yaptığı yok. Kadını onlar için bulacağım ve bulduğumda çok fena pataklayacağım."

Polis sirenleri parlak elektrik sarısı ve pembe zikzaklar yayıyor.

"Nerede bu orospu?"

Yine yüzünü benimkine yaklaştıracak. David Gilbert'ın yanağını kırmızı morumsu bir pelteye çevirdiği gibi, bana da vuracak. Yere devrilene kadar beni dövecek ve bir daha asla kalkamayacağım. Tenimi deldiğini hissedinceye kadar elimdeki objeyi sıkıyorum.

"Onu bulamayacaksın!" diye haykırıyorum. "Onu asla bulamayacaksın!"

"Seni küçük velet!" Üzerime saldırıyor. "Nerede o? Söyle bana! Oğlum Lee'ye ne yaptığını söyle!"

Siyah torpil şekilli ayak seslerini ve kapının petrol yeşili açılışını duyuyorum. İki polis bize doğru koşuyor.

"Söyle bana!" Boğuşma sayesinde yere yatırılırken, Soluk Mavi Beyzbol Şapkalı Adam feryat ediyor. "Söyle! Bilmeye hakkım var!"

Çığlıklarının rengini zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Yapamıyorum. Kulaklarıma kenetlediğim ellerimden bıçak gibi geçerek, kulak zarımı deliyorlar.

"Hiçbiriniz anlamadınız mı?" diye bağırıyorum. "Neden hiçbiriniz beni dinlemiyorsunuz?"

Yumruğumu açıyorum ve en sevdiği kırlangıç küpesini havaya bırakıyorum.

"Bee Larkham da, bebeği de öldü!" diye bağırıyorum. "Herkes, geri gelecekmiş gibi davranmaktan vazgeçsin! Gelmeyecek! Gelemez!"

PERŞEMBE (ELMA YEŞİLİ)

Aynı Öğleden Sonra

Babam ne zaman koşudan dönecek?

Evimizin önüne park etmiş polis arabasının arkasında otururken, battaniyeyi omuzlarıma sıkıca çekiyorum. İçerde sıkışıp kalmaktan korktuğumu açıkladıktan sonra, kapıyı açık tutmama izin verildi.

İki polis Lucas Drury'nin babasını kelepçeledi ve onu altı dakika iki saniye önce, tam olarak 14:14'de bir başka arabayla gönderdiler. David Gilbert'ın yüzünde büyük bir tampon yapıştırılmış hâlde içindeki sedyeye yattığı ambulans da gitti.

Kadın polis, hastaneye yanında köpeğiyle gidemeyeceğini söyledi. Vincent Gardens 18 numaradaki baykuş kapı tokmağını tak tak vurdu ve orada geçici olarak yaşayan adamdan –Ollie Watkins– *Monty*'ye göz kulak olmasını istedi. Bugüne kadar köpeğin adının Monty olduğunu bilmiyordum. Rengini hâlâ sevmiyorum.

Vincent Gardens 18 numaranın kapısı tekrar açılıyor ve füme siyah yün palto giyen adam, büyük bir köpeğin kayışını tutarak çıkıyor. Yolun karşısına geçmeden önce bir polis memuruyla konuşuyor. Siyah süet ayakkabılar veya benekli kırmızı siyah çoraplar giymiyor ama Bayan Watkins'in evinden geliyor ve bana doğru yürüyor.

Arabanın kapısına yaklaşırken "Jasper, ben Ollie," di-

yor. *Krema sarısı.* "On sekiz numaradan Ollie Watkins. Sen iyi misin? Olanlar için çok üzgünüm. Bu bir rezalet. Tam bir rezalet."

Kimliğini doğrulamasına gerek yoktu. Evin numarasını görmüş ve sesinin rengini tanımıştım. Keşke yolun karşısına geçip benimle konuşmasaydı. "Köpeklerden nefret ederim. Renkleri berbat."

"Gerçekten mi? Üzgünüm. Ben daha çok siyah Labradorları seviyorum. Senden uzak tutacağım."

Kayışı çekiyor. İnatçı Sarı Patates Kızartması kıpırdamıyor. Krema Sarısı dönüyor ve yolun karşısındaki polis memurlarını izliyor.

"İşte sokağımızda bir dram daha," diyor. "Ve Bee Larkham da yine her şeyin tam ortasında, ne kadar şaşırtıcı. Çocukluğundan beri, hep ilgi odağı olmayı sevmiştir. Eskiden, annem ve David onun için böyle derdi. Onu çok da iyi hatırlamıyorum. Önce yatılı okula sonra Cambridge'e gittiğim için uzaktaydım. Yollarımız pek kesişmedi."

Umurumda değil.

Kayışı tekrar çekiyor. Sarı Patates Kızartması oturuyor. Battaniyeyi kafamın üzerine atıyorum. Yuvamda yaptığım gibi, her şeyi dışarda bırakmak istiyorum.

"Acaba polis Bee'nin evinde ne arıyor?" diyor krema sarısı ses. "Saatlerdir içerideler ve belli ki Bee orada değil. Söylediğin gibi, yemlikleri doldurmak için de gelmedi."

Konuyu, büyüyünce ne olmak istediğime getiriyor. Şimdi de, dini bir kolejde ekonomi okuduğunu ve şehirde kariyerine devam ettiğini ve sonra da nişanlısının yaşadığı İsviçre'deki bir bankaya geçiş yaptığını anlatıyor. Dinlemeyi bıraktım.

Battaniyenin üzerinden omzumda bir el hissederek irkiliyorum. El, sıcak ve ağır. Hiç sevmedim.

"Babanı, annemin evinde beklemek ister misin? Orada daha rahat edersin." Bu Ollie Watkins'in sesiyle aynı renk. Hâlâ yürüyüp gitmemiş.

Dişlerimi birer birer dilimle sayıyorum.

"Pekâlâ," diye devam ediyor. "Sanırım yalnız kalmak istiyorsun. Eğer fikrini değiştirirsen kapımı çal. Umarım baban kısa sürede döner."

Battaniyenin altından "Papağanlar için daha fazla yem almayı unutmadın, değil mi?" diye soruyorum. "Onları sürekli beslemelisin, yoksa giderler."

"Evet, Jasper. Söz veriyorum senin için bunu yapacağım. Sözler benim için çok önemlidir. Verdiğim sözleri her zaman tutarım."

"Ben de benimkileri tutmaya çalışıyorum ama her zaman başaramıyorum," diye itiraf ediyorum. "Diğer insanların hepsi aynı. Sözlerini tutmuyorlar ve özür bile dilemiyorlar."

"Bu çok ayıp Jasper. Şimdi yemlikleri dolduracağım. Eğer istersen, doğru yapıp yapmadığımı kontrol etmek için izleyebilirsin."

Battaniyenin dokuması altından, yolun karşısına yürüdüğünü görüyorum. Ön kapıyı açıp köpeği içeri götürürken, sarı patates kızartması kaçmaya çalışıyor. Onunla gitmek istemiyor.

Lucas Drury'nin babası David Gilbert'a saldırdığında, Monty sahibini korumak amacıyla hiçbir şey yapmadığı için utanıyor mu? Yoksa burnunun ucunda suç işlendiğini anlamıyor mu?

Bee Larkham'ın evinin ön kapısı açılırken, battaniyeyi yırtarcasına açıyorum. Sarı saçlı bir kadın ortaya çıkıyor.

Olamaz. İmkânsız.

Nefesimi küçük, puslu mavi baloncuklar hâlinde bırakıyorum.

Üniforma giymiş. Bu bir polis memuru, Bee Larkham değil.

Sokaktaki polise elini sallıyor. O da içeri giriyor ve kapıyı arkalarından kapatıyorlar.

Çok komik. Bee Larkham'a ne olduğunu bildiğim hâlde, hâlâ ön kapısından çıkıp papağanları beslemeden önce bana merhaba demesini bekliyorum.

Küçük bir parçam onun öldüğüne inanamıyor. Çoğu sabah uyandığımda, annem için de aynı şeyi hissediyorum.

Bugün, Bee Larkham'ın kapının önünde durduğunu hatırlıyorum. Benimle konuşuyor. En sevdiği çamurcun mavisi tonunu konuşuyoruz.

O resmi üç ay önce yapmıştım.

On iki (kibirli, soluk altın) numaralı kutuda, babamın bakmayacağı yerde, gardırobumun arkasında saklı.

28 OCAK, 17:03

Kâğıt Üzerinde,
Gökyüzü Mavisi Çamurcun Mavisini Kurtarıyor

"Dün için özür dilemene gerek yok." Bee Larkham piyanosunda mavimsi yeşil benekleri çalmayı bırakıp kapıyı açtığında, böyle söyledi.

Yatak odasının penceresindeki papağanların renklerini gösteren on dört yeni resmimi göstermek için oraya gitmiştim. Bitirmek için 02:14'e kadar uyumamış ve didişmelerinin en yüksek sesli, en renkli notalarını seçmiştim. Hatasız olmalarını istiyordum çünkü kaba davranışımdan sonra, serin mavimi tekrar sevmesini sağlayacağından emindim.

"Papağanları izlediğin için minnettar olduğunu biliyordum," diye devam etti. "Bana ne kadar çok yardım ettiğin düşünülürse, en azından bunu yapmalıydım zaten. Sen sokaktaki açık ara en iyi insansın. Zaten rakibin de var sayılmaz."

Ağzım, geniş bir yarık oluşturdu. Ben de onun tanıştığım en iyi insan olduğunu düşünüyordum, annem dışında tabii. *Kimse* annemle yarışamaz.

"Neden bir dakikalığına içeri gelmiyorsun?" dedi. "Bugün beni ziyaret edeceğini umuyordum. Senden küçük bir iyilik isteyecektim."

A-aaa.

"Daha fazla broşür dağıtmam gerekmeyecek, değil mi?"

"Hayır, o değil. Bence yeterinde dağıttım. Neden mutfakta bir şeyler içmiyoruz?"

"Ben bira içmem," dedim, bir önceki geceyi hatırlayarak. "Buna iznim yok." Dürüst olmak gerekirse, babam alkol içmeyi denememe izin verse de, pek seveceğimi de sanmıyorum.

Bee kulağındaki gümüş kırlangıçları göstermek için, saçlarını omuzlarının arkasına itti. "Aslında kutu kola gibi bir şeyler düşünüyordum?"

Gazlı içeceklere de iznim olmadığını itiraf etmek istemedim. Sessiz kaldım. Bir karton kutuyu geçerek, büyük ahşap masa ve sandalyeler ve yemek kitaplarıyla dolu tabak dolabı bulunan mutfağa geldik. Duvarları kontrol ettim ama hiç haç izi göremedim. Muhtemelen yağ ve bayat yemek kokularından kaçtığı için, İsa yoktu.

"Annem yemek kitapları satın almak ve hiçbirini yapmamak konusunda ısrarcıydı. Resimlerine bakmayı severdi. Sanırım berbat fırınıyla pek bir şey yapamıyordu." Tabak dolabının yanında durdu ve parmağını kitapların üzerinde gezdirdi. "Yemek yapmayı seviyorum ve onları atmaya kıyamadım. En azından şimdilik. Hepsini tek tek inceleyip, hangisinin saklamaya değer olduğuna karar vermem gerekiyor."

"Annem de yemek yapmayı severdi," dedim. "Eskiden benim için pastalar yapardı. En sevdiğim de kuru üzümlü çöreklerdi."

"Şanslı çocuk." Eli raftan indi. Buzdolabına yürüdü ve bir kutu kola aldı.

Şanslı olmadığımı biliyordum çünkü artık ev yapımı pastalar ve çörekler yiyemiyordum. Yalnızca hazır şeyler

yiyordum. Annemin pişirdikleri, çok eskide kaldı. Babam onun kalıplarını ve tavalarını bile saklamadı; bir anlamı olmadığını söyledi. Nasıl pasta yapılacağını bilmiyordu –babam kadın işi olduğunu iddia etmişti. Bunun aptalca olduğunu söyledim ama yine de kek kalıplarını attı.

Annemin yemek pişirmesini veya fırının kapağını kapatırken çıkardığı parlak sarı rengi düşünmek istemiyordum.

"Bu sensin, Bee Larkham," dedim, masaya oturduğumuz anda ona değerli resmimi verirken.

Bee kutudan bir yudum alırken, kâğıt parçasına baktı. Sonra bana baktı. Yüzü ifadesizdi ve düşüncesini anlayamadım.

"Beğenmedin mi?" diye sordum.

"Renkleri çok sevdim ama... Lütfen bunu söylediğimde alınma Jasper fakat bana hiç benzemiyor. Hatlarımı göremiyorum. Bilirsin, ağız ve dudaklar. Acaba eklemeyi mi unuttun?"

"Yüzlerin veya objelerin resimlerini yapmıyorum," dedim. "Yalnızca insanların ve diğer seslerin resmini yapıyorum. Bu, senin güzel sesinin resmi. Gökyüzü mavisinin muhteşem bir tonu."

"Benim sesim gökyüzü mavisi mi? Onu görebiliyor musun?"

Kafamı 'evet' anlamında aşağı yukarı salladım. "Seslerin ve müziğin rengini görebiliyorum. Bir kişinin sesinin rengini görebiliyorum, mesela seninki, *gökyüzü mavisi* ve tümcelerin içindeki sözcüklerin rengine odaklanıyorum. Yani, örneğin 'ses' sözcüğü şeftali şerbeti renginde. "

"Vay!"

Başka neler yapabildiğimi göstermek istedim. "Harflerin ve haftanın günlerinin rengini görüyorum. Mesela

bugün perşembe, elma yeşilidir. Sayılarımın da renkleri ve kişilikleri var. Tozlu pembeyi ve arkadaş canlısı altı sayısını severim."

"Vay! Bu harikaymış. Peki ya diğer resimler?"

Tüm resimlerime bakarken ve papağanlar ve piyano çalarken çıkardığı yüksek notalar ve kreşendolarda hangi renkleri gördüğümle ilgili sorular sorarken on dört dakika geçti. En sevdiğim rengin, annemin kobalt mavisi ama onun ses renginin de ikinci olduğunu söyledim.

"Çok keyifli bir sohbet oldu," dedi kalkarken. "Bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum, Jasper. Gerçek bir yeteneğin var. Bu ikisi bende kalabilir mi?" En sevdiğim papağan tuvallerini tutuyordu. Onlar en derin, en anlamlı renklere sahip olanlardı. O da bunu görebiliyordu.

Boğazım tıkandı. Kafamı aşağı yukarı salladım.

"Teşekkürler Jasper, beni çok mutlu ettin." Tabak dolabına yürüdü ve beyaz bir zarfı çekip aldı. "Şimdi de şu isteyeceğim iyilikten bahsedeyim. Bunu yarın Lucas Drury'ye vermeni istiyorum. Acil."

"N- Ne?"

Lucas, dün gece oturma odasının duvarına yaslanan ve çekici renkli sesi olan, uzun boylu çocuktu.

"Papağanların rengini, onun çamurcun mavisinden daha mı çok seviyorsun?" dedim, resmimi kaldırarak.

"Endişelenecek bir şey değil." Bee'nin gökyüzü mavisi sesi keskin ve sivriydi. Sorumu görmezden geliyordu. "Tek yapman gereken, yarın Lucas'ı bulup bu zarfı vermek. Çok büyük bir şey değil. Herkes yapabilir ama ben seni seçtim Jasper."

Benim gibi biri için basit bir şey olmadığını itiraf etmek istemedim. Dünyadaki en zor şeydi çünkü Lucas Drury'yi asla bulamazdım. İmkânsızdı.

"Senin için başka bir iyilik yapsam olmaz mı?" diye sordum. "Mesela okulun önünde broşür dağıtabilirim, ne dersin?"

Bu işten de nefret ediyordum ama Bee Larkham'ın en son verdiği görev kadar zor değildi; yüzlercesi arasından bir çocuğu bulmak.

Aptallığımla onu üzdüğüm için, gözleri yaşlarla doldu. Belki de benim yüzleri tanımadaki yetersizliğimi tahmin etti veya sokaktaki birileri ona beceriksizliğimden bahsetti.

"Üzgünüm," dedim. "Benim hatam olduğunu biliyorum. Elimden bir şey gelmiyor. Lütfen ağlama. Ağlaman için ne gerekiyorsa yaparım."

"Bu notu benim için götür." Zarfı elime sıkıca bastırdı. Zarfa baktım. Önünde mavi mürekkeple *Lucas Drury* sözcükleri yazılmıştı ve yanında *Sınıf: Claythorne* yazıyordu.

Kıskançlık krizi geçirdiğini hissettim, cansız salamura soğan rengi bir sözcüktü. Şimdiden onun sınıfını bile öğrenmişti ama benimkini hiç sormamıştı.

"Dorset," diye belirttim.

"Ne?"

Sınıfım.

"Lucas'dan telefon numarasını istemedin mi?" diye bastırdım. "Yapılacak en doğru şey bu olurdu. Telefon edip, kardeşinden seninle müzik dersi ayarlamasını isteyebilirdin. Orası büyük bir okul. Yarın Lucas'ı gözden kaçırabilirim veya hiç bulamayabilirim."

"Konu dersler değil. Babasının bu mektubu gönderdiğimi bilmemesi çok önemli. Çaresiz olmasaydım bunu senden istemezdim Jasper fakat Lucas, babasının cep telefonunu elinden aldığını ve maillerini kontrol ettiğini söylüyor. Önce babasıyla konuşmadan, ona ulaşmanın bir yolu yok."

Bedeni sallandı ve kollarını kendine doladı.

"Bu neden gerekli?" diye devam ettim. "Neden Lucas Drury'yle konuşmak istiyorsun?"

Tekrar buraya gelmemesini umuyordum. Bee ile birlikte papağanları izlememizi engelleyecekti.

Derin bir nefes aldı. "Sana güvenebilir miyim Jasper?"

"Ben, güvenilir bir insanım," diye onayladım, "ama sık sık kafam karışır. Babam hep böyle söyler. Konsantre olmam lazım. Normal çocuklardan daha çok çaba sarf etmem gerekiyor çünkü benim gibi biri için, her şey çok daha zordur."

"Bu öyle bir şey değil Jasper. Dün gece ağızlarından kaçırdıkları şeylerden sonra Lucas için endişeleniyorum; Lee için de... Sanırım babaları, annem gibi çok çabuk sinirleniyor." Sağ gözündeki yaşları sildi. "O tarz bir evde büyümenin ne kadar berbat olabileceğini biliyorum. Lucas'ın güvende hissetmesini ve eğer konuşmak isterse burada olduğumu bilmesini istiyorum."

Ağlaması kötüleşirken, omuzları sarsılıyordu. "O zavallı çocuklara yardım etmek istiyorum çünkü ben büyürken, bana kimse yardım etmedi. Yardımını isteyebileceğim, karşılığında hiçbir şey istemeden bana destek olacak kimsem yoktu. Lucas'ı bulup, bu notu ona vereceğine söz verir misin?"

Parmaklarım zarfın üzerine kıvrıldı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Bee Larkham. Asla böyle bir şey yapmak istemem. Başın belada olduğunda, sana hep yardım edeceğim. Bana güvenebilirsin. Söz veriyorum."

Bee Larkham'a verdiğim sözü tam olarak tutmamış değilim ama tutmuş da sayılmam. Lucas Drury'yi ders aralarında bulmayı göze alamadım. Bir şekilde okuldaki

ofisin duyuru sistemini kullanarak adını anons etmeye çalışanları ikna edemediğim sürece, onu veya kardeşini bulabilme umudum yoktu; tabii bunu da yapamazdım.

Bee'ye yüzlerle ilgili sorunumu da anlatamazdım. Nasıl yapabilirdim? Hakkımdaki fikirleri değişirdi; daha az işe yarar biri olurdum. Babam gibi, o da benim bir ucube olduğumu düşünürdü.

Bir sonraki sabah okula her zamankinden daha erken saatte gittim. Lucas'ın sınıfını buldum, Claythorne, kapıyı açtım ve mektubu Bay Luther'in masasının üzerine bıraktım. Mektubu Lucas'a yoklama sırasında verirdi. Onu benden çok daha kolay bulabilirdi. Lucas'a notu *neredeyse* bizzat vermek gibi bir şeydi.

Lucas mektubu almış olmalıydı çünkü o günün ilerleyen saatlerinde okuldan eve döndüğümde, Bee Larkham'a benzeyen bir kadın Vincent Gardens 20 numaranın penceresinin önünde duruyordu. El salladı ve öpücük yolladı –ilk görevini başarıyla tamamladığım için bir teşekkürdü bu.

Ona yardım ettiğimi tahmin etmiş olmalı.

Lucas Drury'yi diğer çocuklardan ayırt etme yeteneğinden yoksunluğumla onu hayal kırıklığına uğratmamıştım.

En azından şimdilik. Renkler konusunda ilerleme kaydediyorum. Bu daha sonra oldu.

PERŞEMBE (ELMA YEŞİLİ)

Aynı Öğleden Sonra

"Ne oldu oğlum?" Adam, aşıboyası tonuyla nefes nefese. Bu babam ama koştuğu zaman sesi farklı çıkıyor. "Polis arabasının içinde ne işin var?" Tişörtü göğsüne yapışmış ve kapıyı kavrarken, yüzünden ter damlıyor. "Bu sefer ne yaptın?"

Çıkmam için yardım etmeye çalışıyor, silkelenerek kurtulup, yürüyor ve evimizin ön duvarına oturuyorum. Arkamdan gelirken gözlerimi kapatıyorum çünkü yüzünü hatırlamak istemiyorum. Güneş ışığından da kaçabilmek için battaniyeyi kafamın üzerine çekiyorum.

"Kırlangıç kaçmaya çalıştı ama başaramadı. Kuş, Lucas Drury'nin babasından kaçmaya çalıştı. O, saldırgan bir adam. Daha önce de Bee Larkham'ın evine gelmiş olabilir. Rengini hatırlıyorum. Arka kapısının camını kırdı."

"Ne? Bugün burada mıydı? Bee'nin evinde yani?"

Battaniyenin altından, avucumun içinde küçük kırmızı bir nokta görüyorum. Bee Larkham'ın hâlâ benimle birlikte olduğunun acı hatırası olan küpeyi sıkıca bastırdığım yer. Gitmeyecek. Hayaleti, polis memurlarının ön kapısını açıp kapayışını izliyor. Neler olduğunu anlamaya çalışıyor.

Yaptıklarım hakkında doğruyu söyleyip söylemediğimi bilmek istiyor.

Her şeyi yoluna koyup, huzur içinde yatmasını sağlayıp sağlamayacağımı.

Bir araba geliyor ve kapısı, kahverengimsi gri ovallerde açılıp kapanıyor.

"Tanrım," diyor babam. "Tam da ihtiyacımız olan şey buydu."

Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum. İkinci Gelen büyük siyah dikdörtgenlerle geliyor. *Ayak sesleri.*

"Tekrar merhaba," diyor babamın çamurlu aşıboyası sesi. "Lütfen bana burada ne haltlar döndüğünü açıklayabilir misiniz? Lucas Drury'nin babasının olayı da nedir?"

"Jasper bir kavgaya karıştı," diye yanıtlıyor, paslı krom turuncu ses.

"Belki de içeri girmeliyiz Bay Wishart? Özel olarak konuşmamız gerekiyor."

Paslı Krom Turuncu.

Aktör gibi olan, Richard Chamberlain geri geldi.

Tam da ihtiyacımız olan şey buydu.

"Ne? Evet. Bu taraftan. Kusura bakmayın." Babam konuşmayı kesiyor ve sonra tekrar başlıyor. "Duş almam lazım. Koşuya çıkmıştım. Yalnızca yirmi dakika kadar dışardaydım."

"Evet ama bana son yarım saattir ortalarda olmadığınız söylendi. Jasper ciddi bir olaya karıştı."

"Neler oldu? Onu çok uzun süre yalnız bırakmadım. O kadar da uzun değildi." Babam, kısa patlamalar hâlinde konuşuyor. "Yatağında uyuyordu. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Çok rezil bir haftaydı. Eminim anlayabilirsiniz."

"Bu konuşmayı içeride yapalım, olur mu?"

Babamın eli battaniyenin üzerinden bastırıyor, beni Bee Larkham'ın evinden bizimkine, gerçeklerden gitgide

daha uzağa çeviriyor. Parmakları omuzlarıma dalıyor, beni kontrol ediyor.

Bir şey söyleme.

Polise Bee Larkham'a ne yaptığını söyleme.

Polise bıçaktan bahsetme.

Paslı Krom Turuncu'ya nerede saklı olduğunu söyleyemem çünkü babam bana anlatmadı. Bana yeterince güvenmiyor. Ona ihanet edebileceğimi düşünüyor.

Elleri beni ön kapıdan geçiriyor ve merdivenlere ulaştırıyor. "Yatağa dön, Jasper. İşim bittikten sonra, gelip sana bakacağım."

"Sarsıldığını ve dinlenmek istemesini anlıyorum," diyor Paslı Krom Turuncu, "ama daha sonra Jasper'la da konuşmam gerekiyor. Birkaç şeyi netleştirmemiz lazım. Hadi konuşalım, olur mu Bay Wishart?"

"Yukarı çık," diye emrediyor babam.

Merdivenleri çıkıyorum, elliye kadar sayıyorum ve en üst basamakta battaniyenin altında oturuyorum. Oturma odasının kapısının kapandığını duyuyorum ama sesleri ve renkleri engellemek konusunda pek işe yaramıyor.

Paslı Krom Turuncu, babama Lucas Drury'nin babasının David Gilbert'a saldırmaktan, beni sarsmaktan, Bee Larkham'ın evine girmekten ve bir polis memurunu öldürmekle tehdit etmekten tutuklandığını söylüyor. *Bunları* duymamıştım, sanırım ben polis arabasına konduktan sonra oldu.

"Jasper ilk saldırının şahidi çünkü komşunuz Bay Gilbert'a göre, Bayan Larkham'ın arka bahçesinde saklanıyormuş. Orada ne yaptığı hakkında bir fikriniz var mı?"

Babam koyu turuncu kurdeleler mırıldanıyor.

"Polis memurlarının huzurunda ürkütücü iddialarda bulundu," diye devam ediyor Paslı Krom Turuncu. "Bayan

Larkham'ın bizim ilk düşündüğümüz gibi uzak bir yerde olmadığını, aslında öldüğünü iddia ediyor. Ayrıca hamile olduğunu da söylüyor. Daha önce hiç bunlardan bahsettiğini duydunuz mu?"

Babam yerinde kıpırdanırken, koltuk koyu erik rengi gıcırdıyor.

"Bu sabah Jasper, Bee'nin hamile olduğunu söyledi. Lucas Drury dün okulda söylemiş, bu da sapıtmasına neden oldu. İzin almadan okuldan ayrılmış. Ollie'nin kaçırıldığını söylemek için 999'u arayacak duruma gelmiş."

Paslı Krom Turuncu'yu daha iyi duyabilmek için merdivenlerden aşağı kayıyorum.

"Bayan Larkham ile Lucas Drury arasındaki ilişkiye yönelik araştırmalarımıza yardımcı olabileceğini düşünmediniz mi? Yaşı küçük birinden hamile kalma iddiasını rapor etmek aklınıza gelmedi mi?"

"Bunu Jasper'dan ilk kez bugün duydum," diyor babam. "İnanmadım. Aslına bakarsanız inanmak istemedim. Jasper'ın, Lucas'ın söylediklerini yanlış anladığını düşündüm. Sık sık, insanların söylediği şeyleri tam olarak kavrayamadığı oluyor."

"Anlıyorum. Peki, Bayan Larkham'ın öldüğü iddiasına ne diyeceksiniz? Polis memurlarına tekrar tekrar böyle söyledi. Cuma gecesi öldüğü için bulunamadığını söyledi."

"Jasper'ın zihni bazen korkunç şekilde karışabiliyor. Soruşturmalarınız ve Bee'nin papağanları aç bırakması onu çok üzdü. Rahatlatmaya çalıştım ancak söylediğiniz gibi, anlamsız bir şekilde onun öldüğüne kesinlikle inanıyor gibi. Kadın, belli ki Lucas yüzünden sizinkilerle başının belada olduğunu öğrenince, kaçmış."

"Biz de buna inanıyorduk," diyor Paslı Krom Turun-

cu. "En mantıklı açıklama buydu fakat şimdi bu konuya farklı bir açıdan bakmamız gerektiğini düşünüyoruz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bayan Larkham artık resmî olarak kayıp ilan edildi. Cumartesi günü bekârlığa veda partisine katılmadı. Oysa Avusturalya'dan dönüşünü, buna denk gelecek şekilde ayarlamıştı. Arkadaşları ısrarla ona ulaşmaya çalışsa da, çağrıları doğrudan sesli mesaj kutusuna düştü. Bu arada, cep telefonunu da çantası ve cüzdanıyla birlikte evinde bulduk."

"Hiçbir fikrim yok," diyor babam. "Gerçekten."

"Bilginin ülke çapındaki tüm polis kuvvetlerine ulaştırılmasına rağmen, cumadan beri Bayan Larkham'ı gören olmadı. Ülkeden ayrılmak için tren bileti almaya veya uçaktan yer ayırtmaya çalışmadı. Geçen haftadan beri banka hesabına dokunmadı."

"Yani Bee'nin başına gerçekten bir şey geldiğini mi düşünüyorsunuz?" diye soruyor babam. "Kötü bir şey?"

"Bu aşamada davamız, ilk araştırmamız olan küçük yaşta biriyle ilişki sorgusunun yanında yürüttüğümüz kayıp vakası hâline geldi."

"Tanrım. Bu iş hiç bitmeyecek, değil mi?"

Hayır baba, bitmeyecek.

"Gittikçe daha da kötüye gidiyor," diye devam ediyor babam. "Kendini öldürmüş olması mümkün mü? Bilirsiniz, çocuklarla ilgili şeylerden dolayı tutuklanmadan önce, kolay yolu seçmiş olamaz mı? Kendini öldürmek tabii ki kolay bir yol değil. Ama ne demek istediğimi anlamışsınızdır."

"Başına ne geldiğini bilmiyoruz," diye itiraf ediyor Paslı Krom Turuncu. "Ben oğlunuzun iddialarıyla ilgileniyorum. Elimizde, dün 999'u arayıp, sokaktaki kaçırılma

olayıyla birlikte, bir cinayet vakasını ihbar ettiğine dair kayıtları var."

"O bir kaçırılma değildi, bunu zaten biliyorsunuz. Söylediğim gibi, Jasper'ın kafası karışmış. Hamilelik dedikodusundan sonra üzülmüştü. Eminim başka bir şey hakkında da kafası karışmıştır. Bu sokakta cinayet falan yaşanmadı. En azından benim bildiğim kadarıyla, böyle bir şey yok."

"İlk görüşmemizin kayıtlarını tekrar inceledim. Jasper açıkça bir cinayetten bahsediyor. Bu konuda net olduğunu hatırlıyorum."

"Papağanlardan bahsediyordu," diye ısrar ediyor babam. "Papağanları takıntı hâline getirdi ve David Gilbert'ın onlara zarar vermesinden korkuyor. Yavru bir papağan öldükten sonra çılgına döndü ve bir düzinenin daha öldürüldüğüne inanıyor."

"Öyle diyorsanız öyledir. Konu yine ölü papağanlara geldi."

"Bana inanmıyor musunuz? Söylemeye çalıştığınız bu mu yani?"

"Hayır, öyle değil," diye yanıtlıyor Paslı Krom Turuncu. "Jasper'ın neden bahsettiğini bilip bilmediğini ve *biz* mi onu yanlış anlıyoruz yoksa olay tam tersi mi diye merak ediyorum. Böyle bir ihtimal olduğunu düşünüyor musunuz? Olayı yanlış anlayan tarafın biz olduğumuzu yani?"

"Net olmak gerekirse, hayır düşünmüyorum. Jasper'ın söylediklerine şüphe ile yaklaşmak gerektiğini öğrendim. Böyle bir çocukla bunu yapmanız gerekiyor. Hiç kolay değil."

"Eminim öyledir. Ama oğlunuz iyi bir gözlemci. İnsanları izlemeyi seviyor, değil mi? Hafta sonunda gördüğü bir şeyin, Bayan Larkham'ın öldüğüne inanmasına neden olması mümkün mü?"

"Jasper hasta olduğu için tüm hafta sonunu yatakta geçirdi," diye vurguluyor babam. "Ben de hep yanındaydım. Bee'yi ziyaret etmiş olamaz. Önemli bir şey görmüş de olamaz çünkü evden hiç çıkmadı. Garanti ederim."

"Dürbünüyle yatak odası penceresinden dışarıyı izlemesinden bahsetmiştim. Zamanının çoğunu böyle geçiriyor, değil mi? Komşularınız öyle söylüyor. Dışarıdan kontrol ettim –odası doğrudan Bayan Larkham'ın yatak odasına bakıyor. Onu sıkıntıya sokacak bir şey gördüğünden hiç bahsetti mi?"

"Jasper bu hafta sonu dürbününü kullanacak kadar iyi değildi." Çamurlu aşıboyası gevelenen gergin kenarlara dönüştü.

Paslı Krom Turuncu ansızın konuyu değiştirmeden önce sessizlik oldu. "Evet, tabii. Tekrar anlatır mısınız, Jasper'ın midesindeki bıçak yarası nasıl olmuştu?"

"Hastanedeki polis memuruna açıklamıştım," diyor babam. "Onu bir süre gözden kaçırdım ve mutfakta kendini yaraladı. Aptalca bir hataydı."

"Doktora götürmeyi düşünmediniz mi? Dikiş atılması gerekiyormuş ancak hastane notlarına göre, tedaviyi geciktirmişsiniz."

Babam, düğme şekilli açık aşıboyası bir iç çekiyor.

"Bakın, size karşı dürüst olacağım. Hata yaptım. Onu doktora götürmem gerekirdi fakat ne kadar kötü göründüğünü biliyordum. Bu durumda, Sosyal Hizmetler tekrar konuya dâhil olacaktı ve böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verdiğim konusunda beni sorgulayacaktı."

"Yani bugün gibi mi? Söylediklerinizi beni şaşırttı, Bay Wishart. Kendini tekrar yaralama riski varken, Jasper'ı neden yalnız bıraktınız? Hem de daha önce de yaşanmış bıçak kazasından sonra Sosyal Hizmetler'in konuya ve hayatınıza dâhil olduğunu biliyorken."

"Bu, yıllar önceydi," diye belirtiyor babam. "Karım öldü ve ben de Kraliyet Deniz Piyadeleri'ni bıraktım. İkisi de hayatımızı büyük ölçüde değiştirdi. Tek başımaydım. Ailemden yardım edecek kimse yoktu. Depresyondaydım ve sık sık taşındık ama şimdi her şeyi yoluna koydum. Artık ilaç kullanmıyorum. İyi bir işim var. Jasper düzenli bir hayat sürüyor. Buraya kök saldık. Mutluyuz."

Paslı Krom Turuncu tekrar konuşuyor. "Jasper'ın yaşananlardan dolayı sıkıntı çektiğini ve onu yalnız bıraktığınızı kendiniz söylediniz."

"Size daha önce de söylediğim gibi, uyuduğunu sanıyordum. Biraz kafamı boşaltmak istemiştim. Koşmaya ihtiyacım vardı. Düşünmeme yardımcı oluyor. Uyanıp, Bee'nin evine gideceği aklımın ucundan geçmedi. Onu uyarmıştım..."

"Onu ne hakkında uyardınız?"

"Bir daha onun evine gitmemesi ve papağanları beslememesi konusunda. İkna ettiğimi sanmıştım, demek ki edememişim. Ya dinlemedi, ya da idrak edemedi."

"Anlıyorum."

Çam fıstığı rengi hışırtılar geliyor.

"Bu plastik torbanın içinde ne olduğunu biliyor musunuz?" diye soruyor, Paslı Krom Turuncu.

"Hım. Küpeye benziyor. Kuş şeklinde bir küpe."

"Meslektaşlarım, Bayan Larkham'a ait olduğunu düşünüyor. Polis memurları geldiğinde, Jasper bunu elinde tutuyordu. Atmaya çalıştı ve bulup aldıklarında telaşlandı."

"Onu nasıl aldığı hakkında hiçbir fikrim yok," diyor babam. "Kuşları çok sever. Belki bir yerde bulmuştur. Ya da Bee vermiştir."

"Bunu daha önce Jasper'ın elinde görmediniz mi?"

Babam sessiz. Ne tür bir hareket yaptığını bilmiyorum.

"Küpeye yakından bakarsanız, ışığa kaldırarak," diyor Paslı Krom Turuncu, "evet, aynen öyle. Koyu kahverengi bir leke görebiliyor musunuz?"

"Sanırım."

"Buna kan testi yapıyoruz. Ayrıca evini iyice araştırması için adli tıp ekibini de çağırdık, özellikle güçlü bir dezenfektan kokusu gelen mutfağında. Bizi endişelendiren bazı şeyler var."

"Bana bunu neden söylüyorsunuz?" diye soruyor babam.

"Eğer Jasper hakkında bilmemiz gerektiğini düşündüğünüz bir şey varsa, şimdi söylemeniz lazım," diyor Paslı Krom Turuncu. "Bu işler daha da ileri gitmeden, çok daha ciddileşmeden önce."

"Söylenecek bir şey yok. Bee'ye ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, eğer bir şey olduysa tabii, Jasper da bilmiyor. Bunun ikimizle de bir alakası yok."

"Jasper'la konuşmak, izin verirseniz bunları ondan dinlemek istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak," diye cevap veriyor babam. "Onu tekrar üzmenize izin veremem. Çok hassas bir durumda. Şok geçirdiğini kendiniz söylediniz. Sizinle tekrar konuşmak kontrolden çıkmasına neden olabilir. Üst kattaki yuvasında kendi başına kalması gerekiyor. Bu onun savunma mekanizması, bir de resim var tabii."

"Pekâlâ, fakat yakında onunla konuşmak için ısrarcı olabiliriz. Adli tıp ekibinin Bayan Larkham'ın evinde ne bulacağına bağlı."

"Önce avukatımla görüşmeniz gerekiyor," diyor babam. "Çünkü şu andan itibaren Jasper'a ve bana ancak bu şekilde ulaşabilirsiniz."

"Tabii. Eğer bu şekilde devam etmeyi diliyorsanız, resmî kanalları da kullanabiliriz."

"Evet öyle."

"Yalnız bu konunun artık beni aştığını söyleyerek, sizi uyarmalıyım. Sosyal Hizmetler bugün hakkında bilgilendirilmiş olmalı. Jasper ciddi bir suçun tanığıydı ve evde yalnız bırakıldıktan sonra saldırıya uğradı."

"Yaşına göre, bu yasa dışı bir şey değil," diye bağırdı babam. "Yirmi dakika civarında bir süreden bahsediyoruz, muhtemelen daha da azdır. Lucas Drury'nin babasının buraya gelip, kafasını sıyıracağını düşünmemiştim. Nasıl düşünebilirim? Medyum değilim ki ben."

"Sakin olun, Bay Wishart."

"Keşke bizi biraz rahat bıraksanız. Elimden geleni yapıyorum. Ben yalnız bir babayım, dulum, ciddi öğrenme zorlukları yaşayan bir oğlum var. Ne kadar çabaladığımı göremiyor musunuz?"

"Görebiliyorum. Tamamen prosedürle ilgili bir durum. Kişisel bir şey yok."

Babam, koyu mor bir sesle deri koltuğundan kalkıyor.

"Anlamadığım şey, neden Lucas Drury'nin babası yerine benimle uğraşıyorsunuz," diyor. "David'e saldırdı, oğlumu da tehdit etti. Bee'ye zarar vermiş olması da muhtemel değil mi? Lucas'la yaptığını düşündüğünüz şeyler hesaba katılınca, nedeni de var. Oğlunun bebeğine hamile olduğunu öğrenip, kadına saldırmış olamaz mı?"

"Bay Drury hakkındaki tüm ihtimallere açığız," diye yanıtlıyor Paslı Krom Turuncu. "Meslektaşlarım onu bugün hem hırsızlık ve saldırı suçları, hem de öldürme tehdidi nedeniyle sorgulayacaklar. Oradan da kayıp kişi davamıza ilerleyeceğiz."

"İyi," diyor babam. "Umarım her şey açığa çıkar da, hepimiz kendi yolumuza gidebiliriz."

Kapı gıcırdayarak açılıyor, *açık kahverengi ama* saklanmaya çalışmıyorum. Renkler merdivenlerin başında duruyor. Battaniyeden iki bulanık figür görüyorum.

"Hoşça kal Jasper," diyor Paslı Krom Turuncu. "Yakında tekrar görüşebiliriz."

"Biliyorum," diyorum. "Onu bulduğunuza sevindim."

"Bayan Larkham'dan mı bahsediyorsun? Onu bulamadık. Henüz değil. Hâlâ kayıp."

"Kırlangıcı dişi bir kuş ve bulunmayı hak ediyordu," diye açıklıyorum. "Diğeri olmadan yalnız kalırdı. Bir arada olmaları gerekiyor. Birbirlerine aitler. Bee Larkham'ın en sevdiği küpeleriydi."

"Diğer küpenin nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyor Paslı Krom Turuncu.

Battaniyenin altında küçülüyorum çünkü gözlerimi kapatsam da canlı bir şekilde görebiliyorum. Mutfakta yerde ölü yatarken, Bee Larkham'ın kulağındaydı. Dans Eden Porselen Kadın da gördü.

Babam, kapı kapandıktan sonra, *koyu kahverengi dikdörtgenler,* koridorda oyalanıyor. Konuşmanın güvenli olacağı anı hesaplayarak, Paslı Krom Turuncu'nun siyahi adımlarını sayıyor gibi. Paslı Krom Turuncu potansiyel dinleme mesafesinin dışına çıktı mı?

"Olay ikimiz için de ciddileşmeye başladı," diyor sonunda. Bunu anlıyor musun Jasper? Eğer evde kan izleri bulurlarsa... *Senin* kan izlerini."

"Giysilerim ve bıçak kulübede değil."

"Tabii ki değiller," diyor. "Her şeyi halledeceğimi söylemiştim ve hallettim de. Bütün bunlar hakkında endişelenecek bir şey yok. Her şey halloldu."

"*Ben* endişeliyim," diye belirtiyorum. "Anahtarı yerine koymayı unutmuşsun. Büyük bir hataydı. Eğer ben bu kadar aptalca bir şey yapsaydım, bana bağırırdın."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ne anahtarı?"

"Bee Larkham'ın arka kapısının anahtarı. Genellikle durduğu yerde, bahçesindeki flamingo heykelinin altında değil. Lucas Drury'nin babası gelip, David Gilbert'a saldırmadan önce kontrol ettim."

"Bee'nin anahtarını ben almadım."

"Evet aldın. Cuma gecesi onun evine girebilmek için kullandın ama bulduğun yere geri koymadın. Bu bir hataydı."

Sessizlik boyunca, dilimle on beş dişimi saydım.

"Beni dinle Jasper. Sana yemin ederim, Bee'nin anahtarını ben almadım. Söylediğim gibi, cuma gecesi oraya gittim ama arkadan dolanmadım. Ön kapıdan gittim."

Yalan söylüyor olmalı. Yoksa panik hâlinde, onu yerine koymayı ben mi unuttum?

"Ben arka kapıdan girip çıktım," diye bağırıyorum, Paslı Krom Turuncu'nun kapının diğer tarafından dinleyip dinlemediğini önemsemeyerek. "Bu da anahtarı kullandığım anlamına geliyor çünkü kapı her zaman kilitlidir. Anahtarı her zaman yerine koyarım. Yavru papağan öldüğünde bile unutmamıştım. Şimdi anahtar nerede?"

"Bilmiyorum. Belki de Bee yerini değiştirmiştir?"

"Bu imkânsız. Değiştirmiş olamaz."

"Ya da, bilemiyorum..."

"Ya da, ne?"

"Eğer anahtarı kesinlikle yerine koyduysan, geriye tek ihtimal kalıyor."

Sabırsızca ayağımı yere vuruyor, gri-kahverengi baloncuklar çıkarıyorum.

"Bee'nin anahtarı koyduğu yeri, bilen biri daha vardı," diyor nihayet. "Sen cuma gecesi arka bahçesinden koşarak çıktıktan sonra, anahtarı aldı."

Sistematik olarak resimlerimin üzerinden geçiyorum çünkü güvenilir bir sanatçı olmaya kararlıyım.

Taze sahneleri tekrar ziyaret ettiğimde, gerçeği farklı renklerle kaplamaya çalışmamalıyım.

Bee Larkham'ın anahtarını ilk bulduğum güne ait tuvali buldum ve onu yatağıma yakın bir yerde, yere koydum. Okulda resim dersinde öğrendiğim gibi, tek gözümü kapayarak baktım.

Hassas gözünü kullan.

Bu, benim sol gözüm. Bir şeyleri perspektif içine almama ve resimlerimi yeniden değerlendirmeme yardımcı oluyor.

En iyi resimlerimin yakınından bile geçmez. Dokuları düzeltmek için koyu renk boya kullanarak, papağanlarla insanların seslerini karıştırdım. Ayrıca rahatsız edici filigranlar ve sağ alt köşede lekeler bırakmışım. Resmi yaparken gergin olduğum çok açık.

Çok gergin.

Daha da kötüsü, resim bir hayli yanıltıcı.

Bir şeyler eksik.

Bee Larkham'ın arka bahçesindeki anahtar saklama yerinden bahsetmiyorum çünkü asla gördüklerimin resmini yapmam –yalnızca duyduklarımı resmederim. Önemli olan budur.

Fakat bu resim kesinlikle bir şeyleri –diğer renklerle savaşarak yüzeye çıkmaya hazır olmayan bir tonu– saklamaya çalışıyor.

En azından bu renk henüz hazır değil.

Renkleri karıştırıyor ve yeniden başlıyorum.

2 ŞUBAT, 10:04

Tuval Üzerinde,
Çamurlu Aşıboyası, Serin Mavi ve Safirle, Gökyüzü Mavisi

"Jasper'ı birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim Eddie?"

Yabancı, güvercin grisi elbise giymiş, sarışın bir kadın, cumartesi sabahında (turkuaz) ön kapımızda duruyordu. Kulaklarını inceledim (kırlangıçlar asılıydı). Gökyüzü mavisi bir sesi vardı. Bu, Bee Larkham'dı.

Babamla konuşuyor ama bana bakıyordu. Beni özlemiş olmalı; yatak odası pencerelerimizden birbirimize el sallamış olsak da, sekiz gündür doğru dürüst yüz yüze konuşamamıştık. Muhteşem haberi vermek için üç kez kapısını çalmıştım; papağanlar ağacına yuva yapıyordu.

Ama bir türlü doğru zamanı yakalayamamıştım. Gümüşi camgöbeği gitar veya kraliyet mavisi piyano derslerinin bitmesini ve kız veya erkek çocuğun evden ayrılmasını beklemiştim ama Bee Larkham ya telefonda, ya da Avustralya'daki bir arkadaşıyla Skype'da konuşuyordu ve başından ayrılamıyordu.

"İstersen dürbününü de getirebilirsin, Jasper. Hatta dürbününü getirmek *zorundasın*. Israr ediyorum. Senin için büyük bir sürprizim var."

"Tabii Bee," diyor babam. "Eğer çok fazla başını ağrıtmayacağından eminsen?"

"Hiç de bile."

Bir ayaktan diğerine sıçrayarak geçtim, gitmeye hazırdım. Yatak odamın penceresinden papağanları izlediğim için dürbünüm boynumdaydı.

"Şimdi, unutmadan, bu cuma gecesi müsait misin?" diye sordu, bu kez babama bakarak. "Komşuları birkaç tanışma içkisi içmek için davet ediyorum. Sen de gelmek ister misin? Eğer hâlihazırda planın varsa, sorun değil. Ani olduğunun farkındayım."

"Çok isterim," diyor. "Cuma geceleri hiç işim olmaz."

"Ah canım. Şu söylediğine bak! Senin gibi yakışıklı bir adamın, her gece farklı biriyle dışarı çıkacağını düşünürdüm."

"Keşke! Flörtlerim yalnız yaşayan bir baba olduğumu öğrenince genellikle ilgilerini yitiriyorlar, hele bir de çocuğumun–"

Cümlesinin sonunu unuttu ve aniden konuşmayı kesti.

"Bu onların kaybı, senin değil," dedi Bee. "Çocuklarla ilgilenmeyen kadınlarla vakit kaybetmemelisin."

"Teşekkürler. Haklı olduğuna eminim."

"Evine gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz –sürprizi görmek için?" diye sordum. "Çünkü planın bu olduğunu sanıyordum."

"Evet, Jasper, üzgünüm," dedi Bee, gülerek. "Biz yetişkinler bazen ne yapmamız gerektiğini unutuyoruz. Değil mi Eddie?"

"Eğer daha önce olmazsa, cuma gecesi görüşürüz," diye yanıtladı. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de Eddie. Harika bir gece olacak. Sokaktaki herkesi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Babam arkamızdan kapıyı kapadı. Yolun karşısına iki

tarafa da bakarak geçtik çünkü yılda ortalama dört bin vatandaş araba çarpması sonucu ölüyor.

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordum.

"Nereye?"

Bee çoktan unutmuştu. Rezalet bir hafızası vardı.

"Komşular partisine?" diye hatırlattım.

"Eğer baban izin verirse, tabii ki gelebilirsin ama bu *aslında* komşular için değil. Yıllardır görmediğim bir ton arkadaşımı davet ediyorum. Komşuları yalnızca yakamdan düşmeleri için çağırıyorum."

"Neden yakandalar?"

"Sen söyle bakalım, Jasper."

"Bu olgunun özelliğini bilmiyorum," diye belirtiyorum.

Bee neredeyse yarı saydam gökyüzü mavisi demetler iç geçiriyor. "Annem öldü ve itilip kakıldığım günler artık geride kaldı. Buna bir daha katlanmak zorunda değilim. Sessiz kalmam gerekmiyor. Sesimi çıkarabilirim. Eğer istersem, parti de verebilirim."

Ön kapısına ulaşıncaya kadar endişelerim balon gibi olmuştu; itip kakma işini kimin yaptığını açıklamamıştı. Bir numaralı şüphelim, David Gilbert'tı.

"Lanet olsun. Kapıda kaldım. Arkadan dolaşmamız gerekiyor. Üzgünüm, Jasper."

Onu sokak arasına kadar, çöplerin arasından dikkatle geçerek takip ettim. Çimler uzun ve ıslaktı, kotumun paçalarının nemli bir şekilde bileklerime sürtünmesine neden oluyordu.

"İşte burada." Otlarla kaplanmış arka bahçesine açılan kapıyı itmek için sağ omzunu kullandı. "Evim, güzel evim."

Arka kapının yanındaki flamingo heykeline yöneldi.

Ayağıyla ittikten sonra, eğildi ve bir anahtar aldı. "Annemin eski saklama yeri." Anahtarı kilide soktu. "Avukat, evi kilitlerken almış. Bir hırsızın bunu bulup, evi soyabileceğini söyledi. Ona, *neyse ne* dedim. Burada çalmaya değer hiçbir şey yok."

Anahtarla veya Bayan Larkham'ın avukatıyla ilgilenmiyordum.

"Babamın adı Ed, Eddie değil. Birileri beni okulda itip kakarsa, benim de aynısını yapmamı söyledi. Öğretmene söylemek beni ispiyoncu yapar."

"Ne? Ha, tamam. Gel de şuna bak." Elimi tuttu ve beni mutfağa götürdü. Ayakkabılarımı çıkardım ve peşinden üst kata çıktım. Ayaklarımızın altında limonlar vardı. Çoraplarım ıslandı ama eski ve kötü halı kokusundan daha iyiydi.

"Ne düşünüyorsun, Jasper?"

Annesinin yatak odası, buraya son geldiğimden beri değişmişti. Ben okuldayken yeni bir gardırop gelmiş ve yerdeki döşeğin yerini büyük bir yatakla, soluk mavi bir yorgan almıştı. Duvar kâğıdında haç lekelerinin olduğu yerlere, papağan resimlerim asılmıştı.

Bee, "Sanat eserlerinle şu korkunç izleri kapatmak istedim," diye açıkladı. "Şimdi yatak odamın hem içinde, hem de dışında papağanlar var. Bir kadın daha ne isteyebilir ki?"

O kadar mutlu olmuştum ki, kollarımı çırpmaktan alıkoymayı denemedim bile.

Bee, "Aynen öyle hareket ediyorlar," derken gökyüzü mavisi küreler gülüyordu. O da kollarını çırptı. "Kuşlar her yerde –içeride, dışarda, bahçemde, David'in bahçesinde. Bizim gibi sınırları yok. Onları, doğal gelen şeyi yapmaktan alıkoyamazsın. Yalnızca mutlu olmak istiyorlar."

Kollarımı bedenimin yanına konumlandırmak da çok büyük çaba gerektirdi. Dans Eden Porselen Kadın artık şifonyerin üzerinde yalnız değildi. On üç arkadaşı daha ona katılmıştı, parmak uçlarında bale yapıyor, çemberlerle ve şemsiyelerle oynuyor, hayvanları seviyor ve reverans yapıyorlardı.

Bu hanımların arasında parlak mor ve siyah taşlar duruyordu. Onlara dokunmak istedim ama süsleri devirmekten çok korkuyordum. Bee Larkham için değerli olduklarını düşündüm çünkü buraya gelirken çöplerin arasında gördüğüm karton kutu gibi, konteyneri boylamamışlardı. Bee, onu atmadan önce içinde ne olduğuna bakacak kadar bile önemsememişti.

"İlk görüşte aşka inanır mısın, Jasper? İnsanlar yanlış yaptığını düşünse bile?"

"Papağanlar yanlış değil," diye yanıtladım. "Onlar hakkında yanlış bir şey yok. Bana tamamen doğru geliyorlar."

Papağanlara ilk günden âşık olmuştum. Onları görüp, duyduğumda hissettiğim şeyleri asla anlatamam. Yalnızca resmedebilirim. Renklerim, kuşların hakkını her zaman veremiyor. Veremezler de, tam olarak değil. Dünyanın en iyi ressamı bile, seslerini yansıtamaz.

"Gerçekten de güzel hissettiriyor. Herkes mutlu olmayı hak eder, Jasper, biz bile." Bir kolunu omzuma doladı. "Biliyor musun, sen hiç sahip olmadığım, bu evde büyürken keşke olsaydı dediğim küçük kardeşim gibisin."

"Bu da küçük kız kardeşine benziyor," dedim, David Gilbert'a karşı silah olarak kullandığım dans eden kadını alarak. Pencere sergisinin en önemli parçasıydı, papağanları en iyi gören yerde, en önde duruyordu. Kutuya dönmediği için mutluydum. "Çok güzel. Tıpkı senin gibi."

"Hah!" Kolu tekrar yanına düştü. "O küçük fingirdek, başıma lanet papağanlardan daha fazla bela açıyor!"

İrkildim. Fingirdeğin grimsi bronz renginden iğrendim. Turuncu kusmuk rengi küfür sözcüğüyle rahatsız edici biçimde karıştı. Tümcenin sonunda ikisinin de papağanlara olan yakınlığından hoşlanmadım. Süsü, çentmemeye dikkat ederek, yerine koydum.

"Onu, pencerenden rahatça görebileceğin bir yere koy," dedi Bee, gülerek. Süsü şifonyerin ucuna doğru itti. "İşte, böylesi daha iyi. Muhteşem bir manzara, değil mi?"

"Eve gittiğimde kontrol ederim," diye söz verdim. Odamın penceresinden dürbün kullanarak bu heykelleri görmekte bir sorun yaşayacağımı sanmıyordum.

Bir papağan gagasındaki ince dallarla uçarak deliğe girerken, yan yana izledik.

"Bak, Jasper! Sanırım yuva yapıyorlar. Sana göstermek istediğim sürprizim işte buydu. Bu sokakta kalmak istiyorlar, hiç kimsenin, hatta hiçbir şeyin yapmak isteyeceğini düşünmediğim bir şeydi."

Bu olayı birkaç gün önce fark etmiştim ve çok az uyumuştum çünkü seslerinin bir sürü resmini yapmam gerekiyordu. Saçakta da bir şeyin yuva yaptığını tahmin ediyordum.

Bee Larkham'ın haberine nasıl şaşırmış gibi yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden o konuşmaya devam ederken ağzımı olabildiğince geniş bir gülümsemeyle yaydım.

"Sanırım papağanlar burada kalacaklar. David, yakında üremeye başlayacaklarını ifade etti. Dünyanın en kötü şeyiymiş gibi söyledi ama tabii ki değil. Yeni bir hayatın başlamasına nasıl karşı çıkabilir? Sokağın ihtiyacı olan şey bu. Umut."

Kafamı aşağı yukarı salladım ve ellerimi çırptım. Be-

nim sahip olduğum şey de buydu; domates ketçabı rengi sözcük, belki Bee Larkham da papağan ailesiyle birlikte bu sokakta kalmak isteyecekti.

"Heyecanlanacağını biliyordum," dedi. "Seninle konuşamadığım için üzgünüm, bilirsin, daha önce geldiğinde. Vaktimin çoğunu müzik dersleri alıyor. Bu ve ev düzenlemeleri. Çok yorucu."

Gözlerimi papağanlardan ayıramıyordum. "Bir katil ve akıl almaz derecede tehlikeli bir adam olmasına rağmen David Gilbert ve tüfeğinden korkmuyorlar. 999'u aradığımda polise bu Önemli Gerçekleri söyledim."

Bee saçını parmağına doladı. "David Gilbert'ı polise mi şikâyet ettin?"

Bunu onayladığımda, parlak mavi güldü.

"Aferin sana Jasper. Belki ben de polisi aramalıyım." Yatağına doğru yürüdü ve küçük, beyaz bir zarf aldı. İçeri girdiğimde görmemiştim. "Bir şeyler oldu ve bunu yarın acilen Lucas'a vermen gerekiyor."

Gözlerimi kapadım. Bir önceki mektubun, tek seferlik bir şey olduğunu sanıyordum. Beni yeterince strese sokmuştu –sabah yoklamasından önce Lucas'ın sınıfını bulmak ve öğretmenin mektubu ona vermeden önce açmamasını ummak.

Bee Larkham'ı hayal kırıklığına uğratmadığımı ummak.

"Lütfen, Jasper. Bunu ona vermen çok önemli. Babası yüzünden onu arayamadığımı ve mail atamadığımı sana söylemiştim. Evde bir problem olduğunda beni arayabilmesi için ona bir acil durum cep telefonu vermek istiyorum."

"Polisle konuşabilir," dedim. "Eğer 999'u ararsa."

"Evet, bunu da yapabilir. Ona yardım etmek istiyor-

sun, değil mi Jasper? Götürdüğün diğer not için sana çok müteşekkir. Sanırım ona destek olduğumuzu anlamasını sağladı."

Yani Lucas Drury mektubu almıştı. Yine de bu tekrar denemek istediğim anlamına gelmiyordu.

"Bak, dersler arasında Lucas'ı aramanın senin için sorun olduğunu biliyorum. Bir anlaşmaya ne dersin?"

"Anlaşma mı?"

"Bunu benim için götürürsen, bu hafta her gün okuldan çıktığında buraya gelip bir saat papağanlara bakabilirsin."

Bu hafta her gün.

"Eğer evde değilsem veya ders vermekle meşgulsem, heykelin altındaki anahtarı kullanarak içeri girebilirsin," diye devam etti. "Onu nereye koyduğumu gördün, değil mi? Ne düşünüyorsun? Lucas'a yardım edecek *ve* papağanlara göz kulak olacaksın. Çünkü biliyor musun, bence David konusunda haklısın. Dün yine buralardaydı, papağanları tüfeğiyle tehdit ediyordu. Onlar için endişeleniyorum, Jasper. Çok endişeleniyorum."

Derhal yardım etmeyi kabul ettim ve zarfı aldım. Bee Larkham, ben hariç bu sokakta papağanların büyük tehlikede olduğunu fark eden tek kişiydi. Bee Larkham bir başka kurtarma operasyonu yaparken, ben de onları David Gilbert'tan korumak zorundaydım.

"Lucas ve Lee Drury'yi babalarından kurtaracak mısın?" diye sordum.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Bee. "Sanırım Lucas'ın şu anda bana her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

8 ŞUBAT, 09:13

Kâğıt Üzerinde, Çamurcun Mavisi
Alüminyum Kıkırdamalarla Bozuldu

Pazartesi sabahı Lucas Drury'yi kurtarmak için kazara geç kaldım çünkü temiz gömlek bulamadım. Okula gitmeden önce çamaşır sepetinin dibinden bir gömlek çıkarıp, yumruklarımla düzleştirmek zorunda kaldım. Süper kahramanların asla bu tarz sorunları olmamıştır.

Lucas'ın sınıfına –planladığım gibi önce değil– yoklamadan sonra ulaştım ve öğrenciler çoktan sıralarına geçmişti. İçeri daldığımda bir adam bana dik dik baktı. Sıraların karşısında, bilgisayarın önünde oturuyordu, demek ki öğretmendi. *Bay Luther.*

"Ee, ne oldu? Dilini mi yuttun?"

Alüminyum kıkırdamalar.

"Bir mektup getirdim," dedim nihayet. "Lucas Drury'ye."

"Öyleyse ben bu spor listelerini okumaya başlamadan önce, mektubu ona ver."

Kıpırdamadım.

"Ne duruyorsun? Acele et. Bütün gün seni bekleyemem."

Hareket edemiyordum. Zarfı daha sıkı tuttum. Yüksek sesle "Lucas Drury için," dedim. "Müzik öğretmeni Bee Larkham'dan. Seni görmek istiyor."

"Yeni tedarik öğretmeni mi?" diye sordu masadaki adam. "Buraya gel Lucas. Seni çağırıyorlar."

Pembe kenarlı gerilmiş kürelerle, artan çelik renkli kıkırdamalar.

"Geliyorum!" Arkadan üçüncü sırada oturan bir çocuk, sallanarak bana doğru geldi. Dağınık sarı saçları vardı, bu da hiç yardımcı olmuyordu. Önünde oturan sınıf arkadaşıyla birebir aynı görünüyordu. Çocuk, sıraların arasından geçerken bana bakmadı. "Hemen dönerim efendim."

Peşinden sınıftan çıktım. Hayal kırıklığına uğrayacaktı. Bee Larkham burada değildi. Muhtemelen evde, dolapları boşaltıp temizliyordu.

Durumu açıklayamadan, ceketimin yakalarını kavradı ve beni duvara yapıştırdı.

"Bir daha sınıfıma gelme, Dürbünlü Çocuk," diye tıslադı. "Okuldayken benimle konuşma. *Asla.* Sorun olmadığını söylemediğim sürece konuşma. Anladın mı?"

Neden Bee Larkham'la benim onu kurtarmamıza gönülsüz olduğunu anlamamıştım ama buna rağmen kafamı aşağı yukarı salladım. Belki de korkuyordu. Minnettar olduğunu düşünmedim. Yanılıyor olabilirim.

"Benim için getirdiğin mesajları 3c bilim laboratuvarındaki periyodik cetvel posterinin altındaki çekmeceye bırak," dedi. "Oraya kimse bakmıyor. Şu andan itibaren böyle iletişim kuracağız. Anladın mı?"

Kafamı doğru pozisyonlarda salladım.

"Güzel." Beni bıraktı ve zarfı yırtarak açtı.

Ağzının köşeleri genişledi; kurtarılma konusunda fikrini değiştirmiş olmalıydı. Telefonu bulup çıkardı ve küçük, soluk kâğıdın üzerindeki sözcükleri okudu.

"Bee'ye cumartesi gününe hazır olduğumuzu söyle," dedi. "Şimdi birileri seninle konuştuğumu görmeden önce uza, bakalım mankafa."

SALI (ELMA YEŞİLİ)

Akşama Doğru

Babam çalışmamı bozuyor, hayati önem taşıyan tonları karartıyor. Alt katta, telefona leş gibi çürük erik rengi sözcükler bağırıyor. Polis olamaz çünkü Paslı Krom Turuncu çoktan gitti. İş görüşmesi de değil; eğer patronuna bu şekilde küfretseydi, muhtemelen kovulurdu. Merdivenlerde sessizce, kahverengimsi-pembe gıcırtılı basamaktan kaçınmaya dikkat ederek ilerliyorum.

"Lanet olası bir sosyal hizmetler görevlisine daha ihtiyacım yok. Daha önce de bir işe yaramadınız, değil mi? Size gerçekten ihtiyacım olduğunda. Ama artık iyiyiz, sorduğunuz için teşekkürler. Sorunsuz idare ediyorum. Herkesin boktan oğlunun başına gelebilecek, görünmez bir kazaydı."

Kulağına mandal takılıp, ağzı sabunla yıkanmalı.

Ne zaman biri önünde küfretse, büyükannem böyle derdi.

Odamın güvenliğine çekiliyorum. Bir sonraki tuvalime hazırlanmalı ve doğru akrilik tüplerini seçmeliyim.

Birkaç dakika sonra babam koşarak üst kata çıkarken, koyu çuhaçiçeği sarısı duyuyorum. Odamın kapısında duruyor fakat kapıyı çalmıyor.

Daha soluk, tüylü civciv sarısı ayak sesleri banyoya yöneliyor.

Duş çeşmesi açıldı.

Bulanık koyu gri ve parlak net çizgiler.

Bee Larkham'ın partisinin olduğu gecenin belli belirsiz tonlarını gördüm ama şu anda onları resmetmeyeceğim.

Bunun yerine çoklu, birbirine karışmış tehditlerin rengini karıştırmalıyım.

12 ŞUBAT, 19:39

Tuval Üzerinde,
Parlak Neon Tüpler Cızırtılı Kırmızıyla Rahatsız Ediliyor

Babam, partiden önce duşta tam olarak on dört dakika geçirdi. Banyodan, keskin narenciye meyveleri mırıldanarak ve kokarak çıktı. Hanımlar için çaba göstermenin önemli olduğunu söyledi çünkü onlar *küçük jestlerden* hoşlanıyormuş. Bu yüzden en iyi mavi gömleğini giydi.

"Bu geceden keyif alacağını sanmıyorum," dedi, yatak odasındaki aynada düğmelerini iliklerken. "Yetişkinlerin etrafta dolanıp konuşup, bir şeyler içtiği ortam, çocuklar için sıkıcı olur. Evde kalabilirsin, ben de sık sık yolun karşısından seni kontrol etmeye gelirim."

"Gece görüş gözlüğümü kullanabilir miyim?" diye sordum.

"Ne? Evde mi?"

"Partide. Bee bu gecenin senin için olmadığını söyledi. Komşulardan hiçbiri için değilmiş. Bunu yalnızca insanlar yakasında olduğu için yapıyormuş."

"Sana böyle mi dedi?"

"Yatak odasında durup, meşe ağacına bekçilik edebileceğimi söyledi. Papağanları korumam gerekiyor."

"Sanırım onları ödünç alabilirsin," dedi, iç geçirerek. "İlla alman gerekiyorsa."

Yapmam gerektiğini başımla onayladım. Bu bir zo-

runluluktu. Bee Larkham bana, David Gilbert'ın defalarca ölüm tehdidinde bulunduğunu söyledi. Bütün gece nöbette olmalıydım çünkü parti davetini gizli bir saldırı yapmak için kullanabilirdi. Düşman hatları ardında, kamufle olacaktı.

Evden çıkarken, "Bee gerçekten parti hakkında böyle mi dedi?" diye sordu babam.

"Hiç kimsenin onu itip kakmasını istemiyor," diye yanıtladım. "Sessiz kalmayacak. Çok ses yapmak istiyor."

"Başka ne dedi?"

Birçok şey söyledi aslında –ama hiçbirini söylemeyecektim.

Pazartesi sabahı Lucas'ın verdiği mesajı bildirdikten sonra, bana sarıldı ve yatak odasının penceresinden papağanları anlaştığımızdan on beş dakika, yirmi üç saniye daha fazla izledim. Ayrıca porselen heykeller arasına yerleştirdiği taşların özelliklerini de açıkladı; odayı negatif enerjilerden arındırmak için ametist ve korunma için siyah turmalin.

"Bee Larkham, yarın akşamı bu sıkıcı partiden çok daha heyecanlı bir şekilde beklediğini söyledi," dedim nihayet.

"Neden? Sevgilisi mi var? Sevgililer günü öncesinde randevusu mu bulunuyor?"

"Hayır ya. Öyle bir şey değil." Babam her zamanki gibi tamamen yanlış bir fikre kapıldı ancak ona Lucas Drury ile ilgili hiçbir şey söylemedim.

Bee Larkham'ın bundan hoşlanmayacağını biliyordum. O bizim sırrımız.

David Gilbert, Bee Larkham'ın oturma odasında kamp kurmuştu. Onu sadece papağanlar için yaptığı planlar

hakkında ağzını aramak için çağırdığından şüphelendim. Bu içtiği, üçüncü kırmızı şaraptı ve hâlâ onları vurmaktan bahsetmemişti. Yatak odasının ışığını 21:43'te açtığında, babam böyle söylemişti. Ondan ışığı tekrar kapamasını istedim çünkü gece görüş gözlüğünü etkiliyordu ama babam nereye gittiğini göremiyordu.

Işık açık olmasına rağmen, düz bir çizgide yürümekte zorlanıyordu ve pencere kenarındaki şifonyere çarptı.

"Dikkat et," dedim, süsleri göstererek. Bee Larkham sandalyemi meşe ağacının en iyi göründüğü yere, pencere kenarına yerleştirmişti. "Bee pencereden porselen heykelleri görmemi istiyor. Onları çok seviyor."

"Bunu görebiliyorum," dedi. "Oldukça geniş bir koleksiyon –eğer böyle şeyleri seviyorsan."

"Porselen kadınlar gibi sen de dans mı edeceksin?"

"Ne?"

"Alt kattaki müzikle," diye yanıtladım. *Parlak elektrik yeşili ve menekşe moru.* "Sesi çok yüksek, Bee'nin sevdiği gibi."

"Öyle de denebilir," diye söylendi babam. "Döşemenin titrediğini hissedebiliyor musun?"

"Ayakkabılarımı çıkardım." Neon renkler, ayak tabanlarımdan keyifli ürpertiler gönderdi.

"Dürüst olmak gerekirse, aşağıdaki insanların çoğunu tanımıyorum. Ama bir sorun olmadığına eminsen, geri döneceğim, ne dersin?"

Babama ihtiyacım yoktu. Nöbetim sırasında dikkatimi dağıtıyordu.

"Ollie ile görüşmek istiyorum," diye devam etti. "David'le konuşması için çağırmış. Durumu çok kötü. Müzik de muhtemelen yardımcı olmuyordur. Birinin son günlerinde bakıcısı olmak çok zor, özellikle onun yaşındaysan."

Gece görüş gözlüğünü inceledim, gitsin diye uğraşıyordum.

"Jasper? Ne dediğimi duydun mu?"

"Son zamanlar zormuş. Alt katta, porselen heykeller gibi dans edebilirsin. Benim için sorun yok. Bee de süsleri kadar dans etmeyi seviyor."

Açık kahverengi aşıboyası sisleri içine çekti. "Kısa süre sonra gelip seni alacağım."

Kapı arkasından buğday rengi damlacıklarla kapandı. Dört dakika sonra tekrar açıldığında, gözlüğü bırakmadım. Işık açılmadı ama ayak sesleri, döşeme tahtaları üzerinde koyu sarı çizgiler çizdi. Renkler, porselen heykellerle ve kristallerin yanında durdu.

"Üzgünüm. Banyo olduğunu sanmıştım." *Güzel bir çöl buğusu taşıyan, alçak, cızırtılı kırmızı bir ses.*

"Yanılıyorsun. Lütfen git."

Dönüp bakmaya zahmet etmedim çünkü çizgili adımlar geriledi. Banyoya da gitmedi. Koridorun karşısından tuvalet sifonunun rengini görmedim. Gelen kişi partiye katılmak üzere, alt kata inmiş olmalı.

Sigara dumanının kokusunu alabiliyordum. Neon yeşili tüplerle birlikte, üst kata kadar ulaşmıştı. Beni Bee Larkham'ın odasında yalnız bırakmak istememişti; sis bir arkadaşa ihtiyacım olduğunu düşünmüş ve soyulmuş, sevilmemiş duvar kâğıtlarına tutunmuştu.

Annem hiç sigara içmedi, buna rağmen akciğer kanserinden öldü.

Hayat adil değildir, demişti büyükannem. *En iyi insanların başına korkunç şeyler gelebilir.*

Her zamanki gibi, haklıydı. Her gün, keşke haklı olmasaydı, diye düşünüyorum.

Babam beni almaya hiç gelmedi; düzinelerce yabancı arasından onu bulmak zorunda kaldım. Saat 23:43'tü. Göz kapaklarım acıyordu ama Bee Larkham'ın yatağında kestirmek istememiştim. Kaba bir davranış olurdu.

Papağanları, normal olarak, bütün gece görmemiştim ama nöbet tutmak önemliydi. Kuşlar yuvalarında, David Gilbert'tan uzakta güvendeydiler. Beş kişi doğrudan yanından geçmesine rağmen, kimse meşe ağacına gitmedi. Sokağın aşağı ve yukarısındaki kapılardan girdiler; 25, 24, 17 ve 13. Partinin sona yaklaştığını düşündüm; müzik elektrik neon renkleri yaymaya uzun süre devam etmeyecekti.

Tanımadığım bir adam koridorda bana doğru atıldı.

"Üzgünüm," dedim, istemsizce.

Sigara ve bira kokuyordu. Sadece "Selam sana," ve "Hoşça kal," dedi; ön kapıdan sendeleyerek çıkarken, birbirimizi tanıyor olabiliriz diye, bu sözcükleri aynı sırada tekrar ettim. Sanmıyordum. Beyaz spor ayakkabılarını sürüyerek yürüyordu ve cızırtılı kırmızımsı bir sesi vardı.

Mutfakta babama seslendim. Altı kişilik bir gruptan iki adam dönüp baktı ama kimse bana doğru yürümedi. Orada olmadığını düşündüm. Tüm müzikal renkleri yaratan oturma odası daha iyi bir seçenekti.

Uzun, sarı saçlı bir kadın odanın ortasında dans ediyor, sarı sıvıyla dolu bir bardağı tutuyordu. Kısa, siyah bir elbise giymişti, pek işime yaramıyordu –siyah kadın elbiseleri odaya dağılmış durumdaydı. Dansçının gümüş kırlangıç küpelerini inceledim. Eğer mücevherlerini başkasına ödünç vermediyse, Bee Larkham olmalıydı. Kısa kızıl saçlı ve yeşil elbiseli bir kadın, elini tutarak etrafında dans ediyordu.

Oda sigara kokuyordu ve büyük kraliyet mavisi bir

koltuk ve sandalyeler yumurtlamıştı. Ben okuldayken gelen bir teslimat olmalı çünkü kamyonun gelişinin renklerini fark etmemiştim. Erkekler ve kadınlar mobilyaların üzerine yayılmış ve sırtlarıyla duvarları ayakta tutuyorlardı ama bana bakmadılar. Dans eden kadını izliyor ve kansere neden olan sigaraları içlerine çekiyorlardı.

Müziğin üzerinden "Bee Larkham," diye bağırdım, yüksek ihtimalle komşum ve arkadaşım olan kadına doğru. "Babamı gördün mü?"

"Eddie şurada." Sarışın, dans eden kadın, gülerek işaret etti. "Yanından geçtin, uykucu!"

Parmağının yönünü takip ettim. Mavi gömlekli bir adam, kendini koltuğun üzerine bırakmıştı, kot pantolonunun ağında kutu bira duruyordu.

"Jasper!" Ayağa kalkmaya çalıştı ama tekrar minderlerin üzerine düştü. Gömleği, babamın evden çıkmadan önce üç dakika boyunca hayranlıkla baktığı gömleğe benziyordu fakat üzerine sıvı dökülmüş ıslak bir bölüm vardı.

"Birileri sarhoş olmuş." Derin, bulanık, kan kırmızı bir ses pis pis güldü. Karşıda oturan ve bir bardak şarap tutan adamdı. Koyu lacivert kazağında, elmas desenleri vardı.

"Jasper'ı eve götürmeliyim," dedi koltuktaki adam. Sesi çamurlu aşıboyasıydı. "Geç oldu. Gitmeye hazır mısın oğlum?"

Gece görüş gözlüğünün askısını beni utandırmadan kimliğini belirlememe yardımcı olmasına teşekkür etmek için, babamın sevdiği gibi bedenine doladım.

"Çok yorgun görünüyor. Ben de eve gitsem iyi olacak, Ed. Planladığımdan çok daha uzun kaldım. İzin verirseniz, sizinle birlikte çıkayım." Elmas Kazaklı Adam, dengesizce ayağa kalktı. "Hey. Sanırım biraz fazla içmişim. Ama bugün her yerde alkol uçuşuyordu."

"İstersen bana tutunabilirsin," dedi babam. "Sanırım ayığım. *Nispeten.*"

"Ne? Şimdi gidemezsin. Parti daha yeni başlıyor!" Bee şarabını dökerek, kendi etrafında fırıl fırıl döndü. "Oyunbozanlık yapma Eddie."

"Üzgünüm, gitmek zorundayım. Jasper'ın uyuması gerekiyor."

"Ah, çok yazık. Yatmadan önce bir içki için kalacağını sanıyordum."

"İsterdim. Çok isterdim ama biliyorsun..."

"Endişelenme, Bee Larkham," dedim. "Bence kimsenin kalmasına gerek yok. Papağanlar bu gece güvende olacak. Geldiğimden beri nöbetteydim. Gece boyunca David Gilbert yuvanın yanından bile geçmedi."

"Hah! Çünkü o küçük pislikleri gece boyunca göööremedim," dedi yanımdaki adam, kan kırmızı çakıl hurdalarını ağzında yuvarlayarak. "Daha iyi görebilmem için sabaha kadar bekle. Hayatta kaçırmam. Çok iyi ateşş ederim."

Geri adım attım. *Olamaz.* Babamın sandalyesinden kalkması için yardım ettiği adam, kuş katili David Gilbert'ın ta kendisiydi. Kimlik belirleme sistemimden kaçınmayı başarmıştı; kiraz rengi kadife pantolon giymemişti ve yanında Sarı Patates Kızartması yoktu. Sesi de muhtemelen içtiği için mat, kumlu kırmızıdan, kasvetli kan kırmızına dönüşerek beni kandırmıştı. Daha da kafa karıştırıcı olan şeyse, koridorda benzer renkli sese sahip biriyle konuşmuş olmamdı.

Bee yanılıyordu –onu buraya davet etmek işimize yaramayacaktı. Büyük bir hataydı. Bunu, papağanlar hakkında keşif yapmak için bir fırsat olarak kullanmıştı.

"David şaka yapıyor," dedi babam. "Onu dikkate

alma Jasper. Söylediklerinde ciddi değil."

Tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum ama bu, topuklarımın üzerinde sallanmama engel olmuyor.

"Her kelimesinde ciddiydim," diye karşı çıkıyor. İsterse polise *bir kez daha* söyleyebilir."

"Lütfen bunu yapma, David," dedi babam. "Onu gaza getiriyorsun."

"Tamam, sakinleşin!" diye bağırdı Bee. "Bu bir parti. Unuttun mu David? Eğlenmeye çalışıyoruz."

"Öyle mi? Bu gece ne yapmaya çalıştığımızdan emin değilim," David Gilbert, şarap bardağını yere çarptı ve sendeleyerek Bee'ye doğru ilerledi. "Üzgünüm. Daha önce de söylemiştim ve yine söylüyorum, o kuşlar tam bir baş belası –özellikle sabahları. Bu konu hakkında *hemen* bir şeyler yapmalısın. Sabahları aydınlık olmaya başladığında, yemek için daha da erken saatlerde gelecekler."

"Seslerine bayılıyorum," diye yanıtladı Bee, "yani hiçbir şey yapmak zorunda değilim."

"Komşularına, özellikle çok az zamanı kalmış olan Ollie'nin annesine haksızlık," diye devam etti. "Aynı şey müziğin ve aklına estiği saatte başladığın kendin yap projelerin için de geçerli. Ollie, yaptığın gürültü kadını son haftalarında rahatsız ettiği için, sürekli duvarına vurmak zorunda kaldığını söylüyor. Genç adama ve zavallı annesine ne yaptığını anlamıyor musun?"

"Seninle hiç alakası olmayan şeylere burnunu soktuğunu anlayabiliyorum," dedi. "Burası benim evim. Ne istersem onu yaparım."

"Burası senin annenin evi, Beatrice. Senin küçüklüğünden beri buraya defalarca geldim. Pauline hem benim, hem de Lily Watkins'in yakın arkadaşıydı. Eminim davranış şeklinden ve Lily'ye yaptıklarından dolayı utanmıştır."

"Sen hiçbir zaman *benim* arkadaşım olmadın," diye bağırdı Bee. "Hiçbir zaman. Ben çocukken değildin. Şimdi de değilsin. Eddie haklıydı. Gitme zamanın geldi. Bir kez daha misafirliğini gereğinden fazla uzattın."

Ona çürük filizli küfretti.

Yumruklarımı iyice sıktım. David Gilbert hareket etmedi. Papağanları bir kez daha tehdit etmişti ve Bee Larkham'ı veya babamı dinlemiyordu.

"Bee Larkham'ı duydun!" diye bağırdım. "Evine git David Gilbert ve bir daha gelme. Sigara her yıl Birleşik Krallık'ta yüzbinlerce kişinin ölümüne neden oluyor. Umarım kanserden ölürsün. Umarım yakın zamanda ölürsün. Bu seneki doğum günü dileğim bu olacak. Senden nefret ediyorum!"

"Jasper! Yeter. Gidiyoruz."

Babam kolumu yakaladı ve çekti.

Ona, çentik yüzeyli büyük mavimsi yeşil bulutlarla çığlık attım ama bırakmadı. Gözlüğünü fırlattım, parkelerde siyah yumrulu, kırmızımsı-kahverengi renkler yarattım.

"Yapma!" diye haykırdı babam.

Müzik kesilirken, canlı yeşiller ve morlar yok oldu. Bee dans etmiyordu. Bardağını iPod'un yanına bıraktı ve bize doğru yürüdü. Yere uzanıp, gözlüğü aldı ve babama uzattı.

"Bana destek olduğun için teşekkürler Jasper. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı, kimse benimle birlikte savaşmamıştı." Yüzünü David Gilbert'a çevirdi. "Defol git evimden seni kokuşmuş ikiyüzlü."

Bee Larkham, babama ve bana doğru uzandı. Bana dokunmak mı istiyordu? Sarılmak mı? Yoksa acısını benimle paylaşmak mı istiyordu?

Öğrenmek için beklemedim. David Gilbert'ın pençelerinden kaçabilmek için evinden sıvıştım.

Babam peşimden yolun karşısına geçip, eve geldi. Dişlerimi fırçalayıp banyodan çıkana ve pijamalarımı giyene kadar hiçbir şey söylemedi.

"İnsanlara böyle şeyler söyleyemezsin. Umarım kanserden ölürsün gibi şeyler. Onları sevmesen bile. Yapamazsın. Tamam mı? Yarın David'den özür dilemen gerekiyor. Seni oraya götürmem lazım. İnsanlara ölmelerini umduğunu söyleyemezsin."

Kendi kendini tekrar etmişti. Üzgün değildim. Gerçekten de David Gilbert'ın kanserden ölmesini umuyordum. *İşte.* Şimdi de ben kendi kendimi tekrar etmiştim ve babamın aksine, bira falan içmemiştim.

"Ollie Watkins, Bee Larkham'ın duvarına vurduğu için özür dileyecek mi?" diye sordum. "Çünkü bu da kaba bir davranış. Eminim Bee de karşılık vermiştir. Birileri benim duvarıma vursaydı, ben de öyle yapardım."

"Konuyu değiştiriyorsun. Bu, tamamen farklı bir şey. Ollie'nin annesi kanserden ölüyor ve ikisi de birlikte geçirecekleri son birkaç ay veya hafta için biraz sükûnet ve huzur istiyorlar."

"Ben de bunu istiyorum. Sükûnet ve huzur. Lütfen git."

Odamın kapısını kapadım ve kapıya yaslandım çünkü babamın peşimden içeri gelip, yine kendini tekrar etmeye başlamasını istemiyordum. Yarın cumartesi olmasına rağmen, saatimin alarmını her zamanki gibi kurmam gerekiyordu.

David Gilbert sabah, muhtemelen yemliklere toplandıkları sırada, papağanları öldürmeyi planlıyordu. Evinden tüfeğiyle çıkacak vakti bulamadan, tekrar 999'u arayacaktım. Polisin, onu iş üstünde yakalaması gerekiyordu. Bu kez bana inanacaklar ve onu, iş üzerinde yakalayacaklardı.

Yorganımı etrafıma sardım. Zihnim vızıldıyor, beni uyanık tutuyordu ama göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Alt kattaki televizyonun ve babam buzdolabını açarken bira şişelerinin şıkırtılarından gelen gümüşi-beyaz renkleri duydum. Renkler arka planda kalıyordu çünkü Bee Larkham'ın evinden sarı, mavi ve yeşil renkler parlamaya devam ediyordu.

Uykuya dalarken, başka bir şey daha gördüm: *Açık kahverengi daireler.*

Yanılıyor olmalıydım. Ön kapı açılıp kapanmış olamazdı çünkü televizyon pürüzlü, gri tellerle siyah çizgiler mırıldanmaya devam ediyordu.

Babam gece beni yalnız bırakmazdı. Eskiden Plymouth'daki eski evimizde uyandığımda ve tek başıma olduğumu fark ettiğimde kâbuslar görürdüm. Annem, asla olmayacağını söylemişti.

Beni tek başıma bırakmak, hatanın her tonu olurdu.

CUMA (İNDİGO MAVİSİ)

Sabah

Astronotlar, dün gece 20:02'de sokağa geldiler. Vincent Gardens 20 numaraya girerken, baştan ayağa tüm bedenlerini kaplayan beyaz giysiler giymişlerdi. Gece yarısına kadar kaldılar ve arkalarında, arabadaki iki polis memurunu bıraktılar.

Sekiz saat, kırk iki dakika sonra, uzay giysileri giyen insanlar tekrar Bee Larkham'ın evine döndüler ve sosyal hizmetler uzmanı Shona, bizimkine geldi. İkisinin aynı anda gelişi tesadüf olamaz; renkleri neredeyse aynı tona sahip.

Shona'nın boğuk gri bir sesi var çünkü boğazı ağrıyor. Hasta olmasaydı sesinin renginin tamamen farklı olacağını açıkladım çünkü sesler bu şekilde önemli ölçüde değişebilir. Hangi renk olabileceğini düşündük ve ben yeşili seçtim. Hangi tonu olduğunu kesin bir şekilde söyleyemedim, belki eğreltiotu veya yarış otomobilidir.

"Sana küçük bir sır vereyim mi?" diye fısıldadı. "Parlak kızıl olmasını isterdim. En sevdiğim renktir."

"Ama şimdi saçmalıyorsun," diye yanıtladım. "Fısıltılar parlak kızıl olamaz. Yalnızca gerçek rengi saklayan beyaz veya gri hareketli çizgiler olabilir."

Sonra da eğer karnıma bakmak istiyorsa, eldiven giymesi gerektiğini ve mikroplarını bana bulaştırmamak için

ağız maskesi takması gerektiğini söyledim. Shona özür diledi ve yanında maske olmadığını belirtti. Sık sık öksürdü ve genel kontrollerim ve babamın beni ne sıklıkla evde yalnız bıraktığıyla ilgili sorular sordu.

Ben de, "Bir kez," dedim çünkü dün söz konusu olduğunda, gerçek buydu.

Karnımdaki deliği konuştuk. İlk başta, Shona oyuncak bir bebekle kendimi nasıl yaraladığımı göstermemi istedi ama gülmeyi kesmediğim için vazgeçti.

On üç yaşındayım, üç değil.

O gelmeden önce babamın bana öğrettiği laflara sadık kaldım. Sanırım, iyi iş çıkardım. Senaryodan sapmadım.

Mutfakta bıçakla oynuyordum, bizim mutfağımızda, sonra bıçak kaydı ve tenimi kesti. Başta babama söylemedim çünkü başının belaya girmesini istemiyordum. Üstünü örttüm ve bir şey olmamış gibi davrandım. Babam yüzlerce kez bana bıçaklarla oynamamamı söylemişti.

Babam *gerçekten* bıçaklarla oynamamamı söylediği için, tamamen yalan sayılmazdı ve Shona, gerçeğin yalnızca yüzde yetmiş beşini öğrendiği için mutlu görünüyordu. Sanırım yalnızca bunun için zamanı vardı. Ailesinde 'karmaşık sorunlar' bulunan bir çocuğu daha ziyaret etmesi gerekiyordu. Kısa zaman sonra tekrar ziyaretime geleceğine söz vererek, on dakika önce gitti.

Babam o andan beri, oturma odasının penceresinde duruyor. Gerçekten gittiğinden emin olmaya çalışıyor gibi.

Nihayet, "Adli tıp ekibinin Bee'nin evindeki işi çok uzun sürdü," diyor. "Yakında giderler mi dersin?"

Cevap vermeden, odadan çıkıp kendi yatak odama gittim. Hâlâ şansım varken papağan resimlerimi incelemem gerekiyor. Astronotlar, aradıkları şeyi bulana kadar

Vincent Gardens 20 numaradan ayrılmayacaklar: Suçumun kanıtlarını.

Paslı Krom Turuncu gibi aptal değiller.

Yakında bulacaklar. Bunu, ikimiz de biliyoruz.

An meselesi.

13 ŞUBAT, 08:22

Kâğıt Üzerinde, Papağanların Huzuru Kaçtı

On dört papağan, hayal kırıklığının parçalara ayrılan parlak yeşil seslerinin acı çığlıklarıyla meşe ağacındaki yemliklerden uçtu.

Partiden sonraki sabahtı ve uzun sarı saçlı kadın, boş şarap ve bira şişelerini 20 numaranın önündeki konteynere savurdu. Resim yapmayı bıraktım ve yola doğru yürüdüm. Yaklaşırken papağanlara fısıltıyla "Günaydın," dedim.

"Bu sabah baban nasıl Jasper?" diye sordu, torbasına doğru eğilirken. "Partimdeyken eğleniyormuş gibiydi."

"Yatakta, Bee Larkham. Başı ağrıyor."

"Anlaşıldı." Gökyüzü mavisi kurdeleler güldü.

"06:52'de David Gilbert'ı polise şikâyet ettim. Onun hakkında bir şeyler yaptıklarından emin değilim. Hâlâ gelmediler."

"Polis, ihtiyacın olduğunda asla ortada gözükmez," diye yanıtladı sessizce. "Pek işe yaramaz ama denemen güzel."

"Ne yapacağız?" diye sordum.

"Senin için de mahzuru yoksa, ortalığı temizlememde bana yardımcı olarak başlayabilirsin. Gece olmadan önce, her şeyi düzenlemeliyim."

David Gilbert'ı kastediyordum ama neyse. Belki de onun hakkında daha gizli bir yerde, içeride konuşmak istiyordu.

"Lucas Drury buraya gelmeden önce, evi derleyip toparlamak istiyorsun," diye belirttim.

"Evet, ondan önce," Bee konteynere bir şişe daha savurdu. Hedefine odaklandığı için bir dakika, on bir saniye boyunca konuşmadı.

"Jasper, kimseye Lucas hakkında bir şey söylememen gerektiğini biliyorsun değil mi? Ne okulda, ne de sokaktaki birine. Babana bile. Hatta özellikle babana."

"Tamam. Ama babam muhtemelen Lucas'ı neden kurtarmak istediğini anlayacaktır. Kraliyet Deniz Piyadeleri'ndeydi ve bırakmak zorunda kalmadan önce birçok kişinin hayatını kurtardı."

"Herhâlde birçok kişiyi de öldürmüştür."

Bunu, daha önce hiç düşünmemiştim. Düşünmek istememiştim. Ölüm beni korkutuyor. Bazen babam da.

"Üzgünüm. Böyle söylememeliydim. Bu sabah tam bir pislik gibi davranıyorum. David'le yaşananlardan sonra pek kendimde değilim. Kahvaltı ettin mi?"

"Henüz değil. Babam daha kalkmadı."

"İçeri gel," dedi. "Ben sana hazırlarım. Mutlu bir aile gibi davranır ve anne ile oğlunu oynarız. Bunu seversin, değil mi Jasper?"

Kafamı, onay anlamında yukarı aşağı salladım.

"Güzel. David ve papağanlar hakkında konuşuruz ve yeni aldığım kristalleri gösteririm. Bunun gibi." Bluzunun altından uzun, gümüş bir zinciri çekip çıkardı. Ucunda, boru şeklinde bir taş vardı. "Obsidyen dünyadaki en güçlü koruyucu taşlardan biridir, Jasper." Bana doğru bir adım attı. "Yani artık ikimizin de hiçbir şeyden korkmasına gerek yok."

Bee Larkham'ın mısır gevreği, her zaman yediğimden

değildi, bu yüzden aç değilmiş gibi davrandım çünkü kalbini kırmak istemedim. Bana bir çöp poşeti ve eldivenler verdi ve alt katta dolaşıp, kutuları ve sigara izmaritlerini toplamasına yardım ettim. Bu iş bitince, doğrudan evin en sevdiğim yeri olan yatak odasına yöneldim.

Bee'nin yatağını toplayacak vakti olmamıştı. Yorgan geriye doğru, yastığın altına çekilmişti ve beyaz bir tavşanın kulakları, çelik mavisi bir defterin köşesinden görünüyordu. Ona dokunmadım çünkü özel bir şeydi. Defterlerimi yatağıma yakın bir yerde tutuyordum ve babamın onlara bakmasından hoşlanmıyordum.

Yatağın yanında, küçük berrak bir taş ve plastik şeker ambalajları vardı. Çöpleri torbaya attım ve köşedeki boş bira kutusunu fark ettim fakat papağanların sesi beni pencereye çekti.

Neden ama neden dürbünümü yanımda getirmemiştim? Onu her zaman yanımda taşıyacağıma yemin ettim.

Koyu maun uzamış şekiller.

Biri ön kapıyı çalıyordu. Bedenimi cama yapıştırıp, doğrudan aşağı baktığımda bile kimin geldiğini göremedim. Bee elektrik süpürgesinin gri ve beyaz sarmallarını durdurdu ve kapıyı açtı.

İki papağan delikten çıktı ve ağacın daha yüksek dallarındaki arkadaşlarına doğru kanat çırptı.

İlk önce aşağıda neler konuşulduğunu duyamadım. Sinirli kuşlar birbirlerine donuk yeşil ve sarı cam çığlık atıp, dikkatimi dağıtıyorlardı.

Bee'nin sesi beyaz noktalı berrak gökyüzü mavisi çınladı, "Hayır!"

David Gilbert geri mi dönmüştü? Cep telefonumu almak için cebime uzandım. *Yanımda değil.* Evde bırakmıştım. Yumruklarımı sıkıp, merdivenlerin başına kadar

koştum. Bu kez porselen heykellerden birini almamıştım çünkü Bee için ne kadar değerli olduklarını biliyordum.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi. "Cevabım hayır."

Neredeyse saydam, titrek çizgileri ve soluk kızıl bir tonu olan beyazımsı bir ses, hafifçe mırıldandı; "Lütfen."

David Gilbert, Bee'nin dün gece için özrünü kabul etmesini istiyor olmalıydı çünkü ev sahibini üzmek, çok kaba bir davranıştır. Başka ne söylediğini duyamadım, ancak onu daha da kızdırdı.

"Çiçeklerini istemiyorum. Bunlar her şeyi düzeltecek mi sanki?"

Bee'nin tehlikeli kuş katiline karşı duruşuyla gurur duyuyordum. Yardımıma ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

Adam, soluk kırmızımsı kenarları olan, titrek dalgalı beyaz bir şeyler daha fısıldadı.

"Buraya gelmekten vazgeç," dedi. "Yoksa polisi ararım. Onlara her şeyi anlatırım. Günlüğümü veririm. Ciddiyim. Olup biten her şeyi yazdım."

Bee'nin de David Gilbert'ın hareketlerini kayıt altında tuttuğunu hiç bilmiyordum.

Ön kapıyı çarparken, yüksek sesle alkışladım.

Siyah geçişli, koyu kahverengi.

Bee üst kata koştu, tek kelime etmeden yanımdan geçerek yatak odasına girdi. Pencereyi itip açtığı ve dışarıya sarktığı sırada, peşinden gittim. Kendisini ağlarken görmemi istemiyordu.

"Endişelenme, Bee Larkham," dedim. "Eğer onu şikâyet edersen, polis seni dinler. Şayet günlüğünü de verirsen, ona karşı davamızda işimize yarayacaktır. Senin kayıtlarını benim defterlerimden daha çok dikkate alırlar çünkü ben yalnızca çocuğum ve bana inanmıyorlar."

Bee döndü. Şifonyerin üzerindeki porselen kadın heykellerinden birini aldı. Kadın, bir şemsiyeyi sıkıca tutuyordu. "Sen neden bahsediyorsun Jasper?"

"David Gilbert'ın papağanları öldürme tehdidinden," diye hatırlattım.

"Ha onu diyorsun."

Tekrar pencereden sarkarken, herhâlde iyi kavrayamadığı heykel elinden kaydı. Aşağı düşüp yerde parçalanırken, yüzlerce gümüş-beyaz sesler duydum.

"Üzgünüm," dedim.

"Üzülme," diye yanıtladı. "En çok üzülen kişi, sen olmayacaksın."

O akşam geç saatlerde, süsü tamir etmeye çalıştım. Ön bahçeden toplayabildiğim kadar parçayı süpürdüm. Bee Larkham tekrar pencerenin önüne koyabilsin diye, heykeli ona götürmek istemiştim ama şemsiye ile elbisenin tüm parçalarını bulamadım. Toz hâline gelecek kadar paramparça olmuşlar.

Dağınık yapıştırma işleminden, kadının çatlak yüzüyle, mahvolmuş elbisesinden ve şemsiyesinden, onu geri veremeyecek kadar utandım. Yatağımın altına koydum çünkü Bee Larkham'ı üzmek istemedim. Onu, gerçeklerden korumak istiyordum:

Bu dünyadaki bazı şeyler çok kırılgandır. Asla tamir edilemez.

CUMA (İNDİGO MAVİSİ)

Ayın Sabah

Papağan resimlerimi halının üzerine yaydım ve onları defterlerimle karşılaştırdım. Daha önce fark etmediğim bir örüntü oluştu. Ne zaman Bee Larkham'ın zarflarından birini bilim çekmecesine götürsem, 'okuldan sonra' odasında bir saat geçiriyordum, bu da daha sonra üç, hatta bazen beş veya altı resimle sonuçlanıyordu.

Şanslıydım, götürdüğüm cep telefonundan mesaj atabilecekken, Bee Lucas'a mektup yazmaya devam ediyordu. Demode yollarla iletişim kurmaktan hoşlandığını söylemişti. Daha özel oluyordu. Ayrıca, Lucas'ın zarflara koyduğu şeylere çok ihtiyacı vardı; para, Xbox oyunları ve hatta onu mutlu etmesi için sigaralar.

Lucas Drury'yi kurtarıp, onu kansere neden olan sigaralarla öldürmek bana aptalca geliyordu. Ama yine de devam ettim çünkü yavru papağanların yaklaşık 27 Şubat'ta doğacağını hesaplamıştım. Doğduktan haftalar sonra, muhtemelen Mart'ın sonlarına doğru, onları bir an için görebilecektim.

İlk cıvıltılarının rengini resmetmek *zorundaydım.*

Rutinimiz sayesinde, notları ve küçük paketleri götürme konusunda endişelenmeyi bırakmıştım. Bee Larkham'ın Lucas'a gönderdiği zarfı pazartesi günü öğle yemeği saatinde bırakıyor, çarşamba sabahı da Lucas'ın Bee

Larkham için bir şey bırakıp bırakmadığını kontrol ediyordum. On seferden dokuzunda bir şey bulamıyordum fakat işimi iyi yapmak istiyordum.

Düzenli program, daha iyi resim yapmama da yardımcı oldu çünkü Bee Larkham'ın yatak odasında yetişkin papağanların çığlıklarının rengini yakından görmüştüm; sokağın karşısından deneyimlediğim daha sessiz tonları vardı.

Herhangi bir nedenle, kuş gözlem ziyaretlerimin tüm detaylarını defterlerime kaydetmedim –bu neden, Bee'nin evinden ne zaman dönsem, babamın şu tarz sorular soruyordu:

Bee nasıl? *Hasta değil.*

Bugünlerde neler yapıyor? *Soruyu anlamadım.*

Benden hiç bahsediyor mu? *Hayır.*

Bunlar da yatak odasını ziyaretlerimden hatırladığım, papağan dışı diğer şeyler:

1. Şeker ambalajları.

(Yatağın başında orkide moru, gümüş ve safir mavisi renkliler.)

2. Kapağında beyaz tavşan olan çelik mavisi defter.

(Her zaman yakınlarda bir yerdeydi –masanın üzerinde, yerde veya yarısı yastığın altında kalacak şekilde gizlenmiş.)

3. Lucas Drury'nin kütüphane kartı.

(Komodinin üzerinde buldum. Bee Larkham kendine bir tane çıkaramayacak kadar meşgul olduğu için, ödünç almış olmalı.)

4. Porselen kadın heykelleri.

(Papağan resmi koleksiyonum büyüdükçe, porselen kadın heykellerinin sayısı azaldı. Papağanlar ve süsler bir arada yaşayamıyordu. Anlaşamıyorlardı.)

Daha sonra, Bee Larkham'ın gitgide sakarlaştığını fark ettim. Porselen kadın heykellerini, birer birer camdan aşağı düşürdü. Ön bahçesinde bulduğum kırık süsleri onarmaya çalışmadım. Parçaların hepsini topladım ve Bee sakatlanmış bu yüzleri görmek zorunda kalmadan, hepsini attım.

Sanırım kanıtlardan kurtulmasına yardımcı olduğum için, mutluydu.

Bee, kafasız bedenlerle ne yaptığımı asla sormadı. Onları özlemedi. Hem de hiç.

12 MART, 14:23

Tuval Üzerinde, Papağanlar Yavrularını Besliyor

Papağanlar, haftalardır yemliklerden ağaçtaki deliğe ve saçaklara ileri geri uçup duruyorlar ama gerçekleştiğini bildiğim şeyi bir türlü göremedim; yuvaların içinde yavrular olmalı.

Muhtemelen, aile başına bir veya iki tane vardır. Bu da Bee Larkham'ın ağaçlarında ve saçaklarında en fazla altı tane yavrunun gizlendiği anlamına geliyor. Yetişkin papağanlar, tıpkı Bee Larkham'ın karşısında durduğu gibi, David Gilbert'tan korkmayı reddettiler ve üremek için kaldılar. Kendisine karşı gürültü azaltma emri çıkarmak için konseye başvurmasından endişelenmediğini söyledi. Çağırdığında, ona hamurlaşmış mandalina renginde küfretmişti.

Bee, benimle birlikte pencereden izliyor ve telefonuyla iki yetişkin papağanın delikten çıkışının ve bir diğerinin de ayaklarını temizleyişinin fotoğrafını çekiyordu.

"Lucas verdiğim telefonu kaybetmiş, aptal çocuk," dedi. "Hafta sonunda futbol turnuvalarıyla meşgul olduğu için, riske girip Facebook'ta bu fotoğraflara onu etiketlemeliyim. Onlara bayılacak. Çok tatlılar!"

"Onu kurtarma işini artık bitirdin mi?" diye sordum.

Cevaptan endişeleniyordum –Bee'nin artık mesaj götürmeme ihtiyaç duymamasından korkuyordum. Tam da

kritik bir dönemde, yatak odasının penceresinden kuş gözlemi yapma süremi durdurabilirdi. En büyük yavruların yalnızca iki haftalık olduğunu tahmin etmiştim, delikten çıkmak için fazlasıyla küçüklerdi.

Daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

"Açıkçası bilmiyorum," dedi Bee. "Bu tam bir delilik ama kendimi durduramıyorum, anlarsın ya?"

Evet, anlıyordum.

Küçük bir parçam –yaklaşık yüzde beş– durmasını istiyordu çünkü Lucas Drury hakkında konuşmasından hoşlanmıyordum. Ayrıca ona güvenmiyordum. Bee Larkham tarafından kurtarılmaya odaklanacağına, neden futbol turnuvalarıyla dikkatini dağıtıyordu? Kalan yüzde doksan beşlik parçamsa bu anlaşmanın devam etmesini ümit ediyordu. En azından ben yavru papağanların ilk cıvıltılarının rengini görünceye ve onlar uçmayı öğreninceye kadar.

"Durmamalısın," dedim. "İkimiz de yaptığımız şeyi bırakmamalıyız. Ne olursa olsun, planımıza sadık kalmalıyız."

AYNI AKŞAM, 20:45

Kâğıt Üzerinde, Ezilmiş Güve ve Mandalina Daireler

Bazıları, plana sadık kalmanın önemli olduğunu düşünmez. Paramparça eder ve başkalarının toplaması için parçalarını etrafa dağıtır çünkü bencildir ve sonuçları önemsemez.

Ayrıca karanlıkta evlerin etrafında, beyzbol şapkasını yüzü kapatmak için iyice aşağı çekerek hırsız gibi dolanır.

Dürbünle bakan gözlerimi saçaklardan ayırdım ve

Bee Larkham'ın evinin önündeki duvarın yanında dikilen kişiye yönlendirdim. David Gilbert gibi giyinmemişti ve yanında köpek yoktu fakat meşe ağacına bakıyordu. Bu, onu şüpheli biri ve yüksek ihtimalle papağanlara karşı bir tehdit hâline getiriyordu.

Gördüklerimi defterime kaydettim ve tarih attım.

Bee Larkham'ın evi, üst kattaki yatak odası penceresi hariç, karanlıkta saklanıyordu. Işık açık, perdeler kapalıydı. Bu kişi –bir adam– cebindeki bir şeyle oynuyordu. Silahına mı uzanıyordu? Cep telefonumu kaptım ve babam banyoda biriyle telefonda sohbet ederken, alt kata koştum. Ön kapıya ulaştığımda, figür çoktan sokak arasına girmişti.

Evden koşarak çıktım.

David Gilbert kılık mı değiştirmişti? Papağanları gözetlemek için keşif görevini tamamlamış ve şimdi de beni peşinden uzaklaştırmak için ara sokaktan arka bahçesine geçip evine mi dönüyordu?

Köşeyi dönerken, derin mavi sarmallarla nefes nefese kaldım. Bee Larkham'ın kapısı açıktı. Dağılmış çöplerin üzerine tırmanarak, ara sokakta hızla hareket ettim. Kapıdan sendeleyerek geçerken, figür çoktan flamingo heykeline eğilmişti. Tekrar ayağa kalktı, gizli anahtarı elinde tutuyordu.

"Onu yerine koy," dedim yüksek sesle. "Sana ait değil."

Parmaklarım cep telefonumda 999'a bastı. Arama tuşuna basmaya hazırdım.

Lacivert beyzbol şapkalı siluet döndü. "Tanrım. Beni çok korkuttun, Jasper."

Beni tanıyordu ve çamurcun mavisi sesi vardı. Son zamanlarda bu ses rengine sahip tek bir kişiyle tanışmıştım; *Lucas Drury*.

Burada olmaması gerekiyordu. Futbol turnuvasında olmalıydı. Onun hafta sonu planları hakkında konuştuğumuzda, Bee böyle söylemişti.

"Beni mi gözetliyor musun Jasper? Dürbününle?"

"Hayır, Lucas Drury," diye yanıtladım, kayışı daha sert kavrayarak.

"Beni burada görmedin, değil mi?" Arka kapının kilidini açtı ve anahtarı cebine koydu.

Tahminimce kimliği doğruydu çünkü başka bir isim söylememişti, fakat yine de çok doğru gelmiyordu. Belki de futbol turnuvası son anda iptal edilmişti. Veya organizatörleri hayal kırıklığına uğratmış ve gitmemişti. Bu Lucas Drury'nin yapabileceği bir şey gibi geldi. İzin istemeden, başkalarının planlarını değiştirmeyi önemsemezdi.

Yanına yaklaştım. Beyzbol şapkası aslında soluk maviydi, üzerine koyu indigo mavisiyle yazılmış NYY harfleri, neredeyse pamukla karışmıştı.

"New York Yankees," dedim.

"Ne?"

"Beyzbol şapkan. Onu yerine koymalısın."

Lucas Drury şapkayı iyice aşağı çekti. "Babamın. Ödünç aldım."

"Anahtardan bahsediyordum," diye açıkladım. "Flamingo heykelinin altında durmalı. Yerine koymalısın."

"Tamam, teşekkürler." Eğildi ve heykeli kaydırdı. "Şimdi kaybol, Jasper."

"Bee ile toplantın mı var?" diye sordum.

"Ne? Tam olarak değil. Sürpriz bir ziyaret ama beni kapıdan çevirmeyecektir. Yedek anahtarını ne zaman istersem kullanabileceğimi söyledi." Kapıyı açarken bulutlu koyu çamurcun mavisi soludu. "Söylediğimi unut, Jasper. Okulda bu konu hakkında konuşmamalısın, tamam mı? Ya da başka bir yerde. Benimle Bee arasında, özel bir konu."

Kafamı aşağı yukarı salladım. Bee Larkham'ın kapıya gelmesini ve *konuşabilmemizi* umdum. Ona, anahtarı gizlediği yeri niçin Lucas Drury'ye söylediğini soracaktım.

Bizim sırrımız olduğunu, arkadaşlığımızı özel kılan şeylerden biri olduğunu sanıyordum. Bunu Lucas Drury ile paylaşmak istemiyordum fakat Bee Larkham'ın kurtarma görevinin önüne geçemezdim.

"Sürpriz ziyaretin hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğim, Lucas Drury," diye onayladım.

İçeri girerken, sol gözünü açıp kapadı. Kapıyı örtüp karanlık evin içine süzülürken, Bee'ye seslenmedi.

Eve döndüm ve gece yarısından önceye kadar, dürbünümle meşe ağacını izlemeye devam ettim. Vincent Gardens 20 numaradan veya ara sokaktan kimse çıkmadı. Bee Larkham'ın Lucas Drury için yaptığı özel kurtarma operasyonu, gece boyunca sürdü ve yatak odasında gelen ezilmiş güve ve mandalina dairelerden oluşan müzik de eşlik etti.

Bu renklerin yeterince kötü olduğunu düşünüyordum ama on iki gün sonra daha da kötüsü gelecekti.

Kendisinden önce ve sonra gelen tüm fırça darbelerini tamamen yok eden ve beni neredeyse kendimden geçiren, tüyler ürpertici bir ton görecektim.

Kan portakalı gölgelerle, kısa siyah çizgiler.

24 MART, 19:02

Kâğıt Üzerinde, Ölüm

Babam, beni okuldan sonra şehir merkezine, spor ayakkabı almaya götürdü ve yeni bir pizzacıda çay içtik. Beni bu keşfe hazırlamak için dört gün harcadı, beklenmedik sürprizlerden kaçınabilmek için Google Maps üzerinden bana restoranın ve ayakkabı dükkânının fotoğraflarını gösterdi.

Arabayla evimizin önüne yanaştığımızda, babamın telefonu çaldı ve işten aradıkları için konuşması gerekti. Koşarak eve girdi ama ben geride kalıp oyalandım.

Derhal renklerin yanlış, korkunç derecede yanlış olduğunu hissettim. Papağanlar yardım istemek için çığlık atıp, ciyakladı. Sağımı solumu kontrol etmeyi unutarak yolun karşısına koştum. Bir araç, biçimsiz koyu kırmızı yıldızlarla korna çaldı. Umursamadım. Kuşlar, ağaçtan yere doğru çullanıp tekrar yukarı çıkarken, daha parlak, daha acı verici tonlarla çığlık atıyor ve inliyorlardı.

Yaklaşırken, yeşil tüylerden oluşan demeti gördüm.

"Olamaz!" Keskin, buruk bir mavi bağırdım.

Çirkin, kaba renklerin uyumsuzluğu, sokak boyunca yankılandı.

Buzlu sarı sisle parlatılmış, gösterişli mavi-yeşiller.

Yavru papağanı aldım ve özenle kucakladım.

Kuş soğuktu; yumuşak göğsüne minik kan damlaları

bulaşmıştı. Yuvasından düşmüş ve ben ona yardım edemeden, ölmüştü.

Ağlarken, ön kapıyı yumrukladım. Bee Larkham'ın, kötü haberi bir başkasından değil, benden duyması gerekiyordu. Kesinlikle içerideydi. Yatak odası perdesinin arkasından somon ve şeker pembesi müziğin oyuncu kurdelelerinin rengi gitgide kalınlaşıyordu.

Güzel ve birbirine dolanmış renkler dikkatini dağıtmış olmalıydı, yoksa kapıyı açardı. Yavru papağanı kucaklayarak, ara sokaktan koşarak arkaya dolandım ve arka bahçesine girdim. Yedek anahtar ait olduğu yerde, flamingo heykelinin altındaydı.

Kapının kilidini açtım ve koşarak eve girip, üst kata çıktım. Ritmik bir gürültünün müzikal pembe kurdelelerle savaştığını ve kan portakalı gölgelerle, kısa siyah çizgilerin üstünlük sağladığını duyabiliyordum.

Tıpkı her pazar sabahı futboldan önce yaptığım gibi, Bee de yatağının üzerinde zıplıyormuş gibi gıcırtı duyuluyordu.

"Bee," diye bağırdım. "Bee Larkham, çabuk gel! Acil durum."

Kapıyı sonuna kadar açtım, işte o anda zaman durdu ve her şey sonsuza dek değişti.

Yatağın üzerinde çıplak, sarışın bir kadın vardı. Çıplak olan bir başka bedenin üzerinde zıplıyordu. Yüzüne bakmadım. Çok fazla yabancı ten görmüştüm. Yorganın üzerine parlak mor şeker ambalajları yayılmıştı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı çamurcun mavisi ses.

Kadın yataktan neredeyse devrilircesine, yana düştü. "Kıyafetlerini giy Lucas! Çabuk!" *Gökyüzü mavisi.*

Alt kata koştum ve arka kapıdan çıkıp, anahtarı ait olduğu yere fırlattım. Neyse ki hiç araba geçmiyordu çünkü

kulaklarımda papağanların iniltisiyle yavru papağanı taşırken, koşarak yolun karşısına geçtim.

O akşam hakkında çok fazla şey hatırlamıyorum, örneğin çıplak Bee Larkham ile çıplak Lucas Drury'yi kaç tane porselen heykelin izlediğini bilmiyorum. Babamın beni nasıl sakinleştirdiğini hatırlamıyorum –muhtemelen yuvamda annemin ceketinin düğmelerini ovmama ve mutfaktaki sandalyeyi çevirmeme izin vermiştir.

Ama hatırladığım üç gerçek var:

1. Yavru papağanı arka bahçemize gördüm. Gösterişli bir şey yapmadım. Henüz mezarı dekore edecek kadar ya da bir haç yapacak kadar iyi hissetmiyordum. Babam üstüne taş koymamı söyledi çünkü bir kedi veya tilki onu kazıp çıkarmaya çalışabilirmiş.

2. Bee Larkham, o akşam geç saatlerde beni çağırdı. Evimize girmedi. Bu defa üzerinde kıyafetleri vardı. Tırabzanların arasından, uzun, buz mavisi etek giymiş bir kadın gördüm ve babamın ona Bee dediğini duydum.

Babama onu çıplak gördüğümü kesinlikle söylemedim çünkü buna sinirlenebileceğini düşündüm. Ancak bir daha onun yatak odasının penceresinden papağanları izlemek istemediğimi söyledim.

Tartıştılar fakat yalnızca bir kısmını duydum. Bee, sadece tek gecelik bir ilişkiydin *dedi. Babam bu yalanını yakaladı.* Bundan daha çok şey ifade ettiğini *düşünüyordu. Tekrar tartıştılar. Babamın ona karşı durmasına sevinmiştim. Bunu hak etmişti.*

Ve üçüncü gerçeği belirgin bir şekilde hatırlıyordum çünkü o gece yataktayken, kendime bunu tekrar tekrar söylemiştim:

3. Zıplayan, tuhaf tenli Bee Larkham'dan nefret ettim.

Babam da ondan nefret ediyordu. Kapıyı çarpıp kapatırken, ona *küçük aptal orospu* dedi, *kömür gölgeli kahverengi dikdörtgenler*.

İlk defa bir konuda aynı fikirdeydik.

CUMA (İNDİGO MAVİSİ)

Öğleden Sonra

Buz saçakları tekrar peşime düştü. Beni tekrar beyaz tavşan deliğinden aşağı çekip, Çılgın Şapkacı'ya götürmeye çalışıyorlar.

Beyaz giysili astronotların yanında, Bee Larkham'ın mutfağında dikiliyor. Bu sokağa gelmemeliydiler. Öldürülecekler.

On ikisi de.

Bu katliamı durdurmam gerekiyor. Durduramam. Evden kaçmam gerekiyor ama ön kapı kilitli.

Arka kapıya koşuyorum çünkü gizli anahtarı buldum. Yine de kaçamıyorum. Çılgın Şapkacı bana izin vermiyor. Önümü kesiyor. Lacivert beyzbol şapkası takıyor.

"Uyan Jasper. Bu acil."

Bir el yuvama giriyor. Omzuma doğru uzanıyor. Ağzımı açıyorum, mavimsi yeşil bulutlarla çığlık atmaya hazırım.

"Benim. Baban. Oradan çıkman gerekiyor. Bir şey oldu ve konuşmamız lazım."

Yuvadan geri çekiliyor çünkü üzerime gelinmesini sevmediğimi biliyor. Ben emekleyerek dışarı çıkarken, pencereye doğru yürüyor ve kenarına yaslanıyor.

"Otursan iyi olur Jasper. Sana üzücü bir şey söylemeliyim."

"Papağan resimlerimi kontrol ettikten sonra yoruldu-

ğum için yatıyordum," diye belirtiyorum. "Bu da oturmam gerekmediği anlamına geliyor, teşekkür ederim."

"Pekâlâ." Babam pürüzsüz, çamurlu aşıboyası dairelerle iç geçiriyor.

Tekrar konuşmaya başlamasını bekliyorum.

"Sen uyurken Dedektif Chamberlain aradı. Rahatsız edici olduğunu düşüneceğin bir haberi var."

"Astronotlar mutfaktaki ve arka kapıya giden kan lekelerimin izini mi bulmuş?" diye soruyorum. "Belki arka sokakta da bulmuş olabilirler."

Babam, tıraş köpüğüyle yaptığı gibi yüzünü ovuyor. "Dedektif Chamberlain, işin adli tıp bölümünden bahsetmedi ama Bee'nin kayboluşu hakkındaki araştırmanın hızlandığını söyledi. Ekip fazla mesai yapıyormuş."

"Hızlı derken, ne kadar hızlıymış?" diye sorguluyorum. "Sürati açıkça belirtti mi?"

"Sana söylemem gereken şeye odaklanman lazım oysa konunun dışına çıkıyoruz. Mesele şu, köpek gezdiren biri bu sabah buradan çok da uzakta olmayan ormanlık alanda hoş olmayan bir şey bulmuş. Dedektif Chamberlain önce ondan duymamızı istemiş çünkü bu gece yerel haberlerde yayımlanabilirmiş."

"Hangi haberlerde? ITV London mu yoksa Capital FM mi?"

"Muhtemelen ikisinde de. Köpek gezdiren kişi, bir ceset bulmuş Jasper, bu sabahın erken saatlerinde. Kadın cesediymiş."

"Bee Larkham'ın cesedini bulmuş," diye onaylıyorum.

Bu haber bana büyük bir şok gibi gelmiyor çünkü yolun karşısındaki astronot giysisi giyenler onu hâlâ bulamadığına göre, babam başka bir yere taşımış olmalıydı.

"Dedektif Chamberlain, bundan emin olmadıklarını

söyledi. Henüz kimliğini belirleyememişler. Yüzde yüz netlik kazanmış değil ama bu cesedin... O olma ihtimali... Yani şunu söylemeye çalışıyorum, Jasper, kendimizi en kötü senaryoya, polisin Bee'nin cesedini bulmuş olma ihtimaline hazırlamamız gerekiyor."

"*Sen* neden o olup olmadığını net bilmiyorsun?" diye soruyorum. "Cesedini Vincent Gardens 20 numaradan çıkarıp ormanlık alanda, köpeğini gezdiren kişinin bulması için bıraktığın hâlde?"

"Jasper! Kes şunu!"

"Gardırobunun altında yürüyüş botlarını buldum, demek ki orman çamurluydu. Cesedini çamurlu alana bıraktın çünkü polisle başımın derde girmesini istemiyordun. Şimdi sen de dâhil oldun ve ikimiz de hapse gireceğiz."

"Kapa çeneni!" Kollarımı tutuyor ve sıkıyor. Fazlasıyla sıkıyor. "Dedektif Chamberlain ile tekrar konuşmadan önce düşünecek zamana ihtiyacım var. Ona ne söyleyeceğimize karar vermem lazım."

"Bırak beni!" diye bağırıyorum.

Kaval kemiğini sertçe tekmeliyorum. Bırakıyor, ben de papağan kadar hızlıyım. Çabucak odadan çıkıp merdivenlerin başına geliyorum. Aşağı koşuyorum. O, beni takip eden ve yakalamaya çalışan David Gilbert. Bense güvenli alana doğru süzülen yavru papağanım. Çoktan tuzağı fark ettim; yuvadan kaçmamı engelleyecek olan ön kapıdaki zincir.

"Buraya gel!"

Gitmiyorum. Yönümü değiştiriyorum. Koridordaki masanın üzerinden babamın telefonunu alıyorum ve banyoya savruluyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum. Koyu kahverengi daireler vuruyor. İçeri giremiyor. Kapıyı kilitledim.

"Üzgünüm, Jasper! Üzgünüm. Lütfen inan bana. Seni öyle tutmamalıydım. Ve bağırmamalıydım."

999'u arıyorum. Babam telefonunu kullanmamı engellemek için şifresini değiştirdi ama acil durum araması yapmak için buna ihtiyacım yok.

Operatöre bağlandım.

"Lütfen bana yardım edin. Babam beni öldürmeye çalışıyor. Acele edin!"

"Jasper!" Kapıya daha sert vuruyor. "Sakın yapma. Hemen kapıyı aç! Sana zarar vermek istememiştim. Kapıyı aç yoksa kırmak zorunda kalacağım."

Bu defa, operatör aptalca kişisel sorular sorarak vakit kaybetmiyor. Bu bilgileri dosyalarında tutuyor olmalılar.

"Hemen geliyoruz canım," diyor kadın. "Bir polis memuru sana sorun olmadığını söyleyinceye kadar, kapıyı açma. Dayan. Gelmeleri uzun sürmeyecek."

Bacaklarım beni daha fazla ayakta tutamıyor. Yere çöküyorum. Bee Larkham, babam hakkında beni uyarmıştı.

Onun insanları öldürdüğünü söylemişti.

Sanırım haklıydı.

Güvenilmez biri olduğunu defalarca kanıtlamıştı.

Sürekli yalan söylüyor.

Yavru papağanlarla benim kadar ilgilendiğini zannetmemi ve hem onları hem de beni tehlikelerden koruyacağına inanmamı sağlayarak beni kandırdı.

Söylediği hiçbir şeye inanmıyorum.

Yaptığı her şeyi tek tek polise anlatacağım.

31 MART, 08:01

Kâğıt Üzerinde, Yavru Papağanlar

Yavru papağanı ilk görüşüm heyecan verici olmalıydı ama renkleri fazlasıyla sessizdi, en açık renkli pastel renklerin tozuyla kaplı ve özgüvensiz, minik dairesel şekillerdi.

Babam ve ben, Bee Larkham'ın meşe ağacından uzanan iki minik yeşil çehreyi izledik.

"Doğa muhteşem," dedi. "Aklımı başımdan alıyor. Ne yazık ki David bu sokakta olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu anlamıyor. Ama onun için endişelenmemelisin Jasper. David'in yavru papağanlara zarar vermesine asla izin vermem, söz veriyorum."

"Şşş," diye yanıtladım. "Onları iyi duyamıyorum."

"Üzgünüm."

Ben de üzgündüm. Penceremi açıp, belime kadar dışarı sarksam da, düzgün duyabilmek için fazlasıyla uzaktaydım.

Eğer Bee Larkham'ın yatak odasına dönseydim, her şey çok farklı olurdu.

Ama bu mümkün değildi. *Kan portakalı gölgelerle kısa siyah çizgileri* düşünmek istemiyorum.

O renkleri görmek beni hasta etmiş, günlerce okula gidememiştim. Onları aklımdan çıkarmakta zorlanmıştım. Babam onları görmemişti. Anlayamazdı.

Yavru papağanları izlemediğim zamanlarda, yuvam-

da kaldım ve unutmabeni çiçeği mavisi battaniyeyi üstüme çekerek sıkıca örttüm.

Unutmaya çalıştım ama girişe kaç tane battaniye yığarsam yığayım, Bee Larkham'ın yatak odasındaki itici tonlar içeri süzülmeyi başardı.

2 NİSAN, 11:01

Tuval Üzerinde, Elektrik Mavisi Noktalar ve Yumuşak Sarı Lekeler

Bayan Watkins'in cenazesinin olduğu gün, o ürkütücü tonlar ve dokular nihayet tabutla birlikte gözden kayboldu.

"Ceset içinde mi?" diye sordum babama.

Cumartesi (turkuaz) sabahı, siyah cenaze arabası Vincent Gardens 18 numaranın karşısına park ederken, oturma odamızın penceresinden izledik. Açık lokum pembesi ve beyaz çiçekleri gördüğümde irkildim. Dişlerimi kötü niyetle birbirine kenetleyen tatlıları hiçbir zaman sevmedim. Onun yerine yavru papağanları bir kez daha görmeyi umarak, Bee Larkham'ın meşe ağacını izledim.

"Evet, oğlum. Bir hafta önce cuma günü doktor kesin olarak öldüğünü söyledikten sonra, Bayan Watkins bir cenaze evine götürüldü."

Yavru papağan öldükten bir gün sonra.

"O günden beri orada mıydı?" Titredim. "Tek başına?"

"Aslında, bedeni oradaydı. Pek bir şey biliyor olamaz çünkü o..." Ne söylemeye çalıştığını unuttu ve tekrar başladı. "Ruhu bedeninin içinde değildi. Bedeninden ayrılmış ve cennete gitmişti."

"Annemin ruhunun olduğu yere mi?"

"Evet, kesinlikle."

"Eğer inanmak istiyorsan, kulağa hoş geliyor. Annemin cennette olduğunu sanmıyorum çünkü Tanrı'ya inanmıyorum."

"Bu, senin bileceğin iş oğlum."

Fikrimi düzgünce açıklayamamıştım. Tanrı'ya inanmayı reddettiğimi söylemek istemiştim.

Siyah takım elbise giyen adam, Vincent Gardens 22 numaradan çıktı. 18 numaradan çıkan siyah takım elbiseli diğer adama katıldı. Yolun karşısındaki kaldırımda durup konuştular.

"Gidip Ollie'ye başsağlığı dilemeliyim," dedi babam. "Cenazeye gidemediğim için."

"Benim yüzümden."

"Cenazeler çocuklara uygun değildir ve seni bırakacağım kimse de yok. Tabii Bee ile vakit geçirmek hakkında fikrini değiştirmediysen?"

Kan portakalı gölgelerle siyah kısa çizgilerden beri onunla konuşmamıştım.

Güvenli bir mesafenin dışında, görmemiştim de. Yatak odasının penceresinden bana el sallamıştı. Karşılık vermemiştim. Yanlışlıkla ona baktığımı düşünmüştü, oysa yalnızca yavru papağanların rengini görmek istemiştim.

Bee Larkham'ın adından bahsedilmesi yatak odasının tonlarını aklımdan çıkardı ve tek görebildiğim gökyüzü mavisi oldu.

"*Sen* onunla konuştun mu?" diye sordum.

"Bee ile mi? Evet. Aslına bakarsan, dün konuştum."

"Ne yapıyordu?" Peşinden ön kapıya doğru giderken, babamı soru yağmuruna tuttum. "Nasıldı? Beni sordu mu?"

Dilimi ısırdım. Aslında komşular için olmayan komşuları tanıma partisinden sonra Bee Larkham hakkında babamın *bana* sorduğu soruları, aynen tekrar etmiştim.

"Bir düşüneyim, öğrencisine veda ediyordu. Tartışmamızdan sonra, ilk başta biraz garip oldu ama yavru papağan öldüğünde senin yanında olamadığı için ve o gece benimle ateşli bir tartışmaya girdiği için özür diledi. Büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu söyledi. Son zamanlarda pek kendinde değilmiş ve ikimizi de üzdüğü için hüzünlüymüş. Bence, söylediklerinde samimiydi. Her şeyin üstüne çizgi çekmeye karar verdik."

Yolun karşısında uzanan savaş hattına baktım. David Gilbert tabutta olmadığı için, hâlâ yerinde duruyordu. Bayan Watkins kanserden ölmüştü. Parti gecesi dilediğim şeyin kafayı yemesi ve kazara yanlış kişiye saldırıp, beni katil yapmış olması muhtemeldi.

"Büyük ihtimalle Bee Larkham Lee Drury'ye elektrik yeşili ve patlayan mor gitar dersleri veriyordu."

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti babam, yola adımını atarken. "Ben oraya gittiğimde, ders sona ermişti."

Karşı kaldırımdaki iki adama ulaştığımızda, Vincent Gardens 20 numaranın yatak odası penceresi açıldı ve Saint Saens, *Hayvanlar Karnavalı*, dışarı aktı. Piyano ve yaylıların renklerini tanıdım, "Giriş ve Aslanın Kraliyet Marşı."

Babam, büyülenmiş bir şekilde Bee Larkham'a seslendi; o da, yaratabildiği en yüksek, en canlı renklerle yanıt verdi. İki dans eden porselen kadın heykeli, yatak odasının penceresinden gösteriyi izliyordu.

Adamlardan biri "Saygısız," diye mırıldandı, yumuşak gri çizgilerle.

Siyah takım elbiseleri ve kısık sesli konuşmalarının renksizliği içinde, iki adamı birbirinden ayıramıyordum.

Bu her kimse, zaten yanılıyordu.

Müziğin benim için olduğunu hemen anlamıştım – renkleri ve papağanları ne kadar sevdiğimi bildiği için Bee Larkham'ın özür dileme yöntemiydi. Neşeyle çığlıklar attılar ve koroya katıldılar. Bir yavru, ağaçtaki delikten kafasını çıkardı.

Yumuşak sarı lekelerle, açık, kantaron çiçeği mavisi.

Saçakların boşluğundan bir başka yavru papağan ortaya çıktı.

Titrek unutmabeni çiçeği mavisi ve açık kum sarısı benekler.

Bee'nin söylediklerini duymama gerek yoktu.

Yavru papağanların gerçek renklerini ilk kez görmüştüm.

Müziğin elektrik mavisi noktalarında ve ahşap panelin kızıl kahverengilerinde Bee'nin pişmanlığını fark ettim. Affedilmek için yalvarıyordu çünkü beni özlemişti. Dokuz gündür evine gitmemiştim. Lucas Drury'ye not götürmemiştim. Gökyüzü mavisine yakın tek bir renk bile görmemiştim.

"Fikrimi değiştirdim," dedim babama. "Cenazeye gidebilirsin. Bee Larkham'ın evine gitmek istiyorum. Yavru papağanların rengini yatak odasına gidip yakından görmek istiyorum."

"Emin misin? Çünkü eğer bu seni mutlu edecekse, hemen gidip daha uygun bir şeyler giyebilirim."

"Siyah giysiler," dedim, "ölüye duyulan saygının işaretidir."

Ön kapı açıldı ve göz kamaştırıcı uzun, gök mavisi elbise giyen bir kadın dışarı çıktı. Obsidyen kolyesi, boynunda sallanıyordu.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı babam. "Bee biliyor olamaz."

"Ah, emin ol biliyor." Siyahlar giymiş adamın, mat, kumlu kırmızı bir sesi vardı. David Gilbert olmalıydı. "Kapısının altından cenaze arabasının geleceği zamanı belirten bir not bırakmıştım."

"Bee notları sever, bu yüzden eminim okumuştur," dedim. "Maillerden ve mesajlardan çok daha özel olduklarını söylüyor."

Bana el salladı ama mavinin canlılığı ve müziğin titrek tonları kollarımı bedenime yapıştırmıştı. Yatak odasında gördüğüm renk paletini, Lucas Drury'nin tonlarını silmişti. Papağanların safir mavisi ve fuşyalarıyla zevkli bir biçimde karıştılar.

Önümde dönen ve dans eden müzikal renklere odaklandım. Beyazımsı-gri mırıltı sesleri, arka planda kaldı.

Görmezden gel.

Ne yaptığını sanıyor bu?

Seni kasten kızdırmaya çalışıyor.

Hadi gidelim.

Bir arabanın kapısı çarparak kapandı. *Koyu kahverengi oval şekil ve titrek siyah ve gri çizgiler.*

"Jasper? Jasper? Beni duydun mu?"

Kendimi müziğin renklerinden sürükleyerek uzaklaştırdım ve çamurlu aşıboyası sese odaklandım.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, dedim. Belki de seninle birlikte evde kalmalıyım?"

"Hayır, baba. Siyah giymiş adamlarla birlikte, Bayan Watkins'i gömmeye gitmelisin. Onların renklerini sevmiyorum. Gökyüzü mavisini tercih ederim. Gökyüzü mavisini ve yavru papağanların renklerini istiyorum. Gerçek renklerini resmetmem gerekiyor. Bunu onlara borçluyum."

Beni oturma odasına götürürken, "İlk olarak, yavru

papağan öldüğü için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum," dedi Bee Larkham. "Bunu sık sık düşünüyorum. Beni üzdü, birlikte yas tutamamış olmamız beni daha çok üzdü ve tamamen benim hatam. Meşgul olduğum için gitmeni isteyerek hata yaptım. Özür diliyorum, Jasper."

İstemiş miydi? Benimle konuştuğunu hatırlamıyordum, yalnızca Lucas Drury'yle konuştuğunu hatırlıyordum. Giysilerini giymesi gerekiyordu. Çabucak.

Çünkü tuhaf tenini görmüştüm. Onunkini de.

"Müzik dersleri ve tamirat işleri enerjimin çoğunu tüketiyor," diye devam etti. "İşim başımdan aşkın, ancak bana ihtiyacın olduğunda sana zaman ayırmalıydım."

Müzikten bahsettiği için mutluydum. Zihninde, tanımadığım tonlarda yeni bir sahne resmetmişti. Fakat yatak odasındaki resimdense, bunu tercih ediyordum. Eski renklerin gidişinden memnun olarak, sorgulamadan kabul ettim. Gerçekten üzüldüğü, korkunç bir hataydı.

"Yavru papağanı arka bahçemize gömdüm ve şiir okudum çünkü iyi insanların ölmesine izin veren bir Tanrı olduğunu kabul etmiyorum," dedim. "Veya papağanların. Mezarı görmek ister misin?"

"Çok düşüncelisin, Jasper. Evet, saygılarımı sunmak isterim. Belki ben de bir şeyler okuyabilirim. Baban gitti, değil mi? Şu anda oraya gitmek güvenli mi?"

Pencereye yürüdüm. Genellikle tam evimizin önüne park eden gelincik rengi araba, gitmişti. Babam, siyah giymiş adamların peşinden krematoryuma gidiyordu.

Ağaçtan önce camdaki yansımasına bakarak, "Güvenli," diye tekrar ettim. Yavru papağanlardan toz mavisi bir parça yakaladım. "Elbisen gök mavisi."

"Bu tonu seveceğini biliyordum. Ben eşyalarımı alırken, burada bekle."

Yavru papağanları görmem için beni yukarı davet etmesini umuyordum fakat hâlâ normale dönmemiştik. Tek başına yukarı çıktı ve beyaz tavşanlı defterle aşağı indi. Çantasını omzuna asarken, defteri içine attı.

"Hadi yapalım şu işi Jasper." Bee elini uzattı, ben de tuttum. O konudan bir daha asla bahsetmedi.

Ben de etmedim.

Minik haçı gördüğünde, Bee çok ağladı. Ona yavru papağanın neredeyse dört haftalık olduğunu söyledim. Bu kadar küçük bir şeyin acı çekmesinin sözlerle anlatılamayacak kadar hüzünlü; küçüklerin acı çekmesinin yanlış olduğunu söyledi.

Ailesi neredeydi? Onu neden korumamıştı?

Mezarın üstüne iyileştirici yeşim taşını koyduktan sonra onu rahatlatmak için kollarımı beline doladım.

"Teşekkürler," dedi, kolyesini ovarak. "Benim için duygusal bir gün. Bunlara ve tekrar buraya gelmeye dayanabileceğimi sanmıştım ama yeterince güçlü olduğumdan emin değilim. Çok zor. Sanırım büyük bir hata yaptım."

Kendisiyle Lucas Drury arasında yaşananların yanlış olduğunu ilk kez o an kabul etmişti. Benim için yeterliydi. Pişman olduğu için mutluydum.

Çantasından defterini çıkardı ve ben kapaktaki beyaz tavşana bakarken, sayfaları karıştırdı.

"Umarım senin için mahzuru yoktur Jasper, şiir okumayacağım. Eskiden, yani çocukken çok sevdiğim ama zorla nefret ettirilen kitaptan bir şeyler okumak istiyorum. Lewis Carroll'un yazdığı *Alice Harikalar Diyarında* kitabından."

"Küçükken babam da bana okumuştu," dedim. "Ben de beğenmemiştim. Beyaz tavşan endişe verici şekilde geç kalmıştı ve Çılgın Şapkacı'dan korkmuştum."

"Ben de. Bilmecelerle konuşuyordu ve anlamak zor olabiliyordu. Çoğu insan anlamakta zorlanır." Yanağındaki gözyaşlarını sildi. "Neyse, *Alice Harikalar Diyarı*'ndan bir alıntıyı defterime yazmıştım. Eskiden bunu tekrar tekrar okurdum. Hazır mısın?"

Hazır olduğumu onayladım.

Elimi tuttu. "Unutma, bu Alice gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatan bir hikâyedir. Bir başkasının değil, onun hikâyesidir Bunlar onun sözleri."

Başladı:

Ancak önce, daha fazla küçülüp küçülmeyeceğini görmek için bekledi; biraz gergindi; "Sonum olabilir," dedi Alice kendi kendine; "mum gibi eriyip, bitebilirim. O zaman neye benzerim acaba?" Tüm mum yanıp söndükten sonra, mumun alevinin nasıl göründüğünü anımsamaya çalıştı çünkü böyle bir şey gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

Alice Harikalar Diyarında kitabında böyle bir şey yazdığını hatırlayamadım. Bana hiç de önemliymiş gibi gelmedi. Ben bunu yazmazdım. "Beğenmedim. Bence Alice üzgün."

"Evet, üzgün," diye yanıtladı Bee, "ama normale dönmek için çok çabalıyor ve önemli olan da bu. Unutma, bunu tek başına yapması gerekiyordu. Böyle bir şey tüm çocuklar için zordur."

"Ben de normal olmak için çok çabalıyorum," diye itiraf ettim. "Bende de her zaman işe yaramıyor."

İçeri girdikten ve odamdaki yavru papağan resimlerini gösterdikten sonra, Bee Larkham'ın neşesi yerine geldi. Özellikle sokağımızdaki insanların hareketleri hakkında

tuttuğum kayıtlarla ilgilendi. Gardırobun dibinde duran kutularımın hepsini çıkardım ve en yakın zamana ait defterleri gösterdim.

Hepsinin sayfalarını tek tek inceledikten sonra, nihayet başını kaldırdı.

"Aferin, Jasper. Müzik derslerimin saatleriyle ilgili olanlar inanılmaz detaylı. Öğrencilerimden herhangi birinin ismini de yazdın mı? Mesela Lucas ve kardeşi Lee gibi, ziyaretçilerimden bahsettin mi?

"Hayır," diye yanıtladım. "Onlarla ilgilenmiyorum. Yirmi iki numaraya girdiğinde ve o olduğundan emin olduğumda David Gilbert'ın adını yazdım. Yüzde yüz onaylanmış bilgidir."

"Harika şeyler. David'e karşı davamızda bize yardımcı olabilir. Bilirsin işte, tehditleri ve tüfeği konusunda. Eğer bir daha polise gitmemiz gerekirse."

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Günlüğün de davamıza yardımcı olacak."

"Bu mu?" Bee'nin eli çantasına daldı ve en sevdiği *Alice Harikalar Diyarında* alıntısını içeren çelik mavisi defterini çıkardı. Tekrar kapaktaki beyaz tavşana baktım. Ona güvenebileceğimden emin değildim. Eğer tavşan olmasaydı, Alice asla delikten içeri girmez ve o kadar belaya bulaşmazdı.

"Evet, sanırım haklı olabilirsin. Burada her şey açıkça yazıyor. Olan biten ne varsa." Bee, alnına dokundu. "Jasper. Çok büyük bir ricada bulunabilir miyim?"

"Evet. Sanırım. Çünkü tekrar arkadaşız."

"Bana bir bardak su getirebilir misin? Midem bulanıyor ve başım dönüyor. Bütün sabah kustum ve hiçbir şeyi midemde tutamıyorum. Bugün neden böyle olduğuma dair hiçbir fikrim yok."

"Mide bulantısına birçok şey neden olabilir; örneğin mide iltihabı veya gıda zehirlenmesi. Belki de pişmemiş et veya bozuk balık yemişsindir." Bee Larkham'ın yüzünün misket limonlu turtanın soluk bir tonuna dönüşmesini izledim. "Bazen de bağırsak kurdu, ülser, yeme bozukluğu veya hamilelikten dolayı olabiliyor."

Bee Larkham'ın yüzü kaymak kreması rengine döndü.

"Jasper," dedi zayıf bir sesle, "bir bardak suya gerçekten ihtiyacım var."

Tekrar işe yarayabildiğim için mutluydum. Mutfakta, çeşme suyuyla ilgili uyarısından sonra babamdan almasını istediğim şişe suyunu kullanarak, bir bardak su doldurdum.

"Teşekkürler," dedi, odaya döndüğümde. Defterini kaldırmış ve yatağın kenarına tünemişti. "Leziz bir soğukluğu var, tam da sevdiğim gibi." Bardağı kenara koydu ve çantasını tutarak, pencereye yürüdü. Kendine gelmiş gibi görünüyordu ancak yanakları ahududu dalgalarıydı.

"Demek ağacım buradan böyle görünüyor. Çok merak ediyordum."

"Evet."

"Yavru papağanlar da oldukça iyi görünüyor ama yatak odamın penceresinin manzarası çok daha iyi. Şanslıyım. Yavruları yakından görebiliyorum, dürbüne ihtiyacım yok."

"Papağanlara oradan bakmayı özledim," diye kabul ettim. "Seni görmeyi de özledim, Bee Larkham."

"Ben de. Bu durum ikimizi de üzdü. İkimiz de bir daha böyle üzülmemek için çabalayalım mı?"

Döndü ve odada yürüdü. "Bana dön, Jasper. Papağanlara dön. Onlar da seni özledi."

Eli tekrar çantasına daldı. Menekşe mavisi bir zarf çıkardı.

Geri adım attım; ikimiz de tek kelime etmedik.

Lucas Drury'den hiç bahsetmedi. Gerek yoktu. Adı, siyah mürekkeple zarfın üzerine yazılmıştı.

Bee Larkham'a parlak şeker ambalajlarının, kondom içerdiğini anladığımı söylemedim. Babamın komodin çekmecesinde bir tane bulmuş ve o işteyken su bombası yapmıştım.

Daha sonra ne yapacağımı düşünürken, yolun karşısındaki papağanlardan gelen sessiz çığlığın ani parıltısını yakaladım.

Ona doğru bir adım –tek yapmam gereken buydu.

Elim titrerken, uzandım ve zarfı aldım –ikimizin de hayatını değiştirecek sonuçlar doğuran, basit bir hareketti.

Doğrudan, hiçbir şey olmamış gibi eski rutinimize geri döndük. Sanki Alice Harikalar Diyarında'nın beyaz tavşan deliğine düşmüş ve sonunda eve döndüğümde gördüğüm şeyleri kimseye söylememiştim.

Bizim küçük sırrımız.

Yavru papağanların renkli seslerini resmetmeyi, bu kadar çok istiyordum.

CUMA (İNDİGO MAVİSİ)

Akşam

Dön, dön, dön.

Yapmaya can attığım şey buydu ama evimizin mutfağında değildim. Acil durum koruyucu ailelerine ait yabancı bir evdeydim. Yatak odasında tek sandalye vardı ve dön dön dönmüyor. *Sabitti.*

Tanım; hareketsiz, değişmiyor.

Perdeler gökkuşağı kremsi-beyazdı ve tamamen yanlıştı. Gerçek gökkuşağında bu tonlar olmaz. *Onlara* söylemeliyim ama alt kata inmek istemiyorum. Adları Mary ve Stuart. İlk geldiğimde ellerimle kulaklarımı kapadım çünkü renklerini görmek istemedim.

Babam polis memurlarına bağırmaktan ve birini itmekten tutuklandı. *Bu, saldırıdır.* Bana eşyalarımı toplamam için fazla zaman vermediler; kadın polisin gardırobumda bulduğu birkaç giysi ve tarak, diş fırçası ve iç çamaşırı gibi özel eşyaları eski siyah sırt çantasına atmak için on dakika.

O tarz şeyleri önemsemiyorum.

Peki ya boyalarım ve resimlerim ve kutular dolusu defterim ne olacak? Her şeyi alamazsın. Senin için önemli olan şeyleri seç.

Bundan nefret ettim.

Ama yavru papağanları korumak zorundaydım, her birini.

Kadın polise, bir kuşu tüylenmeden önce arkamda bırakmanın korkunç bir suç olacağını söyledim.

Mary'nin sesi ten rengi, Stuart'ınki ise plaka grisi. Eninde sonunda, söylediklerini duymam gerekti. Renklerini görmek zorundaydım. Kötü tonlar değiller.

İstediğim gibi gelip gidebileceğimi söylüyorlar. Eğer acıkırsam, buzdolabından veya mutfak dolaplarından yiyecek alabilirim. Tuvalete gidebilirim. Oturma odasında televizyon izleyebilirim. Rahatsız olursam, başka bir odaya gidecekler.

Bu evdeki hiçbir odada rahat değilim.

Annemin ceketi yanımda. Düğmelerini ovuyorum, gitgide daha sert.

Yeni sosyal hizmetler uzmanım, parlak açık şeftali sesli Maggie, yuvamı sökmem için eve dönmeme izin vermiyor. Daha önce yapacak vaktim olmadı. Burada, sıfırdan yuva inşa etmek istiyorum ama koruyucu ailenin yanında *evdeki olaylar sakinleşene kadar* ve polis babamla *önemli işleri* çözene kadar muhtemelen bir gece, en fazla iki gece kalacağımı söyledi.

Oda, evdeki yatak odam kadar büyük değil. Lekeli, açık yeşil halının üzerinde tüm yavru papağan resimlerimi düzenleyecek kadar yer yok.

Seb adında bir çocuk, yatağın alt kenarındaki boyaya ismini kazımış. Onu tanımıyorum. Tanışmak da istemiyorum.

Elimde, on dakika içinde kaptığım birkaç boya tüpü var. Bütün yavru papağan resimlerimi getirdim ama diğerlerini bırakmaya zorladılar. Onlar için endişeleniyorum. Yatak odamda yalnız başlarına kaldılar.

Nerede olduğumu merak edecekler. Korkmuş olabilirler.

Defterlerle dolu kutular da yokluğumdan hoşlanmayacak. Düzen dışı olmaktan nefret ederler. Karıştıklarını biliyorum. Şimdi hatırlıyorum –sinir bozucu beyaz bir tavşan kutulardan birine atlamıştı. Paslı Krom Turuncu, polis karakolundaki İlk Sorgum sırasında Bee'nin çelik mavisi defterini keşfetmişti. Oraya nasıl geldiğini ve ne amaçla ziyaret ettiğini bilmiyorum.

Resimlerimin ve defterlerimin, annemi özlediğim gibi beni özleyeceklerini biliyorum.

Kobalt mavisi.

Tıpkı, istemediğim hâlde onu görmediğim zamanlarda Bee Larkham'ı özlediğim ve ne yaptığımı asla anlamadığım gibi. Ne tür resimler yaratırsa yaratsın, onu geri istiyordum.

Çünkü onun renklerini seviyordum, anneme yakın hissetmemi sağlıyordu.

Burada resim yapmak istemiyorum çünkü benden önce bu yatakta yatan çocuğu tanımıyorum.

Seb.

Belki babası da onu öldürmeye çalıştı. Ancak babam polise bunu yapmadığını söyledi.

Bir yanlış anlaşılmaydı. *Ben yanlış anlamıştım.*

Babam, öldürmeye değil, bana yardımcı olmaya çalışıyordu

Annemin ceketinin düğmelerini tekrar tekrar ovdum.

Ov, ov, ov.

Yuvama girmek ve bir daha çıkmamak istiyordum.

Ten Rengi kapıyı vuruyor. "İzin verirsen, içeri girebilir miyim Jasper?"

"Hayır! Bunu yapamam! Çok gencim!"

"Lütfen Jasper. Konuşabilir miyiz? Seni daha iyi tanımak istiyorum."

Raftaki kitapları yırtarcasına deviriyorum ve mobilyaları kapıya sürükleyerek, kapı kolunun altına sıkıştırıyorum. Bu bir barikat.

Onun yalvaran ten rengi tonlarını görmezden gelerek, yorganı kafamın üzerine çekiyorum. Kitaplık tamamen düzensiz ve gözlerimi acıtıyor.

En son yaptığım üç resmi bitirdikten sonra da bu kadar kötü hissetmiştim. Tonlar, son fırça darbelerini bitirdiğimde gözlerimi bıçaklamış ve sulanmasına neden olmuştu. Onları gardırobumun arkasında bıraktım ama daha sonra hatırlamaya çalıştım.

5 Nisan, salı günü öğleden sonra yaşananların hiçbiri doğru değildi.

Lucas Drury ve Bee Larkham uymadığı için programın dağıldığı şişe yeşili gündü. Neden planın ancak herkes belirlenmiş zamanlarda doğru şeyleri yapmasıyla işe yarayacağını anlamadılar? Bunu yapmadıklarında, kaosa neden oluyor.

Papağanlar değişikliği benden önce hissetti. Feryatlarının tonları koyulaştı.

Her şey içe doğru çöktü.

İçe doğru çökmek; *parlak sarımsı yeşil, olgunlaşmamış muz rengi.*

Anlamı; *ani ve şiddetli şekilde içe doğru çökmek.*

Annemin ceketine daha da sıkı sarıldım.

Ov, ov, ov.

5 NİSAN, 13:32

Kâğıt Üzerinde, Çamurcun Mavisi, Gökyüzü Mavisinin Üzerinde

Bee Larkham'ın mektubu, *hâlâ* pazartesi günü öğle saatlerinde bıraktığım bilim laboratuvarının çekmecesindeydi. Bir gün geçmişti ve Bee içinde yirmilik banknot ve üç sigara olduğunu söylediği hâlde, Lucas Drury onu almamıştı.

Dün gece, okuldan sonra beni soru yağmuruna tuttu. "Yerine koyduğundan emin misin?"

"Evet, eminim. Belki de hastadır."

"Lucas mektubu ona verdiğinde hasta görünüyor muydu?"

Hileli; *salatalık yeşili rengi bir sözcük.*

"Hım. Hayır," Gerçeğin yüzde yetmiş beşiydi çünkü onu görmemiştim, bu yüzden bana hasta görünmemişti. İkimiz de okuldaki mektup alışverişini nasıl yaptığımızı ona söylememiştik ve şu an bilim laboratuvarı sistemini itiraf etmek için doğru bir zaman değildi.

"Yarın başka bir mektup götürebilir misin?" diye sordu. "Acil."

"Programımız böyle değil. Pazartesi günleri teslim ediyorum, salı değil. Gün, Kan kırmızı, Şişe Yeşili değil.

"Biliyorum ama bu önemli. Lucas için endişeleniyorum. Babasıyla yaşadığı şeylerden korkuyorum. Saldırgan olduğunu söylediğimi unuttun mu?"

Hiçbir şey söylemedim.

Lucas Drury her zamanki yere gelip mektuplarını alamadığına göre, evdeki durumun kötü olduğunu biliyordu. Bu yüzden onunla konuşmak istiyordu. Konu diğer şey hakkında değildi, yatak odasındaki parlak ambalajlarla ilgili şeyle yani çünkü o konuda üzgündü. Pişman olduğu, korkunç bir hataydı. Bu yüzden bunun hakkında hiç konuşmadık. Tıpkı benim gibi, o da renkleri unutmak istiyordu.

"Eve geldiğimde yatak odanın penceresinden yavru papağanları izleyebilir miyim?" diye sordum. "Seslerin renginin değişip değişmediğini görmek istiyorum."

"Bu mektubu alırsan, penceremden yavrulara bakmak için başka bir şey yapmana gerek kalmayacak. Haftada üç kez, kırk beş dakika boyunca onları ziyaret edebilirsin, söz veriyorum, kayıtsız şartsız. Hatta şunu haftada dört kez yapalım."

Kayıt olmam şartıyla ilgili yorumlarını duymamış gibi yaptım çünkü kesinlikle aptalcaydı. Keza papağanlar da öyle. Teknik olarak, onlar artık yavru değildi. İki haftadan kısa süre içinde, bazıları tüylenecekti.

Neyse, böylece kendimi şişe yeşili salı günü öğle yemeği saatinde terk edilmiş bilim laboratuvarında, evdeki işler kötüleştiği için Lucas Drury'nin kan kırmızı pazartesi günü alamadığı mektubun üzerine, bir mektup daha yerleştirirken buldum.

"Kes şunu!" diye bağırdı mavimsi yeşil ses.

Neredeyse altıma kaçırıyordum. Birinin laboratuvara girdiğini duymamıştım. Döndüm. Okul üniforması giymiş bir çocuk, bana doğru yürüdü.

"Kestim. Gidiyorum."

"Hayır, mektup getirmeyi kes demek istemiştim, Jas-

per. Ne demek istediğimi anlamayacağını biliyordum – seni buraya tekrar göndereceğini biliyordum. Artık Bee'nin mektuplarını getirmeni istemiyorum. İkiniz de bundan vazgeçmelisiniz." *Çamurcun mavisi.*

"Lucas Drury."

"Efendim Jasper?"

"Ama anlaştığımız plan buydu. Ben, Bee Larkham'ın mektuplarını sana getiriyorum ve her zaman geri götürecek bir şey var mı diye kontrol ediyorum. Planların değiştiğini söylemedi."

"Çünkü bittiğini kabul edemiyor." Lucas çekmecedeki mektupları kaptı ve çöpe attı. "Anlaması için *zorlanması* gerekiyor."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedim. "Ne demek istediğini anlamadı. Ben de öyle."

"Jasper, Jasper, Jasper." Lucas, şakaklarını yumruklarıyla dövdü. "Kafamı karıştırıyorsun."

Özür diledim.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Bee Larkham bana ne yapacağımı söylemedi."

"Bir kez olsun kendi başına düşünemez misin?" diye bağırdı Lucas. "Bee Larkham'a ihtiyacın yok."

Boynumu kavradı ve sıkarken, beni duvara çiviledi. Kafam periyodik cetvel posterine çarptı, *mat kahverengi.* Nefes almakta zorlanırken, kiraz kırmızısı yıldızlar kulaklarımın içinde vızıldıyordu. Lucas yanılıyordu. Ona ihtiyacım vardı, papağanlarına da. Onları besliyor ve David Gilbert'tan koruyordu.

"Nnnefes alamıyorum." Ellerim onunkileri arıyordu. "Üzgünüm."

Beni bıraktı. "Üzgünüm! Üzgünüm, Jasper. Bunu yapmamam gerekirdi. Yalnızca... Hayatına devam etmelisin

çünkü o, kendisiyle birlikte seni de perişan edecek. Şimdi anlıyorum. Benimle ilgili olduğunu sanıyordum ama değil. Her şey Bee ve onun problemleriyle ilgili."

Boğuk bir sesle "Hiçbir şey anlamıyorum," dedim. "Mektuplarla ilgili ne yapacağımı bilmiyorum. Bana ne yapacağımı söylemedi."

Lucas geri adım atarken, ipliksi çamurcun mavisi sis iç çekti. "Tamam. Eğer yakamdan düşeceksen, Bee'ye benden son bir mesaj götür. Ona daha önce söylediğim şeyde ciddi olduğumu söyle. Bitti. Bunu yapamam. Çok gencim."

"Mesajı yazman gerekiyor, ona götürebilirim," dedim, öksürerek. "Anlaşma böyle. Ona zarfı veririm ve okuldan sonra kırk beş dakika boyunca papağanları izleyebilirim. Öncekinden on beş dakika daha az ama yine de buna değer."

"Hayır, Jasper. Bu aptal mektuplarla işim bitti. Hepsiyle işim bitti. Bitmesini istiyorum. Bu çok fazla. Ona bunu ver."

Elime bir şey sıkıştırdı.

"Kayıp cep telefonun," dedim. "Onu bulmuşsun."

"Bunu ona geri ver. Hediyelerini istemiyorum. Parasını istemiyorum. Ondan gelen hiçbir şeyi istemiyorum. Rahat bırakılmak istiyorum."

"Kurtarılmak istemiyorsun," diye açıkladım.

"Evet, bu doğru. Sınıfımda hoşlandığım bir kız var ve Bee'nin onunla aramı bozmasını istemiyorum. O benim yaşımda Jasper. Bana böylesi doğru geliyor. *Normal* hissettiriyor. Bee'nin de kendi yaşında birini bulması lazım."

"Hangi yaşın doğru olduğunu ona söylemeli miyim?" Alnım kırıştı.

Lucas elini saçlarının arasından geçirerek, düzgün olup olmadığını kontrol etti.

"Mesajı tekrar et Jasper; *Bunu yapamam. Çok gencim.*"

Gözlerimi kapatıyor ve itaat ediyorum.

"Bunu yapamam. Çok gencim."

"Doğru. Şimdi ezberleyene kadar bunu tekrarla. Zihnini terk etmeyinceye ve ondan başka şey düşünemeyinceye kadar."

"Bunu yapamam. Çok gencim. Bunu yapamam. Çok gencim. Bunu yapamam. Çok gencim. Bunu yapamam. Çok gencim."

Mesajı, okuldan sonra Bee Larkham'a kelimesi kelimesine tekrar ettim. Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü.

"Neden herkesin sahip olduğu şeye sahip olamıyorum Jasper? Neden sonunda, her neredeyse, mutluluğu bulamıyorum? Neden? Bana nedenini söyler misin Jasper? Beni böylesi sevilemez kılan şey nedir?"

Usulca eve kaçtım. Ağlayışını izleyemedim.

Sorularının yanıtlarını bilmediğimi itiraf etmeye çok utandım. Yatak odasının penceresinden papağanları göremedim. Böyle bir talep için doğru gün değildi.

"Hayır, Jasper. Bir daha asla izleyemezsin," demesinden korkuyordum, hem de çok.

6 NİSAN, 17:13

Kâğıt Üzerinde, Gökyüzü Mavisi Serin Maviyi Boyuyor

Bu akşam kesinlikle gelmelisin. Dün daha uzun kalmana izin vermediğim için üzgünüm.

Bee Larkham, 07:51'de ön kapımı çaldı ve beni okuldan sonra evine davet etti. Anlaştığımız planın dışına çıktığı için suçlu hissettiğini ve bu gece biraz daha fazla kalmama izin vereceğini söyledi.

"Bee! Şuna bak!"

Şimdi yatak odasının penceresinde durmuş, genç papağanların ağacın güvenli dalları arasında kanat çırpışlarını ve cıvıltılarını izliyoruz. *Menekşe noktalarla kantaron mavisi ve açık pembe.*

"İşte bir tane daha!" Küçük bir papağan saçaklardan kanat çırpıp, menekşe mavisi bir sisle çarparcasına meşe ağacına konarken haykırdım. "Geride kalmak istemiyor!"

"Kimse istemez, Jasper. Ama bunun olmasını engelleyemezsin." *Gökyüzü mavisi kurdeleler.*

Bee Larkham yatağa doğru yürüdü ve oturdu. Şifonyere bakarak, ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

Tek bir süs kalmıştı, son Dans Eden Porselen Kadın.

Onun için üzüldüm, kırılgan arkadaşları olmadan yalnız görünüyordu. Hepsi onu terk etmişti. Demek ki gerçek dost değillerdi.

Aniden, onun ben –Jasper Wishart– olduğunu fark et-

tim, insan formunda, kot pantolon ve yeşil kazak giymiş porselen bir süs.

Kırılgan.

Tekrar bir araya getirilemeyecek minik parçalara ayrılmayı bekliyordum. Kimse beni onarmaya çalışmayacaktı.

Tüylenen papağanlar yuvaları terk ettiğinde, yalnız kalacaktım. Aileleri de kısa süre sonra onlardan ayrılacak ve onlar da toplu tüneğe gidecekti.

Bee de bunu görebiliyor muydu? Beni uyarmaya mı çalışıyordu?

"Ben senin arkadaşınım, değil mi Jasper?" dedi Bee, açıklama isteyemeden. "Lütfen benim için son bir iyilik yap. Lucas'a son bir mektup götür. Acil olduğunu ve onu görmem gerektiğini söyle. Onunla konuşmam lazım."

Yuvaları terk ettikten sonra kuşların geri gelmesini nasıl sağlayacağımıza odaklanması gerekirken, Bee'nin yine kafası karışmıştı.

Zaten daha dün okuldaki bilim laboratuvarına *son bir mektup* götürmüştüm. Bir başkası olamazdı. Anlaşma buydu. Planlar bozulmuştu. *Boş ve geçersiz.*

"Bunu bir daha yapmak istemiyorum," diye yanıtladım. "Lucas da istemiyor. Bittiğini söyledi. Senin tarafından kurtarılmak istemiyor. Senden bir daha haber veya hediye almak istemiyor. Kendi yaşında hoşlandığı bir kız var. Onunla arasındaki ilişkiyi mahvetmeni istemiyor. Bu doğru hissettiriyor. *Normal hissettiriyor.*"

"Evet, bunu bana uzun uzun anlatmıştın ve *gerçekten, gerçekten* çok yardımı oldu ama ona ulaşabileceğimi, fikrini değiştirmesini sağlayabileceğimi biliyorum. Neler yaşadığımı anlayacaktır. Lütfen Jasper. Bu akşam onu görmeliyim. Ya da yarın gece. Eğer acil olmasaydı, bunu senden istemezdim."

"Hayır, teşekkürler. Anlaşmaya göre dün son mektubunu götürdüm ve Lucas, diğeriyle birlikte onu çöpe attı. Hâlâ arkadaşız, teşekkürler."

Bee ayağa kalktı. "Bence eve gitmelisin, Jasper. Hemen." Gökyüzü mavisi, sertleşerek koyu çelik rengine bürünmüştü.

Saatimi kontrol ettim. "Yalnızca yirmi üç dakikadır buradayım. Kırk beş dakika diye anlaşmıştık."

"Her şey değişti," dedi Bee. "Bugünkü davranışlarından sonra anlaşabileceğimizi sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun? Hâlâ arkadaş olduğumuzu söylemiştin. Öyleyiz, değil mi? Bana ne söylendiyse onu yaptım. Son mektubunu götürdüm. Bunu yaparsam, haftada üç kez, kırk beş dakika boyunca ziyaret edebileceğimi söylemiştin. Hatta dört yapalım, demiştin."

"Şu anki durumumdan nefret ediyorum." Yüzünü elleriyle kapadı. "Beni düşürdüğün durumdan."

"Anlamıyorum."

Kafasını kaldırdı. "Çok basit, Jasper. Bunu hemen benim için yap, yoksa yatak odamın penceresinden papağanları izlemene bir daha asla izin vermem. Ve söylediklerimi aynen yapmazsan, onları beslemeyi bırakırım."

6 NİSAN, 18:02

Kâğıt Üzerinde, Kırmızımsı Turuncu Üçgen Şekiller

Bu renklerden ve şekillerden, David Gilbert'ın köpeğinin sarı patates kızartmalarından daha çok iğrendim.

Başka renk ve şekiller de gördüm; elektrogitarın sivri ametist ve yeşim sesleri. *Tanıdık altın yıldırımlar.* Bunlar, Bee Larkham'ın bana verdiği adresten geliyordu.

Glynbourne Yolu, 17 numara

Lucas Drury'nin evi.

Yol boyunca ilerledim ve ön kapıda durdum, elimi kapıyı çalmak için kaldırdım. Mektup, okulu bekleyemezdi. Bu gece teslim etmeliydim yoksa papağanlar çay, yarınki kahvaltı ve öğle yemeği için yiyecek bir şey bulamayacaktı.

Google Maps'i birlikte inceledik ve bu yolculuğu zihnimde hatasız şekilde uyguladım; uzun bir mesafe değildi ve babam işten dönmeden çok önce eve dönmüş olacaktım.

En fazla yirmi dakika.

Bee Larkham arkadaşım olduğundan, tek başıma bir yabancının evini ziyaret etmem konusunda daha iyi hissedebilmem için her şeyin üzerinden geçtik.

Eğer kapıyı babası açarsa:

Lucas'ın arkadaşıymış gibi davran ve evde olup olmadığını sorup, takılmak için çağır.

Eğer Lucas evde değilse:

Mektubu bırakma. Ne zaman döneceğini sor ve daha sonra geleceğini söyle çünkü arkadaşlar böyle yapar.

Zili çaldım. Dalgalı gümüş-mavi çizgiler, kırmızımsı turuncu üçgenlere patladı. *Bir köpek havlıyor.*

Resmimde, bu renk elektrogitarın canlı mor ve yeşillerini imha etti. Güzel tonlar, ölümcül bir saldırıya uğramıştı.

"Kapıya bakar mısın oğlum?" Bir adamın kasvetli koru kahverengi sesi bağırdı. "Telefondayım."

Lucas'ın babası hakkında konuşmuştuk.

Onu kızdırma. Çok çabuk sinirleniyor.

Bee beni buna hazırlamamıştı.

Buna hazır değildim: Bir köpek.

Kırmızı üçgenler, sivri, koyu turuncu oklara dönüştü.

"Tanrı aşkına, kapa çeneni Duke! Kapıya bak! Hâlâ telefondayım!" *Yeşil kenarlı kirli kahverengi dikenler.*

Gitmek üzereydim ama bir an için kararsız kalmıştım. Kapı açıldı. Köpek üzerime atlarken çığlık attım, geriye doğru sendeledim ve düştüm. Dirseklerime dayanarak ve üzerime konmak üzere olduğunu bilerek, atlayışının kavisini ağır çekimde izledim. Ansızın, geri çekildi ve koyu kırmızı, tehditkâr şekiller ciyakladı.

"Buyurun?" Benimle aynı formayı giyen bir çocuk hayvanın, sanırım kurt köpeğiydi, yanında duruyordu. Eli bir kez daha sarsıldı. "Sessiz ol, Duke." Bana baktı. "Jasper değil mi? Vincent Gardens'daki? Yatak odanın penceresinden dürbününle insanları izliyorsun."

"Evet, teşekkürler." Lucas Drury beni tanıdığını onaylamıştı. Benim için yeterliydi.

Sese pek dikkat etmemiştim. Canlı kırmızı ve koyu turuncu üçgenler, rakip rengin çoğunu bastırmıştı. Güçlükle ilerledim ve mektubu ona iteledim. Üzerinde tek bir sözcük yazıyordu; *Lucas.*

Bee'nin söylememi istediklerini tekrarladım. "Acil bir durum. Bu gece seni görmesi gerekiyor. En geç yarın. Önemli. Arka kapının anahtarını kullan. Kimseye söyleme. Özellikle babana."

"Ne diyorsun?" dedi çocuk.

Soluk mavi beyzbol şapkalı bir adam, kapıda ona katıldı. Kot pantolon. Muhtemelen, beyaz spor ayakkabı. Gözlerimi ayıramadığımdan, köpeğin sivri kırmızı üçgenlerini izledim.

"Kim geldi?"

"Önemli biri değil. Okuldan bir ucube."

Kayışı bırakması ve köpeğin peşimden koşması ihtimaline karşı, dönüp kaçtım.

"Dürbünlü çocuk," *minik yosunlu mavi dokunuşlara sahip, koyu yeşil* bağırdı. "Bu not Lucas'a mı, yoksa bana mıydı?"

Olamaz, olamaz, olamaz, olamaz.

Cevap vermedim.

Parka ulaşıncaya kadar, koşmaya devam ettim. Kırk üç dakika boyunca salıncaklarda kaldım ve zihnimde bu cümleyi defalarca tekrarladım.

Bu not Lucas'a mı, yoksa bana mıydı?

Zihnimdeki renkleri gözden geçirdim –Lucas Drury çamurcun mavisi ve Lee Drury, köknar ağacı yeşiliydi.

Konuştuğum çocuğun rengi, köpeğin tonları tarafından bastırılmıştı ama maviden çok yeşil olduğunu hatırladım.

Lucas'la konuşmamıştım.

Bee Larkham'ın notunu ona benzeyen, aynı üniformayı giyen, evinde yaşayan ve benzer renkli sesi olan başka bir çocuğa vermiştim.

Lee Drury. Kasvetli koyu kahverengi sesi olan bir adamın yanında duruyordu. *Babası.*

Eve dönebilecek duruma gelene kadar, yirmi bir dakika daha geçti. Sokağıma ulaşınca, olabildiğince hızlı koştum.

Eğer evde olup bu sahneyi yatak odamda baştan resmedebilseydim, resmime üstünkörü bir şekilde grimsi-menekşe noktalar eklerdim. Birinin cama vurma sesiydi.

Ben kaldırımı siyah, yuvarlak şekillerle döverken, Bee Larkham alt kattaki penceresinin önünde duruyordu. Cama vurduğunu duymamış gibi yaptım. Onunla konuşamazdım. Notunu yanlış kardeşe verdiğimi söyleyemezdim.

Yatak odasının penceresinden papağanları izlememe bir daha asla izin vermezdi.

Ertesi gün okula gittiğimde, Lucas Drury koridorda

bana beyaz boş tüpler tısladı. Beni, ortalığı karıştırmakla suçladı. Babası Bee Larkham'ın notunu okumuş ve çılgına dönmüştü.

Lucas şimdilik ikimizin de güvende olduğunu çünkü babasının mektubun Bee'den geldiğini bilmediğini söyledi. Her zamanki gibi mektubu adıyla değil, yalnızca baş harfleriyle imzalamıştı. Bana bir mektup verdiğini kimseye söylememeliydim. Bu gece Bee Larkham'a onun mesajını iletmeliydim:

Bir daha bana ulaşmaya çalışma, yoksa hepimizin başı büyük belaya girecek.

Kafamı aşağı yukarı salladım çünkü Lucas Drury ancak bu şekilde ceketimin yakasını bırakacak ve koridordaki anonim yüzlerden oluşan dalganın içinde kaybolacaktı.

Gerçeği kabul etmedim –Bee Larkham'a olanları anlatmam mümkün değildi.

Papağanları korumak zorundaydım. En önemli şey buydu. Esas planım.

Tek yapmak istediğim şey buydu.

Daha sonra yaşanan tüm berbat şeylere rağmen, bu gerçeği her şeyin üstünde tutuyorum.

CUMARTESİ (TURKUAZ)

Sabah

Kitap raflarından yaptığım barikatı indirdim ve Maggie, yeni sosyal hizmetler uzmanım, beni karakola götürmek için geldiğinde çoktan giyinmiştim. Yatağa yatmamıştım. Uyumamıştım. Resim yapmamıştım. Ten Rengi veya Plaka Grisiyle konuşmamış veya zarar verdiğim kitaplar için özür dilememiştim. Kahvaltı etmemiştim çünkü mısır gevreği kutusunun rengini beğenmemiştim ama Maggie yol üstünde durup yiyecek bir şeyler alabileceğimizi söyledi.

Beni bir kez daha, kenarı bükülmüş Harry Potter kitabı, *Top Gear* yıllığı ve tek kollu şeytani palyaçonun olduğu *o* odaya götürdü. İçeri girdiğimde, uzun yıllardır görmedikleri arkadaşları gibi karşıladılar ama onlara burada olmaktan hoşlanmadığımı ve eve gidip düzenleri bozulmuş defterlerimi kontrol etmek istediğimi söyledim.

Bu, kırk dokuzuncu gündü.

Bugün genç papağanlardan bazılarının yuvayı terk edeceği gündü. Gitmeden önce onlara veda etmeliydim.

Oda, koltuğun üzerindeki kusmuk lekeleri, *benim kusmuğumun* lekeleri dâhil, aynı görünüyordu. Maggie, dedektifleri geçen sefer benimle akıl oyunları oynayan hileli ayna hakkında uyardı. İşlerini şansa bırakmıyorlar. Ondan kurtuldular. Kamera, geçen seferkiyle aynı yerde.

Beni izliyor. Yakalamaya çalışıyor.

Paslı Krom Turuncu, bugün geri döndü *maalesef.* Maggie, patronunun cinayet soruşturmasından sorumlu olduğunu söyledi. Önceden bağım olan biriyle, çocuklarla ve gençlerle nasıl konuşulacağı hakkında özel eğitim almış biriyle sohbet etmemin önemli olduğunu düşünüyordu.

Patron yanılıyordu.

Paslı Krom Turuncu'yla hiçbir bağım yoktu. Konuşabiliyordu ama sanırım nasıl dinleyeceğiyle ilgili dersi kaçırmıştı.

Ayrıca bir avukat ve Uygun Bir Yetişkin var çünkü babamı görmek istemiyorum. Henüz değil. Zaten buraya girmesine izin vermezler. Bir başka dedektif, kavgamız hakkında onu sorguya çekiyor.

Maggie, *onun da Bee Larkham'a olanlar hakkında sorgulanacağını* söyledi.

Televizyondaki suç dizilerinde, şüphelilerin bir arada sorgulanmasına izin vermiyorlar çünkü hikâyelerini değiştirip aynı şeyi anlatmaya çalışabilirler. Ben, kendiminkine sadık kalmaya karar verdim. Babamın nasıl bir hikâye anlattığını bilmiyorum.

Paslı Krom Turuncu, Uygun Yetişkin'in benim adıma konuşacağını söyledi. Menfaatlerimi korumak için buradaydı çünkü babam burada bulunamazdı.

Bu kadını, hayatım boyunca bir kere bile görmemiştim ve benim menfaatlerimi nasıl koruyabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne olduklarını bile bilmiyordu. Muhtemelen papağanlar, resimler veya renkler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Maggie'yi istedim çünkü rengini seviyordum ama başka bir randevusu vardı.

"Yaşananları tam olarak anlamanı istiyorum Jasper," dedi Paslı Krom Turuncu. "Bugün neden burada olduğunu idrak etmeni istiyorum."

"Tamam." Cebimdeki düğmeyi ovuyorum.

Nihayet itiraf etmek rahatlatıcıydı. Babam burada olmadığı için beni durduramayacağından –*aktör gibi olan*– Richard Chamberlain'e her şeyi söyleyebilirim. Aslında, *tekrar* demeliyim. Ağırdan almam gerekecek çünkü sesinin paslı krom turuncu rengi dışında, umut vadeden birine benzemiyordu.

"Pekâlâ, Jasper," diyor Paslı Krom Turuncu.

Düğmeyi daha sert ovuyorum. *Daha sert.* Sesi omurgamı tırmalıyor, çiziyor ve zihnimde küçük öfke topları yakıyor.

"Bugün buraya neden getirildiğini düşünüyorsun, bunu bana açıklayabilir misin?"

Sosyal hizmetler uzmanı Maggie, polis karakoluna gelmeden önce bazı Önemli Gerçekleri bana açıklamıştı. Ağlayacağımı düşünmüş ve Ten Rengi'nin masasının üzerine bir kutu mendil koymuştu. Onlara ihtiyacım yoktu çünkü bana söylediklerinin yüzde doksan dokuzunu zaten biliyordum.

Bee Larkham'ın öldürüldüğünü *biliyordum.*

Ormanda bulunan cesedin ona ait olduğunu *tahmin etmiştim.*

Cesedinin bekârlığa veda partisi bavulunun içine tıkıldığını bilmiyordum. Bu da geriye kalan yüzde birlik bölümdü.

Derin bir nefes aldım.

"Çünkü komşum Bee Larkham'ın cesedini buldunuz. Köpek gezdiren biri dün sekiz kırk beş sularında, Vincent Gardens'dan çok uzakta olmayan ormanlık alanda bavulu buldu. Bee Larkham cinayeti hakkında bana sorular sormak istiyorsunuz."

"Çok güzel." Paslı Krom Turuncu'nun kafası aşağı yu-

karı sallanıyor. Bana, kafasını sallayan köpek olan eski bir televizyon reklamını hatırlattı. O köpeği seviyorum. Paslı Krom Turuncu'yu sevmiyorum. Bee Larkham'ın öldürülmesi hiç de 'çok güzel' değil. Bu kadar aptalca bir şey söylediği için azarlanması gerekmez mi? Cinayet, muhtemelen 'çok güzel'in tam tersidir.

"Şimdi, bir sonraki soruyu yanıtlamadan önce dikkatlice düşünmeni istiyorum Jasper." Beş saniye sayıyorum. "Bee Larkham'ı en son ne zaman gördüğünü söyleyebilir misin?"

Basit bir soru daha. "Onu öldüğü gün gördüm. Bir hafta önce cuma günü."

"İşte bu ilginç Jasper. *Ve* faydalı."

Dairesel damla şekilli iç çekişimi içeride tutmaya çalışıyorum ama ağzımdan kaçıyor. Ne ilginç, ne de faydalı. Bu gerçek. Dinlemeye zahmet etseydi, bunu İlk Sorgu sırasında da söylediğimi bilirdi.

Parlak kenarlı buz mavisi kristaller ve çentikli, gümüş buz saçakları.

"O günün Bee Larkham'ın öldüğü gün olduğunu söylerken, ne demek istediğini bize açıklayabilir misin?" diye devam etti, Paslı Krom Turuncu.

Ciddi misin sen? Yeterince açık konuşmadım mı?

"8 Nisan, cuma," diye vurguladım, "Bee Larkham'ın öldürüldüğü gündü."

Avukatım, defterini karalıyor. Neden kamera görüntülerinden tekrar izleyebilecekken, söylediklerimi yazıyor? Çalışmıyor olmasından mı korkuyor?

Paslı Krom Turuncu öne doğru eğiliyor. "Bana açıklamanı istediğim de bu Jasper. Bee Larkham'ın o gün öldürüldüğünden nasıl emin olabiliyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum, babamla Cumbria'ya kamp

yapmaya gittiğimizde, giysilerim üzerimdeyken göle atlamadan önce aldığımdan daha derin bir nefes. Soğuk olacağını biliyordum ama hiçbir şey beni buzlu derinliklerin bacaklarımı taşa çevirip, derinliklere çekmesine hazırlamamıştı.

Babam, beni kurtarmak için atladı. Bugün burada değil. Beni bir kez daha kurtaramaz çünkü kendini kurtarmaya çalışıyor. Diğer dedektifler, onun hikâyesini benimkiyle karşılaştırıp, hikâyelerimizdeki farkları arıyorlar.

"Çünkü Bee Larkham'ı ben öldürdüm."

Beş sözcük. Paslı Krom Turuncu'nun sağanak gibi soru sormasını beklemiştim ama oda sessizliğini koruyor. Belki de hâlâ anlamamıştır. Aradaki bağlantıyı kuramıyordur.

"Bee Larkham'ı 8 Nisan, cuma günü öldürdüm."

Paslı Krom Turuncu'nun anlamasına yardımcı olmak için bu sözcükleri tekrar düzenleyerek, başka bir tümce kuruyorum. Hikâyeyi, birbiri ardına gelen fırça darbeleriyle yavaşça inşa ediyorum.

"Üzgünüm," diye ekledim. "Evine çay içmek için gittiğimde, Bee Larkham'ı bıçaklayarak öldüreceğimi ve babamın tüm kanı temizleyip, cesedini koridordaki bekârlığa veda partisi bavuluna tıkarak, evimizin yakınındaki ormanlık alana götüreceğini hiç düşünmemiştim."

"Sanırım, müvekkilimin ara vermesi için uygun bir zaman," diyor avukatım. Sesi, cömertçe süt eklenmiş, rahatlatıcı bir kahverengi.

Şimdi mi? İtirafıma daha yeni başladım ve bu hızla gidersek, sonsuza dek sürecek.

"İyiyim," diyorum. "Aslında, tam olarak iyi denemez."

Bee Larkham'ı öldürdüğüme göre, iyi olamayacağım çok açık. Bir daha asla iyi olamam. Yalnızca kötü olabilirim. Hak ettiğim şey bu. Eğer cehenneme inansaydım, her-

hangi bir sınamadan geçmeden, doğrudan oraya gidiyor olurdum.

"Ara vermemiz lazım, Jasper," diyor avukat. "Dedektife başka bir şey söylemeden önce, seninle konuşmamız gerekiyor."

Devam etmek istediğimi söylemek üzereyim ama Paslı Krom Turuncu'nun rengi sesimi karartıyor.

"Tabii ki. Jasper Wishart sorgunun durmasını istedi. Sorguya, sabah saatiyle onu çeyrek geçe ara verildi."

"Sorgunun ertelenmesini ben istemedim." Ellerimin ardından mırıldanıyorum. "Avukat istedi."

"Not edildi, teşekkürler Jasper," diyor Paslı Krom Turuncu. "Problem değil. Hazır hissettiğinde sorguya tekrar başlayabiliriz. Yiyecek veya içecek bir şey ister misin? Eğer bir şeyler atıştırmak istersen, otomat makinesinde kutu kola ve çikolatalarımız var."

"Teşekkürler ama babam kafein ve çikolatanın beni heyecanlandırdığını söylüyor."

"Pekâlâ, fikrini değiştirirsen bize söyle."

Fikrimi çoktan değiştirdim bile.

Cinayeti itiraf ettiğime göre, babamın bir kutu kola içtiğimi ve Mars çikolatası yediğimi öğrenmesi, muhtemelen sorunlarım arasında en önemsizi olur. Ayrıca böyle bir şey yemek için son şansım da olabilir çünkü genç suçlular enstitüsü ya da artık beni nereye kapatmayı planlıyorlarsa, orada otomat makineleri olduğundan şüpheliyim.

Zaten artık çok geç. Paslı Krom Turuncu dışarı çıktı. Kapı, odunsu dokulu daireyle kapanıyor. Odada yalnızca ben, avukatım ve Uygun Yetişkin kaldık. Kadın tek kelime etmedi. Kesinlikle menfaatlerimi bilmiyor.

Tamamen yalnız hissediyorum. Kendimi titremekten alıkoyamıyorum. Tekrar buz gibi soğuk göle atladım. Bu

defa kimse beni çıkarmak için yardım etmek istemiyor. Gölün dibindeyim.

Beni kimse bulamaz. Kimse arama zahmetine girmeyecek.

SORGU: 16 NİSAN CUMARTESİ, 10:30

Avukat haklıydı. Paslı Krom Turuncu'dan kısa bir süre uzaklaşmaya *ihtiyacım* vardı. Renkleri zihnimi uyarmış ve garip, tatsız şekiller yaratmıştı. Avukatımın adı Leo, bu da benim karpuz pembesi bir renge sahip olan, limonu düşünmeme neden oluyor.

Leo'nun sütlü-kahverengi bir sesi var ve limona benzemiyor, bu da moral bozan bir şey. İyi tarafından bakarsak, hatırlaması kolay siyah keçisakalı ve kırmızı gözlüğü var. Leo bana bir kutu kola ve bir Kit Kat aldı çünkü otomat makinesinde Mars çikolata kalmamış. Kollarımı papağan gibi çırpabilirim diye onu uyardım ama istediğim kadar çırpabileceğimi söyledi ve bu çok hoş bir davranıştı. Açık olmak gerekirse, bunu yaptığım zaman neye benzediğimi henüz görmemişti.

Daha çok haklarım konusunda ve polise neler anlatmak istediğim hakkında konuşmak istiyordu. Ona ne yaptığımı söyledim. Daha ziyade, içimi dökmek istediğimi anlattım. Okul toplantısına gittiğimde, asistan öğretmenimin kullandığı bir deyimdi.

İçini dökmek ister misin?

İlk söylediğinde bana garip gelmişti ama artık çok eğleniyoruz. Bu deyimin bana *Yaratık* filminde adamın içinden göğsünü yırtarcasına çıkan canavarı hatırlattığını söyledikten sonra, 'bizim olayımız' hâline gelmişti.

Paslı Krom Turuncu, Bee Larkham cinayeti üzerine resmî olarak tutuklandığımı ve uyarıldığımı açıklamayı bitirdi. Şu anda belli haklara sahibim, hiçbir şey söylememe hakkı gibi. Tümüyle sessiz kalabilirim.

"Sana açıkladığım şeyleri anlıyor musun?" diye soruyor Paslı Krom Turuncu.

Kafamı aşağı yukarı sallıyorum. Bir şey söylemem gerekmiyor. Bunu az önce açıkladı.

Eğer yapabilirsem yüksek sesle 'evet' sözcüğünü söylememi tercih ettiğini, ancak kameranın baş sallamamı da kaydettiğini söylüyor.

Bir şey söylemiyorum. Tekrar kafamı sallıyorum.

"Devam edebilir miyiz?" diye soruyor.

Leo devam edebileceğimizi söylerken, sesi kremsi tam yağlı sütlü kahvenin rengine koyulaşıyor.

"Sorgumuza sabah saat on otuzda devam ediyoruz," diyor Paslı Krom Turuncu. "Burada bulunan herkes kayıt için adını söyleyebilir mi lütfen?"

Listenin üzerinden geçiyoruz. Leo benim yerime konuşuyor çünkü ben konuşmak istemiyorum. Bir kişi daha eklenmiş, Sarah Harper. O da Paslı Krom Turuncu gibi bir dedektif ama sesi daha katlanılabilir bir renk.

Mat açık yeşil.

Bunu resmetmek istemezdim ama şu an için katlanabilirim.

Paslı Krom Turuncu, kameranın kapalı olduğu ara boyunca hiçbir polis memurunun beni sorguya çekmediğini onaylamamı istiyor. Leo bunun doğru olduğunu söyledikten sonra Paslı Krom Turuncu, ilk defa doğru yerden, kaldığımız yerden başlıyor.

"Son konuşmamızda belirttiğin şeyi, yüksek sesle okumak istiyorum. Şöyle dedin, 'Bee Larkham'ı 8 Nisan, cuma günü öldürdüm.' Bunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Evet. Kıs kıs gülmemeye çalışıyorum çünkü bu ciddi bir olay. Paslı Krom Turuncu'nun göğsünü parçalayarak çıkan bir uzaylı yaratık hayal ediyorum.

"Lütfen evet veya hayır diye yanıtlayabilir misin, Jasper?"

"Evet."

Sallanmaya başlıyorum. Kendimi durduramıyorum. Kimse durmamı söylemiyor veya istemiyor. Belki de henüz fark etmemişlerdir.

"Doğrudan hapse mi götürüleceğim? Gitmeden önce babamı görmek istiyorum. Onu şimdi görebilir miyim?"

"Şu anda yalnızca soru soruyoruz," diye yanıtlıyor. "Olan bu. Hapse götürülmüyorsun. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Hapse gidersem, babama ne olacağından endişeleniyorum. İyi olacağını sanmıyorum."

"Baban gayet iyi," diyor Mat Açık Yeşil. "Sana birkaç soru daha soracağız ve sonra bir ara daha verebilirsin."

Babamı görüp göremeyeceğime cevap vermedi. Sanırım bu 'hayır' anlamına geliyor. Belki de düzgün bir şekilde itiraf ettiğimde bana izin verirler.

"Belki de o güne geri dönmeliyiz," diye öneriyor. "Bee Larkham'ı öldürdüğünü iddia ettiğin güne."

Baze konuşmalarından bir şey anlamıyorum. Aslına bakarsanız, çoğu zaman. Ya söyledikleri şey kastettikleri anlamlara gelmiyor, ya da kastettikleri şeyi söylemiyorlar. Çözemediğim kodlarla konuşuyorlar. Ama ben aptal değilim. Bunu söyleme şekli, hikâyeme inanmadığını düşünmeme neden oluyor.

Paslı Krom Turuncu'yla birlikte onun renklerini de zihnimden atmak istiyorum.

Bee Larkham'ı öldürdüğünü iddia ettin.

Sorguda gitgide daha derinlere indikçe, diğer ifadelerini düşünüyorum.

Birçok şey iddia ediyorsun, değil mi Jasper?

Bugün başka ne iddialarda bulunacaksın?

Neden senin gibi birinin iddialarına inanalım?

Kayıt için adını söylediğinde, sesinin rengini kabullendim. Şu anda ondan hoşlanmıyorum. Tıpkı Paslı Krom Turuncu'nun rengine güvenemediğim gibi, ona da güvenemem. Konu sesler olduğunda, ilk sezgilerime güvenemem. Ben, güvenilmez bir suçluyum.

Kafamı ellerimin üzerine koyuyorum. Mat açık yeşil ve sütlü kahve renkler, paslı krom turuncuyla karmaşa oluşturuyor. Kafamın içinde ölümcül bir roket gibi patlayacak, gri maddemin içinden geçerek, yoluna çıkan tüm hücreleri parçalayacak.

"Müvekkilim tamamen işbirliği yapacağını belirtti," diyor Sütlü Kahve, "ama başa çıkabilmesi için zor bir olay, eminim ikiniz de anlayabilirsiniz. Sanırım, şu noktada onun yerine konuşmam en iyisi."

Dedektiflerin ikisi de bir şey söylemiyor. Kafalarını sağa sola mı yoksa yukarı aşağı mı oynattıklarını merak ediyorum. Her hâlükârda, tırmalayıcı renklerini delip geçen Leo'nun yeteneklerine hayranlık duymalıyım. Bunu tek başıma yapamazdım.

Konsantrasyonumu, tüm hikâyeyi bir arada tutabilen şeridimi kaybettim.

"Jasper, 8 Nisan akşamı Bee Larkham'ı kendi mutfağında bıçakla kazara nasıl öldürdüğüne dair yazılı bir ifade vermeye hazırdır. Bıçakla ve papağan resimleriyle onun evinden kaçmış ve babası işten eve dönünceye kadar yuvasında kalmıştır."

"Bıçak mı?" diyor Paslı Krom Turuncu, tıpkı yankı yapar gibi.

"Evet, bir bıçak," diye onaylıyor Sütlü Kahve. "Anladığım kadarıyla, Bee Larkham'ın mutfak çekmecesinde uzun bir bıçak varmış. Bıçağı o gün turtayı kesmek için kullanmış."

Dik oturup, Leo'ya bakıyorum. Paslı Krom Turuncu'yla uğraşırken, sağır bir insanla karşı karşıya kalmış gibi sözcükleri ve tümceleri tekrar etmek zorunda kalmasına rağmen, çok iyi bir iş çıkarıyor. Ayrıca bazı parçaları atlayıp, hızla ilerliyor ve sonra başa dönüyor ama bu benim hatam.

Ona *her şeyi* yüzde yüz doğru şekilde anlattığımdan emin değilim.

"Jasper, o akşam Bee Larkham'ın kendisi için turta pişirdiğini söylüyor," diye devam ediyor Leo.

Bana bakarlarken, Paslı Krom Turuncu'nun ve Mat Açık Yeşil'in ağızları genişliyor.

"Bayan Larkham çok hoş bir davranışta bulunmuş," diyor Paslı Krom Turuncu. "Sana turta pişirerek."

Paslı Krom Turuncu'ya sert bir biçimde art arda buzlu, sivri helezonlarla yontulmuş mavimsi yeşil çığlıklar atıyorum çünkü şimdiye kadar tanıdığım en aptal adam.

Turta hoş değildi. Hiç hoş değildi.

Turta, Bee Larkham'ı öldürmek için kullandığım bıçaktan çok daha etkili ve tasarlanmış bir silahtı.

SORGU:
16 NİSAN CUMARTESİ, 10:43

Fırçaya ihtiyacım yok. Leo dedektiflerle konuşurken, renkleri zihnimde boyuyorum.

Bee Larkham'ın öldürüldüğü gün nefes kesici indigo mavisi olmalıydı çünkü bir cuma günüydü ama tek görebildiğim gökyüzü mavisiydi. Bee Larkham'ın sesinin rengi.

Çarşamba akşamından beri ondan kaçıyordum. Evden fırlayarak çıkmış ve okuldan sonra anahtarımı hazırlamıştım, böylece ön kapının kilidini açıp içeride saklanabilecektim. Perdelerimi kapalı tuttum, yemlikleri kumaştaki boşluklardan kontrol ettim. Planım işe yaradı. Bee Larkham papağanları beslemeye devam etti çünkü felaketler yaratan hatamı henüz keşfetmemişti.

Lucas ona söylememişti. Onunla ilgili hiçbir şeyi istemiyordu. Mesajını defterime yazmıştım –iletişim kurmamasına dair uyarısını– ama iletmemiştim. İletemezdim. Düzgün uyuyamıyordum, notu iletmediğim sürece de uyuyamazdım.

8 Nisan cuma günü, uyandığım andan itibaren zamanlamam bozuktu. Alarmım çalmadı. Babamınki de öyle.

İkimiz de deliler gibi etrafta koşuşturduk.

"Gece görüşürüz," diye bağırdı babam.

"Gece," diye onayladım, kapıyı çarparak kapatırken, *büyük paslı kahverengi, genişleyen bir dikdörtgen.* Yol boyunca koştum.

"Bekle, Jasper. Benim. Arkadaşın, Bee Larkham." Gökyüzü mavisi sesinin çevresinde, donuk kenarlar vardı.

Kapıyı çekip kapatmamı bekliyordu. Gümüş kırlangıçları ters yönde uçuyordu ve gözleri cızırtılı kırmızıydı. Durup onunla konuşmak istemedim çünkü yaptığım hatayı söylememe neden olabilirdi.

"Gitmem gerekiyor, Bee Larkham. Geç kaldım. Sevdiğin hikâyedeki Beyaz Tavşan gibi."

"Hikâyemden nefret ediyorum. Bunu sana daha önce de söylemiştim. Benim sonum o değil."

Gözlerimi kırptım. Dudaklarının hareketini görmedim çünkü kaldırıma bakıyordum. Hayal etmiş olmalıyım, çocukken bunun *en sevdiği hikâye* olduğunu söylediğini sanıyordum. Büyüyüp bırakmadan önce.

Aptalca bir hata daha yapmamak için, bu kez konuşurken yüzüne baktım.

"Çarşamba akşamı sana verdiğim notu teslim ettin mi?" diye sordu.

"Evet. Glynbourne Yolu on yedi numaraya teslim ettim. Papağanları beslemeye devam etmen lazım. Anlaştığımız gibi."

"Mektubu Lucas'a verdiğine emin misin?"

"Şimdi gitmem gerekiyor. Ben anlaşmaya uydum. Hoşça kal."

"Bekle Jasper. Bu konu hakkında konuşmalıyız. Önemli."

"Notu evine götürdüm, tamam mı? O da aldı."

Yüzde yüz yalan değildi çünkü 'o' gerçekten notu almıştı. Yalnızca notu alan 'o' doğru kişi değildi.

"Çarşamba gecesi veya dün gece bana gelmedi. Zarfı açtığını gördün mü? Gerçekten okudu mu?"

"Bilmiyorum. Beklemedim. Evine girmedim." Etrafından dolanmaya çalıştım ama yer değiştirdi.

"Cevabı beklemeni sana söylemeliydim," dedi Bee. "Benim hatam."

"Hayır," diye yanıtladım. "Büyük kırmızımsı turuncu üçgen köpek atladı. Kapıdan. Üzerime. Hata buydu."

Bee, sürpriz açıklamamı göz ardı etti. "Babasıyla ilgili bir şey olmuş olmalı. Muhtemelen öyledir çünkü beni bu şekilde görmezden gelmezdi, özellikle ona haberi verdikten sonra."

"Lucas onu kurtarmanı istemiyor. İnsanları, kendinle birlikte perişan ettiğini söyledi."

Bee bana dik dik baktı. Kızgın mı, yoksa üzgün mü anlayamadım.

"Okuldan sonra beni görmeye gel. Lütfen?"

"Hayır. Köpeklerden nefret ederim. Lucas'ın evine bir daha gidemem. Beni oraya gönderemezsin. Anlaşmamız böyle değildi. Ben anlaşmaya uydum."

Kulağının arkasından bir tutam saç çekti ve parmağının etrafına doladı. Bileklerinden, tıpkı çubuk şekerin kırmızı çizgileri gibi, neşeli işaretler türedi.

"Sana çok kötü davrandığım için korkunç hissediyorum, Jasper. Kendimi affettirmek istiyorum. Buna izin verir misin lütfen? Büyük ödüller düşünüyorum, gelecek hafta papağanları izlemek için bolca zaman gibi. Böylece evde resmini yapmak için bir yığın malzeme bulursun."

Neden kendimi tekrar kaptırmadan önce kaçmadım ki?

"Resimlerini görmeyi özledim," diye devam etti. "Çok sıkı çalıştığını tahmin ediyorum çünkü yatak odanın per-

deleri hep kapalı. Papağanları resmediyordun, değil mi? Okuldan sonra resimlerini getirir misin? Sen penceremden papağanları izledikten sonra, birlikte bakabiliriz."

Bir adam bize yaklaştı ve "*Merhaba, Beatrice,*" diye mırıldandı. Bir şey söylemedi, o da adamı tanıyamamış olmalı. Adam, beyazımsı gri bulanık çizgilerle hafif tonda konuşuyordu. Yanımızdan geçerken on adım saydım. On birinci adımda, omzunun üstünden baktı. Belki de Bee'nin sonunda onu tanıdığını umuyordu ama Bee bana bakıyordu. Saçı yerine, siyah Obsidyen kolyesini tutuyordu.

"Papağan resimlerini görmek istiyorum. Onlara bakmak beni mutlu ediyor. Kötü şeyleri unutmama yardımcı oluyor."

Bee bunu daha önce bir kez daha, yatak odasındayken söylemişti. Hâlâ ne demek istediğini anlayamadım. Döndü ve yola baktı, kötü bir şey görmüş olamazdı. Yol, adam dışında boştu; o da muhtemelen yanımızdan geçip merhaba diyen adamdı. Sokağın sonundan sağa döndü.

"Tek yapmak istediğin şey bu mu?" diye sordum. "Papağan resimlerim hakkında konuşmak mı istiyorsun? Lucas Drury hakkında konuşmayacak mısın?"

"Aslında, yalnızca o değil, Jasper."

Bir adım yana kaydım. "O eve bir kez daha gitmeyeceğim. O büyük köpeğe. Tüm o korkunç renkli havlamalara."

Bee bir elini saçlarının arasından geçirdi. Bileğine baktım çünkü her yere bulaşmış rimeline ve gözyaşı lekeli yanaklarına bakmak istemedim.

"Kırmızı çapraz geçiş çizgileri."

"Renklerini boş ver," dedi. "Ben papağanlar için endişeleniyorum."

"Onları besliyorsun çünkü bana söyleneni yaptım,"

diye belirttim. "Notu Lucas Drury'nin evine götürdüm. İkimiz de anlaşmada üzerimize düşen görevi yaptık."

"Biliyorum fakat David beni yine tehdit ediyor. Şimdiden bana karşı gürültü azaltma emri çıkarmaya çalışıyor. Onları beslemekten vazgeçmezsem, papağanları şikâyet etmek için tekrar konseye gidecek. Bunu bırakmak zorunda kalabilirim Jasper."

"Onları beslemekten vazgeçemezsin," diye karşı çıktım.

"David'e de böyle söyledim," dedi. "Beni korkutuyor Jasper. Gerçekten korkutuyor. Normal insanlar gibi değil. Öldürmekten *hoşlanıyor*. Eğer kuşları kendisi vurmazsa, bu işi yapacak başka birini bulacak. Şayet çok rahatsızlığa neden olurlarsa, konseyin haşereyle mücadele memurlarının özel mülke girebileceğini ve papağanları yok edebileceğini söylüyor. Böyle bir güçleri varmış."

Parkamın cebinden telefonumu çıkarıyorum.

"Hayır, hayır, henüz 999'u arayabileceğimizi sanmıyorum. Birlikte onunla nasıl savaşabileceğimize dair, bir plan yapabileceğimizi düşünüyordum. Bir sürü not aldığını biliyorum. Eğer kanıtlarımızı bir araya getirirsek, polis ikimizi de dinlemek zorunda kalacaktır. Onun hakkında elimizde tam olarak ne olduğunu görebiliriz, *suçlayıcı hareketler modeli.*"

"Tamam, Bee Larkham," dedim, tereddüt etmeden. "Bunu yapalım. Okuldan sonra notlarımla beraber sana geleceğim."

"Ve papağan resimlerin. Onları unutma. Onları görmeyi çok isterim. Biraz neşelenmeye ihtiyacım var ve beni her zaman mutlu ediyorlar."

"Endişelenme, Bee Larkham. Unutmam."

"Güzel." Ellerini çırptı. "Akşam altı nasıl? Neden çaya

kalmıyorsun? Böylece acele etmemiz gerekmez. Pizza sever misin?"

"Bu gece pizza değil, tavuklu turta yiyeceğim. Her cuma gecesi bunu yerim. Babam geç saatlere kadar çalışacak ve kutuyu buzdolabına bıraktı. Fırında yüz seksen derecede otuz dakika boyunca pişirmem yeterli."

"Öyleyse, sana hayatın boyunca yediğin en güzel tavuklu turtayı pişireceğim," dedi Bee. "Annemin eski yemek kitaplarında bir tarif buldum bile. Çok beğeneceksin."

SORGU:
16 NİSAN CUMARTESİ, 11:01

"Ağırdan almanı istiyorum," dedi Paslı Krom Turuncu. "8 Nisan akşamı Bee Larkham'ın evine girdiğin andan itibaren. Acele etmene gerek hiç yok. Senin istediğin hızda ilerleyebiliriz."

Leo, konuştuğum sırada kimsenin bana bakmasını istemediğimi açıklıyor. Bunu kabul ediyorlar. Yerlerini değiştirmelerine rağmen, anlatmak için doğru sözcükleri bulamıyorum. Paslı Krom Turuncu, bir başka yöntem öneriyor.

Zihnimde resim yapmamı söylüyor –iyi fikir ama zor çünkü renklerden korkuyorum. Bana zarar vermek istediklerini biliyorum.

Unutma, fırça darbeleri art arda gelecek. Tek yapmam gereken şey bu; hikâyenin bu bölümünü fırça darbelerinde, renk sıçramalarında birer birer anlatmam lazım.

"Geldin Jasper!" Sarışın bir kadın, Vincent Gardens 20 numaranın kapısında duruyordu. Uçları sönük ve kıvrımlı saçları omuzlarına düşmüştü. Hindistancevizi kokusu aldım, aşina olduğum bir koku değildi ama kulaklarında gümüş kırlangıçlar vardı ve boynunda uzun, siyah bir kolye asılıydı.

Obsidyen: Dünyadaki en güçlü koruma taşı.

"Geleceğinden emin değildim."

Gökyüzü mavisi. Kesinlikle Bee Larkham. Sesi, o kadar belirgin bir renkti ki bir başkasıyla karıştırmam mümkün değildi.

"Her zaman verdiğin sözleri tutuyorsun," diye devam etti. "Sende sevdiğim şey bu, Jasper. Beni asla yüzüstü bırakmıyorsun. Her zaman doğru olanı yapmak istiyorsun."

Resim çantamı karnıma daha sıkı bastırdım. Omzumda, David Gilbert'ın tehditlerini içeren defterlerle dolu bir torba vardı. Yere, kıllarında çamur topakları birikmiş paspasa baktım.

Yanında büyük, siyah bavulla gitmeye hazırmış gibi duruyordu.

"İçeri gel, içeri gel."

Kapı kapanırken, hindistancevizi kokusu tekrar burnuma geldi. Parkamı aldı ve vestiyere astı.

"Ne düşünüyorsun?" Kendi etrafında döndü. Parmak uçlarında dönerken, uzun, mavi elbisesi yayılarak açıldı.

"Bu sabah söylediklerini düşünüyordum. Evinin dışına kapalı devre kamera sistemleri kurmalısın çünkü her zaman yatak odamın penceresinde nöbet tutamam. Okula gitmem ve uyumam gerekiyor. Böylece David Gilbert'ı ön bahçene izinsizce girerken yakalayabiliriz."

"Hayır, elbisemden bahsediyordum. Onu senin için özel olarak giydim çünkü bu rengi ne kadar sevdiğini biliyorum. Kobalt mavisi. En sevdiğin renk."

"Bu kobalt mavisi değil."

"Öyle olduğundan eminim Jasper. Dükkândaki kadın söyledi."

"Yanılmış. Kobalt mavisi olmak için çok koyu."

Bee, öncekinden daha yüksek ve sivri koyu gri uçları olan gökyüzü mavisi güldü. Eğer resim yapıyor olsaydım, bunu fırça darbeleriyle yansıtırdım.

"Öyle diyorsan öyledir Jasper. Sonuçta renkler ve boyalar konusunda uzman olan sensin, ben değilim! Neyse, dün bunu alırken, seni düşündüğümü bilmeni istedim. Dükkândaki kadın kobalt mavisi olduğunu *iddia etti* ve ben de sözüne güvendim. Ne aptalım. Bu annenin rengiydi, değil mi? Kobalt mavisi?"

"Annem her zaman kobalt mavisiydi."

"Peki, ben ne rengim?"

"Sen gökyüzü mavisisin. Bunu sana daha önce de söylemiştim, Bee Larkham. Papağanları korumak için meşe ağacının çevresine çit yapmalısın. Ayrıca polis yerine Vahşi Yaşam Kurumu'nu arayabiliriz. Telefon numaralarını internette buldum."

Bee ellerini çırptı. "Tabii ki! Gökyüzü mavisi. Ne aptalım! Bu, annenle benim hemen hemen aynı renk olduğumuz anlamına geliyor. Demek onunla kız kardeşiz. Yani, en azından aileden biriyim. Aile önemlidir, Jasper. Sence de öyle değil mi? Hiç sahip olmadığım ve hep istediğim bir şey."

Annemin hiç kız kardeşi yoktu. Tek çocuktu. Ayrıca kobalt mavisi, kobalt oksit ve alümin tuzları karıştırılarak yapılır. İlk kez 1777 yılında, İngilizcede bir renk adı olarak kullanılmıştır.

"1818 yılında, suluboya ressamı John Varley, gökyüzünü boyarken, kobalt mavisi yerine deniz mavisi kullanmayı önermiştir," dedim.

"Hım." Sisli renkler, gökyüzü mavisini neredeyse belirsizleştirmişti.

Bee saçını bir yanına attı. *Yine hindistancevizi.*

"Neden ben hazırlanmayı bitirirken, mutfağa gelip oturmuyorsun? Arkadaşımın bekârlığa veda partisi için parlak giysilerimi bavula koymakla meşguldüm. Ne ala-

cağıma karar veremedim. Sonunda, bavula o kadar çok şey koydum ki, fermuarı kapatmak için üstüne oturmak zorunda kaldım. Neyse, zaman uçtu gitti."

"Saat altı," dedim. "David Gilbert için yaptığımız planlar hakkında konuşmak ve papağan resimlerime bakmak için bu saatte gelmemi kararlaştırmıştık."

"Evet ama vaktinde gelen tek çocuk sensin. Tanıdığım çocukların çoğu geç kalıyor. Lucas her zaman geç kalırdı. Her zaman geç kaldığını hatırlamıyor musun?"

Hatırlamıyordum. Onu, bunun doğru olup olmadığını söyleyecek kadar tanımıyordum. "Bugün okuldaydı," diye gönüllü oldum. "Derslere geç kalıp kalmadığını bilmiyorum. Benden yaşça büyük ve aynı sınıfta değiliz."

Peşinden mutfağa gittim. Her zamanki gibi görünmüyor ve kokmuyordu. Tabaklar, kâseler ve diğer aletler yıkanmamış hâlde, lavaboda duruyordu. Kirli tencere ve kaplar, resimlerimi yaymayı planladığım masa dâhil, her yere yayılmıştı. Masanın üzerinde üç kahverengi elma çöpü ve büyük beyaz bir paketten dökülmüş şeker vardı. Bee, boş bir süt kartonunu atmayı da unutmuştu.

"Onu gördün mü?"

"Kimi?" Bee'nin Pamuk Prensesin tüm orman hayvanlarıyla; sincaplar, tavşanlar ve farelerle yaptığı gibi, mutfakta uçuşup, ortalığı toplamasını istedim.

"Lucas'ı."

Bee Larkham'ın masasını eğer silmiş olsaydı, şu anda bakıyor olacağımız papağanlar dışındaki favori konusuna geri dönmüştük. Benim hatamdı. Beni buraya David Gilbert hakkında konuşmak için çağırmıştı ama kazara Lucas Drury'nin adını söylemiştim. Suçlu bendim, o değil. Bunu neden yapmıştım?

"Bay Paulson, vekil başöğretmen, toplandığımız sıra-

da Lucas Drury'nin adını söyledi ve bir çocuk, sınıfı adına ödülü aldı," diye açıkladım. "Bu haftanın geri dönüşüm şampiyonlarıydı. Çocuk, yani Lucas Drury, geç kalmadı bu arada. Sahneye çıkması sadece yirmi dokuz saniye sürdü. Hızlıydı. Bazı çocukların ödüllerini almaları bir dakika, on yedi saniye sürebiliyor."

Bee elbisesiyle oynadı. Elbisenin ona tam olduğunu sanmıyorum. Kolyesine de uymuyordu.

"Belki de Lucas beni bekletmekten hoşlanıyordur. Tıpkı gelmediği çarşamba gecesi gibi. Onun için geç saatte yemek pişirdim ve iki saat bekledim Jasper. Düşünebiliyor musun? Güzel yemek pişirmiş bir kadını kim o kadar uzun süre bekletir?"

"Saati olmayan biri?" diye önerdim.

"Senin gibi biri bekletmez Jasper." Bee eğildi ve fırının içine baktı. "Zamanlayıcım yok. İkimizin de turtadan gözünü ayırmaması gerekiyor." Büyük mavi beyaz çizgili eldivenler çıkardı ve kapağı açarak, derin bir nefes aldı.

"Aaah." Gözlerini kapadı.

Ben de leziz bir şeyin kokusunu aldım. *Tavuklu turta.*

"Sen beni asla bekletmezdin, değil mi Jasper? Sen bir centilmensin. Gerçek bir centilmen."

"Benim saatim var. Bu da asla geç kalmayacağım anlamına geliyor."

"Sevdiğim bir diğer özelliğin de bu Jasper." Fırının kapağını kapadı. *Sarı parıltılar.* "Zamanı takip etmek ve kibar davranışlar, çocuklarda nadiren görülen bir özelliktir. İkisi de günümüzde pek önemsenmez ama kadınlar centilmenleri sever."

Karmaşayı göz ardı etti ve buzdolabını açtı. Avuçlarım kaşındı. Neden ortalığı toplamıyordu? Bir şişe şarap çıkardı ve iki eliyle tuttu. "İçkiye ihtiyacım var. Bir bardak

şarap içmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin Jasper ama içemem."

"Benim için mahzuru yok," dedim. "Eğer susadıysan içebilirsin."

Bee şişeyi tekrar buzdolabına koydu. "Teşekkürler ama iyi biri gibi davranmaya çalışıyorum. İyi biri olmak zorundayım. Ve bu benim için çok zor. Çünkü kötü biri olmak çok daha eğlenceli, değil mi?" Çizgili mavi bir kahkaha fırtınası bıraktı.

Ne yapacağımı ve ne söyleyeceğimi bilemeden, resim çantamı açtım.

Birlikte incelemek için sekiz resmi sergilemek istedim. David Gilbert'ı tartıştıktan sonraki asıl planımız buydu fakat masa yapış yapış ve darmadağındı. Dökülmüş şekerin yanı sıra, kahvaltıdan sonra temizlik yapmayı da unutmuştu. Ahşaba iki mısır gevreği yapışmıştı. Kendimi bir sandalyeye attım ve mısır gevreği parçasını tırnağımla çıkardım. Kuruyup sertleşmiş ve keskinleşmişti.

"Ay!" Tırnağımın altına, derimin içine girdi.

Ben parmağımı emerken, Bee Larkham hiçbir şey söylemedi. Bana doğru tanıyamadığım bir pembe bale dans müziği mırıldanıyordu.

"Lucas'ın bugün okulda olduğundan bahsetmene sevindim," dedi nihayet. "Onun için endişeleniyordum. Senin için de. Notu götürmeni istediğimden beri ikinizi de göremedim. Bu da kötü bir şey olduğunu düşünmeme neden oldu."

Yerimde kıpırdandım. Tekrar kırmızımsı turuncu köpek havlamalarından ve Lucas'ın babasının gri kenarlı, kirli kahverengi haykırışlarından konuşmak istemiyordum.

"Gitmem lazım." Mat kahverengi dairelerin yayılışıyla sandalyeyi devirerek, ayağa kalktım.

"Üzgünüm Jasper. Yerine otur."

"Resimlerimi ve defterlerimi eve götürmek istiyorum. Bakmak istediğini söyledin ama bir kez bile onları sormadın. Lucas hakkında sorular soruyorsun. Papağanlarımızı korumakla ilgileneceğin yerde, konuştuğun tek şey bu."

"Doğru değil," dedi Bee. "Seni üzmek istememiştim Jasper. Ben üzgünüm. Tıpkı senin gibi."

Tırnağımın altında biriken kana baktım. Mısır gevreği, minik bir bıçak gibi keskindi. Bu kadar minik bir şey, nasıl bu kadar acıya neden olabiliyordu?

"Güzel resimlerini, dağınık masamın üzerine koymana izin veremem. Ben yer açarken, sen de tekrar yerine otur."

Tereddüt ettim. Tıpkı beni sokakta yakaladığı anda olduğu gibi.

Git ya da kal.

Kal ya da git.

Gitmek istedim ama Bee, hayvan yardımcıları olmayan Pamuk Prenses gibi hızla etrafta dolaşıyor, masayı topluyordu. Boş süt kutusunu çöpe salladı, elma çöplerini ve dökülmüş şekeri kaldırdı ve bir sürü gazeteyi geri dönüşüm kutusuna attı.

"Bekle, bekle, daha bitirmedim. Çok pasaklıyım. Zor bir haftaydı. Her şeyi kendi hâline bıraktım. Yıkamam gereken şeylere bakma bile. Bulaşık makinesi bozuldu ve hepsine yetişemedim."

Mavi bir süngeri çeşmenin altında ıslattı. *Açık mavi-gri çizgiler.*

Su beyaz fayansların üzerine sıçradı.

Damla, damla, damla.

Daha koyu yüksük şekiller.

Bee, dökülen suda kayıp, kendini yaralama tehlikesi

altındaydı. Kazaların evde olma olasılığı çok yüksektir ve yılda ortalama altı bin ölümle sonuçlanır.

Onu uyarmaya vakit bulamadan, kucağımdaki resimlerimden birine sıçratarak, masanın üzerine su döktü. Sandalyemi geriye itip ayağa kalktım, devrilip de resmimi daha da berbat etmemesini için sandalyeyi yakaladım.

"Üzgünüm, üzgünüm. Resimlerin için kusursuz olmasını istiyordum. Çalışmalarını sergilemek için masanın tamamen temiz olması gerekiyordu. Sen gelmeden önce temizlemeyi neden düşünemedim bilmiyorum."

Resmime baktım. Küçük ıslak nokta, büyüdü. Yetişkin papağanın safir mavisi sesini, yavrusunun açık tonuna kaydırdı. Seslerinin temposunu değiştirerek, ikisini de detone etti.

"Resmim mahvoldu."

"Mahvolmadı Jasper," dedi Bee.

Yanılıyordu, tıpkı daha önce de yanıldığı gibi. Sesini beğenmedim. Keskin kenarları ve sivri uçları vardı.

"Mahvolmak, resmin üzerindeki bir su damlası değildir. Fark edilmiyor bile. Mahvolmak, hayatın ellerinden kayıp giderken, bunu durdurmak için yapacak hiçbir şeyinin olmamasıdır. Mahvolmak, hayatının aşkını kaybetmek ve onu nasıl geri kazanacağını bilememektir."

Gözlerimi kapadım ve sallandığımı hissettim. Papağanların şarkısının, bu kadar güzel söylenmişken, mahvolmasını istemiyordum.

Bu haksızlık. Eğer resim seslerini kusursuz biçimde yansıtmıyorsa, kuşları yüzüstü bırakmış olacaktım.

"Papağanlar hayatımın aşkıdır," diye belirttim. "En azından şu anda öyleler. Önceden annemdi. O da papağanları severdi. Ölmelerini istemezdi. Onları David Gilbert'a kaptırmak istemiyorum. Onlara zarar vermeden önce David Gilbert'ı durdurmak istiyorum."

"Ve işte yine papağanlara döndük," dedi Bee. "Ki ben de bundan kesinlikle memnunum, fark ettin mi?" İç çekti, *yuvarlanan mavimsi beyaz sis.*

Özlemden kaynaklanan bir iç çekişe benzemiyordu, seslerini ve müziklerini duymanın, onları gördüğümde ve duyduğumda hissettiğim özlemin iç çekişine. İlk kez bu konuda farklı hissettiğini sezmiştim. Benimle aynı sözcükleri söylemesine rağmen, kelimelerinin garip, samimiyetsiz bir tonu vardı.

"Dürüst olmak gerekirse, tekrar papağanlar hakkında konuşmaktan memnunum. Yaşasın! Eğer istersen, şimdi David Gilbert hakkındaki ilginç komplo teorilerinin üstünden geçebiliriz."

"Evet, istediğim şey bu."

Kurumuş, eski yiyeceklerden oluşan sert tabakayla kaplanmış bir havluyla, masayı parlattı.

"Bak, pırıl pırıl ve yeni! Şimdi resimlerine bakmama izin ver."

Su birikintisini işaret ettim, "Şurası ıslak kaldı."

"Üzgünüm." Daha sert ovaladı. "Hayatım tam bir karmaşa hâlindeyken her şeyi istediğin gibi, kusursuz bir mükemmelliğe ulaştırmadığım için beni affet."

Tümcedeki sözcükler kibar olmaya çalışıyordu. Bee çaba gösteriyor gibiydi, *ciddi bir çaba.* Ama ağzının köşeleri hareket etmiyor ve renklerine gizleniyordu. Yalnızca ilk geldiğimdeki gülümsemeyi –dişleri gösteren bir gülümsemeydi– tanıdım.

"Hâlâ resimlerimi görmek istiyor musun?" Kontrol etmem gerekiyordu. Ne istediğini, ne düşündüğünü bilmiyordum. Bir bağımız yoktu. Bu bağı dağınık mutfağına girdikten sonra bir şekilde bozmuştum ve gülüşü yok olmuştu.

"Lütfen." Elbisesinin kenarlarını tuttu ve reverans yaptı. "Beni bu onura layık görürsen, çok sevineceğim. Başka hiçbir şeyi düşünemiyorum. Kararsızlık beni öldürüyor."

Gerçekten Bee Larkham'ı öldürmek istemiyordum. Acele etmeden, masasının üzerinde resimlerimi düzenledim. Defterlerle uyum içinde, doğru sırada olmalıydılar ama Bee Larkham ayağını yere vuruyor, dikkat dağıtan, pelüş ayı rengi daireler çıkarıyordu.

"Onları kronolojik olarak, tarih sıralamasına göre mi görmek istersin? Yoksa konuya göre mi? Örneğin, şarkı söyleme, yemek yeme, temizlik, kavga, delikten çıkma veya dalların üzerinde şeklinde sıralanabilir. Veya–"

"Açıkçası," diyerek lafımı kesti. "Notumu okuduktan sonra Lucas'ın neden beni görmeye gelmediğini anlamaya çalışıyordum. Beni bu düşündürdü. Ya Lucas'ın hatası değilse? Ya *senin* hatansa?"

Keskin sözcükleri karşısında karnım büzüldü.

"Bu, gün batımı koleksiyonu," diye devam ettim. "Ve bunlar da gün doğarken söyledikleri şarkılar."

"Çok güzel. Resimlerin çok güzel Jasper. Her zamanki gibi. Ve beni duyduğunu biliyorum." Sesi, birilerinin dinlemesinden korkuyormuş gibi alçaktı. "Bu sokaktaki bazı insanlar, mesela David Gilbert, senin aptal olduğunu düşünüyor. Normal çocuklar gibi olmadığın için öyle söylüyorlar ama ben aptal olmadığını biliyorum. Beni duyduğunu biliyorum Jasper."

Çalışmalarımı düzenlemeye devam ettim, papağanların resimlerini yemek ve kavga, şarkı söyleme ve sohbet olarak sıraladım.

"Notumu götürdüğünde hata yaptın mı Jasper? Yoksa çarşamba günü notu yanlış eve mi götürdün? Lucas'tan başka birine mi verdin? Bana hatanın nerede olduğunu söyle!"

"Kırmızımsı turuncu üçgenler ve gri kenarlı kirli kahverengi dikenler!"

"Bana doğru düzgün cevap ver Jasper. İngilizce olsun. Renklerin dilini anlamıyorum. Hata mı yaptın? Eğer itiraf edersen, seni affedeceğim. Herkes hata yapabilir. Ben hep yaparım."

Yüzüm, gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Ona bakmaya dayanamıyordum. Resimlerime bakmaya devam ettim.

Gün batımı, gün doğumu, yemek.

"Jasper?"

"Lucas olduğunu sanmıştım," dedim. "Kapıyı açan formalı çocuğa verdim."

"Bak şimdi, bu önemli işte." Sakince konuşuyordu; tıpkı babamın sinirlendiğinde veya sakinleşmemi istediğinde yaptığı gibi. "Cevap vermeden önce iyice düşün, Jasper. Notu küçük kardeşi Lee'ye vermiş olma ihtimalin, çok düşük de olsa, var mı?"

İyice düşünmeme gerek yoktu.

"Mümkün. Bilmiyorum. Adını sormadım. Üzgünüm. Kırmızımsı turuncu üçgenler havlayan köpek kafamı karıştırdı. Oradan uzaklaşmam gerekiyordu. Hem de hemen."

Bee, kafasını salladı. "Çok kötü değil. Korktuğum kadar kötü değil. En azından doğru adrese gitmişsin. Mektup evde bir yerde."

"Yanıyor."

"Lucas'ın evinde bir şey mi yanıyordu? Kaçmana neden olan şey bu muydu?"

"Hayır. Fırının içinde."

"Lanet olsun. Turtam!" Mutfağın diğer ucuna koştu ve çabucak fırın kapağını açtı. "Neyse. Mahvettiğimi sanmıştım." Kirli havluya sarılarak, turtayı çıkardı ve yukarı koydu.

Bam. *Kırmızı parıltılar.*

"Sıcak, sıcak, sıcak!" Parmaklarına üfledi ve onları çeşmenin altına tuttu. *Bulanık gri çizgiler.*

"Eve gitmeliyim. Babam nerede olduğumu merak edecek."

"Bu pek de mümkünmüş gibi gözükmüyor, değil mi?" Bee, bana bakmadan konuştu. Bir şey sormuş gibiydi ama cevap beklemedi. "Seni özlediğinden şüpheliyim çünkü henüz işten eve dönmedi, değil mi?"

Masanın altından, saatime baktım. Haklıydı.

"Bu gece beni görmeye geleceğini söyledin mi sanki?" diye sordu. "Nerede olduğunu biliyor mu?"

Saatimi incelemeye devam ettim.

"Endişelenme Jasper. Eminim baban bunu umursamaz. Benden hoşlanıyor. Partiden beri böyle. Belki de ilk gördüğü andan beri. Tanrı'nın unuttuğu bu sokağa yeniden taşındığım gece, yatak odanın penceresinden beni izlediğinizi gördüm."

Babamın Bee'den hoşlandığından emin değildim çünkü ona küçük aptal orospu demişti fakat onu daha da sinirlendirmek istemedim. Var olmayan bir Tanrı'nın onu unuttuğunu düşünüyordu. Ben böyle düşünmemiştim.

"Parmakların için üzgünüm. Ve Lucas seni görmeye gelmediği için. Ve önemli bir notu yanlış kardeşe verdiğim için. Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm."

Kenarlı, yeşilimsi mavi sözcük dudaklarımda titredi.

"Üzülme Jasper. Artık ne olduğunu bildiğim için çok daha mutluyum. Lucas notumu asla almadı. Kardeşi notu ona vermeyi unutmuş olmalı. Genç çocukların nasıl olduğunu bilirsin, değil mi? Güvenilmezdirler. İşleri mahvederler, *önemli işleri.*"

Dişlerimi dilimle saydım çünkü annemin düğmesini cebime koymayı unutmuştum.

"Benim terbiyeme ne oldu böyle Jasper? Açlıktan ölüyor olmalısın. Hadi biraz turta yiyelim."

"Ben o kadar–"

"Lütfen aç olmadığını söyleme Jasper çünkü senin için özel bir turta pişirmeye o kadar uğraştıktan sonra, bu çok kaba bir davranış olur. Hamurunu bile ben hazırladım."

Kaba olmak istemiyordum fakat ilk önce kaba davranan oydu. Resimlerime bakmamıştı. Doğru düzgün bakmamıştı. Defterlerime bakmak istememişti ve David Gilbert ile nasıl mücadele edeceğimize dair fikir üretmeye çalışmamıştı. Yalnızca Lucas Drury ve kendisini neden görmeye gelmediği hakkında konuşmak istedi. Bee çekmeceden bıçak çıkarırken, tereddüt ettim.

"Büyük, güzel bir parçaya ne dersin?" Cevabımı beklemedi ve bıçağın metalini koyu kahverengi hamura uzun, derin bir kesik yaratacak şekilde sapladı.

Gözlerimi bıçaktan ayıramadım. Boynundaki kolyenin ışığı altında, parlak çelik rengi yansıdı. Bir an için metalin üzerinde biçimsiz yansımamı görebildim.

Sonra, Bee Larkham'ın mutfağına sanki hiç gelmemişim gibi yok oldum. Hiç var olmamış gibi.

SORGU:
16 NİSAN CUMARTESİ, 11:23

"Çok iyi gidiyorsun, Jasper. Tekrar bıçak hakkında konuşmaya dönebilir miyiz?" diye soruyor Paslı Krom Turuncu. "Bee Larkham'ın turtayı kesmek için kullandığı bıçak hakkında?"

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve fırçayı elimde hissediyorum. Beni savunmaya çalışıyor.

Ama işe yaramaz.

Bıçağa karşı fırçanın savaşı kazanamayacağını herkes bilir.

"Tavuklu turta hakkında ne düşünüyorsun Jasper?"

Hamur, genellikle sevdiğim gibi gevrekti ama üstü fazla pişmişti. Bee Larkham bakmıyorken, yanmış bölümleri kazımıştım ama hâlâ bakır tadını alabiliyordum. Karton kutuda gelen, her zamanki cuma gecesi tavuklu turtasıyla aynı değildi.

"Bence neredeyse iyi bir tadı var." Ne olduğu belli olmayan koyu renkli bir parça et, sosun arasından çıkmıştı. Çatalımla dürttüm.

"Neredeyse iyi mi? Memnun etmesi zor birisin Jasper."

"Sosu pütürlü ve tadı bozuk para gibi, hamur da çok pişmiş ve acı," diye mırıldandım. "Bunların dışında, iyi."

"Vay. İltifatın için teşekkürler. Aklım başımdan gitti." Gözlerini kapatarak, bir ısırık aldı. "Mmmm. Leziz. Kendi yaptığın ve tüm malzemesinin nereden geldiğini bildiğin güzel, ev yapımı bir yemeğin insanı iyi hissettirmesi ne garip."

Bu olguyu tam olarak bilemezdim. Babam ve ben asla kendi hazırladığımız bir şeyi pişirmedik. Genellikle buzdolabındaki bir paketten çıkıyor ve mikrodalgada veya fırında ısıtılması gerekiyor. Babamın spesiyalitesi, hazır lazanyaydı.

"Artık daha az başım döndüğüne göre, papağan resimlerine düzgünce bakabilirim. Ver bakayım Jasper. Daha önce yeterince ilgi göstermediğim için üzgünüm."

Resimlerimin üzerine yağlı turta izleri bulaştıracağından endişelendiğimi defalarca vurguladım ama dikkat edeceğinde ısrar etti. Her birine tek tek baktı –resim başına ortalama on ila on beş saniye civarında– ve hepsini yanındaki sandalyeye düzgünce bir yığın hâlinde yerleştirdi.

Sonuncunun köşesinde su lekesi vardı. Bee bundan bahsetmedi. Garip bir nedenle, en beğendiği resimdi. Resmin mahvolduğunu, benim kadar anlayamıyordu.

"Bunu koleksiyonum için istiyorum. Harika resmini bana verir misin? Tam şuraya asmak istiyorum." Arkamdaki beyaz duvarı işaret etti, orada paslı bir çividen başka bir şey yoktu. "Burası eskiden annemin rezalet bir deniz manzarası astığı yerdi ve ondan nefret ederdim."

"Emin misin?" diye sordum. "Çok daha iyi resimler yaptım, mesela yığının en başındaki resim gibi. Bu bozuldu."

"Hayır, buna baktığımda, diğerlerinden çok daha fazla bir şey hissediyorum." diye yanıtladı. "Beni yanlış anlama –hepsi harika. Sadece bu resim bana benziyor, kusurlu

ama hâlâ güzel. Bu doğru, değil mi Jasper? Tüm kusurlarımı görmene rağmen, beni seviyorsun, değil mi? Beni çok seviyorsun."

"Sesinin ve müziğinin rengini seviyorum," diye kabul ettim. "Güzelsin ve papağanları seviyorsun. Onları David Gilbert'tan korumak istiyorsun. Arkadaşımsın."

"Teşekkür ederim. Çok tatlı bir çocuksun. Daha önce sana karşı gergin davrandığım için üzgünüm. Endişeden kafayı yemiştim. Ben de senin mükemmel olduğunu düşünüyorum. Muhteşem bir ressamsın Jasper ve tam bir insansın." Bir kahkaha patlattı. "Şu hâlimize bak, sevgi tomurcukları olduk!"

Elini uzattı ve bekledi. Bileğindeki kırmızı çizgilere bakmamaya çalışarak, tabağımı doğrulttum. Turtamı bitirmiştim ve muhtemelen bulaşıkları yıkamak istiyordu.

"Hayır. Elini tutmak istemiştim Jasper. Tutabilir miyim? Otistik çocukların çoğunun dokunulmaktan ve yüksek sesli müzikten nefret ettiğini biliyorum ama baban senin farklı olduğunu söyledi. Diğer otistik çocuklar gibi değilmişsin. Ama senin de başka problemlerin varmış. Birçok sorun demişti, hayatı zorlaştıran türden."

Babam, ne zaman benden bahsetti? Hakkımda başka ne söyledi?

Sol elimi uzatıncaya kadar bekledi, parmaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Elim sallandı ve onu masanın altına saklamak istedim. Elimle ne yapmak istediğinden emin değildim.

"Daha yaklaştır," dedi. "Yapabileceğini biliyorum."

Sandalyemde yana doğru kaydım, parmak uçlarım onunkilere sürtünüyordu. Aniden, elimi sıkıca tuttu. "Neden olduğun bu sorunu nasıl çözeceğiz, Jasper?"

Elimi çekmeye çalıştım fakat bırakmadı. "Çaresiz kal-

masam bunu bir daha istemezdim ama öyleyim. Son birkaç gündür ne hâlde olduğumu biliyorsun. Endişeden çıldırıyordum."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Üzgün olduğumu zaten söylemiştim. Bakıyorum ama yüzleri göremiyorum. Kırmızımsı turuncu üçgenler havlayan büyük köpek hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Oraya bir daha gidemem."

Elimi zorlayarak geri çekmeye çalıştım ama bırakmadı.

"Bırak beni!"

"Sakin ol Jasper ve bağırmayı kes." Elini gevşetti. "Bu hiç hoş değil. İyi çocuklar böyle şeyler yapmaz."

Bileğimi ovdum. Ayağa kalkmak istedim ama başım döndü. Sözleri, sandalyeye yapıştırıcı sürmüş gibi, beni oturduğum yere mühürledi. Beni bırakmayacaktı. Harikalar Diyarı'ndaki Alice gibi sıkışmıştım ve tavşan deliğinden güvenli bölgeye çıkamıyordum.

"Çok gencim. Mektuplarını götürmek istemiyorum. Lucas'la konuşmak istemiyorum. Ondan nefret ediyorum."

"Bu doğru değil, Jasper. Ondan nefret etmiyorsun. *Nefret* senin gibi küçük bir çocuk için fazlasıyla güçlü bir sözcük."

"*Nefret*, dumanlı yeşil bir sözcük," diye düzelttim. "Ve ben küçük değilim. Boyum bir elli, bu da yaşıma göre normal boy ortalamasının biraz altındayım demek."

Bakışları, alnımda oyuk açtı. Onu durdurmak için bir şeyler fırlatmak istedim. Tek görebildiğimse, önümdeki turta tabağıydı. Sızmış kremsi sos, midemi zorluyordu. Gözlerimi kaydırdım ve onun yerine bıçağa bakmaya başladım.

"Resimlerime bak ama bana bakma. Bundan hoşlanmıyorum."

"Üzgünüm, Jasper. Sana bakmıyorum, gerçekten. Benim için bunu son kez yapmanı istiyorum. Yarın sabah erken saatlerde, babası uyanmadan önce evlerine gidip Lucas'a iletmen için sana bir not vermem lazım. Hemen şimdi yazarım."

"Yapmayacağım, yapmayacağım! Bu oyunu oynamıyorum. Eve gidiyorum."

Ayağa kalktım ve neredeyse düşüyordum. Oda etrafımda yüzerek, dengemi bozdu. Düşsem, Bee Larkham'ın beni yakalayacağından şüpheliydim.

"Hayır Jasper, gitmiyorsun. Henüz hiçbir yere gitmiyorsun. Nazik davranmaya çalıştım. Resimlerine baktım. Bir tanesini duvarıma bile astım. David Gilbert takıntın hakkında homurdanmana izin verdim. Eğer yapmanı istediğim şeyi reddedersen, ben..." Sesi canlılığını yitirdi.

Yapmayacağına söz verdiği hâlde, beni izlediğini hissedebiliyordum.

Bıçağa baktım. Işığın altında ışıl ışıl parlıyordu.

Parıl, parıl, parıl.

Renkleri çarpışmasına rağmen, bu aletten gözümü alamadım. Bıçak, parıltılı gümüş rengiydi ama sözcük pişkin kırmızı çekirdekli koyu mordu.

Bee öne eğildi. Yüz hatlarının, bıçağın üzerinde garip bir şekilde biçimsizleştiğini görebiliyordum. Yerimde kaymama rağmen, hâlâ orada, keskin kenarlarda yansıyordu.

"Babanla benim aramda yaşananları biliyorsun, değil mi?"

"Babam sana küçük aptal orospu dedi." Oysa yanılıyordu, bu konuda çok yanılıyordu. Kaşar aklıma tatlı, eriyik sıcaklığın resimlerini getiriyordu ama ağzımda pis, ekşi bir tat vardı.

"Öyle mi? Parti gecesi bu şekilde davranmam hoşuna gitmişti hâlbuki. Sen yolun karşısında uyurken, üst katta annemin yatak odasında seks yaptığımız gece.

Seks: Yaramaz leylak nüanslı, sakız pembesi bir sözcük.

Ellerimi kulaklarıma yapıştırdım ve gözlerimi kapadım.

"Tamamen dürüst olmam gerekirse, çok iyi değildi. Lucas'ı aklımdan çıkarmaya yardımcı olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. *O süre boyunca* Lucas'ı düşündüm. Baban sarhoştu ve kendine acıyordu, senin gibi bir oğlu olduğu için kendine acıyordu. Tekrar yalnız olabilmeyi diliyordu."

Sözcükler parmak uçlarımdan kulaklarıma süzüldü. Onları dışarda tutmaya çalıştım fakat hava yoluyla insanların bedenine girip, ciğerlerine yerleşip, kansere neden olan mazot partikülleri gibiydiler.

"Benim için hiçbir anlamı yoktu ama o gece senin hayatını tamamen değiştirebilir Jasper. Ya bu sokakta, babanla birlikte yaşarsın ya da başka bir yerde, senin özel ihtiyaçlarını anlamayan yabancılarla birlikte. Aradaki fark bu olabilir. Onlar, her şeyin nasıl düzenli olması gerektiğini, yüzleri tanımak için yardıma ihtiyacın olduğunu anlamayacaklar. Çünkü bu sana özel bir sorun, değil mi Jasper? Şimdi anlıyorum."

Ellerimin kulaklarımdan uzaklaştırıldığını hissettim.

"Babanın bana tecavüz ettiğini söyleyebilirim Jasper. Sarhoştu ve o gece bana zorla sahip oldu, derim. Sosyal Hizmetler seni ondan alır. Değerli papağanlarından uzaklaştırıp, kuşlardan çok, çok uzaklarda yeni bir eve yerleştirir."

Mavimsi yeşil uçları olan beyaz bulutlarla çığlık attım.

"Sence hangimize inanırlar?" diye devam etti, sesimden daha yüksek bir tonda konuşurken. "Söylediklerimi tekrar etsen de, kimse sana inanmaz. Polis söylediğin tek kelimeye bile inanmaz. Sen, güvenilmez tanık dedikleri şeysin."

Ellerim özgür kalmak için savaşırken, gökyüzü mavisini yırtarak, katı bir şeyi kavrıyordu.

Benimle savaşan neydi?

Elimde bir şey tutarak, yere düştüm.

"Lanet olsun! Kolyemi kopardın."

Parmaklar, sıkılmış yumruğumdan taşı aldı.

"İsteğim son şeyi benim için yapmak zorundasın Jasper. Bana borçlusun."

"Hayır! Hayır, hayır, hayır!"

Resimlerimi almam gerekiyordu. Papağanlarımı kurtarıp kaçmalıydım. Onları bu evde yalnız bırakamazdım. Gözlerimi açarak, sandalyenin bacağını tuttum ve kendimi yukarı çekerek kalktım. Bee Larkham yolumu kesti. Onu geçemiyordum.

Turtanın olduğu masaya doğru hamle yaptım.

SORGU:
16 NİSAN CUMARTESİ, 11:39

"Bıçağı o zaman mı aldın?" diye soruyor Paslı Krom Turuncu. "Bee Larkham'ı bıçaklamak için kullandığın bıçağı?"

"Henüz değil. Daha var."

Her zaman olduğu gibi, zamanlaması rezalet. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Başım ağrıyor ve başka bir sandalye bulmam lazım.

Üzerinde dön, dön, dönebileceğim.

Dön, dön, dön.

"Çok iyi gidiyorsun, Jasper," diyor Paslı Krom Turuncu. "Neredeyse bitiriyoruz. Şimdi rahatla, gözlerini kapat. Seni tekrar oraya götürmek istiyorum."

Talimatlarına uygun hareket ediyor ve Bee Larkham'ın mutfağına geri dönüyorum. Masasının üzerinde uzanıyorum. Sahne dondu. Paslı Krom Turuncu emri verene kadar, ileri veya geri gidemem.

"Acele etme," diyor. "İstediğin kadar ara vererek, senin arzu ettiğin hızda yapabiliriz. Acele etmemize gerek yok."

*

Her zamanki gibi yanılıyor. Çaresizce, acele etmeye ihtiyacım vardı.

Resimlerimi ve defterlerimi kurtarmalıydım. Her şey

bana bağlıydı. Babam bizi kurtaramazdı. Henüz işten eve dönmemişti. Burada olduğumu bilmiyordu.

Senin gibi bir oğlu olduğu için kendine acıyordu.

Tekrar yalnız olabilmeyi diliyordu.

Seks: Yaramaz leylak nüanslı sakız pembesi bir sözcük.

Bee Larkham'ın sesinin rengi zihnime sızmıştı ve ne kadar zorlarsam zorlayayım, onu dışarı atamıyordum. Gökyüzü mavisi kanıma sızarak, beni felç etti. Kısa sürede, bedenimi ele geçirecekti. Onu durdurmak zorundaydım.

Masa çok genişti. Resimlerimi almak için masa boyunca uzanamıyordum. Uzanırken, koltuk altım turtayı devirdi. Bıçak tabaktan kaydı ve masada dönmeye başladı.

Dön dön dönerken, kendi ölümcül Rus ruletini oynuyordu.

Yaşa, öl, yaşa, öl, yaşa, öl.

Karşıt sözcük ve renkler:

Yeşim yeşili, canlı kırmızı, yeşim yeşili, canlı kırmızı.

Bee eliyle üzerine sertçe vurarak, bıçağı durdurdu. *Ok şekilli kumlu ahşap renkleri.*

"Dikkatli ol Jasper, yaralanabilirsin." Masanın etrafından dolaştı. "Peşinde olduğun şey bu mu? Değerli papağan resimlerin mi? İşte, al onları."

Resimleri bana fırlattı. Farklı yönlere dağılarak, masaya ve sandalyeye düştüler. Bazıları da kirli, lekeli zeminine yerleşti.

"Yine de bunu saklayacağım Jasper." Bozulan tuvali gösterdi. "Senin ne kadar kötü ve bencil bir çocuk olduğunu hatırlatması için duvarıma asacağım." Resmi arkasındaki tabak dolabına, kopan kolyesinin yanına çarptı. Tabaklar öfkeyle titredi.

Bee ve bana olan nefretinden, kulak zarlarım neredeyse patlayacaktı ve bu çok daha güçlüydü. Kulaklarımın

içine akıyor, beni zehirliyordu. Bedenimin içinde gitgide daha da derine ulaştığını hissettim.

Gökyüzü mavisi.

Kobalt mavisi değil.

Asla kobalt mavisi olamaz.

Üç resmi kurtardım. Yeterli değildi. Kesinlikle yeterli değildi. Hepsini almam gerekiyordu. *Dört, beş.* Bir başkasına uzandım. *Altı.* Defterlerimi de özgürlüklerine kavuşturmalıydım.

Kimseyi arkada bırakma.

Bu SAS'ın motivasyon cümlesi değil miydi? Babamın en sevdiği konu.

Bee'nin benimle işi bitmemişti. Papağanlarımla da.

"Ne kadar da kabayım, değil mi? Bana bir hediye verdin Jasper. Karşılığında ben de sana bir şey vermeliyim."

Eğildim ve masanın altına düşen resmi kurtardım. Bir resmi daha almasına izin veremezdim.

"Hediye. Falan. İstemiyorum." Ayağa kalkarken bu sözcükleri duyulacak şekilde söylediğimden emin olamıyorum ama renklerinin kafamın etrafında rahatsız edici şekilde sürüklendiğini hissettim. Fark edilmek için ellerinden geleni yaptılar.

Bee döndü ve tabak dolabının yanındaki, kitaplığına baktı. "Nerede bu?" diye mırıldandı kısık sesle. *Hayvanlar Karnavalı*'nın, birleşik *Kuşhane*'sinin yanık şeker pembesi notalarını tanıdım.

"İşte burada." Tozlu, şarap rengi bir kitap çıkardı –'son' sözcüğüyle birebir aynı renk.

"*Bayan Beeton'un Ev İdaresi El Kitabı.* Buradaki sıra dışı tariflere inanamazsın Jasper, özellikle Avusturalya mutfağından olanlara. Bunu asla atamam. Farklı bir kitap. *Senin gibi.*"

Resimlerimi tekrar saydım.

Yedi. Tabak dolabındaki Bee'nin geri vermediği hasarlı tuval hariç, hepsi bendeydi. Onu kurtaramamıştım.

O her sayfayı çevirişinde parmağını yalayıp, kitabın yapraklarını çevirirken, resimlerimi kutuya sokuşturdum. Resimlerim doğru sırada değildi. Onları düzenleyecek zamanım yok. Defterlerimi torbaya geri tıktım, resim çantamı aldım ve göğsüme astım. Bağlayacak zamanım yok.

"Bu tarifi al," diye devam etti. "Bugün yaptığım turtanın tarifi. Turta için dört pastırma dilimi, birkaç parça biftek ve üç haşlanmış yumurta kullanmam gerekti, yediğin ve yalnızca iyi olduğunu düşündüğün turta için Jasper."

Umurumda. Değil.

Bu sözleri fısıltıyla söylediğimi sanmıştım. Oysa öyle yapmamışım. Ağzımdan, Bee Larkham'ı sinirlendiren gümüşi, buz mavisi baloncuklar olarak çıkmıştı.

"Bence umursayacaksın Jasper," dedi.

Dengemi sağlamak için sandalyeye tutundum. Masanın etrafından dolanmam, mutfaktan çıkmam, koridora yürümem, ön kapıyı açmam ve *koşmam* gerekiyordu.

Çok uzun bir yol değil ama bunu yapabilir miyim?

"Bu akşam yediğin turtanın içinde ne olduğunu söylediğimde, çok daha fazla umursayacaksın. Görüyorsun ki, yalan söyledim Jasper. Tavuklu turta değildi."

Kitabı önüme itti. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun Jasper? En sevdiğin konudur."

Resim çantamın ellerimden kaydığını veya defterle dolu torbanın omzumdan düştüğünü hissetmedim.

Yumuşak nane yeşili hışırtılar.

Resimlerimin hepsi dağılmış, tabakların etrafına, turtaya ve masadaki bıçağa konmuştu.

Kutu ve çantam yere çarparken, paslı kırmızıya çalan hafif bir gümbürtü duydum. Onları yerden alamadım.

Gözlerim tekrar sayfaya çevrilmişti.

PAPAĞAN TURTASI

Malzemeler –Bir düzine papakan, birkaç dilim biftek (tarif için en uygunu az pişmiş soğuk biftektir), 4 dilim pastırma, 3 haşlanmış yumurta, doğranmış maydanoz, biber ve tuz, et suyu, milföy hamuru.

Yöntem –Turta kabına dilimlenmiş biftekleri serin, üzerine papakanlardan altısını dizin, un serpiştirin, boşlukları dilimlenmiş yumurtalarla doldurun ve baharatları dökün. Daha sonra ince şeritler hâlinde kesilmiş pastırmayı koyun, altı papakanı yerleştirin, biftekle ve baharatla doldurun. Kabı yarıya kadar et suyu veya suyla doldurun, milföy hamuruyla kapatın ve 1 saat pişirin.

Süre –1 saat.

Porsiyon –5 veya 6 kişilik.

Uygun mevsim –Her döneme uygun.

Kustuğum için çığlık atamadım.
Soluk kırmızı, kesilmiş kusmuk.
Gitgide daha fazla.
"Jasper!"

Parmaklarımı tekrar tekrar boğazıma soktum. Turtayı çıkarmam gerekiyordu. İşe yaramadı. Ölü papağanlar bedenime hapsolmuştu. Onları çıkarmalıydım. Resimlerim, buzlu yeşilimsi sarılar ve dondurucu safir mavilerle çığlık atıyordu. Masanın karşısına atıldım ve bıçağı kavradım. Karnıma çevirdim.

"Kes şunu, Jasper! Hayır!"

Sesim geri döndü. Rengi tanıyamadım.

"Senden nefret ediyorum," diye bağırdım. "Beni öldürüyorsun!"

Gözlerimi kapadım ve bıçağın keskin ucunun giysilerden geçip, karnımla buluştuğunu hissettim.

Yumuşak, tereyağına benzeyen deri.

Kes, kes, kes.

Bee, buz mavisi kristallerle çığlık attı.

Bir el beni kavradı. Vurarak, ondan kurtuldum. Gümüşi-mavimsi buz saçakları tekrar tekrar saldırdı.

"Özür dilerim!" diye haykırdı, gökyüzü mavisi ses. "Kes şunu, Jasper. Aşırıya kaçtım. Şaka yapıyordum. Seni cezalandırmak için kötü bir şaka yaptım. Üzgünüm. Bu doğru değil. O tavuktu. *Yalnızca tavuk.* Yemin ederim. Affet beni."

Seni affetmiyorum!

Canlı turkuaz ve beyaz çentikli hançerlerle bağırdım.

Kafam, sulu bir karpuz gibi ortadan ikiye ayrılmak istiyordu. Onun mavi kristallerini veya buz saçaklarını duyamıyordum çünkü canlı, sarsıcı mavimsi yeşil gök gürültüsüyle karşı saldırı başlatmıştım.

Sıcak kıskaçlar, karnımı kızgın demirle dağladı ama sadece papağanların feryatlarıyla karışan, çığlıklarımın rengini görebiliyordum.

Dondurucu safir mavilerle, yeşilimsi sarı.

Acı çağrıları resimlerimden yükseliyor, beni suçluyor, benden nefret ediyordu. Onları korumayı başaramamıştım. Hatta onları yemiştim.

Bıçağı bana ver.

Hayır. Onları çıkarmam gerekiyor.

Bee'nin elleri yine bıçağı kapmaya çalışıyordu.

Onu bırakmam. Bırakamam. Papağanlar hâlâ içimdeyken olmaz. Duramam. *Onu* durdurmak zorundaydım.

"Bıçağı bana ver!"

"Hayır!"

Havada kaydırdım ve bu defa, bıçak tenini buldu.

Soluk mavi çentikli kristaller.

Bee sağ kolunu tuttu. Kan, parmaklarının arasından sızıyordu.

"Lütfen Jasper. Üzgünüm. Sana zarar vermek istememiştim. Eğer geri alabilseydim, alırdım. Affet beni!"

Kazağımı kestim ve tekrar eti buldum.

"Hayır! Sen kobalt mavisi değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Beni kandırdın!"

"Jasper! Dur, yalvarırım!"

Elleri yolumu kesiyordu.

"İkimiz de çok kötü şekilde yaralanmadan önce, bıçağı bırakman lazım. İkimizin de başını belaya sokacaksın."

Bıçağı, ellerimden sertçe çekerek almaya çalıştı. İkimizden biri kaydı. Kimin suçu olduğunu bilmiyorum. İkimiz de sendeledik, mutfak denize çıkmaya elverişsiz bir tekne gibi yana yattı. Bee Larkham, bileğimi tutarak, geriye doğru sendeledi. Gözleri bıçağa takılmıştı.

İkimiz de düştük.

Papağanlar, dikkatli olmamız için haykırdılar.

Bee Larkham çığlık attı.

Parlak kenarlı buz mavisi kristaller ve çentikli, gümüş buz saçakları.

Önce o düştü, ardından ben, kafası yere kirli kömür renginde bir sesle çarptı.

Bu sırayla oldu. Eminim. Çünkü Bee Larkham'ın üzerine nasıl düştüğümü düşününce aklıma gelen tek açıklama buydu.

Dört saniye sonra, yana doğru kaydım ve zemine daha fazla kanın yayıldığını gördüm.

Damla, damla, damla.

Karnımdan çıkıp, kot pantolonuma damlıyordu. Bee'nin kobalt mavisi olmayan, kobalt mavisi elbisesine sıçrıyor, kolundan aşağı ve sol elinin avcuna akıyordu.

Zihnimdeki papağan çığlıkları, kör edici bir beyazlığa büründü. *Her şeyi yok eden.* Onları kurtarmak için tekrar bıçağı aldım.

Bu defa Bee Larkham beni durduramadı. Ağzını veya gözlerini açmadı. Hareket etmedi.

Buz mavisi kristaller ve gümüş buz saçakları yok olmuş, tüm parlak ve çentikli kenarlarını da yanlarında götürmüştü.

Bıçakla ve feryat eden, korkmuş papağanlarla yalnızdım.

SORGU:
16 NİSAN CUMARTESİ, 12:15

Leo, avukatım, 'kaza' ve 'adam öldürme' sözcüklerini tekrar tekrar söylüyor. Susmam söylendiğinden, daha doğrusu tavsiye edildiğinden beri, bu sözcükleri sekiz kez saydım.

Şiddetle tavsiye edildi.

Paslı Krom Turuncu ve Mat Açık Yeşil bu kritik sahneyi –Bee Larkham'ın hareketsiz bedeninin üstünde bıçağı tuttuğum sahneyi– hikâyenin doğal arası olarak kabullendiler.

Söylediklerinin babasının yaşandığını iddia ettiği olaylarla bağlantısını, hangi noktada bu olaya dâhil olduğunu öğrenmeliyiz. O gece Ed Wishart'ın ne gibi eylemlerde bulunduğu ve Jasper'a daha sonra ne yapması gerektiğini söylediğiyle ilgileniyoruz.

Uygun Yetişkin'im bir ara daha istiyor. Yorulmuş olmalı. Belki de benim gibi, konsantre olmakta zorlanıyordur.

Aynı anda hatırlanması gereken çok fazla şey bulunuyor; inatla eksik kalan da birçok şey de var. En azından o küçük parçayı hatırlayabiliyorum

Sonrasında büyük bir boşluk mevcut.

Babama sormaları gereken kısım bu: Bee Larkham'ın cesedini koridordaki bavula koyup, ormana nasıl götür-

düğü. Hikâyenin bu kısmında onlara yardımcı olamam. Bavulun içindeki bekârlığa veda partisi giysilerini ne yaptığını da bilmiyorum.

"Artık bulduğunuza göre, Bee Larkham'ın cesedini ne yapacaksınız?" diye sordum. "Çünkü başından beri bana bunu söyleyebilen kimse olmadı."

Beyaz ve gri mırıldanan sesler uçup gidiyor. Paslı Krom Turuncu, istenmeyen bir koku gibi –yanmış hamur kokusu– oyalanıyor.

Yanmış papağan turtası.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok, Jasper," diyor avukatım. "Seni ilgilendirmiyor."

"Beni. İlgilendiriyor. Herkes düzgün bir cenazeyi hak eder: Annem, büyükannem, Bayan Larkham, yavru papağan ve Bayan Watkins. On iki papağan değil ama. Onların cenazesi olmadı."

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimdeki cesetleri işaretliyorum. Sanırım ölümleri doğru sıraya koydum çünkü bu önemli.

"Açıkçası henüz bilmiyoruz," diyor Mat Açık Yeşil. "Ailesinden geriye kalan birilerini bulmaya çalışıyoruz. "Bee Larkham'ın cesedi, otopsi yapıldığı için adli tıpta tutuluyor. Ölüm nedeninin belirlenmesi gerekiyor. Cumartesi olduğu için tüm testlerin yapılması uzun zaman alıyor."

Bizim de tüm günümüzü aldı ama Bee Larkham'ı bıçağıyla, Bayan Beeton'un turtasını kesmek için kullandığı bıçağıyla öldürdüğümü sonunda belirlediğimizi sanıyordum.

Yanlış anladıkları veya duydukları için, dönüp her şeyi en başından anlatmak istemiyorum.

"Babamı görebilir miyim?" diye soruyorum.

Mat Açık Yeşil üzgün olduğunu, ancak bu süre zarfında ayrı tutulmamız gerektiğini söylüyor. Polis protokolü.

"Hâlâ babandan korkuyor musun, Jasper?" diye soruyor Paslı Krom Turuncu. "Dün polis memurlarına daha önce birilerini öldürdüğünü ve seni de öldürmeye çalıştığını söylemiştin."

Korkunç bir hata yaptığımı söylüyorum. Babam beni öldürmeye çalışmıyordu. Kafam karışmıştı. Bee Larkham yüzünden hüzünlenmiştim. Onun hakkında suçlamalar uydurmamalıydım ve üzgündüm. Eminim, polis memurunu ittiği için o da üzgündür. Öyle olsun istemedi.

Her zamanki gibi onu *ben* zorlamıştım.

Geri kalanını söylemiyorum. Richard Chamberlain – *aktör gibi olan*– hiçbir şey anlamıyor.

Babam *için* korkuyorum, özellikle de şimdi.

SORGU:
16 NİSAN CUMARTESİ, 14:00

"Senin için zor olacağını biliyorum Jasper. Ama daha sonra yaşananları konuşmaya başlamadan önce, Bee Larkham'ın tavuklu turtası hakkında konuşmak istiyoruz."

Paslı Krom Turuncu beni dinlemiyor muydu?

"Papağan turtası," kayıt için düzeltiyorum.

Öğle yemeği için bir ara daha vermiştim ama sandviçlerden kaçındım çünkü karides kusmama neden oluyor. Yardımcı olmaya çalışıyorum. Çaba gösteriyorum. Babamı görmek istiyorum. 999'u arayıp, onu bu işe dâhil ettiğim için üzgün olduğumu söylemek istiyorum.

"Tarifte on iki papağan kullanılacağı yazıyordu," diye devam ediyorum. "Bayan Beeton'un yemek kitabında papakan diye geçiriyordu, yanlış yazılmıştı."

"Bee çok zalim davranmış," diyor Paslı Krom Turuncu. "En sevdiğin kuşlar olan papağanları yediğini düşünmene neden olarak yani. Seni çok öfkelendirmiş ve üzmüş olmalı."

Evet demek için karnımın ağzı açılıp, kapanıyor.

"Jasper?"

Gömleğimin altından, gizli işareti göremedi. Belki de kumaş çok kalındır. Ya da aklı başka yerdedir.

"Papağanlarımı yemek beni sinirlendirdi."

Çok karmaşık şeyler söylememem. Basit cümleleri daha kolay anlıyor.

"Onları gerçekten yemedin, Jasper," diyor Paslı Krom Turuncu. "Bunu anlamanı istiyorum. Bundan eminim. Bee Larkham, seni üzmek için papağanları yediğini düşünmeni istemiş. Lucas'a yazdığı notları götürmen için seni manipüle edemediğini anladı ve hamile olduğunu öğrendiğinden hüzünlenmişti. Sana zarar vermek istedi. *Fena hâlde.* Kendi zarar gördüğü gibi."

Maalesef, söylediği tek kelimeye bile inanmıyorum.

"Ben de ona zarar verdim. Bıçakla. Çok fazla kan vardı. Üzgünüm."

İngilizce dersinde George Orwell'in *Hayvan Çiftliği* kitabını nasıl incelediğimizi ona anlatmak istedim.

Tüm hayvanlar eşittir ama bazı hayvanlar diğerlerinden daha eşittir.

Bu, Bee ve benim için de geçerliydi. Paslı Krom Turuncu, muhtemelen *Hayvan Çiftliği*'ni veya Orwell'in *1984* adlı kitabını hiç duymamıştı. Söylemek istediğim şeyleri anlayamazdı:

Bee Larkham ve ben eşit oranda suçluyduk ama muhtemelen ben biraz daha suçluydum.

"Turtayı bir süreliğine kenara bırakalım ve seni rahatlatabilecek bir şey hakkında konuşalım," diyor Paslı Krom Turuncu. "Eğer izin verirsen, resimlerin hakkında konuşmak istiyorum. Harika bir ressamsın Jasper. Keşke oğullarımda da sendeki yeteneğin bir kısmı olsaydı. Tüm zamanlarını Minecraft oynayarak geçiriyorlar oysa *sen* büyüdüğünde ünlü olabilirsin."

"Minecraft" diye tekrar ediyorum. Hangisi daha şaşırtıcı bilemiyorum; oğulları olduğu gerçeği mi, yoksa tüm zamanların en iyi bilgisayar oyunlarından birini oynamaktan hoşlanmaları mı?

"Onlar ne renk?" diye soruyorum.

"Renk mi?"

"Oğullarının seslerinin rengi. Seninkiyle aynı mı?" *Lütfen aynı olmadığını söyle.*

"Bilmiyorum, üzgünüm."

"Pekâlâ."

"Tüm resimlerin arasında en beğendiklerim, papağan resimlerin. Heyecan verici. Gerçekten muhteşem soyut eserler."

Paslı Krom Turuncu, masanın yanından büyük, plastik bir torba alıyor ve önüne koyuyor. Bulanık bir renk görüyorum. Bunlar benim resimlerim olamaz. Onlar güvenli bir şekilde evdeler.

"Papağan resimlerine bakmak için babandan izin aldığımı bilmeni isterim Jasper," diyor.

Daha sert bakıyorum. Plastiğin altından nefes almaya çabalayan, bulanık papağanlar görüyorum.

Boğuluyorlar.

"Yatak odana girip, onları almamız için bize izin verdi. Birlikte bakmamızda bir sakınca var mı?"

"Hayır!" *Beyaz kenarlı delici mavimsi yeşil.*

"Sadece bakacağız," diyor Paslı Krom Turuncu. "Senin için çok değerli olduklarını biliyoruz. Elimizden geldiğince çabuk yerine götüreceğiz."

Ona bakmayı reddediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Babam, polisin odama girmesine asla izin vermemeliydi. Resimlerim karıştı. Defterlerimin sırası bozuldu.

Paslı Krom Turuncu'nun soruları da öyle.

"Beyaz Tavşan'ı buldun mu?" diye sordum. Çünkü o yaratık da yerinde değil.

"Şu anda yalnızca papağan resimleriyle ilgileniyoruz," diye yanıtlıyor. "Baban gerçek nesneleri değil, sesleri resmettiğini açıkladı. Bu inanılmaz orijinal bir şey, Jasper. Olağanüstü. Ne zaman böyle resimler yapmaya başladın?"

Beş, dört, üç, iki, bir. Üç, beş, dört, bir, iki.

O benim soruma cevap vermiyorsa; ben de onunkine vermem.

Geriye doğru ve sıra dışı sayıyor, sayıların renklerini zihnimdeki büyük beyaz kâğıdın üzerinde karıştırıyorum. Şimdi de paslı krom turuncuyu, kobalt mavisiyle boyuyorum.

"Yeni bir sorgulama şekli denemek ister misin?" diye soruyor avukatım.

"Pekâlâ, hadi bundan başlayalım Jasper. Bunlar, 8 Nisan'da Bee Larkham'ın evine götürdüğün papağan resimleri mi?"

Plastiğe hapsedilmiş resimleri bana doğru itiyor. "Bazıları kâğıt, bazıları tuval üzerinde. Onları, diğer papağan resimlerinden ayrı tutmuşsun. Siyah bir kutuya koyup – resim çantan olduğu söylendi– yuvandaki battaniyelerin altına saklamışsın."

Yuvama mı girmiş?

O geceden beri bu resimlere detaylı bir şekilde bakmaya cesaret edememiştim –yalnızca bir kez, yedisinin de orda olduğundan emin olmak için resim çantanın içine göz attım. Ancak, her birinin bütün fırça darbelerini hatırlıyorum.

"Resimlerin arkasındaki tarihleri görebiliyorum," diyor Paslı Krom Turuncu. "Hepsini Bee Larkham'ın öldüğü hafta yapmışsın. Onlara bir kez daha bakabilir misin? Doğru resimler olup olmadıklarını kontrol etmek için?"

İstemiyorum. İncelemeden de bugünkü her şey gibi, hepsinin yanlış olduğunu biliyorum. Gün doğumlarıyla gün batımları, neşeli kovalama oyunlarıyla, kavgalar birbirine karışmış olacak. Beni tahrik etmesine izin vermeyeceğim. Kazanmasını istemiyorum.

"Resimlerini şaşırtıcı buluyorum Jasper, yalnızca papağanların seslerini resmettiğin için de değil. Neyi şaşırtıcı bulduğumu duymak ister misin?"

Hayır. Tekrar zihnimde resim yapmaya başladım, narin maviyi sözlerinin üzerine bulaştırdım. Söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Paslı Krom Turuncu, buna rağmen konuşuyor.

Sürekli 'şaşırtıcı' sözcüğünü tekrar ediyor ve artık tek görebildiğim bu kelimenin parlak sarı rengi. *Benim* renklerim, onun tonunu kapatacak kadar güçlü değil.

"Bayan Larkham'ı kazara bıçaklayarak öldürdükten sonra tüm resimlerini, resim çantanı ve defterlerle dolu torbanı alıp, onları eve götürecek kadar kendinde olmanı şaşırtıcı buluyorum."

Paslı Krom Turuncu, zihnime tekrar gümüşler ve sarıları sıçratıyor. Suç mahallini terk ederken, önüme atlıyor.

"Avukatın, Bayan Larkham'ı bıçakladıktan sonra bıçağı *ve* resimlerini eve taşıdığını iddia ediyor," diyor. "Doğru mu? Yoksa biri sana yardım mı etti?"

Tekrar deniyorum. Kobalt mavisini hızla zihnimden geçiriyorum. Çok güzel. *Rahatlatıcı da.*

"Az önce seni uyarmamızdan önce, babanın tüm kanı temizlediğini ve cesedi taşıdığını söylemiştin," diyor Mat Açık Yeşil. "O anda yanında mıydı? Resimleri eve taşıyan o muydu?"

Gözlerimi örtüyor ve zihnimde yeni bir resim yapıyorum: Bir papağan çığlık atarak, Bee Larkham'ın yemliklerinin doldurulmasını talep ediyor. Krema Sarısı bunu duyacak mı? Onları beslemeyi hatırladı mı? Her zaman sözlerini tuttuğunu söylemişti.

"Jasper daha önceki konuşmamızda çok netti –bıçağı ve resimleri eve yalnızca *kendisinin* taşıdığını söyledi,"

diyor Leo. "Güvende olsunlar diye bu nesneleri yuvasına koydu ve babasının işten eve dönmesini bekledi."

"İşte bu konuda daha fazla konuşmamız gerekiyor, Leo," dedi Paslı Krom Turuncu. "Tüm bunlar yaşanırken, babası *tam olarak* neredeydi? İşten eve ne zaman döndü? Oğluna ne vakit yardım etmeye çalıştı. Zamanlamalar üzerine eğilmemiz gerekiyor, kim, ne zaman, neredeydi? Bunu kim yaptı?"

Beyazımsı-gri bulanık çizgiler.

"Jasper?" *Sütlü kahve.*

Ellerimi yüzümden çekiyorum.

"Dedektif Chamberlain, Bee Larkham'la yaşadığınız kavgadan hemen sonra olanlar hakkında seninle konuşmak istiyor," diyor.

"Tamam."

Masaya bakıyorum çünkü Paslı Krom Turuncu'ya bakmak istemiyorum.

"Bak Jasper, mesele şu," diye devam ediyor. "Resimlerden birine, resim çantana veya defterlerle dolu torbana kanlı parmak izlerini bulaştırmadan hepsini eve tek başına nasıl taşıdığını anlamıyoruz. Karnın kanıyordu, bıçak da elindeydi. Adli tıp, resimlerde, çantada veya torbada senin kanına rastlanmadığını söyledi. Eğer iddia ettiğin gibi evden tek başına ayrıldıysan, bu nasıl mümkün olabilir?"

Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Hiçbir rengim yok; varmış gibi davranmanın anlamı yok. Yerdeki kan lekelerini hatırlıyorum, Bee Larkham ve benim üzerimize sıçrayan kan lekelerini hatırlıyorum. Kanın başka nereye bulaştığını bilmiyorum.

"Belki de devam etsek iyi olacak," diyor Leo.

"Tabii ki," diyor Paslı Krom Turuncu. "Kalan yedi resimle birlikte, bunu da Bayan Larkham'ın evine o akşam mı götürdün?"

Bana doğru resim değil, bir fotoğraf itiyor ama boyanın belirgin girdaplarını tanıyorum.

Nefesimi içime çekiyorum, mavimsi-beyaz burgu makarnalar. "Evet. Su sıçradı."

"Onayladığın için teşekkürler Jasper," diyor. "İşte bu resim diğerlerinden farklı. En çok dikkatimizi çeken de bu oldu."

Anlamıyorum. Neden herkes bu resmi beğeniyor? Bee Larkham bir su damlasıyla zarar verdi ama yine de en sevdiği resim olarak onu seçti. Garip olan şey de buydu –kusurlu olduğu *için* sevmişti.

Tıpkı kendi gibi.

İç çekiyorum. *Hareketli, mavi notalı, şeffaf çizgiler.*

"Bu resmi nerede bulduğumuzu biliyor musun?"

Hayır, bilmiyorum.

"Bayan Larkham'ın mutfağının duvarında asılıydı," diyor. "Bu resmi asarken onu gördün mü?"

Önce tereddüt ediyor, sonra kafamı sallıyorum. Hayır, bu resmi duvara asarken onu kesinlikle görmedim.

Bu bir yalan olmalı. Beni kandırmaya çalışıyor.

"Tuvalin arkasında, Bayan Larkham'a ait büyük bir kan lekesi ve parmak izleri bulundu. Ancak üzerinde senin kanına ait herhangi bir iz yoktu."

"Dedektif Chamberlain'in sana söylediklerini anlıyor musun?" diye soruyor avukatım.

Hayır. Kafamı iki yana sallıyorum.

Şimdi Paslı Krom Turuncu'yla konuşuyor. "Kafasını karıştırıyorsunuz. Onu yönlendirmeye çalışmak yerine, doğrudan konuya gelmelisiniz. Lütfen sorularınızı açıkça sorun."

"Eğer onu öldürmeden önce bu resmi duvara astığını görmediysen, Bee Larkham'ın duvarına nasıl asıldığını açıklayabilir misin?"

İmkânsız!

Tabii ki açıklayamam!

Nasıl yapabilirim?

"Kafanı karıştırdıysak, üzgünüm," diyor Paslı Krom Turuncu. "Anlamaya çalıştığımız şey, bu tuvalin mutfak duvarına nasıl asıldığıydı."

Bilmiyorum. Bilmiyorum.

"Resmi duvara Bee Larkham'ı bıçakladıktan sonra *sen* mi astın? Evden kaçmadan önce?"

Hayır, hayır, hayır.

"O gece mutfakta resmi asan başka birini gördün mü?" diye devam ediyor. "Bunu asan baban olabilir mi? Bayan Larkham'ı öldürdüğün sırada, mutfakta sizinle birlikte miydi?"

Gözlerimi ellerimle kapatıyor ve sallanıyorum.

Bunu yapamam. Çok gencim. Bunu yapamam. Çok gencim.

"Bu sorulara yanıt olarak söylemek istediğin bir şey var mı Jasper?" diye soruyor Leo.

"Onlara resmimi geri istediğimi söyle," diye bağırıyorum, ellerimin altından. "O resim Bee Larkham'a ait değil. Şimdi değil. Hiç de olmadı. Babamın o resme dokunduğunu görmedim ve asan da Bee Larkham olamaz. Ölüler resim asamazlar. İmkânsız. Bunu herkes bilir!"

SORGU:
16 NİSAN CUMARTESİ, 15:10

Peşimde Uygun Yetişkin ile bir ara daha verdim. Babam polise ne anlatıyor? Hâlâ onu görmeme izin vermediler. Çünkü onu da Bee Larkham cinayetiyle bağlantısı nedeniyle tutukladılar. Ona, üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Her şey için üzgünüm.

Leo dedektiflerin, özellikle papağan resimlerinin nasıl eve ulaştığı, bana kimin yardım ettiği ve resmi duvara kimin astığı konularıyla ilgili olarak hâlâ kafalarının karışık olduğunu söylüyor. Tekrar en başından, olabildiğince detaylı bir şekilde anlatmam gerekiyor.

Bu defa, her şeyi doğru sırada anlatmak için çok uğraşmalıyım.

Tekrar toplandığımızda hemen başlıyorum, bu defa acele etmememin söylenmesini istemiyorum. Bir an önce bitirip kurtulmak istiyorum çünkü bu, babamı suçlayan bölüm.

Gözlerimi kapıyorum.

Başlıyorum.

*

Damla, damla, damla.

Tekrar ayaktayım, bıçağı tutuyorum. Bee Larkham mutfak zemininde yatıyor. Hareket etmiyor.

Papağan resmimin duvarda asılı olduğunu hatırlamıyorum. Yerdeki kan şekillerini görüyorum. *Leke, leke, leke.*

Bıçağa bakıyorum. *Işıl, ışıl, ışıl.* Papağanlar daha fazla kesik istemiyorlar. Kaçmam için çığlık atıyorlar.

Ölü Bee Larkham'ın evinden koşarak kaçıyorum.

Yolun karşısına ve *evimin* içine doğru.

Dur! Başa sar!

Tüm resimlerimi ve defterlerimi unuttum. Merdivenlerin başındayken, tereddüt ediyorum.

Geri dönmek için çok geç.

Dünyadaki en kötü askerim. Papağanlarımı düşman hattının gerisinde bıraktım. Birkaçını yedim ve kalanları terk ettim.

Geri dönemem, geri dönemem, geri dönemem.

Ölü papağan turtasına bakamam.

Ölü Bee Larkham'a bakamam.

Şimdi battaniyeyi aşağı çekmiş, yuvamdayım. Giriş kapalı. Annemin ceketinin düğmelerinden birini, ov, ov, ovuyorum. Karnımın ağzı bana bağırıyor: *Bee Larkham'ı öldürdün!*

Babamı çağırmak için bağırmaya çalışıyorum ama gerçek ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Evde hiçbir renk göremiyorum. Çok sessiz. İşten dönmemiş.

Bıçak benimle birlikte yuvamda kalıp, bana göz kulak oluyor. Giysilerim, kan lekeleriyle kaplı. Onları çıkaramıyorum. Kollarım çalışmıyor. Ağzım çalışmıyor. Bacaklarım çalışmıyor.

Karnımın ağzı acıyor.

Bee on iki papağanı nasıl öldürdü? David Gilbert'ın tüfeğini ödünç alıp, onları vurdu mu? Tuzak mı kurdu? Acı çektiler mi?

Onları ne zaman öldürdü? Ben okuldayken mi? Lucas'a notu götürdüğüm ve ağladığı gece mi? Onu yüzüstü bıraktığımı düşündüğü için perşembe gecesi mi? Yoksa başından beri yalan söylediğimi anladığı bu sabah mı?

Ön kapı çarpılarak kapanıyor: Koyu kahverengi, bol dikdörtgen şekil.

"Benim! Ben geldim!" *Çamurlu aşıboyası.*

Evde ne zamandır yalnızım bilmiyorum. Yuvamın içinden saati göremiyorum. Hareket edemiyorum. Bileğimdeki saati görmek için aşağı bakamıyorum.

Babam, merdivenlerde aşırı olgunlaşmış muz sesleri çıkarıyor ve odama giriyor. "Her şey yolunda mı Jasper? Çayını içtin mi?"

Ov, ov, ov.

Karnımın ağzı yardım çığlıkları atıyor. Babam duymuyor. Gidecek.

Geri gel!

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır. Alt katta bir şeyler atıştıracağım."

Ov, ov, ov.

Babam gitti.

Hayır. Yanılıyorum.

Kapı tekrar açılıyor, *yer fıstığı kabuğu kahverengi.* Loş pembe gıcırtıyla, yuvamın önüne geldi.

"Merdivenlerde kan var Jasper. Odandaki halının üzerinde de kan lekesi var. Ne oldu? Yaralandın mı?"

Battaniye zorlanıyor. Bir el içeri uzanıyor. Buz mavisi çentikli şekillerle ona bağırıyorum.

"Aman Tanrım. Ne oldu? Tanrım. Bu kadar kan nereden geliyor?"

El beni çekip çıkarıyor. Tekmeliyor ve daha fazla mavimsi yeşil bulutlarla bağırıyorum. Bıçağı düşürüyorum.

"Jasper, Tanrım. Kendine ne yaptın?"

Gözlerimi açıyorum. Şimdi yerde olan benim, o da elinde bıçakla tepemde dikiliyor. Kazağımı kaldırdığımda, bıçağı düşürüyor.

"Tanrım." Gömleğini çıkarıp, karnıma bastırıyor. "Kanamayı durdurmalıyım." Daha sert bastırıyor. "Neden Jasper? Bunu kendine neden yaptın? Geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığım için mi? Beni cezalandırıyor musun? Üzgünüm Jasper. Elimden bir şey gelmedi. Toplantı uzadı."

Daha sıkı bastırıyor. Sivri, gümüş yıldızlar her yerime batıyor.

"Canımı yakıyorsun!"

"Üzgünüm." Gömleğin üzerindeki eli gevşiyor. "Bakmama izin ver, bu kez dokunmayacağım. Söz veriyorum. Yalnızca bakacağım."

Karnıma bakıyor. "Teşekkürler Jasper. Ustaca idare ediyorsun. İyi olacaksın. Yüzeysel görünüyor ama kontrol etmesi için, seni doktora götürmemiz lazım."

"Bee dedi ki..."

"Ne dedi?"

Ellerim ve kazağımdaki kana bakıyorum. Kot pantolonumun ve parkamın her yerine bulaşmış. Bu lekeler nasıl çıkacak?

"Jasper? O bunu biliyor mu? Nereden biliyor?"

"Doktora gidemem," diye bağırdım. "Bee ikimizin de başını belaya sokacağımı söyledi."

"Bunu yaptığını gördü ve beni aramadı mı? Seni acile götürmedi mi?"

Titriyor ve ağlıyorum. Sümüğüm akıyor.

Sessizlik.

"Dur bir dakika. Yoksa bunu o mu yaptı?"

"Hayır!" diye bağırıyorum. "Onu bıçakladım çünkü bunu hak etti."

"Jasper!" Bıçağı tekrar aldı. "Bununla Bee'ye zarar mı verdin?"

"Çok gencim. Bunu yapamam. Çok gencim. Bunu yapamam."

"Tanrım." Pencereye doğru koşuyor. "Öndeki odanın ışığı açık. Dışarda park etmiş bir ambulans göremiyorum. Belki de çok kötü yaralamamışsındır? Ne hakkında tartışıyordunuz?"

İleri geri, geri ileri sallanıyorum.

"Papağanlar."

"Tanrım. Onu çok mu kötü yaraladın Jasper? Hatırlayabiliyor musun? Onun da hastaneye gitmesi gerekiyor mu?"

Gözlerimi kapatıyor ve zihnimin dışında tutuyorum ama kırmızı göz kapaklarımın ardına sızıyor.

"Kes şunu, beni öldürüyorsun!"

Babam bıçağı düşürüyor ve mahvolmuş şekilde yanıma, halıya çöküyor. "Yanlış anlaşılma olabilir. Hata yapmış olabilirsin. Değil mi?"

Kusmak istiyorum. Tekrar tekrar öğürüyorum ama hiçbir şey çıkaramıyorum.

"Seni temizleyeceğim ve yolun karşısına gideceğim," diyor. "Bunu halledeceğim, söz veriyorum. Bee'yi halledeceğim. Durumun ne kadar kötü olduğunu anladıktan sonra, polisi ve ambulansı çağıracağım."

"Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm."

Beni ayağa kaldırıyor ve sürükleyerek banyoya götürüyor.

"Peki ya *bu?*" Dönüyorum ve halıdaki silahı işaret ediyorum.

"Endişelenme. Bıçaktan ve giysilerinden kurtulacağım. Onları bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Duşun musluğunu açıyor ve cevap vermemi beklemiyor.

"Bu her şeyi değiştirir Jasper. Bee'yi kontrol edene kadar, seni doktora götüremem. Karnını bantlayarak kapatabilirim ve enfeksiyon kapmasını da engellememiz lazım. Antibiyotiğimiz var, yani bunu halledebiliriz. Kraliyet Deniz Piyadeleri'nde daha kötülerini de gördüm, değil mi? Üstesinden geleceğiz." Beni banyonun kenarına oturtuyor ve yavaşça giysilerimi soyarak, üstümü çıkarıyor. "İşim bittiğinde sana ağrı kesici ve yarım uyku ilacı vereceğim. Yarın sabah uyandığında bu kâbus bitmiş olacak ve ben Bee Larkham işini çözmüş olacağım. Anladın mı?"

Anlıyorum.

Bee Larkham'ın arka kapısının anahtarını nerede bulacağını söylüyorum.

Konuşmayı bırakıyorum.

Uyuyorum.

SORGU:
16 NİSAN CUMARTESİ, 15:43

Avukatım ve Paslı Krom Turuncu, babamın bana verdiği 'ilaç kokteyli' ile ziyadesiyle ilgileniyorlar: Antibiyotik, ağrı kesici ve uyku ilacı, tüm bunlar hafızamdaki bazı boşlukları dolduruyor.

Sorularının cevabını bilmiyorum. Ben doktor değilim.

Neden babama sormuyorsunuz? Onun tutuklu olduğunu söylediniz. Diğer dedektifler tarafından sorgulanıyor. Filmlerdeki gibi bilgi paylaşımı yapmıyor musunuz? Birbirinizle konuşmuyor musunuz?

Kaç tablet aldığımı hatırlamıyorum. Onları yuttuğumu hatırlamıyorum. Babamın beni duşa soktuğunu, pijamalarımı giydirdiğini, yuvamdan kana bulanmış battaniyeleri aldığını veya beni annemin ceketinin içine yerleştirdiğini hatırlamıyorum.

Bütün bunları yapmış olmalı ama gri, dönen bir sis, banyodaki sahnenin üzerine çöktü. Zihnime sürüklenip, üstüne çıktığını, en dip taraflardaki anılarımı kaptığını hatırlıyorum. Onları tutmaya çalıştım, özellikle babama söylemem gereken bir tanesine.

Papağanlarla ilgili bir şeydi. Bee Larkham'ın evindeyken yapması gereken bir şeydi.

Papağanları kurtarması gerekiyordu.

Neden kurtaracaktı? Ne yapması gerekiyordu?

Sis, düşünceyi kafamdan koparıp aldı.

Papağanlar yok oldu. Babam da.

Yalnız kaldım.

Daha sonrasına ait neler hatırlıyorsun Jasper? Gözlerini kapa. Sorgu odasında değilsin. Yatak odandaki yuvanda olduğunu hayal et.

Paslı Krom Turuncu'ya itaat ediyorum.

Geri döndüm.

Oturuyorum ve yuvam etrafımda dönüyor.

Papağan resimlerimi unuttum. Defterlerimi unuttum. Onları, Bee Larkham'ın evinde bıraktım.

Babama söylemem gereken şey buydu. O buradaydı. Bir veya iki dakika önce. Belki de daha uzun. Emin değilim. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum.

Resimlerim mutfakta yalnız kaldı. Bee Larkham'la birlikte. Babam onu hallediyor. Çünkü kötü bir şey yaptım. Ona zarar verdim. Bıçakla. Papağan turtasını kesmek için kullandığı bıçakla.

"Baba?" sesim, grimsi mavi bir boğukluk. Yuvamdan emekleyerek, karanlık odaya çıkıyorum. Gözlerim bulanık ve saate odaklanamıyorum. Saatim kolumda değil. Nerede olduğunu bilmiyorum.

Merdivenin başındayım. Babamın kapısı açık. Yatağı boş. Orada uyuyan olmamış. Çünkü babam uyumuyor. Yolun karşısında. Bu, söylediğini hatırladığım, son şey.

Yolun karşısına gideceğim. Bee'yi halledeceğim.

Ona yardım etmeliyim. Resimlerimi geri almak zorundayım. Babam onları hatırlamaz. Defterlerimi de. Önemli olduklarını düşünmez. Etraftaki kan dikkatini dağıtırsa, onları fark etmeyebilir.

Popomun üzerinde merdivenlerden iniyorum. Zincir ön kapının üzerinde. Oturma odasının kapısı kapalı. Mut-

fağın kapısı açık. Bu kapıdan geçiyorum. Oturma odasından koyu kahverengi, ritmik bir gürültü geldiğini duyuyorum.

Mobilyalara tutunuyor ve hiçbir şeye çarpmadan arka kapıya gidiyorum. Kolu çeviriyorum. Kapı kilitli değil. Dışardayım. Yağmur yüzüme çarpıyor. Sertçe. Pijamalardan geçip, derime batıyor.

Arka kapıdan geçiyorum ve yolun karşısındaki savaş hattını izliyorum. Beni dengede ve doğru yolda tutuyor. Beni, terk edilmiş çöpler üzerinden ara sokak boyunca yönlendiriyor ve arka kapıya ulaşıyorum. Bee Larkham'ın bahçesindeyim.

Arka kapıdayım.

Yolunda gitmeyen bir şey var.

Şimdi Bee Larkham'ın mutfağındayım. Buradaki şeylerin yeri değişmiş –resim çantam ve defter torbam.

Başka şeylerin de yeri değişmiş ama sis tekrar çöküyor ve koyu bir dumana dönüşüyor. Yeterli ışık yok. Ayrıca, karnımda yıldızların dans etmesine neden olan, garip bir koku var.

Bee Larkham hâlâ yerde yatıyor.

Hareket etmiyor. Ona bakmak istemiyorum.

Babam çoktan gelmiş.

Bee Larkham'ı hallediyor. Aynen söylediği gibi.

Onun yanında diz çökmüş. Mavi kot pantolon, lacivert beyzbol şapkası ve mavi gömlek: Her zamanki kıyafetleri.

"Bee Larkham ölmüş mü?" diye soruyorum.

Sıçrıyor, elini yere sabitliyor ve etrafa bakıyor. Nefesini içine çekiyor, *beyaz burgu makarnalar.*

"Onu öldürdüm mü baba?" Tekrar soruyorum.

Bana bakmıyor. Buna dayanamıyor. Sis beni çekiyor. Odaklanmaya çalışıyorum.

"Söyle bana baba. Öldürdüm mü?"

Kafası sallanıyor.

"Onu öldürdüm mü?"

"Evet oğlum." Beyazımsı-gri fısıltı, sisi delip geçiyor.

"Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm. Bana yardım et baba!"

Kolu yükseliyor. Masaya işaret ediyor. Orada, defterlerle dolu çantam ve bağlanmış resim çantam var.

Babam her şeyi halletti. Resimlerimi kutunun içine koydu.

Kolu tekrar hareket ediyor. Bu kez kapıya işaret ediyor. Bana ne yapacağımı söylemesine gerek yok. Kaçmam gerektiğini biliyorum. Bu konu hakkında bir daha konuşamayacağımızı biliyorum.

Babamın Bee Larkham'ı halletmeye devam etmesi gerekiyor.

Yapacağını söyledi.

Bana yardım ediyor.

Resim çantamı ve defter torbamı kapıyor, dönüp koşuyorum.

SORGU:
16 NİSAN CUMARTESİ, 16:10

Geri! Geri al!

Bu garip, yeni yere nasıl geldik? Paslı Krom Turuncu sorgumuzda üç noktalı bir dönüş yapmamıza neden oldu. Kaçış aracımızdan ani bir frenle indik ve –bıçaktan, papağan resimlerimden ve babamın Bee Larkham'ı halletmesinden– yepyeni bir yere geldik.

Odadan dışarı çağırılıp, yedi dakika, kırk bir saniye sonra geri geldiğinde oldu bu. Şu anda, az önce ara vermiş olmama rağmen devam edemiyorum. Denemiyorum bile.

Zihnim, Bee Larkham'ın mutfağına geri döndüğümde gördüğüm sahneye kilitlendi.

Resim çantam ve defter torbam kesinlikle masanın üzerindeydi. Papağan turtası kaybolmuş ve yerini bambaşka, orada olmaması gereken bir şey almıştı. Hatırlamak zordu. Beyin hücrelerim boyaları karıştırarak, etrafta vahşice dans ediyordu.

Keşke sağa baksaydım. Duvarda, muhtemelen Bee Larkham'ı hallettikten sonra babamın astığı papağan resmimi görebilirdim.

Bee Larkham asmış olamazdı çünkü çoktan ölmüştü. Hâlâ yardım çağırıp, kurtarılmak için yalvararak, duvarında asılı duruyor olmalı.

Paslı Krom Turuncu, diğer resimlerimi de henüz geri

alamayacağımı söyledi çünkü onlar *kanıttı*. Çoktan çalışmalarıma olan ilgisini kaybetti ve onların yerine Bee Larkham'ın boynundan bahsetmek istedi.

"Size yardımcı olabileceğimden emin değilim," diyorum. "Ben, otolaryngolojist değilim."

"O da ne?" diye soruyor Paslı Krom Turuncu.

"Kafa ve boyun cerrahı."

Mankafa.

"Baban hakkında konuşmanın seni üzdüğünü hepimiz biliyoruz," diyor Mat Açık Yeşil. "Olabildiğince odaklanmana ihtiyacımız var Jasper. Kısa bir ara daha vermeden önce, ilerlemek istiyoruz."

"Babamı görebilir miyim?"

"Önce bu konuyu konuşalım, lütfen," diyor. "Dedektif Chamberlain, Bayan Larkham'ın kafasına veya boynuna dokunup dokunmadığını soruyor."

Bu zor soru üzerinde tam otuz saniye düşünüyorum, sonra merakım beni ele geçiriyor. "Niye?"

"Lütfen soruya cevap verebilir misin, Jasper?" diye araya giriyor, Paslı Krom Turuncu. "Bize daha önce Bayan Larkham'ın kolyesini kopardığını söylemiştin. Bu olay anında yanlışlıkla boynunu tuttun mu?"

"Siz benim sorumu neden cevaplamıyorsunuz?" diye karşılık verdim. "Önce ben sordum. Renkleriniz kaba ve baskıcı. Hizaya geçip, sıranın gelmesini beklemeliler. Neden Bee Larkham'ın boynuna dokunayım?"

Leo, bir bardağı bana doğru itiyor. Masaya su dökerek, bardağı geri itiyorum. Bu bir hataydı. Bana Bee Larkham'ın mutfak masasına süngerle su döktüğü anı hatırlatıyor.

"Dağınık biriydi," diyorum. "Temizlik yapmaktan hoşlanmazdı. Bulaşık makinesi bozuk olduğu için bulaşıkları yıkamamıştı."

"Düzen ve temizlikten hoşlandığından, mutfağının pis olması seni sinirlendirdi mi?" diye soruyor Paslı Krom Turuncu. "Bu yüzden boynuna dokunmak istedin mi?"

"Boynundan hoşlanmıyorum!"

"Bıçak için boğuştuktan sonra, Bayan Larkham'ın nasıl düştüğünü tarif ettin," diyor. "O mutfak zemininde yatarken, bıçağı yere bırakıp, boynunu sıkıp sıkmadığını merak ediyoruz. Eve gidip babana olanları anlatmadan önce böyle bir şey yaptın mı?"

Zihnimdeki olaylar şeridi, feci şekilde karıştı. Bir daha düzeltebileceğimi sanmıyorum. O kadar çok ileri geri atladık ki düzeltip, eksik parçaları doldurmam imkânsız. Bee Larkham'a dokunmaya nasıl dayanabilirdim?

Paslı Krom Turuncu tekrar konuşuyor. "Eve koşmadan önce, nabzını kontrol etmek için ellerini Bayan Larkham'ın boynuna koydun mu?"

"Ölmüştü. Onu öldürdüm."

"Bayan Larkham'ı boynundan kavrayıp iyice sıkmadın mı? Belki de kazara?"

"Hayır!"

"Herhangi bir noktada babanın ellerini onun boynuna koyduğunu gördün mü?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" Ayağa kalkıp, su dolu bardağı alıyorum. "Sizden nefret ediyorum!"

Bardağı, masaya doğru savuruyorum. Paslı Krom Turuncu tam vaktinde eğiliyor.

SORGU:
16 NİSAN CUMARTESİ, 16:24

Tabii ki, özür diledim. Dilemek zorundaydım. Paslı Krom Turuncu'ya bardak fırlattığım için yani. Kafasını tutturamadığım için değil; çünkü ben zaten rezil bir atıcıyım. Okuldaki topla oynanan tüm oyunlarda da böyleyim.

Polis memuruna saldırmak ciddi bir suçtur ve bunun da listeye eklenmesi benim için iyi olmaz.

Üzgünüm. Kafam patlamak üzereydi. Bazen sert ve ani çıkışlar yapıyorum.

"Özrünü kabul ediyorum," diyor Paslı Krom Turuncu. "Durumun senin için stresli olduğunu biliyorum. Uyuyup akünü şarj ettiğinde, daha iyi hissedeceksin."

Ben araba değilim, aptal.

"Size zaten ben yaptım dedim. Beni hemen hapse götürebilirsiniz. Daha fazla soruyu yanıtlamak istemiyorum. Gitmek istiyorum."

"Hapse gitmiyorsun."

Beni rahat bırakmadı. İşleri benim için daha da zorlaştırıyor çünkü ona su dolu bir bardakla saldırdım.

"Haklısın –çocuk ıslah evi ya da genç suçlular enstitüsü falan," diye düzeltiyorum. "Artık adı her neyse."

"Şimdilik işimiz bitti," diyor. "Seni geçici koruyucu ailenin evine götürmesi için Sosyal Hizmetler'le konuşuyoruz. Yarın tekrar konuşmamız gerekirse, sosyal hizmetler uzmanına söyleriz, o da seni tekrar buraya getirir."

Hareket etmiyorum. Yanlış duymuş olmalıyım. Bu doğru olamaz. Bee Larkham'ı öldürdüm ve bir polis memuruna neredeyse saldırdım.

Suçluyum.

"Avukatınla gitmekte serbestsin Jasper," diyor Paslı Krom Turuncu. "Maggie, sosyal hizmetler uzmanı, sana göz kulak olacak."

"Peki ya babam?"

"Baban hâlâ sorgulanıyor. Adli tıp sonuçlarını beklerken, bir süre daha bizimle kalacak."

Kollarımı vücudumun etrafına dolayıp, sandalyemde kaldım.

Polisin ve avukatımın yine kafası karıştı. Paslı Krom Turuncu, muhtemelen sorgu odasından çıktığında patronuna açıklamaya çalıştı ve her şeyi yanlış anlattı.

Her zamanki gibi.

Hatalarını fark etmelerini bekliyorum. Hemen yerime oturmaya zorlanacağım için, ayağa kalmanın bir anlamı yok.

"Anlamıyorum," diyorum. "Parlak kenarlı buz mavisi kristaller ve çentikli, gümüş buz saçakları."

"Beni dinle, Jasper." Richard Chamberlain'in paslı krom turuncu sesi, öncekinden daha kısık. "Gitmene izin veriyoruz çünkü Bee Larkham cinayetinin sorumlusu sen değilsin. Onu senin öldürdüğüne düşünmüyoruz."

Sözleri hiçbir anlam ifade etmiyor.

Babam, onu bıçakladığım günün ertesinde uyandığımda, bu kâbusun biteceğini söylemişti ama bitmedi. Devam etti.

"Ben yaptım!" Bağırıyorum. "Size söyledim, ben yaptım. Bee Larkham'ı ben öldürdüm. Babamı suçlamayın. O beni korumaya çalışıyordu."

Derin bir nefes alıyorum.

"Bee Larkham'ı bıçakla öldürdüğümü itiraf ettim ve şimdi cezalandırılmam gerekiyor," diyorum kararlı bir şekilde. "Olması gereken bu. Olayların doğru sırası bu. Neden göremiyorsunuz?"

Paslı Krom Turuncu ve Mat Açık Yeşil, birbirine bakıyor.

"Her şeyi bilmesi gerekiyor," diyor avukatım. "Tüm gerçekleri anlatırsanız, daha iyi anlayabilir."

Paslı Krom Turuncu'nun kafası aşağı yukarı hareket ediyor.

"Gitmene izin veriyoruz Jasper çünkü otopsinin ilk sonuçları geldi. Şu anda nasıl öldüğünü biliyoruz."

Onu izlerken, elim otomatik olarak hayali bir bıçağa, Bee Larkham'ın papağan turtasını kesmek için kullandığı bıçağa dönüşüyor. Tuttuğum bıçağa. Onu öldürmek için kullandığım bıçağa.

Paslı Krom Turuncu sandalyesinden öne eğiliyor. "Bayan Larkham'ın hamile olduğu konusunda haklıydın Jasper. Hamileliğinin ilk aşamasındaymış. Babasının kim olduğunu öğrenebilmek için, Lucas Drury ve babanın DNA'sıyla test yapıyoruz."

Elimde hâlâ görünmez bıçağı tutuyorum.

"Otopsi, bileklerinde ve baldırlarında geçmişe ait mükerrer bıçak izleri olduğunu ortaya çıkardı ve kendisinin yaptığından şüpheleniyoruz. Sağ kolunda ve sol elinde yüzeysel kesikler var, bunları o gece senin yaptığını düşünüyoruz. Fakat yaralar ölümcül değildi. Bu şekilde ölmedi."

"Onu ben öldürdüm," diye tekrar ediyorum. "Kanıyordu. Mutfak zemininde ölmüş gibi yatıyordu. Babam onu öldürdüğümü söyledi."

"Hayır, Jasper," diyor Paslı Krom Turuncu. "Kadın boğularak öldürüldü, bıçaklanarak değil. Onu sen öldürmedin. Bee Larkham'ı başkasının öldürdüğüne inanıyoruz. "

56

BABAMIN HİKÂYESİ

İki insanın birebir aynı olan şeyleri, tamamen başka partilere davet edilmişler gibi, farklı hatırlaması ne garip. Çekilişte hile yapmayı başarıp, hatırlamak için en iyi şeyleri seçiyor ve parmaklarına sürtünen rahatsız edici gerçekleri göz ardı ediyorlar.

Beni seç, fotoğrafımı çek, insanlara beni anlat.

Belki de yanılıyorumdur. Belki de her şeyi gerçekten görmüyor veya önemli şeyleri unutuyoruzdur. Kimse mükemmel değil. Hele babam ve ben hiç değiliz. İki yıl önce Cumbria'da yaptığımız kamp gezisinin, harika bir tatil olduğunu söylüyor.

Kaba bir şey söylerdim ama rengini görmek istemem.

"Muhteşem olacak," dedi babam, yatağında giysilerimizi yuvarlarken. "İkimiz için de muhteşem bir macera olacak."

Yuvarlamak önemliydi çünkü Afganistan'a veya dünyadaki diğer noktalara özel operasyonlar için gidecek askerler giysilerini sırt çantalarına sığdırabilmek için böyle yapardı.

Yuvarla, yuvarla, yuvarla.

Savaş hazırlığı yapmaktan çok, elmalı turta yarışması için hamur yapıyormuşuz gibi hissetmiştim. Tişörtleri ve kazakları ellerimle yukarı aşağı kaydırdım ama bu şekillerden hoşlanmayıp, kıvrılarak kaçtılar. Star Wars sırt çantamın içinde, kendi şekillerini yaratmak istediler.

"Doğru şekilde yapmıyorsun," dedi babam. "Dur ben yapayım. Daha çabuk biter." Giysilerimi uzun sosisler hâline girmeye zorladı.

"Onları buraya koyabilirsin." Ordu ve Donanma ihtiyaç fazlası dükkânından satın aldığı, büyük sırt çantasını yerden kaldırdı. Bunu bana şimdiye dek sekiz kez göstermiş, her seferinde tekrar tekrar ceplerini kontrol etmiş ve ipleriyle oynamıştı. Bir şeylerin düşeceğinden korkuyor olmalıydı. Beni de geriyordu.

"Star Wars sırt çantanı getirmene gerek yok. Bu işe uygun değil. Doğrusu burada."

Sırt çantama, sarma sosis giysilerimi doldurmaya devam ettim. Üstünde, ağız gibi yayılmış bir fermuarı vardı. Hiçbir şey düşemezdi. Hiçbir şey kaçamazdı.

"Sırt çantanı sevdiğini biliyorum Jasper ama bende bu büyük çanta varken ona hiç gerek yok."

İçine bir tişört daha koydum.

"Bak, seninki oyuncak çanta. Yeterince sağlam değil. Yırtılabilir ya da kirlenebilir. Bunun istemezsin, değil mi? Üzülürsün. Bu hafta sonu üzülmeni istemiyorum."

Oyuncak sırt çantası mı?

Karanlıklar Lordu adına öfkelenmiştim. Darth Sidious'un kesinlikle oyuncağa benzer bir yanı yoktu.

"Onu yanımda götürmem gerekiyor. Her yere götürüyorum."

"Evet, biliyorum ama bence her gittiğin yere götürmemeye alışsan iyi olurdu."

Bazen babamın çok garip fikirleri oluyor. "Neden. Böyle. Bir. Şey. Yapmak. İsteyeyim. Ki?"

Yatağın üstüne oturdu. "Çünkü öyle olmasını ne kadar çok istesen de, her şey her zaman aynı kalmaz Jasper. Bazı değişiklikler yapabiliriz, bu hafta sonu gibi. İçimizden

geldiği gibi davranabilir ve akışına bırakabiliriz. Son anda kampa gitmeye karar verebiliriz. İki tane yerine, bir büyük sırt çantası alabiliriz. Her şey, daima düzenli olmak zorunda değil."

Babamın söyledikleri çok anlamsızdı. Eski bir askeri sırt çantası almıştı çünkü o hayatı özlüyordu. Giysilerimizi askerler gibi topluyorduk. Göğsüm sıkıştı. Fikre alışmamı sağlamak için bana verdiği kamp alanı fotoğrafını çıkardım. Ona baktım. Babam, annem öldükten sonra yakınlaşmak için birlikte zaman geçirmemiz gerektiğini söylemişti.

Evde bile birbirimizle konuşamazken, neden birlikte ıslak bir alanda sessizce oturmamız *gerektiğini* anlayamamıştım.

"Benim sırt çantamın da birçok gözü var," dedim. "Bu bölümlere taşlar koyabilirim."

"Beğendiğin bütün taşları buraya koyabilirsin. Şunun ceplerine baksana." Babam sırt çantasını tekrar açtı. "Tıpkı Kraliyet Deniz Piyadeleri'ndeyken kullandığım çantama benziyor."

"Hım." Ellerimi birbirine sürttüm ve yatağa oturdum.

"Şimdi ne oldu Jasper?"

Otuz yedi saniye boyunca iyice düşündüm. "Darth Sidious, Endor savaşı sırasında öldü."

"Tamam! Lanet olası sırt çantanı da getir. Sadece sallanmayı kes, tamam mı?"

Ellerimle kulaklarımı kapadım ve küfür sözcüğünün rengini seyrelttim: *Yapışkan kulak kiri turuncusu.*

"Hafta sonunu güzel geçirmeye çalışalım," dedi. "Lütfen. Biraz değişikliğe ihtiyacım var. Benim için bir iyilik yap Jasper. Bunu yapabilir misin?"

Babam, Darth Sidious sırt çantamı geride bırakmak istediğini hatırlamıyor. İlk gece sağanak yağmurda, çadırı

kurmak için nasıl birlikte çalıştığımızı ve sonra kuru odunumuz olmadığı için, şekerlerimizi nasıl bir başka ailenin kamp ateşinde kızarttığımızı anlatıyor. Fotoğrafları Facebook'a yükledi.

"İlk macera alanımız!!!" yazdı, üç ünlem işareti. Bir tanesi yeterli değildi.

Ben, o kamp gezisini farklı hatırlıyorum.

Yağmurda yürürken nasıl kaybolduğumuzu hatırlıyorum.

Çadırın su sızdırdığını ve uyandığımızda, sırt çantamı çamurlu suyun içinde, vıcık vıcık ve mahvolmuş şekilde bulduğumuzu hatırlıyorum.

Babamın, diğer aileler bizi akşam yemeği için kamp ateşlerine katılmaya davet ettiği için, yiyecek konusunda ne kadar kâr ettiğimizi söylediğini hatırlıyorum.

"Seni anlıyorum," demişti bir kadın, ilk gecede. "Yalnız bir baba olmak zor olmalı."

Kafası, aşağı yukarı sallanmıştı.

Bunlar da, zihnime kazınmış diğer şeyler:

1. *İlk gece yağmur çadırımıza mor mürekkep lekeleri döv-düğü için uyumadım.*
2. *Ertesi sabah, ıslak ve çamurlu sırt çantam için ağladım.*
3. *Mahvolan sırt çantamı göle fırlattım.*
4. *Onu kurtarmak için derin bir nefes aldım ve suya atladım.*
5. *Babam beni kurtarmak için göle girdi ama çantamı kurtarmadı.*

Şimdi, başka bir şeyi daha hatırlıyorum.

Hatırlamak doğru sözcük değil, çünkü aslında unutmadım. O zamanlar bu Önemli Gerçeği bilmeme imkân yoktu. Ancak yatak odasında Darth Sidious sırt çantası

hakkında tartıştığımızda, babamın ne kadar Bee Larkham'a benzediğini *şimdi* fark ediyorum.

Benim için bir iyilik yap, Jasper. Bunu benim için yapabilir misin?

PAZAR (KAYISI)

Sabah

Geçici koruyucu ailemin evine döndüm. Karnım ağrıyor ve Ten Rengi veya Plaka Grisi'yle konuşmak istemiyorum. Onları tanımıyorum. Babamın gelip beni almasını beklemem gerekiyor çünkü eve gidip defterlerimi ve resimlerimi düzenleyip, papağanlara veda etmem gerekirken, beni bir gece daha yabancı bir evde bırakmayacaktır.

Hâlâ dün polis karakolunda Paslı Krom Turuncu'nun bana söylediklerini veya Leo'nun daha sonra açıkladıklarını anlamıyorum.

Bee Larkham'ı ben öldürmedim. Bir başkası öldürdü.

Bu sözleri, annemin ceketinin düğmelerini ovarken, sürekli tekrar ediyorum ama hiç mantıklı değil.

Babam onun mutfağındaki karmaşayı temizliyordu: Cesedi ve kan lekelerini. Diğer şeyleri de.

Bee Larkham'ı öldürüp, öldürmediğimi sordum.

Evet, oğlum.

Orada olduğunu unuttu mu? Beni korumak için yalan mı söyledi?

Her şeyi tamamen hatırlayamamam gibi, o da yaptıklarını aklından çıkarmış olabilir mi?

Bee Larkham'ın öldürüldüğü gece hakkında, babamın neler hatırladığını bilmiyorum. Bana söylemedi çünkü bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor.

Babam gelinceye kadar resim yapmak istiyorum. Maggie'ye bir liste verdim ve onları yatak odamdan alıp getirdi. *Gerçek yatak odamdan.* Bu gece oraya döneceğim. Maggie, Bee Larkham'ın ön bahçesindeki meşe ağacının üzerinde papağanları görmüş. Ancak kaç tane olduğunu hatırlamıyor. Saymadığı için özür diledi.

Geçici yerleştirme olduğunu ve beni burada daha fazla tutmak için Sosyal Hizmetler'in mahkeme emri çıkarması gerektiğini söyledi. Babam polisle tamamen işbirliği yapıyor ve DNA örneğini çoktan verdi, saldırı suçundan hüküm giymediği sürece bunun için zorlamalarına gerek kalmayacak.

Günün ilerleyen saatlerinde kefaletle salınmayı bekliyor. Eğer böyle olursa, düzenli olarak polis karakoluna rapor vermek ve pasaportunu teslim etmek gibi şartlarla eve dönmesine izin verilecek.

Mutluyum. Mahkemeye gitmek istemiyorum. Babam da gitmemeli. Bana yardım etmeye çalışmak dışında, kötü bir şey yapmadı.

Bugün, ikimiz için özellikle cesur olacağım. Geriye sadece biz kaldık. Ailemizde yalnızca iki üye var çünkü annem ve büyükannem öldü, cennete değil de, başka bir yere gitmek için bizi bıraktılar. Neresi olduğunu bilmiyorum.

Babam ve ben.

Ben ve babam.

O gece hakkındaki tüm detayları doğru bir şekilde hatırlamama yardımcı olması için ilk defa parlak kenarlı buz mavisi kristaller ve çentikli, gümüş buz saçakları resmetmeyi deneyeceğim. Düzgün bir şekilde yapmak için gerekli ekipmana sahip değilim. Bee Larkham'ın çığlıklarını tasarlayabilmek için ihtiyacım olan koyu renk boyamı unuttum ve sadece büyük bir tuvalim var; diğerleriyle birlikte Maggie ancak bunu taşıyabildi.

İki tuvalim olmalı: Biri onu bıçakla yaralarken Bee Larkham'ın renklerini resmetmek, diğeri de defterlerimi ve resimlerimi almak için mutfağına döndüğüm anın renklerini gösterebilmek için.

İki ayrı sahne.

İki ayrı resim.

Ama yalnızca bir tuvalim var –resmi doğru yapmak için tek şans.

Boyalarımı bir hizada hazırlıyorum –deniz mavisi, gök mavisi ve siyahın yanında kobalt mavisi. Parlak titan beyazını unuttum ve daha mat olan çinko beyazıyla idare etmek zorundayım. En sevdiğim, Maggie'nin evdeki banyoda bulduğu, suluğumu dolduruyorum.

Artık bu anı daha fazla erteleyemeyeceğim için, Bee Larkham cinayetinin rengini ve şeklini resmetmeyi deniyorum:

Parlak kenarlı buz mavisi kristaller ve çentikli, gümüş buz saçakları.

Orijinal renklerin ve şekillerin doğru olduğunu düşünmüştüm ama Paslı Krom Turuncu, yanlış olduklarında ısrar ediyor.

Bee Larkham'ı ben öldürmedim.

Yaratmam gereken bu garip, yeni resme aşina değilim. Daha önce resmetmeye çalışmamıştım.

Gerçeğin bana ait versiyonunu resmetmeliyim, bir başkasınınkini değil.

Fırçamı suya ve beyaz boyaya daldırıp, tuvale sürüyorum. Gümüş çentikli buz saçaklarının rengini oluşturmak için, siyah ve beyaz karışımının üzerini, gök mavisiyle boyuyorum. Üstüne fırçayla hafif dokunuşlar yapıyorum çünkü koyu renkli boyam olmadan, nokta ve saçakları sivriltmek için karton parçaları kullanamam.

Yapabileceğim en iyi şey şu:

Düşerken çığlık atan Bee Larkham.

Cesedi, mutfak zemininde koridor kapısı civarında yatıyor.

Gözleri kapalı.

Kan, fayanslara ve Bee'nin kobalt mavisi olmayan kobalt mavisi elbisesine sıçramış. Ayrıca soluk kırmızı, kesik bir kusmuk gölü var.

Papağan resimleri masanın üstüne yayılmış.

Papağan turtası masanın üzerinde.

Mutfak dağınık, tencere ve tabaklar lavaboya dizilmiş.

Bıçak, elimde.

Resmi bitirdiğimi düşünmüştüm ama renkler ve şekiller zihnime akmaya devam ediyor.

Soluk sarı lekeler. Mutfak saatinin tik takları duyuluyordu. Sağ üst köşeye noktaları ekledim.

Bee'nin ağzından garip bir şekil çıktı, nefes almaya çalıştığı sırada istikrarsız dokuya sahip, kıvrık beyaz bir şekil. Onu yeniden yaratmaya çalıştım ama koyu renk boyam olmadan düzgünce yapabilmem imkânsız.

Fırçam devam etti; ölülerle çok uzun süre oyalanmak istemiyor.

Koridordaki turuncu ayak seslerimi takip ediyor. Bekârlığa veda partisi bavulunu görüyorum. Askılığın yanında dik duruyordu ve kapalıydı. Askıdan parkamı kaptım, üstüme geçirdim, bıçağı altına soktum ve evden koşarak çıktım.

Ön kapı çarparak kapanırken, koyu kahverengi, neredeyse uzun süpürgeye benzeyen bir şekil ekliyorum.

Resim bitti –Bee Larkham'ın mutfağında yaşananların tam bir tasviri. Peki, beni neden yanlış yönlendiriyor?

Babamın, kritik hatayı nerede yaptığımı açıklamasını istiyorum ama yapamaz. Hâlâ polise bir şeyler anlatıyor.

Sanırım o da dedektiflere, orijinal resmimdeki renklere inandığını söylüyordur. Bee Larkham'ı öldürdüğümü düşündü ve hapse atılmamı engellemek için suçumu örtbas etmeye çalıştı. Cesedi koridordaki bavulun içine koydu ve arabayla ormana gitti.

Renkler ikimizi de kandırdı.

Tekrar denemem gerekiyor.

Bu kez, bitmiş tuvalimi o gecenin ilerleyen saatlerinde gördüğüm sahneyi yaratmak için yeni renklerle boyayacağım.

Bunu yaptığım için daha iyi hissedinceye kadar bir düğmeyi ovuyorum.

Papağan resimlerimi ve defterlerimi kurtarmak için, Bee'nin mutfağına geri dönüyorum. Bu kez sahneye, yeni bir kapıdan girmeliyim.

Arka kapıdan.

İçgüdüsel olarak, sol alt köşeye hafif grimsi kahverengi bir dokunuş bırakıyorum –Bee Larkham'ın yedek anahtarını ortaya çıkarmak için flamingo heykelini kaydıran ben. Renk altındaki beyaz boyaya doluyor ve hemen yanlış görünüyor.

Oraya ait değil.

Lekeyi beyaz fırça darbeleriyle örtüyorum çünkü *gerçekten* yanlış.

Eve bir kez daha gittiğimde, arka kapı *zaten* açıktı ve anahtar kilidin dış tarafındaydı. Babam orada bırakmış olmalı.

Tekrar mutfağa dönüyorum.

Saatin tik taklarının soluk sarı noktalarını eklememe gerek yok çünkü zaten tuvalimdeler.

Fırçam bocalıyor.

Döndüğümde Bee Larkham'ın ağzından çıkan sesle-

ri –kıvrık beyaz çizgileri görmediğimden yüzde 75 ila 80 eminim.

Mutfak farklı görünüyor ve daha karanlık ama zihnimde dolup taşan kafa karıştırıcı yeni detayları resmedemem çünkü yalnızca sesleri resmederim, objeleri değil.

Dans Eden Porselen Kadın gelmişti oysa daha önce kesinlikle orada değildi. Resimlerim, masanın üzerindeki defter torbasının yanındaki resim çantamın içine atlamıştı.

O gecenin iki seyircisi var: Babam ve ben.

Babam, lacivert bir beyzbol şapkası takmış ve Bee Larkham'ın cesedinin yanında diz çökmüş. Belki de yaşayıp yaşamadığını anlamak için boynunu kontrol ediyor, tıpkı Paslı Krom Turuncu'nun benim yapmış olabileceğimi önerdiği gibi.

İzleyemedim.

Nefesini beyaz burgu makarnalarla içine çekti ve beyazımsı-gri fısıltılarla konuştu, bunları da hemen tuvalime ekledim.

Bavulu bu defa göremedim çünkü resim çantamı, defter torbamla birlikte masanın üzerinden kaptım ve arka kapıdan kaçtım. Kapı açıktı. Kapıyı kapamadım ve anahtarı flamingoya iade etmedim. Yağmur yüzüme çarparken, bahçeden koşarak çıkıp ara sokağa girerken, hiç arkama bakmadım.

Bee Larkham'ın evinden uzaklaştıkça, renklerin dönüşü hızlandı.

Uzakta bir araba, misk kokulu kırmızı kör uçlu şekiller çıkardı. Bir tilki yolun karşısına koştu. Arkasında ben. Gıcırdayan petrol yeşili kapıda, yollarımız ayrıldı.

Bahçeme, sonra eve ve mutfağa dönmüştüm; yarı içilmiş portakal suyu bardağı tezgâhta, daha önce bıraktığım yerdeydi.

Paletimde kadifemsi koyu bir çikolata rengi karıştırdım ve tuvale çizgiler yaptım. *Ritmik bir örüntü.*

Evden ayrılırken duyduğum kahverengi ses.

Yuvama koştum. Merdivenlerden yukarı, *açık, bulanık pastel sarı.*

Şu ana kadar hatırlamadığım, dört belirgin renk daha vardı.

Ben resim çantamı yuvamdaki battaniyelerin altına gömerken, koyu, aşırı olgunlaşmış muz rengi ayak sesleri merdivenleri çıktı.

Sessizlik. Saatimden gelen yumurta sarısı daireler hariç.

Birkaç saniye sonra, bir başka renk ve şekil duydum: *Bulanık koyu gri ve parlak düz kenarlar, neredeyse televizyon paraziti gibiydi ama tam da öyle değildi.*

Babam duş alıyordu.

Yuvamdan çıkamadım. Annemin ceketine sarıldım.

Kobalt mavisi.

Daha iyi hissedebilmek için, tüm resmi annemin sesinin rengine boyadım. Bugün bu resmi doğru ekipmanlar olmadan yapmaya çalışmak bir hataydı. Onunla ilgili her şey yanlış geliyor.

Renklere güvenmiyorum; ne buz beyazına, ne spiral şekillere, ne fısıltılara, ne de babamın televizyonunun parazit çizgilerine.

Yalnızca anneme güvenebilirim.

Yalnızca kobalt mavisine güvenebilirim.

Annem ve ben, haftanın günleri, sayılar ve müzik için farklı renklere sahiptik ama bu önemli değildi.

Aynı dili paylaşıyorduk. İkimizin de anlayabildiği bir dili. Babamı asla içine almayan bir dili.

Annemi özlüyorum. Onu geri istiyorum.

Eskiden yapboz yapmayı, bulmaca ve problem çözmeyi severdi.

Bu yapbozu tamamlamak için ona ihtiyacım var. Tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum. Yeterince zeki değilim. Tüm parçalara sahip değilim ve elimdekiler anlamsız. Karışmışlar ve onları düzenlemek için eve gidemem.

Kayıp parça, Bee Larkham'da.

Ya da babamda.

Avukatım Leo, polisin ilk başta Bee Larkham'ı hayattayken gören son kişinin ben olduğuma inandığını söyledi.

Sanırım bu kişi babam olmalı.

Kesinlikle babam.

PAZAR (KAYISI)

Öğleden Sonra

Seb'in yatak odasından hoşlanmadım ama şu anda gitmekten korkuyorum. Eve döndüğümde, meşe ağacını ve saçakları boş bulmaktan korkuyorum. Terk edilmiş yuvalar bulmaktan. Yavru papağanlar çoktan, veda etmek için beklemeden, bir tüneğe katılmış olabilirler.

Yabancı çocuğun yatağında yatarken, parmağımla kıvrık 'S' harfinin üstünden geçiyorum. İkimizin adında da bu harf var.

S-E-B

J-A-S-P-E-R

S ve ayrıca bir E. Başka bir şey yok. Seb'in hobilerini veya ilgi alanlarını bilmiyorum. Şu anda nerede olduğunu da bilmiyorum.

Tırnaklarımı 'E' harfine geçiriyorum.

Bırakamıyorum.

Resimlerimi ve geri kalan eşyalarımı topladım. Sırt çantam yatağın yanında bekliyor. Kapıyı izliyor.

Ben de öyle.

Bu evden, babamla birlikte çıkmaktan korkuyorum.

Ten Rengi ve Plaka Grisi, sosyal hizmetler uzmanı Maggie ile alt katta konuşuyor. Hep beraber babamla konuşuyorlar çünkü dedektifler, *şu an için*, polis karakolundan ayrılmasına izin verdiler. Saldırı suçundan veya Bee Larkham cinayetinden hüküm giymedi.

Tam da Maggie'nin beklediği gibi, kefaletle serbest bırakıldı. Sorgu için tekrar polis karakoluna çağırılabilir. Dedektifler, avukatını bilgilendirecek. Leo'yu değil. Linda adında bir kadını.

Maggie, Sosyal Hizmetler Kurumu'nda durumumun uzun uzun tartışıldığını söyledi. Yanında kalabileceğim başka akrabamız olmadığını ve yabancılarla kalmanın benim gibi biri için özellikle sarsıcı olduğunu da hesaba katmışlar.

Onun çalıştığı departmanının 7/24 sıkı gözetimi altında olmak üzere Vincent Gardens'a dönmeme izin veriyorlar.

Babam, masum olduğunu ve ikimizin de eve gitme vaktinin geldiğini söylüyor.

Arabadayken babam, polisin onu *suçlayacak yeterli kanıtı olmadığı gerekçesiyle* bıraktığını söyledi.

Adli tıp, Bee Larkham'ın evinde düzinelerce parmak izi buldu. Bazıları onunkilere uyuyordu çünkü birçok insanla birlikte, partiye katılmıştı.

Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.

Polisler, tüm müzik öğrencileri de dâhil, evi ziyaret eden herkese ulaşmaya çalışıyorlar. Sokak boyunca kapı kapı dolaşıp sorular soruyorlar ve görgü tanıklarının ifadelerini tekrar gözden geçiriyorlar. Bee'nin cesedini ve bavulda buldukları DNA örneklerini de incelemeye devam ediyorlar.

İlk sonuçlar babamı temize çıkardı ve bu *ikimiz için de iyi haber.*

Bana inanmalısın. Olayla kesinlikle hiçbir alakam yok.

Kime ya da neye inanacağımı bilmiyorum.

Bu sokakta hiçbir şeyin doğru gelmediğini biliyorum, çünkü:

1. Kuş yemlikleri boş. Meşe ağacında veya saçaklarda tek papağan bile göremiyorum.

2. Dans Eden Porselen Kadın, penceredeki yerine dönmek için merdivenlerden çıkmayı başaramadı. Mutfakta kalmış olmalı.

3. Polisin koyduğu şeritler, Bee Larkham'ın ön kapısının etrafında uçuşuyor.

4. Siyah şapka takan adam, arabadan çıkarken babama selam vermiyor. Sesinin rengini ortaya koymayı reddediyor. Babam, David Gilbert olduğunu ve tutuklandığı için kasten ona kötü davrandığını söylüyor. Muhtemelen David Gilbert da onun suçlu olduğunu düşünüyor.

Yatak odasındaki hiçbir şey doğru gelmiyor çünkü:

1. Yuvam dağıtılmış ve birileri battaniyeleri tekrar kaldırmaya çalışmış. Her şeyi yanlış yapmışlar.

2. Annemin ceketi, Ten Rengi ve Plaka Grisi'nin evine götürdüğüm hâlde aynı kokmuyor. Burada tek başına bırakmamıştım.

3. Resimlerim, sanki beni bir daha görmek istemiyormuş gibi üzgün görünüyorlar. Onları suçladığımdan emin değilim.

Her şey *yanlış* (koyu kahverengimsi siyah bir sözcük). Açık gri toz, çizgileri önemsemeden, gardırobumu lekeliyor. Yakından baktığımda parmak izlerinin şekillerini görüyorum. Kapıların ardı şüphelendiğim kadar kötü. Kutularım doğru sıralanmamış.

"Ben burada yokken birileri gardırobumu karıştırmış," diye bağırıyorum. "Kutularımı açmış ve not defterlerimi karıştırmışlar. Doğru sırada olmadıklarını biliyorum."

Ben mutfağa doğru atılırken, babam masada oturmuş sıcak bir içeceği tutuyor.

"Üzgünüm, Jasper. Arabada açıklamam gerekirdi. Polisler, biz yokken evimizi aradı. Birkaç şey aldılar ama hepsi listelendi. Eğer istersen, listeyi gösterebilirim."

"Papağan resimlerimi aldılar ve onları geri istiyorum," diye ısrar ediyorum. "Hepsini. Su lekeli olanı da."

"Şimdilik birkaç defterinle birlikte, onlarda kalacak. Diğerleri üst kattaki kutularda."

"Sıraları doğru değil," diyorum. "Hepsi karışmış. Hepsi yanlış."

Mutfağa bakıyorum. Gri izler, çatal bıçak çekmecesini de lekeliyor. Her yer parmak izi.

"Onlar için endişelenme." Babam bardağını bırakıyor. "Polis, parmak izi arıyordu. Onlara bıçağı oraya koyduğumu söyledim, Bee'nin bıçağını, şeyden sonra, bilirsin..."

Bu doğru mu? Bıçağı evin ve bahçenin dışındaki gizli bir yere, asla bulamayacağımı bildiği bir yere sakladığından emindim.

"*Bıçaktan ve giysilerinden kurtulacağım* –tam olarak böyle söylemiştin," diye belirtiyorum.

"Evet, haklısın. Öyle dedim. Parkan dâhil, tüm kanlı giysilerini attım. Onları bir daha giymeyeceğini biliyordum. Bıçağı da çekmeceye koydum çünkü ne yapacağımı bilemedim. Unutmak istedim."

"Öyleyse yalan söyledin," diyorum. "Bana şu anda yalan söylüyorsun."

"Hayır, beni yanlış anladın, Jasper. Sen, en başından beri benimle Bee hakkındaki her şeyi yanlış anladın."

"Bee Larkham ile seviştin. Bunu anladım! Annem olmadığını anladım. O, kobalt mavisi değildi! Hiçbir zaman kobalt mavisi olmadı! Yakınından bile geçmiyordu!"

Koşarak odadan çıkıp merdivenleri tırmanıyorum. Babam, onun yatak odasına girmeme rağmen, beni durdurmaya çalışmıyor.

Lee Child eserine ait kapağının altında saklanan diğer kitabı buluyorum.

Çocuğunuzun Otizmini ve Diğer Öğrenme Zorluklarını Anlamak.

Sayfalarını teker teker yırtıyorum. "Ben bir kullanma kılavuzu değilim! Kullanma kılavuzum yok!"

Kapının eşiğinde duruyor. Kitabını kurtarmaya çalışmıyor. Bana karşı çıkmıyor.

"Bee Larkham'ı ben öldürmedim!" diye bağırıyorum.

"Biliyorum," diyor sakince. "Öldürdüğünü hiçbir zaman düşünmedim Jasper. Ve inan bana, onu ben de öldürmedim."

"İnanmıyorum! Söylediğin tek kelimeye bile inanmıyorum!"

PAZARTESİ (KAN KIRMIZI)

Sabah

Gardırobumdaki tüm kutuları, aynı anda yere boşaltmak çok korkutucu. Bunu yapamam. Kayıp beyaz tavşanlı defteri bulmak için her seferinde tek kutuya bakmalıyım. Araştırmayı daraltabilirim. Paslı Krom Turuncu o defteri, 12 Nisan günü İlk Sorgumdaki kutulardan birinden çıkarmıştı. Sonra yaratık tekrar ortadan kayboldu çünkü bir başkasının özel mülküne girerken yakalanmak istemiyordu.

Okula gitmediğim sırada Maggie ikimizle de konuşmaya gelmeden önce, aramaya başlıyorum. Bugünden itibaren bizi düzenli olarak ziyaret edecek ve 8 Nisan akşamından başka bir şey hatırlayabilir miyim diye kontrol etmek için beni yarın tekrar polis karakoluna götürecek. O gelene kadar beş dakikam var ve yeterince uzun değil. Tavşanlar ürkek yaratıklardır. Korkarlarsa, saklandıkları yerden çıkmazlar.

Maggie'ye bunu söylemeliyim. Unutsam da, onu istediğim zaman arayabilirim. Bana, özel bir telefon numarası verdi. Korkarsam, gece gündüz istediğim zaman onu arayabilirim.

*

Maggie bir bardak çay içip, iki kremalı bisküvi yedikten sonra gittiğine göre, şimdi babamla birlikte yapacağımız şey bu.

İkimiz de önümüzdeki on beş dakika boyunca Önemli Gerçeklerin listesini yapacağız ve ikisini karşılaştıracağız. Listeleri değiştirdiğimizde, eğer bir gerçeği anlamazsak veya bir açıklama yapmak istersek, elimizi kaldırıp soru sorma hakkına sahibiz.

Babamın Önemli Gerçekleri

1. *Bee Larkham'ı ben öldürmedim.*
2. *Cuma gecesi Bee Larkham'ın mutfağında değildim.*
3. *Bavulunu boşaltmadım, cesedini içine koymadım ve onu ormana taşımadım.*
4. *Bee ile cuma gecesi saat dokuz gibi, evinin ön kapısında konuştum. Akşam saatlerinde birkaç kez kapısını çaldım ama son ses müzik dinliyordu ve muhtemelen duymadı.*
5. *Botlarım işe yürüyerek gittiğim ve yağmurda kestirme yolları kullandığım için çamurluydu. Beyzbol şapkam, koridordaki askılıkta, paltoların altında. Koştuktan sonra, onu orada bıraktım. Kontrol edebilirsin. Rengi, soluk siyah.*

Kendi listemle karşılaştırıyorum:

Jasper'in Önemli Gerçekleri

1. *Bee Larkham'ı ben öldürmedim.*
2. *Cuma gecesi babam, Bee Larkham'ın mutfağında, lacivert bir beyzbol şapkası takmıştı.*
3. *Babam, Bee Larkham'ı öldürdüğümü onayladı.*
4. *Babam, bıçakla ne yaptığı hakkında yalan söyledi.*

Elim havaya fırlıyor. "Listendeki iki numara hakkında doğru mu söylüyorsun?"

"Evet, oğlum."

Nefes alamıyorum.

Listeyi düşürüp, üst kata koşuyorum. Sandalyeyi kapı kolunun altına sokuyorum. Maggie'yi aramayacağım. O bana yardım edemez.

999'u aramalıyım çünkü acil bir durum.

Polise, Bee Larkham'ı babamın öldürdüğünü zannettiğimi söylemeliyim.

O olmak zorunda.

Oradaydı. Bee Larkham'ın mutfağında. Lacivert beyzbol şapkası takmıştı. Boynuna dokunuyordu.

"Jasper! Yemin ederim doğruyu söylüyorum. O gece orada değildim."

Cep telefonumu alt katta bıraktım.

Cama vuruyorum. Kimse beni duymuyor. Renklerimi göremiyorlar.

"Yanlış bir şey yapmadım," babam kapının ardından tekrar ediyor. "Bana inanmalısın Jasper. Orada değildim. Gerçekten, değildim. Polis bana inanıyor. Eğer tehlikeli olduğumu düşünselerdi, seni eve getirmeme asla izin vermezlerdi. Lucas Drury'nin babasını sorguluyorlar. Artık o bir şüpheli. Saldırı, hırsızlık ve ölümle tehdit etmekten çoktan hüküm giydi. Her şeyi inkâr ediyor ama Dedektif Chamberlain itiraf ettirebileceklerini düşünüyor çünkü bebek Lucas'tanmış. Benden değil. Polis DNA testi sayesinde bu bilgiyi çoktan onayladı."

Kime güvenmem gerektiğini bilmiyorum.

Babam.

Lucas'ın babası.

Lucas.

Dışarı çıkmıyorum. Yatak odamın kapısının dışındaki dünya fazlasıyla tehlikeli.

Genç papağanlar bunu fark etti. Bazıları çoktan tüylendi ama geceleri yuvalarına yakın duruyorlar. Aileleri-

nin yakınında meşe ağacının dallarına tünerlerken onları gördüm.

Beni yalnız bırakmak istemiyorlar. Burada, yatak odamda, bu sokakta yaşarken, güvende olmadığımı biliyorlar.

PAZARTESİ (KAN KIRMIZI)

Öğleden Sonra

Yuvamı tekrar inşa ettim ve geçici koruyucu ailemin evine benimle birlikte gelen boyalarım da yerlerine döndü.

Bu sayede daha iyi hissediyorum.

Bu defa Bee Larkham'ın cinayetinin gecesini düzgün bir şekilde –iki ayrı tuval kullanarak– resmedeceğim. Böylece iki resmi yan yana koyup bakabilir ve nerelerde hata yaptığımı anlayabilirim.

Bu kez işimi doğru yapıyorum, masaya yaydığım doğru boyaları ve ekipmanı kullanıyorum: Anahtarlar, taraklar, babamın eski kredi kartı, fırçalar ve palet bıçaklarının yanı sıra, karton kutu şeritleri.

Geniş ve yumuşak bir fırça kullanarak paletimin üç bölümüne koyu renk boyayı paylaştırmadan önce tuvali çabucak beyazla kaplıyorum. Boyalara beyaz, parlak gökyüzü mavisi ve gri karıştırıyorum.

Mavi, tam ihtiyacım olan tonda, sert ve metalik. *Affetmez.*

Mavi karışımı palet bıçağıyla resmime karıştırıyorum, parmaklarım ve karton kutu parçalarıyla geniş, sivri uçlar yapıyorum. Mavi zirvelere, titan beyazıyla küçük dokunuşlar yerleştiriyorum ve sivri kenarları parmaklarımla ve bir anahtarla biraz daha dürtüyorum.

Daha sonra griyi bulaştırıyorum, kredi kartı ve tarakla

keskin buz saçaklarına şekil veriyorum. Resim öğretmenim evde, sıra dışı aletlerle deney yapmamı önermişti ve bunlar jilet keskinliğinde şekiller yapmak için en iyi şeyler.

Seslerin doğru olduğunu biliyorum: Bee Larkham'ın düşerken çığlık atıyor.

Ardından ben düşüyorum.

Bee yerde sırtüstü, gözleri kapalı yatıyor.

Biraz daha beyaz boya kullanarak, ağzından gelen kıvrık şekli yapıyorum ve saatin rengini ekliyorum.

Tuvalin arkasına günün tarihini doğru bir şekilde atıyorum:

8 NİSAN

Tuval Üzerinde, Parlak Kenarlı Buz Mavisi Kristaller ve Çentikli, Gümüş Buz Saçakları

Resmi pencere kenarına yerleştiriyorum ve ikinci resmime, o gece geç saatlerde Bee Larkham'ın evine dönüşümü gösteren daha zor bir resme başlıyorum.

Saatin tik taklarının soluk sarısını tekrar yaratıyorum. Tamamlanmasından sonra geçen seferki gibi tereddüt ediyorum ama aletlerimden şüphe ettiğim veya tuvalimden özür dilemek istediğim için değil.

Saatin rengi, hem pencere kenarındaki resimde hem de bunda aynı ama asıl aradaki farklara odaklanmam gerekiyor. Bee Larkham'ın ağzından çıkan beyaz kıvrık ses eksik.

Şimdi yüzde yüz eminim.

Başka şeyler de farklı.

Ten Rengi ve Plaka Grisi'nin evindeyken, mutfaktaki

seslerin rengini hatırlamak için konsantre olmaya çalışmıştım fakat önemli farklar kesinlikle bunlar değildi.

Bunlar gördüklerimdi, çoğu şeyi değiştiren duyduğum renkler değildi.

Bee Larkham, bıraktığımda yerde, gözleri kapalı vaziyette yatıyordu. Ama resimlerimi kurtarmak için mutfağa döndüğümde gözleri açıktı.

Doğrudan bana bakıyordu –kesinlikle ölmüştü.

Elim titriyordu. Gözleri, o gece beni korkutmuştu. Şimdi de dehşete düşürüyor.

Bu resim, her anlamda yanlış. Yalnızca *o zaman kapalı olup şimdi açık olan* gözler değil.

Bee, siyah bluz ve dizlerine kadar çekilmiş turkuaz etek giyiyordu. *Teni tuhaftı.* Giysilerini ve pozisyonunu değiştirmişti, koridor kapısının yanında değil, masanın diğer tarafında yerde yatıyordu.

Sol eli bandajlıydı.

Oda öncekinden daha karanlıktı –tepedeki avize açık değildi, yalnızca daha küçük bir kenar lambası yanıyordu.

O geceye tekrar bakınca gözlerim mutfak zeminindeki kan lekelerine odaklanmak istiyor fakat kusmuk gölüyle birlikte, onlar da gitmiş.

Yanlarında kirli kap kacağı da götürmüşler; yıkanacak bulaşıkların hepsi yok olmuş. Mutfak temiz ve düzenli. Papağan turtası da masadan kalkmış ve Dans Eden Porselen Kadın, onun yerini almış.

Lacivert beyzbol şapkalı bir adam, Bee Larkham'ın üzerine eğiliyor.

Bee Larkham'ın gözleri mat taşlar gibi görünüyor.

Tekrar ürperiyorum.

Garip ve keskin bir şeyin kokusunu aldığımı hatırlıyorum: Dezenfektan.

Bir başka koku daha var, karnımı ağrıtıyor. Bu kokuyu daha önce de almıştım.

Kapatılmış resim çantam temiz mutfak masasında, defterlerimi içeren torba da yanında.

Biri, tüm dağınıklığı ortadan kaldırmış –kanı ve kusmuğu temizlemiş ve bulaşıkları yıkamış. Resimlerimi bir araya toplamış.

Bu kişinin bana yardım eden babam, Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam olduğunu sanıyordum. Ama bu Bee'nin neden farklı göründüğünü ve yeni bir pozisyonda yattığını açıklamıyordu.

Yeni resmi pencerenin yanındaki tuvalle karşılaştırdığımda, aralarındaki farklar beni dehşete düşürüyor.

Hepsi de Bee Larkham'ı öldürmediğimi kanıtlıyor. Ben gittikten sonra ayağa kalkmış olmalı. Kafasını bandajlamış, üstünü değiştirmiş ve zemini dezenfektanla paspaslamış. Resimlerimi toplamış ve birini duvara asıp, kalanları resim çantamın içine koymuş.

Daha önce göremediklerimi görüyorum.

Başından beri inanmam gereken, doğru resim bu işte. Olan bitenin asıl tasviri.

Buna şu ismi vereceğim:

8 Nisan: *Tuval Üzerinde, Gerçek.*

İlk resim –*Parlak Kenarlı Buz Mavisi Kristaller ve Çentikli, Gümüş Buz Saçakları*– beni yanlış yönlendirdi.

O bir taklit.

Bee Larkham cinayetinin renklerini veya şekillerini bilmiyorum.

Asla bilemedim. Öldüğünde orada değildim.

61

PAZARTESİ (KAN KIRMIZI)

Akşama Doğru

Babamla konuşmayı kabul ettim fakat kapıyı açmıyorum. Kapının iki tarafında, karşılıklı oturuyoruz. Alttaki boşluktan listesini attı çünkü dört numarayı konuşmak istediğimi söyledim.

"Bee'yi halledeceğimi söylemiştim ve ettim de," diyor babam. "Sen uyurken onu çağırdım ve neler olduğunu sordum. Kafasını bandajlamıştı. Bana, David'in papağanları tehdit etmesi nedeniyle polise gitmeyi reddettiği için öfkeye kapıldığını söyledi. Bıçakla saldırmış ve sanki önce o sana saldırmış gibi göstermek amacıyla kendini kesmişsin. Kontrolden çıktığını ve hırçınlaştığını söyledi. Tehlikeli olduğunu belirtti."

"Hepsi yanlış," diyorum, boyayla lekelenmiş ellerimi kapıya koyarak. "Hepsi tamamen yanlış."

"Biliyorum, üzgünüm. Her şeyi yanlış yaptım. O gece seni doktora götürmeliydim. Bee'yi dinlememeliydim. Daha sonra seninle neler olduğunu konuşmalıydım ama her şeyi unutmak istedim. Böyle olacağını..."

Konuşmaya ara veriyor fakat sonra tekrar başlıyor.

"Bee bana iyilik olsun diye, saldırı nedeniyle seni şikâyet etmeyeceğini söyledi," diye devam ediyor. "Polisle konuşmak istemedi. Seni doktora götürürsem, sosyal hizmetlerin ve polisin bu işe karışacağı hakkında beni uyardı.

Polis, o işbirliği yapsa da yapmasa da, sana karşı suçlamalarda bulunacaktı. İkimiz de senin iyiliğin için, işbirliği yaptık –kimseye neler yaşandığını söylemeyecektik. İkimiz de bir daha konu hakkında konuşmayacaktık. Bu yüzden sana sessiz kalmanı söylemiştim Jasper. Tek nedeni buydu, yemin ederim."

Bee yanlış bir resim çizmişti, tıpkı daha önce benim de yaptığım gibi, yalancı renkleri olan sahte bir resimdi. Yatak odasının duvarına asması için babama sunmuştu ve o da, benim resmimin renklerini sorgulamadan bu resmi kabul etmişti.

Benim değil, Bee Larkham'ın yanında yer aldı.

"Sana bir iyilik yaptı çünkü partiden hemen sonra onunla seviştiniz," diyorum.

Sessizlik.

"Bunu inkâr etmeyeceğim. Ama tek seferlik bir şeyden bahsediyoruz. Daha sonra bundan pişman oldum. Çok üzgünüm."

"Tıpkı bana sahip olduğun için pişman olman gibi. Benim gibi bir oğlun bulunması senin için zor. Bee söyledi. Tekrar yalnız olmayı diliyorsun."

"Hayır! Bu doğru değil. Bak, Bee ile aranızdaki ilişkiyi çok uzun zaman önce engellemeliydim. Seni ve sokaktaki herkesi manipüle ettiğini bilmiyordum. O senin kafanın içinde Jasper ve onu dışarı çıkarmalısın. Sana sürekli yalan söyledi."

Çıkaramam.

"Eğer böyle düşünüyorsan şunu bil ki annenin yerini doldurmaya çalışmıyordum," diye devam ediyor babam. "Annenle hiçbir alakası yoktu. Yalnızdım."

Ben de.

"Şimdi dışarı çıkacak mısın?"

"Resim yapmam gerekiyor. Tekrar unutmadan önce beyaz tavşanı bulmalıyım." Kapının ardından iç çekişinin rengini görüyorum.

"Ondan sonra biraz daha konuşalım," diyor. "Çünkü anlamanı istediğim bir şey daha var Jasper. Bee ile cuma gecesi dokuz buçukta konuştum ancak komşular, gece yarısı birden sonra bile yüksek sesle müzik dinlediğini duymuşlar. Söylediklerimi onaylıyorlar. David Gilbert yine sesten şikâyet etmek için kapısını çalmış. Bee ile bir kez daha tartışmışlar. Bee Larkham'ı hayattayken son gören kişi oydu. Ben değildim."

PAZARTESİ (KAN KIRMIZI)

Aynı Öğleden Sonra

Alt kata inmem gerekmiyor –babam, yatak odamın kapısına bir tabağın içinde peynirli sandviç bıraktı. Almadan önce, babamın ayak sesleri renginin uzaklaşarak solmasını bekliyorum. Masamı kaydırıp, bir sandalyeyi kapı koluyla alt çekmecelerin arasına sıkıştırıyorum.

Eğer babam kapıyı omuzlayarak açmak isterse, kıpırdamayacak.

Bunu yapmayacağını söylüyor çünkü beni öldürmek istemiyor.

Bee Larkham'ı o öldürmedi.

Cuma gecesi, Bee Larkham'ın mutfağında değildi.

Babamın bana verdiği ilaçlar yüzünden, birini gördüğümü hayal ediyor olabilirim. Babam, evden ayrıldığımı duymamış.

Belki de oraya hiç dönmedim.

Belki de babam haklıydı. *Bu* korkunç bir kâbustu. Diğerleriyle bağlantısı olmayan mantıksız sahneyi hayal etmiştim.

Özel telefon numarasından Maggie ile sohbet ettim. Babamla konuşmamın iyi bir şey olduğunu söyledi.

Şimdilik resimleri bir kenara bırakacağım çünkü kafamı çok karıştırıyorlar. Tekrar beyaz tavşanlı defteri aramaya başlıyorum; bu eve ait değil o. Yolun karşısında yaşıyor

ama kapının üzerinde yapışkan bant var, bu yüzden geri götüremem. Belki de yaratık beni bu yüzden ziyaret ediyor.

Onu, gardırobun arkasından çıkarıp açtığım dördüncü kutuda, bu sokakta yaşadığım ilk birkaç ayın detaylarını içeren eski defterlerin arasına sıkışmış hâlde buldum.

Tavşanı kesinlikle bu kutuya koymamıştım. *Hiçbir kutuya koymamıştım.* Buraya ancak Bee yatak odamdayken, onu unuttuğu için gelmiş olabilir. Ama onu kazara biri alsın diye ortalarda bırakmamıştı. Kutuya kasten koymuş olmalı.

Onu istemiyor muydu?

Yoksa bana sürpriz hediye mi bırakmıştı?

Belki de güvende olsun diye bana söz verdirmeyi unutmuştu?

İlk sayfayı açıyorum.

Bu günlük, dokuz yıl üç aylıklık Beatrice Larkham'a aittir. Eğer bulduysanız, lütfen Vincent Gardens 20 numara adresine teslim edin.

Üzgünüm, şu anda bunu yapamam.

Bee –ona, David Gilbert gibi Beatrice diyemem– kapağın içine tavşan resimleri çizmiş. Dürüst olmak gerekirse, resimler rezalet. Karşısında yavru papağanın mezarında okuduğu, *Alice Harikalar Diyarında* alıntısı var. El yazısı farklı görünüyor. Daha düzgün.

İlerideki sayfalara geçiyorum. Sıkıcı şeyler yazmış: Ne yediği, okulda hangi kızlarla oynadığı. Okulda olduğu *zamanlar*. Sayfalar boyunca evde hasta yatıp, İncil okumuş. Neyi olduğundan emin değilim.

Köşesi katlanmış bir sayfaya atlıyorum. Kenarını dü-

zeltiyorum çünkü katlar yanlış görünür ve düzeltmezsem, bütün gün beni rahatsız eder.

Perşembe

Annem kötü, arsız bir kız olduğumu söylüyor. Dağınık bir oda günahtır. Tam iki saat boyunca birlikte İncil okumamız gerekti! Televizyon yok. Keşke nasıl iyi bir kız olunacağını hatırlayabilsem. İyi olmak zor.

Annem ve Bayan Watkins, yarın gece bir dua toplantısına gidecekler. Ben evde kalacağım. Umarım bakıcım, beni İncil okumaya zorlamaz. Çok sıkıcı. Anneme bunu söylemem. Yine kızacaktır.

Cuma

Annemin dışarı çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Okuldan eve gelirken bakıcımı gördüm ve İncil konusunu kontrol ettim. Bana en sevdiğim kitap olan Alice Harikalar Diyarında*'ki, Çılgın Şapkacı'nın çay partisini düzenleyebileceğimizi söyledi. Sabırsızlanıyorum!!!!!!*

Yuvama tırmanıyorum ve günlüğü bir battaniyenin altına koyuyorum. Bee Larkham'ın çocukluğu sıkıcıymış. Eğer öldürülmemiş olsaydı, hediyesini pek beğenmediğimi söylerdim. 'Teşekkür ederim' bile demeden, hediyesini ona geri verirdim. Yatak odasının penceresinden, papağanları izlemeyi tercih ederim. Herhâlde bu Önemli Gerçeği tahmin etmiştir?

Onun kasvetli günlüğüyle ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Bee Larkham bana ne anlatmaya çalışmıştı?

SALI (ŞİŞE YEŞİLİ)

Sabah

Maggie, beni polis karakoluna götürmek için on dakika sonra burada olacak. Temkinli olmak amacıyla o gelinceye kadar, masayı kaydırmıyor ve sandalyeyi kapı kolunun altından çekmiyorum.

Bıraktığım yerden Bee Larkham'ın günlüğünü okumaya devam ediyorum. Pek günlük gibi de değil; hayatını doğru bir şekilde kayıt altına almamış. Sayfalarda ileri geri atlıyorum. Arada çok fazla boşluk var: Kimi sayfalar yırtılmış ve yazılar siyah kalemle, sayfayı yırtacak kadar sert bir biçimde karalanmış.

Bazı sayfaları okumamayı dilerdim. Keşke onları hiç yazmamış olsaydı. Çılgın Şapkacı, çay partisi gecesinde ve Bayan Larkham dua toplantılarına katıldığı için Bee'ye bakıcılık ettiği diğer gecelerde, ona korkunç şeyler yapmış. Bunlar hakkında hiçbir şey bilmemeyi dilerdim ama renkleri zihnimden çıkarıp atamıyorum.

Keşke zamanda geri gidip, Bayan Larkham'a farklı bir bakıcı bulmasını söyleyebilseydim.

Bee Larkham'ın yazdığı bir bölümü tekrar okuyorum:

Annem bana neden inanmıyor? Ben neden bu kadar kötüyüm? Çılgın Şapkacı'dan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Buraya gelmesini istemiyorum. Beni ağlatmasını istemiyorum. Tanrı'dan tekrar yardım isteyeceğim. Bana yardım etmek zorunda.

Bee, Mart Tavşanı'nın, Tarla Faresi'nin ve Çılgın Şapkacı'nın birer resmini yapmış fakat çok da doğru görünmüyor. Şapkası yok bir kere. Fincan tutan bir çöp adam sadece.

Beyaz tavşan günlük boyunca, sayfadan sayfaya atlıyor ve arkaya yerleşiyor. Orada, cansız ve dört bacağı havada yatıyor. Ölü hayvanın altındaki altı sözcük, büyük harflerle yazılmış:

TANRI BANA YARDIM ETMEYECEK.
ÖLMEK İSTİYORUM.

"Bee Larkham ölmek istiyordu," diyorum sorgu odasında, Paslı Krom Turuncu'ya. "Bu doğru. Tanrı hiçbir şey yapmadı. Asla yardım etmez çünkü ortalıkta gözükmez."

Maggie ve Leo da benimle birlikte. Paslı Krom Turuncu'ya Uygun Yetişkin'e ihtiyacım olmadığını, Leo ve Maggie'nin yeterince uygun olduğunu söyledim. Kabul etti ve *doğru söyledin* dedi.

"Bu, onun söylediği bir şey miydi?" diye soruyor Paslı Krom Turuncu. "Kendine neden zarar verdiğini sana hiç anlattı mı?"

Bu ne anlama geliyor, bilmiyorum.

"Tavşandan nefret ediyordu. Bunu biliyorum. Sonunda onu öldürdü. Çılgın Şapkacı'dan da nefret ediyordu."

"Hangi tavşandan bahsettiğini biliyor musunuz?" diye soruyor Paslı Krom Turuncu, Maggie'ye.

"Bundan ilk kez bahsediyor," diye yanıtlıyor kadın. "Genellikle sadece papağanlar hakkında konuşur."

"Onlar da hâlâ beslenmedi," diye belirtiyorum. "Yemlikler bu sabah yine boştu. Bizde yem veya elma yok. Henüz alışverişe çıkamadık. Polis onları besleyebilir mi?"

"Kesinlikle bu konuyla ilgileneceğim Jasper," diyor Paslı Krom Turuncu.

"Ollie Watkins'in annesi kanserden öldü. Acaba papağanları beslemeyi bu yüzden mi unuttu?" O da, tıpkı benim gibi üzgün ve yalnız.

"Endişelenme," diyor Maggie. "Eve dönerken kuşyemi alabiliriz."

Paslı Krom Turuncu, babamın hikâyesini bana bir kez daha anlatıyor, *kendi* versiyonunu. Bunların bir kısmını babam evde bana anlatmıştı. Bir arkadaşıyla cep telefonuyla konuştuktan ve *biraz fazla bira* içtikten sonra en sevdiği koltuğunda uyuyakaldığı bölüm gibi bazı parçaları atlamıştı.

Babam polise, cuma akşamı Bee Larkham'ı evine hiç girmeden, kapıdan ziyaret ettikten sonra bu koltukta uyuduğunu söylemiş. *Eğer* gece kalktıysam bile, işte bu yüzden onu yatak odasında göremedim.

Daha sonra, bir ses duyduğunu sanmış ve uyanmış. Tutulmuş boynuna iyi gelir diye duş almış ve yatağına girmiş.

Hikâyesi doğrulanmış. David Gilbert, sabahın birine kadar Bee'nin yüksek sesle müzik dinlediğini duymuş. Kapıyı çalmış ve şikâyet etmiş. Bee ise ona küfretmiş ve David oradan ayrılmış. O da polis tarafından sorgulanmış ve Bee'yi öldürmediğini söylemiş.

Bunları hallettikten sonra, aynı şeyin üzerinden tekrar tekrar geçmeye başladık –Bee Larkham'ın mutfağındaki sahne ve Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam. Resimlerimi yanımda getirdim ama Paslı Krom Turuncu onlara bakmadı. Soruları gitgide artıyor.

İkinci kez Bee Larkham'ın evine gidişini, rüyanda görmüş olabilir misin?

Belki.

İşimize yarayacak başka detaylar hatırlıyor musun?

Dans Eden Porselen Kadın mutfakta olmamalıydı.

Bu süsü gördüğünden emin misin? Mutfakta Bee'nin kopmuş Obsidyen kolyesini bulduk ama porselen heykelciği bulamadık.

Dans Eden Porselen Kadın'ın orada olduğundan eminim. O her şeyi gördü.

Döndüğünde koridordaki bavulu gördün mü? Yeri değişmiş miydi?

Koridora gitmedim.

Pencereden papağanları kontrol etmek için üst kata çıktın mı?

Hayır.

Yatak odasındaki yatağın üzerinde giysi görmediğinden emin misin? Bee'nin bavuluna koyduğunu ve bir başkasının o gece geri çıkardığını düşündüğümüz giysileri?

Üst kata çıkmadım. Bekârlığa veda partisinin parlak giysilerini görmedim. Papağanları görmedim.

Mutfaktaki herhangi bir sesin rengini hatırlıyor musun?

Saat.

Saat kaçtı?

Bakmadım.

Herhangi bir koku hatırlıyor musun?

Dezenfektan ve bir şey vardı. Ne olduğunu hatırlayamıyorum. Ama sevmemiştim. Karnımın ağzını acıttı.

Bee'nin cesedine doğru eğilen adamı tarif edebilir misin?

Lacivert beyzbol şapkası. Mavi kot pantolon ve mavi gömlek.

Yüzünü görebildin mi?

Evet, yüzünü gördüm.

Tekrar görsen, tanıyabilir misin?

Hayır. Saç rengini tarif edemem. Beyzbol şapkası kapatıyordu ama genellikle böyle şeylere bakmam. Kafasının şeklini tanıyamadım. Ya da çoraplarının.

"Bu kişi, baban değil de tanıdığın bir başkası olabilir mi?" diye soruyor Paslı Krom Turuncu. "Daha önce konuştuğun biri mesela? Sesinin rengini tanıdın mı?"

Hayır. Beyazımsı çizgiler fısıldadı.

"Beyzbol şapkasını tanıdın mı?"

Hayır. Lacivert, koyu mavi ve siyah, beyzbol şapkalarında sık görülen renklerdir. Onları yüzleri hatırlamanın işareti olarak kullanamam. Karıştırması kolaydır, renkler uzaktan birbirine çok benzer. Ayrıca, mutfakta yalnızca tek ışık açıktı.

"Gördüğün kişinin yaşını tahmin edebilir misin?"

Hayır. Yaşlarla aram iyi değildir. Bee'nin başında diz çökmüştü. Boyunun ne kadar uzun olduğunu da bilmiyorum.

"Bu kişi bir adam değil de, çocuk olabilir mi?"

Bilmiyorum.

"Seni tanıdığını düşündün mü?"

Beni gördü, eğer bahsettiğiniz buysa. Beni kesinlikle gördü. Adımı söylemedi. Bee Larkham'ın ölü bedeninin başından bana iki sözcük fısıldadı: "Evet, oğlum."

Ya babamın bana böyle dediğini biliyordu, ya da şanslı bir tahmindi.

"Bee Larkham'a bunu kimin yaptığını bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

"Bee daha önce ölmek istemişti," diye yanıtlıyorum. "Sonra kazara koruyucu kolyesini kopardım ve başka seçeneği kalmadı. Benim hatamdı. Üzgünüm. Her şey için üzgünüm."

"Sorun değil Jasper," diyor Paslı Krom Turuncu. "Endişelenme. Senin suçun değil."

Endişeliyim.

Katili gördüm ama yüzünü hatırlayamıyorum.
O da beni gördü.
Muhtemelen, o *benim yüzümü* hatırlıyordur.

SALI (ŞİŞE YEŞİLİ)

Öğleden Sonra

Maggie, eve dönüşte yol üstündeki evcil hayvan dükkânında durmayı kabul etti. Küflü mürdümeriği renk sesli adam kuşyemi kalmadığını ve bir hafta daha gelmeyeceğini söyledi. iPhone telefonu on altı kilometre içindeki on adet evcil hayvan dükkânının listesini gösterdi ama beni başka yere götürecek zamanı yoktu. Diğer bir çocuğu ziyaret etmesi gerekiyordu.

Araba yanaşırken babam evden çıktı, beni pencerede bekliyordu. Arabanın Maggie'nin oturduğu tarafına doğru yürüdü. Ben kaldırımda bekleyip meşe ağacına bakarken, sessizce konuştular.

Gitmeden önce, onu kuşyemi sorunu hakkında bilgilendirmiş olmalı.

"Bugün yem alacağız, söz veriyorum," diyor babam.

"Ollie Watkins'e sorabiliriz. Onda yem olabilir. Papağanlar daha fazla beklememeli."

"Ollie'nin evinde öyle bir şey olacağından şüpheliyim," diye yanıtlıyor. "Kuşları pek sevmez. O da kuşların gürültüsünden, David kadar nefret ediyor."

Yanılıyor çünkü Ollie Watkins papağanları daha önce besledi. Neden vazgeçtiğini anlamıyorum. O da tıpkı benim gibi kuş âşığı. Gelen araba var mı diye İki yönü de kontrol ederek, yolun karşısına geçiyorum.

"Bekle Jasper. Buraya gel."

Evine doğru, Vincent Gardens 18 numaraya yürüyorum ve kapıyı çalıyorum, *karanlıktan açık kahverengi yayılıyor.*

"İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor babam. "Hadi eve gidelim. Söz veriyorum bugün tekrar çıkıp biraz yem alacağız."

Kapı açılıyor.

"Papağanları beslemedin," diyorum mavi kot pantolonlu ve gri kazaklı adama. "Söz vermiştin. Söz, sözdür. Böyle demiştin. Verdiğin sözleri hep tutardın."

"Pardon?" *Kumlu koyu kırmızı, mat bir ton.*

"David. Özür dilerim," babam öne atlıyor. "Ollie içeride mi? Jasper, onda kuşyemi olabileceği konusunda inat ediyor."

Geriye doğru sendeliyorum. "Sen buraya ait değilsin, David Gilbert. Düzen dışısın. Doğru giysileri de giymemişsin."

Kiraz kırmızısı fitilli kadife yerine, mavi kot pantolon.

"İkinizi de görmeyi beklemiyordum," diyor adam. "İkinizin de polis karakolunda olduğunuzu sanıyordum."

"İkimize de herhangi bir suçlama yapılmadı, David," diyor babam, sesinde pürüzlü, koyu kenarlar var. "Çünkü ikimiz de yanlış bir şey yapmadık."

"Babam kefaletle serbest bırakıldı," diye açıklıyorum, bir başka adam kapıda belirirken. *O da* kırmızı kot pantolon giyiyor. "Bee Larkham'ı öldürmedik ve cesedini saklamadık. Dans Eden Porselen Kadın'ı ben almadım. Bir başkasıydı. Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam yaptı."

Evin içindeki iki adam yan yana duruyor. Aynı boydalar ve ikisinin de kubbe şeklinde kafaları var. Kendimi saçlarını karşılaştırmaya zorluyorum: İkisi de koyu renk. Birinde gri çizgiler var.

Mavi kot pantolon / gri kazak.

Kırmızı kot pantolon / siyah kazak.

Çoraplarının rengini göremiyorum. Giysilerinin hepsi yanlış, değiştirmeleri lazım. Onun yerine, seslerine odaklanıyorum.

"Ne anlatıyor bu?" diye soruyor Mat Kumlu Kırmızı ses. "Konu genellikle papağanlardı." David Gilbert olmalı, bu onun ses rengi.

Konuşmak için kırmızı kot pantolon giyen ikinci adamı seçiyorum.

"Beslenmeleri gerekiyor," diyorum ona çünkü bu –İsviçre'deki nişanlısına dönmediyse ve Vincent Gardens 18 numaraya bir başkası taşınmadıysa– Ollie Watkins olmalı.

"İçeri gelin." Adam garip renkli çizgileri olan, cızırtılı krema sarısı öksürüyor. "Resmî davranmanıza gerek yok."

"Eğer sorun olmayacaksa Ollie," diyor babam, "Çok uzun kalmayacağız. Jasper'a öğle yemeğini hazırlamalıyım."

Kapı iyice açılıyor ve babam içeri giriyor. "Geliyor musun Jasper? Yalnızca birkaç dakika kalacağız. Öğle yemeğinin yalnızca mikrodalga fırına konması gerekiyor."

İçeri adım atıyorum ve kapı arkamdan kapanıyor. Koridorda daha ileriye yürüyemiyorum. Bee'nin partisini hatırlıyorum. Resimlerimi hatırlıyorum. Burada olmak istemiyorum. Papağanları beslemek istiyorum.

"İyi misin Jasper?" Yanımda duran adam, her zamanki üniformasını giyiyor: Mavi gömlek, mavi kot pantolon. *Babam.*

"Yalnızca birkaç dakika," diye tekrarlıyorum. "Daha fazla kalamayız. Öğle yemeği zamanı. Peynirli makarna."

İki adamın peşinden mutfağa gidiyoruz. Doğru değilmiş gibi sanki, her şey altüst durumda.

David Gilbert burada ama Sarı Patates Kızartması yok. Ollie Watkins burada yaşıyor ama kapıyı o açmadı ve saf Krema Sarısı yerine, kesik öksürükleriyle uyumlu tonda kırmızı kot pantolon giymiş.

Yönlendirildiğimiz oda da, benzer şekilde kafa karıştırıcı. Bee Larkham'ın mutfağıyla aynı şekle sahip ama mobilyalar yanlış yerlere konmuş. Hayvan süsleri ve süs tabaklarıyla dolu tabak dolabı, Bee ile ortak duvara dayanmış.

"Dağınıklığın kusuruna bakmayın," diyor kırmızı kot pantolon giyen adam, köşedeki kutu yığınını işaret ederek. "Sanırım, hayır kurumu mağazasına birkaç kez daha gidince, ev satılmaya hazır hâle gelecek. Yakında İsviçre'ye dönüş biletimi alırım."

Ollie Watkins.

"Kesinlikle bir dönemin sonu," diyor Mat Kumlu Kırmızı. "Gittiğine üzüleceğim Ollie. Bu çok üzücü –annen ve Pauline, dokuz ay arayla aramızdan ayrıldılar. Sanırım, yakın arkadaşlar öldüğünde bu olay sık yaşanıyor. Bu durum, geride kalanı çok kötü etkiliyor."

"Ve Bee," diye konuşmaya başlıyorum. "Bee Larkham'ın da öldüğünü unutmayın. Şu tabak dolabının arkasındaki duvarın diğer tarafında, mutfağında öldürüldü. Başta inandığım gibi bıçaklanarak değil, boğularak öldürüldü."

Babam ve iki adam bana baktı. Tabak dolabına doğru yürüdüm ve sırtımı döndüm. Tabaklardan birinin yeşim renkli kenarları vardı ve ilgiyi, daha büyük turkuaz çerçeveli bir tabaktan kendi üzerine çekiyordu.

"O olayla ilgili polisten haber var mı?" diye soruyor Mat Kumlu Kırmızı. "Beni de sorguladılar ancak olan biteni kimseyle paylaşmıyorlar."

"O çocuğun babası hâlâ konuya dâhil," diyor babamın Çamurlu Aşıboyası sesi, sessizce. "Görünüşe göre geçmişinde şiddet içeren şeyler varmış. Sanırım o bir aday, anlarsınız işte, fakat polis bana da pek bir şey söylemiyor."

"Umalım da polis bir an önce onu cezalandırsın," *derin cızırtılı krema sarısı.*

"Çok kötü bir şey," diyor Mat Kumlu Kırmızı. "Küçük sessiz sokağımızda böyle bir şey yaşandığını düşünmek. Kendi evimde güvende hissetmiyorum. Özellikle Bee'nin bahçesinde bana ve Jasper'a o şekilde saldırdıktan sonra."

"Endişelenme David." *Babamın çamurlu aşıboyası.* "Onu en fazla sana ve Jasper'a saldırdığı için suçlayacaklar. Mahkemeye çıkacak. Yakın bir zamanda buraya dönebileceğini sanmıyorum."

"Belki de bir başkasıydı. Hiç tanımadığımız birinin gelişigüzel saldırısı da olabilir." *Krema Sarısı,* sonra adam uşkun parçaları öksürmeye başlıyor.

"Bu, daha da kötü! Rastgele bir manyağın evime girebileceğini düşünerek nasıl uyuyacağım?"

"Kendini zorlama David. Polis, muhtemelen tanıdığı birinin yaptığını düşünüyor çünkü eve zorla girildiğini gösteren işaret yok. Cuma günü o kişiyi Bee eve almış, geç saatlerde gelen bir misafiri."

"Hayır," diyorum Çamurlu Aşıboyası'na, dönüp bakmadan. "Onu Bee içeri almadı. Lacivert Beyzbol Şapkalı Adam, arka bahçedeki flamingo heykelinin altında duran yedek anahtarı kullandı. Arka kapı açıktı. Bayan Larkham, anahtarı heykelin altına saklıyordu. Öldüğünde anahtarı avukat almıştı ve Bee tekrar aynı yere koydu çünkü *evde çalınmaya değer bir şey yoktu.* Anahtar şimdi kayıp."

"Bu doğru değil Jasper," diyor Çamurlu Aşıboyası. "Anahtar polisin elinde. Söylediğin gibi, heykelin altında-

dı. Bahçeyi aradıklarında buldular. Cumartesi günü delil torbası içinde bana gösterdiler ve daha önce görüp görmediğimi sordular."

"Perşembe öğleden sonra David Gilbert çıkıp, Lucas Drury'nin babasına çöplerin arasına saklandığımı söylediğinde yoktu." Mürekkep mavisi desenleri olan tabağı inceliyorum.

"Hayır, Jasper. Anahtar, en başından beri oradaydı. Baktığında görmemiş olmalısın."

Babam yanılıyor, ben değil.

"Arka bahçeye o yüzden mi gittin, David Gilbert?" diye soruyorum. "Anahtarı aldığını unuttuğun ve hata yaptığını bildiğin için mi? Onu aldığın yere koyman gerekiyordu ama birileri araya girdi."

"Ne? Hayır. Monty'yi gezdirirken gelen sesleri duydum. Seni o zaman fark ettim. O adamın sana zarar vermesini engelledim. Hatırlamıyor musun?"

"Anahtarın orada olduğunu birileri biliyordu," diye belirtiyorum. "Babam böyle söylemişti. Onu almamaları gerektiğini anladılar. Bee öldürüldükten sonra yerine koydular çünkü hata yaptıklarını biliyorlardı."

"Bu imkânsız," diyor babam. "Adli tıp ekibi perşembe akşamı, Lucas Drury'nin babası Bee'nin evine girdikten sonra geldi. Polis, tüm kanıtları korumak için arka kapının mühürlendiğini söyledi. O taraftan kimse girmiş olamaz. Polis fark ederdi."

Bunun üzerine birkaç saniye düşünüyorum. Devriye arabasının içindeki polis memurlarını evin önünde görmüştüm. Arka kapı da yapbozun bir diğer kayıp parçası, bundan eminim.

"Neyse, anahtarı nerede bulacağını kim biliyor olabilir?" diye soruyor babam. "Bee'nin anahtarı heykelin altına sakladığını herkes biliyor olamaz."

"Lucas Drury anahtarın nerede olduğunu biliyordu ve Sürpriz Ziyaretlerden hoşlanıyordu," diye mırıldanıyorum. "Babası gibi çabucak sinirleniyor ve okuldaki yeni kızla arasındakileri Bee'nin mahvetmesini istemiyordu. Babasının beyzbol şapkasını ödünç aldı. Eşyaları ait oldukları yerlere koymuyor."

Renkler üzerimde konuşuyor, serin mavimi karartıyor.

"Düşünüyorum da, annesi de anahtarı *aynı* yere koyardı," diyor David Gilbert. "Lily ve ben anahtarı, hastaneye kaldırıldığı zamanlarda Pauline'in çiçeklerini sulamak için kullanırdık. O öldükten sonra avukatına evi kapatırken anahtarı nerede bulacağını söylemiştim ama çocuk haklı, Beatrice aynı yere koymuş olmalı. Jasper baktığında anahtarın orada bulunmadığını polise söyledi mi? Önemli olabilir."

"Emin değilim," *çamurlu aşıboyası*. "Sorgulanırken yanında yoktum. Bilgileri yavaş yavaş, o hatırladıkça parça parça alıyorlar. Şahit olduğu şeyler yüzünden yaşadığı şok nedeniyle, o geceye ait anılarını bastırdığını ve kafasının karıştığını düşünüyorlar. Her gün aklına yeni detaylar geliyor ama tüm hikâyeyi sıraya koyması zaman alacak."

Tabak dolabının yanına gittim ve pembe elbiseli kahverengi porselen fareyi aldım, kalçasından mavi elbiseli arkadaşına bağlıydı. Altında, daha önce okuduğum bir isim yazıyordu. Yanındaki kahverengi tavşanı ve onun da yanındakini kontrol ediyorum. Hepsinde aynı isim yazıyor. On sekiz tavşan da açık pastel renkli giysiler giymiş. Bazıları enstrüman çalıyor ya da kitap okuyor.

"Royal Doulton," diyorum. "Tıpkı dans eden porselen kadınlar gibi."

Ben arkamı dönerken, Mat Kumlu Kırmızı: "Royal

Doulton'ı çok severim. Dünyanın en iyi porselenidir. Lily zevkli kadındı. Koleksiyon yapardı. Pauline de öyle."

"Bu tavşanların hepsi kahverengi," diye yanıtlıyorum, "ama Bee beyaz tavşandan nefret ederdi. Hikâyenin sonunda onu öldürdü çünkü kendisini tavşan deliğinden girmeye ve o şeyleri yapmaya zorlamıştı. Bundan nefret etmişti. Çok kötü hissetmesine neden olmuştu."

Raf boyunca ilerliyorum ve tabağın üzerindeki beyaz desenli fincanı alıyorum. Porselende boydan boya devam eden çatlak, hayvanı ikiye bölüyor.

"Bu bir yaban tavşanı, tavşan değil," diyor Mat Kumlu Kırmızı. "Kulaklarının uzunluğuna bakarak anlayabilirsin. Çok daha uzunlar. İyi biliyorum. Zamanında birkaç yaban tavşanı ve tavşan vurmuştum. Bence Mart Tavşanı'na benziyor."

Elim titriyor. Kuş –ve tavşan– katili David Gilbert hemen arkamda durmuş, elimdeki narin objeye bakıyor. Tüm yaşayan şeyleri öldürmek istediği gibi, bu yaban tavşanını da katletmek istiyor. Ama bu yaban tavşanı canlı değil. Çoktan kırılmış. Çaydanlık ve üç tabak da kırık ama tekrar yapıştırılmışlar.

"Ünlü Çılgın Şapkacı çay seti," diye devam ediyor David Gilbert. "Bunu hatırlıyor musun, Ollie? Beatrice, öfke nöbetlerinden birinde parçalamıştı. Ne kötü bir çocuktu. Annen günlerce ağlamıştı. Pauline inanılmaz incinmişti ve ben de üzülmüştüm. Ne zaman yeğenim Clara beni ziyarete gelse, Lily onları ödünç almama izin verirdi. Bazen Pauline'in dışarı çıkması gerektiğinde, Beatrice ve Clara mutfağımda Çılgın Şapkacı çay partisi yapardı ama Bee bunları mahvedince, her şey sona erdi."

"Yalnızca bir kısmını hatırlıyorum." *Krema sarısı çizgiler.* "Uzun zaman önceydi. Bee çay setini, ben Cambridge'deyken parçalamıştı."

"Gerçekten mi? Lily'nin onları yapıştırmaya yardım ettiğini söylemiştin diye hatırlıyorum."

"Ettim. Üniversitedeyken annem beni aradı ve Bee'nin yaptıklarını anlattı. Onu rahatlatmak için hafta sonunda eve geldim."

"Elbette, sen Lily için her zaman iyi bir evlat oldun, Beatrice ve Pauline'in tam tersiydin. Buradaki yıkıcı rüzgârının hemen ardından, annesinin değerli porselen koleksiyonunun birkaç parçasını da kırmıştı –melek heykelciklerini."

"Hatırlamıyorum. Muhtemelen o sırada Cambridge'e dönmüş olmalıyım."

"Davranışları, yaşıyla birlikte olgunlaşmadı. Pauline öldükten sonra değerli kadın heykelciklerini de paramparça ettiğini biliyor muydun? Onunla konuşmaya çalıştım ama her zamanki gibi, dinlemedi. Kin güdüyordu, özellikle Pauline onları annene bırakmaya söz verdiği için. Ben de birkaçını şifonyerimin üzerine koymak isterdim doğrusu. Ona söyledim ama pek işe yaramadı."

"Bee, başkalarını üzse de üzmese de, hep kendi istediğini yaptı." Ollie Watkins'in krema sarısı sesi şiddetle öksürüyor, kan kırmızı damlalar yaratıyordu. "Üzgünüm, göğüs enfeksiyonunu atlattım sanıyordum."

"Yaşadığın onca şeyden sonra zayıf düştün," *Mat kumlu sarı.* "Kendine dikkat etmelisin, Ollie. Doktora git ve antibiyotik talep et. İşe yarayacaktır, tabii eğer sigarayı da bırakırsan."

"Beatrice Larkham dokuz yıl, üç aylıktı ve ölmek istiyordu," diyorum yüksek sesle. "Annesinin yaşlı bir cadı olduğunu düşünüyordu. Çılgın Şapkacı'dan nefret ediyordu çünkü canını yakmıştı. Elinde çay fincanı tutmuş ve onu ağlatmıştı."

"Annemin koleksiyonu hassastır. Lütfen onlara dokunma." Eller, fincanı benden alıyor. "Bir kez daha kırılabilir ve bunun olmasını istemeyiz, değil mi Jasper?"

Raftan, Kırmızı Kot Pantolonlu Adam'a ve Mavi Kot Pantolonlu Adam'a bakıyorum.

Yan yana duruyorlar.

Onlara karşı ben.

Giysilerini değiştirmişler. Sesleri birleşiyor, renkleri değişirken tek ses gibi konuşuyorlar.

Yeni bir savaş hattı var ve artık sokak boyunca ilerlemiyor. Bu mutfağın içinde. Babama doğru bir adım atıyorum çünkü tehlikede olabileceğimizi anlamıyor: *Sert kırmızı alt tonları olan kavruk turuncu bir sözcük.*

"Bugün her şey değişiyor, tıpkı 8 Nisan'da Bee'nin mutfağında değiştiği gibi. Dans Eden Kadın orada değildi ama sonradan ortaya çıktı ve her şey değişti."

"Pardon, takip edemedim," diyor Mat Kumlu Kırmızı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hadi Jasper. Bence artık gitmeliyiz." Babamın rengi.

"Papağanlar hâlâ beslenmedi," diye hatırlatıyorum. "Bu yüzden buradayız. Kuşyemi almaya geldik, asla Bee Larkham'ın arkadaşları olmamış insanlarla Çılgın Şapkacı çay partisi yapmaya değil."

"Korkarım hiç yem kalmadı. İsviçre'ye dönmeden önce evi düzenlemekle meşguldüm. Üzgünüm, Jasper."

"Papağanları *sen mi* besliyordun Ollie? Sen de Beatrice kadar kötüsün. Ne yaptığını sanıyordun? Boğazına sarılabilirim."

"Sen zaten katilsin David Gilbert," diyorum sessizce. "Tavşanlar ve papağanlar da bunu biliyor. Suçlusun. Başından beri biliyordum ama kimse beni dinlemedi."

"Çocuk ne dedi?" *Mat Kırmızı. Kesinlikle Mat, Kumlu Kırmızı.*

"Hemen gidiyoruz Jasper," diyor babam. "Gidip bakabileceğimiz birkaç evcil hayvan dükkânı daha var. Öğle yemeğinden sonra gideriz, söz veriyorum. Batı Londra nüfusunun tamamı papağan beslemeye karar vermediyse, bir yerde kuşyemi vardır."

"Tanrı korusun," adamlardan biri koyu kırmızı cam parçaları mırıldanıyor.

"Bence Bee Larkham'ı ağlatan Çılgın Şapkacı oydu," diyorum ön kapıdan çıkarken.

"Kim?" diye soruyor babam. "David mi, Ollie mi?"

"Yüzde yüz emin değilim."

Karar veremiyorum çünkü farklı konularda ikisi de kafamı karıştırdı. Tekrar beyaz tavşana bakıp, gerçek suçlunun kim olduğuna karar vermem gerekecek.

SALI (ŞİŞE YEŞİLİ)

Öğleden Sonra Geç Saatler

Babam sözünü tutmadı. Yine. İşle alakalı acil bir durum nedeniyle, gidip kuşyemi alamıyoruz. Bir sabit diskin bozulması ve her şeyi yedeğinden tekrar yükleyip, en baştan kontrol etmesiyle ilgili bir şeymiş.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama tam bir kâbus olduğunu söyledi. Eğer doğrudan ofise gidip bu işi halletmezse, patronunun şalterleri atar ve işini kaybedebilirmiş. Patronunun ne tür şalterler kullandığını sorduğumda babam kahkaha attı, demek ki o kadar endişeli değil.

Neyse, yine söz verdi: Eve dönerken kuşyemi alacaktı.

O dışardayken, ön kapıyı kimseye açmamalıydım. Kapıdaki kişinin adını bilsem bile. Paslı Krom Turuncu gibi bir *polis memuru olmadığı sürece*. Babam anahtarını aldı, geldiğinde kapıyı çalmayacak.

999'u da ev yanmadığı sürece aramamalıyım. Geçen yılki kablo yenileme işlemi yapılmadığından ve ütü veya kızartma makinesi gibi makineler açık bırakılmadığından bu da pek muhtemel değil.

Babam hatırlamama yardımcı olmak için Önemli Gerçekleri yazdı:

1. Evin yanmasından korkma. Bunu söylememem gerekirdi. Evde her şey yolunda.

2. Polis memuru ya da sosyal hizmetler uzmanı olmadığı sürece, ön kapıyı kimseye açma.

3. Acil durum olmayacak. 999'u aramana gerek kalmayacak.

4. Bir kez daha 999'u arayarak, başımı belaya sokma!! Gerçekten zorunlu olmasam, seni yalnız bırakmazdım.

Babamın dizüstü bilgisayarındaki güzergâh planlamayı kullanarak, ortalama yetmiş dört dakika boyunca evde olmayacağını tahmin ettik. İş arkadaşlarından biri yardıma gelirse, daha da erken dönebilirdi.

Endişelenecek bir şey yok. *Hiçbir şey.*

Babam, komşulardan birini çağırabileceğini söyledi ama ben istemedim. Bakıcılardan veya çay partilerinden hoşlanmıyorum. Tek başıma daha güvendeyim.

Şimdi gittiği için endişeliyim.

Beyaz tavşan ve dokuz yaşındaki Bee Larkham'ın kırdığı Çılgın Şapkacı çay seti için endişeliyim.

Lucas Drury ve saklamak zorunda kaldığım sürpriz ziyaretleri hakkında endişeliyim. Babasının beyzbol şapkasını ödünç aldığı ve Sürpriz Ziyaretlerinden birini yaptığı gece, Bee'nin anahtarını flamingo heykelinin altına koymayı unuttu. Bilim laboratuvarında beni boynumdan yakaladı ve iyice sıkarak, nefes almamı zorlaştırdı. Bir haftadan kısa bir süre sonra –Bee Larkham öldürüldükten sonra– yarık dudağı ve çizilmiş eliyle fırtınayla savaşmış gibi görünüyordu. Bunun için babasını suçladı.

Peki ya Bee saldırıya uğradığı anda karşılık verdiyse?

Fotoğraflarımı ve resimlerimi, yatak odamdaki masanın üzerinde düzenliyorum.

Kâğıdı beyaza boyayarak, baştan başlıyorum ama dokusu kuru ve tebeşir gibi. Fırça darbelerim üstünkörü ve netlik içermiyor.

Beyaz tavşanı düşünürken, doğru düzgün resim yapamıyorum. Bee'nin günlüğünü yuvanın içindeki battaniyenin altından çıkarıyorum. İleri doğru sayfaları çeviriyor, Çılgın Şapkacı'nın Çay Partisi yazısından sonrasına atlıyorum.

Sayfaların birine resim çizmiş –Alice, Çılgın Şapkacı, Mart Tavşanı ve Tarla Faresi'yle birlikte. Altına büyük bir çaydanlık, fincan ve tabak eklemiş. Beyaz boyada yaptığım gibi, yanlış yapmış olmalı. Tüm sayfa siyah bir kalemle, tekrar tekrar karalanmış.

Bayan Watkins, iyi bir insan hakkında yalan söyleyen korkunç bir kız olduğum konusunda anneme katılıyor. Birlikte ruhum için dua ediyorlar. Yalan söylemiyorum. Çılgın Şapkacı'dan nefret ediyorum. Asla durmayacak. Beni rahat bırakmasını istiyorum.

Günlüğü kapatıyorum. Vincent Gardens 22 numaradaki David Gilbert'tan korkuyorum. Bayan Watkins'in evi gibi, ait olmadığı evlere giriyor ve insanların anahtarlarını nereye sakladığını biliyor. Şapkalar giyiyor: Bir siyah, bir de kahverengi. Evde beyzbol şapkası da olabilir. Herkesin yok mu zaten?

Bee'nin annesi Pauline Larkham ile Ollie'nin annesi Lily Watkins arkadaştı. O herkese, *her şeye* bağlı.

Bee Larkham'dan gürültü yaptığı ve papağanları sevdiği için nefret ettiğini sanıyordum, meğer bundan çok önce de ondan nefret ediyormuş. Bee *kötü bir çocukmuş*. Bayan Watkins'in Çılgın Şapkacı çay setini parçalamış ve Bayan Larkham'ın Royal Doulton porselen kadınlarını birer birer kırmış. Her iki kadın da David'in arkadaşıydı.

David Gilbert, Royal Doulton'u *seviyor*. Yeğeni için

Çılgın Şapkacı çay setini ödünç aldığını itiraf etti ve dokuz yaşındaki Bee Larkham'ın bakıcısı da o olabilir. Ayrıca porselen kadınları da seviyordu.

Şeytanı gördüğümü düşündüğüm gece, Bee Larkham'ın evinin önündeki konteynerde süsleri mi arıyordu?

Belki de son kalan heykelciği –Dans Eden Porselen Kadın– Bee onu parçalamaya vakit bulamadan, almak istemişti. Partideyken onu almaya çalışmış olabilir mi? Hatırladığım kadarıyla, çizgili kırmızı sesli bir adam tuvaleti aradığını söylemişti.

Yalandı –süslere doğru düz bir hat üzerinde ilerliyordu.

Bu yüzden Dans Eden Porselen Kadın, Bee öldüğü gece mutfaktaydı. Yatak odasından çalmıştı ve arka kapıdan kaçmayı planlıyordu.

Bee yatağında değil de aşağıda mıydı? Belki de oturma odasındaki koltukta uyumuştu. Böylece süsü çalıp gitmek üzereyken, onu şaşırtmıştı. Bir ses duymuş ve uyanmıştı.

Polise yeni teorimi anlatmalıyım.

Acil bir durum mu? 999'u aramalı mıyım? İki dakika, otuz saniye boyunca bunu düşünüyorum. Babamın acil bir durum olarak tanımlayacağını sanmıyorum çünkü yarın yine Paslı Krom Turuncu'yla görüşeceğim. Polis karakoluna gidince, bu Bir Numaralı Önemli Gerçeği ona söyleyebilirim. Şimdi ararsam, yine babamın başını belaya sokacağım.

Saatimi kontrol ediyorum. Babam on dört dakikadır yok. Bir saat içinde dönebilir. Veya daha kısa zamanda. Geri döndüğünde *ona* söyleyebilirim. Su almak için alt kata inerken, resim fırçamı da yanımda götürüyorum çünkü yatak odamda yalnız bırakılmaktan hoşlanmayabilir. Evden, etrafta aceleyle koşan küçük bir fare varmış gibi, yumuşak pembe renkli çıtırtılar geliyor.

Paslı Krom Turuncu'ya, Bee Larkham'ın arka kapı anahtarını da söylemeliyim. Lucas Drury anahtarın nerede olduğunu biliyordu, David Gilbert de öyle. Belki de tehlikeli kuş katili, Lucas'ın ödünç aldığı beyzbol şapkasını giyen Bay Drury planını bozduğunda, anahtarı yerine koymaya çalışıyordu.

David Gilbert, polis gittikten sonra geri dönmüş olabilir. Evinin arkasındaki ara sokaktan çabucak geçmiştir belki de. Bee'nin arka kapısını polisin nasıl mühürlediği hakkında hiçbir fikrim yok ama muhtemelen şu kolayca sökülebilen bantla yapmıştır.

Her neyse, anahtar İki Numaralı Önemli Gerçek.

Paslı Krom Turuncu'ya bir şey daha söylemeliyim –evden ikinci kez çıktığımdan eminim. Rüya görmüyordum. Lacivert beyzbol şapkası giyen adamı gördüm. Babam değildi. Ben dâhil herkes artık buna inanıyor. Bu kişi, kılık değiştirmiş David Gilbert *olabilir*.

Kendisini tanıyamayacağımı biliyor. Babam, Bee'nin partisinde ona yüzleri tanımakta sorun yaşadığımı söylemişti. Babamın bana 'oğlum' dediğini duydu. Onun her zamanki kıyafeti gibi mavi kot pantolon ve mavi gömlek giymiş olabilir. Paslı Krom Turuncu'ya söylemek için, Üç Numaralı Önemli Gerçeği aklıma not ediyorum.

Lavabodaki suyu yirmi saniye boyunca açık bırakıyorum çünkü çıkardığı mavimsi gri çizgileri seviyorum, duştan farklı bir rengi var. Mutfaktaki saat 14:02'yi gösteriyor. Babam elli yedi dakika sonra dönebilir. Açık olan oturma odasının kapısının yanından geçiyorum.

Kapı, *o* gece kapalıydı. Kadifemsi koyu çikolata çizgiler duydum.

Babamın horlaması.

Ardından duşun rengini duydum.

Bunlar Dört ve Beş numaralı Önemli Gerçeklerdi.

Renklerim babamın hikâyesini doğruluyor. Doğruyu söylüyor. O gece 03:15 civarında bir ses duyduğunu sandığını söyledi. Vişneçürüğü gıcırtılar çıkaran koltuğunda uyumaktan boynu ağrıdığı için, sıcak duş almıştı.

Keşke geri gelseydi. Ona inandığımı söylerdim. Bee Larkham'ın mutfağında olduğunu düşünmüyorum. Kesinlikle birini gördüm. Kesinlikle oradaydım. Dezenfektan kokusunu ve diğer rahatsız edici kokuyu hatırlıyorum. Bu bana, Bee Larkham'ın partisini ve David Gilbert ve Ollie Watkins yüzünden kafamın karıştığını hatırlattı.

Bu, Altı Numaralı Önemli Gerçek.

Bardakla birlikte üst kata çıkıyorum. Basamak, çürük elma renginde çatırdıyor. Ayağım bir sonraki basamağa dokunamadan, ön kapının kilidine giren anahtarı duyuyorum.

Kırılgan kıvamda siyahımsı koyu yeşil.

Mavi gömlek, mavi kot pantolon içeri giriyor. Elinde torba yok.

"Çok çabuk döndün, baba. Yem almamışsın. Tekrar gitmen gerekiyor."

Babam yere bakıyor. Gitmesini söylediğim için üzüldü mü? Sinirlendi mi? Canı mı sıkıldı? Anlayamıyorum.

"Üzgünüm ve çabaladığın için çok teşekkür ederim ama tekrar denemen lazım. Geri geldiğinde Bee Larkham'ı kimin, neden öldürdüğünü sana söyleyeceğim. Hepsi günlüğünde yazıyor."

Benim yerime askılığa bakıyor. Okulda taktığım boyunbağını incelerken, ucunu eline doluyor.

Cep telefonum cebimde kırmızı ve sarı baloncuklar titriyor, garip çünkü beni arayan veya mesaj atan tek kişi babamdır.

Merdivenlerden yatak odama çıkmaya devam ederken, mesaja bakıyorum.

İşten çıktım! Kuşyemini satın aldım. Birazdan gelirim. Seni seviyorum. Baban

Su dolu bardağı düşürüyorum.

İmdat.

Bu sözcüğü cep telefonuma yazıyorum ama 'gönder' tuşuna basamadan, telefon elimden uçuyor. Mavi kot pantolon ve mavi gömlek giyen adam çoktan merdivenleri tırmandı ve ayak bileğimi tuttu. Tekmeleyerek kurtuluyorum ama diğer ayağımı kavrıyor.

"Bırak beni, David Gilbert!" diye çığlık atıyorum.

"Bee'nin günlüğü nerede?" beyaz-gri çentikli çizgiler tıslıyor.

Yüzüne tekme atıyorum. Sertçe. Fısıltıyla, beyaz kürecikler küfrediyor. Geriye doğru kaçmaya çalışıyorum, O daha hızlı. Üzerime çıktı, göğsümü eziyor.

"Nerede?" *Titreşen, sert beyaz çizgiler.* Yine fısıldıyor.

"Seni. Duyamıyorum."

"Hangi cehennemde dedim?" Şiddetle, kıvrık kırmızı ve sarılar öksürüyor.

"Yuvamda. Yatak odamda."

Boyunbağı, boynuma dolanıyor. Gitgide sıkılaşıyor.

Nefes alamıyorum.

Boyunbağıyla beni tırabzana doğru sürüklüyor.

Nefesi, Bee Larkham'ın partisi gibi kokuyor. Mutfağı gibi. Bayan Watkins'in evi gibi.

Sigara dumanı.

Sesi kırmızıdan daha çok krema sarısı.
İki adam birleşip, tek kişi olamaz.
Yanlış adam.
Giysilerini babam gibi görünmek için değiştirdi.
Sesinin rengi de değişti.
Nefes alamıyorum.
Boğuluyorum.
Baba.
Çamurlu aşıboyasını istiyorum.
Anne.
Kobalt mavisini daha çok istiyorum.

"Sensin, Ollie Watkins," zorlukla nefes alıyorum. "Bunu biliyorum."

Elleri gevşiyor. "Yanılıyorsun."

Elleri boynumdan kayarken, hırıltıyla soluyorum.

"Yanılmıyorum," diyorum, koyu safir mavisi öksürürken. "Seslerin rengi hakkında. Beni kandırsalar bile. Onların içini görüyorum. Eninde sonunda."

"Jasper, Jasper." Kafası, sağa sola dönüyor. "Yine ne anlatıyorsun?"

Havadan, büyük bir yudum alıyorum. "Göğüs iltihabın ve sigara içmen sesinin rengini değiştirdi. Krema sarısından çizgili kırmızıya dönüştü, bu da kafamı karıştırdı ama Çılgın Şapkacı sensin. Partideydin. Kırmızımsı bir sesin vardı çünkü hastaydın. Dans Eden Kadını almak için Bee'nin yatak odasına gittin ve koridorda bana hoşça kal dedin." Hırıltıyla nefes alıyor ve tekrar konuşmaya başlıyorum. "Sevgililer gününden bir gün önce geri döndün. Bee'ye ön kapısının önünde 'üzgünüm' dedin ve ona çiçek vermeye çalıştın. Sendin. En başından beri. Mutfakta Bee'nin cesedinin başında grimsi-beyaz fısıltılarla konuştun."

Ollie Watkins, çizgili sarı-kırmızı damlalar öksürüyor.

"Bir çocuğun intihar etmesi trajik bir şey, değil mi? Bee cinayetinin travmasıyla ve babandan şüphe edilmesiyle baş edemedin. Hâlâ suçlanabilir değil mi? Neden evinizden o şekilde koşarak çıkıp, arabasıyla hızla gitti? Senin kadar hassas bir çocuğu evde tek başına bırakmak, çok sorumsuzca bir davranış. Kimse kendini asarak öldürmeni sorgulamayacak. Hem de o kadar problemin varken. Üzücü ama anlaşılabilir."

Bir elim, iyice sıktığı boyunbağıyla mücadele ediyor. Onu tırabzanın üstünden atmaya çalışıyor. Diğer elimse resim fırçasını kavrıyor. Savurduğum fırça, Ollie Watkins'in gözüne saplanıyor. Sarı ve koyu kırmızı noktalarla çığlık atıyor, boyunbağı gevşiyor ve geriye, merdivenlerden aşağı yuvarlanıyor.

Koşuyorum. Merdivenlerin başına. Yatak odama. Geliyor. Koyu sarı, neredeyse kahverengi, ayak sesleri basamakları dövüyor. *Arkamda.*

Kapıyı çarpıyorum, sandalyeyi alıp kapı kolunun altına sıkıştırıyorum. Masanın altına sıkışıyor.

Bam, bam, bam!

Geldi bile ama sandalye sağlam bir şekilde yerine oturdu.

Barikat kuruldu.

Dayanacak mı? Dayanacak mı?

Bam, bam!

Sandalye sallanıyor, kapı sallanıyor. Kendini, tekrar tekrar kapıya fırlatıyor. *Büyük kahverengi dikdörtgenlerden, kırmızı yıldızlar patlıyor.*

Pencereye koşuyor ve cama vuruyorum, *mor şekerleme parçaları.*

"İmdat." Bu sözcüğü tekrar tekrar söylüyorum. Boğazım acıyor. Artık konuşamıyorum. "İmdat."

Papağanlar Bee Larkham'ın meşe ağacındaki deliğin etrafında kanat çırparken, pencereyi açıyorum.

İmdat.

Kapıdan gelen sesler kesiliyor.

Ayak sesleri alt kata koşuyor. *Sarı bulanık çizgiler.*

Şimdi de *keskin beyaz uçlar ve parlak buz yeşili mavi tüpler* görüyorum.

Mutfakta bir şeyler parçalıyor. Camları fırlatıyor.

Aşağıdaki yoldan geçen arabaya kollarımı sallıyorum. Araba durmadan ilerliyor, *lacivert puslu, koyu erik rengi torpido şekli,* ardından bir motor geçiyor, *birbirine geçen gri ve siyah çizgiler.* Kahverengi şapka ve kot pantolon giymiş bir adam, Vincent Gardens 22 numaradan yanında köpekle çıkıyor. Köpek, Sarı Patates Kızartması havlıyor. David Gilbert olması gereken adama el sallıyorum ama anahtarlarını düşürüyor ve eğiliyor.

Bam, bam, bam, yatak odamın kapısında. *Daha öfkeli kırmızı oklar. Daha büyük kahverengi dikdörtgenler.*

"Üzgünüm, Jasper. Kendimi kaybettim. Sana dokunmamam gerekirdi. Bana Bee'nin günlüğünü verirsen, gideceğim. Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Ollie Watkins geri döndü. Sözlerini tutan biri değil. Papağanları beslemedi –onlardan David Gilbert kadar nefret ediyor. Bee Larkham'ı boğarak öldürdü.

Beni de öldürecek ve babamın intihar ettiğimi düşünmesini sağlayacak. Bee Larkham'ın günlüğünü alacak.

Bu yüzden buraya geldi. Delilleri yok etmek istiyor.

Günlüğü okuduğumu biliyor. Bee'ye zarar veren Çılgın Şapkacı o. Dans Eden Porselen Kadın'ı annesi için çaldı.

Pencereden biraz daha sarkıyorum. Sokak boş: Ne hareket hâlinde bir araç, ne de Sarı Patates Kızartması'nın ba-

şını okşayan David Gilbert haricinde biri var. Papağanlar bile şarkı söylemeyi kesti.

Yeni bir renk var. *Koyu, sarmal göl yeşili.*

Dönüp bakıyorum. Kapı kolunun vidası yerinde dönüyor.

Ollie Watkins, mutfak çekmecesinde tornavida bulmuş. Kapının kolunu söküyor.

Adam ve köpek, Vincent Gardens 22 numaradan aşağı doğru yürüyorlar.

Yardım edin, yardım edin, yardım edin. Bağıramıyorum –boğazım çok acıyor.

Kapı kolu, turuncunun şiddetli tonlarıyla sarsılıyor. Sandalyenin altına düşüyor. Kapı tekrar kayıyor.

Pencereden bir kitap ve en sevdiğim resim suluğumu atıyorum. Aşağıda yerde parçalanıyor. *Yeşilimsi buz tüpleri.* Kahverengi şapka takan adam duruyor. Bana doğru bakıyor.

Dürbünümü atıyorum. Defterlerimi atıyorum. Bulabildiğim her şeyi aşağı atıyorum ve yere çarparken, renkleri yeni, rahatsız edici tonlara dönüştürüyorum.

Tekrar yürümeye başlıyor, bizim eve doğru. Bana doğru mu? Yatak odamın kapısı büyük, dikenli sert turuncu şekiller çıkarıyor. Daha sivri ve daha parlak.

Kapı tekrar tekrar açılıp masaya çarparak, onu kenara itiyor. Bir ayak görüyorum.

Pencereye tırmanıyorum, yatak odamın yarı içinde, yarı dışındayım.

"Hayır, Jasper, hayır!" Adam köpeğin tasmasını bırakıyor ve koşmaya başlıyor. Omzumun üzerinden arkaya bakıyorum.

Bir bacak içeri girmiş, şimdi de bedeninin yarısı içeride. Barikatım, dikenli, çılgın turuncu parçalara ayrılıyor.

Ollie Watkins, zorlayarak kendine yol açıyor. Saniyeler içinde bana ulaşacak.

Diğer bacağımı da pencereye çekerek, pencere kenarına tünüyorum.

"Dur! Dur!" Düz şapkalı adam, parlak kan kırmızı feryat ediyor.

Arabanın önüne koşuyor.

Araba ona gül kırmızısı yıldız damlalarıyla öterek, Bee Larkham'ın meşe ağacındaki genç papağanları korkutuyor.

Dallardan, tavus kuşu mavisi, yeşil ve menekşe renkli şikâyet dalgaları yükseliyor.

Mozaik camın hafif ışıltısı.

Hep birlikte sokağı terk ediyorlar.

Daha fazla kalamazlar. Yemlikler boş. Artık geceleri yuvalarına veya ağacın dallarına ihtiyaçları yok, tüneğe katılacak kadar cesaretlerini topladılar.

Beni, Bee Larkham'ın katili Vincent Gardens 18 numaradan Ollie Watkins ile tek başıma bırakıyorlar.

Muhteşem renklerini de yanlarında götürüyorlar.

Geri gelin!

Beni bekleyin!

Yatak odamdaki çirkin, dikenli turuncu renklere katlanamıyorum.

Gökyüzünün pürüzsüz, parlak mavilerini ve kıvrık, altın damlalarını istiyorum.

Kollarımı dışarı uzatıyorum.

"Bekleyin!" *Sivri beyaz tepelerle serin mavi.*

Rengim, kuşlarla muhteşem bir uyum içinde.

Gözlerimi kapatıp, ayaklarımla kendimi itiyorum.

Uçuyorum.

SON SÖZ

Üç Ay Sonra

"Haberi radyodan duyar duymaz geldim. Doğru mu? Her şey bitti mi?" Mat kumlu kırmızı, ön kapıda babamı soru yağmuruna tutuyor. "Gazetecileri yanlış mı anladım?"

"Hayır, doğru duymuşsun. Bizim için çok ani oldu – polis ve avukat için de. İçeri gel. Birer fincan çay hazırlayayım."

"Sorun olmayacağından emin misin Ed?" Sesi bordoya doğru koyulaşıyor ama hâlâ belirgin şekilde çizgili. "Ellerinin dolu olduğunu biliyorum."

Babam oturma odasından çıktığında, ellerinde bir şey yoktu. Gazetesini, ayağımı dinlendirdiğim pufun yanına koydu. Muhtemelen bu yüzden sıcak bir içecek hazırlamanın sorun olmayacağında ısrar ediyordur.

Bu adamın papağanlara, Bee Larkham'a ve muhtemelen bana –aynen bu sırayla– zarar vereceğini düşündüğüm komşumuz, 22 numaradaki David Gilbert olduğunu anlamam için babamın adını söylemesine veya kiraz kırmızısı kadife pantolonunu görmeye ihtiyacım yoktu.

Tıpkı birçok kişi hakkında yanıldığım gibi, onun hakkında da yanılmıştım.

David Gilbert, beni Ollie Watkins'ten korumak için, aniden bir arabanın önüne atladı. Pencere denizliğinden

aşağı atladığımda, ambulans gelinceye kadar benimle ilgilendi çünkü görünüşe göre papağan gibi uçamıyormuşum.

Erkek sağlık personeli şanssız olduğumu söyledi çünkü pencerenin altındaki betona çarpmıştım ve garip bir pozisyonda düşerek, sağ bacağımı ve bileğimi kötü kırmıştım. Tam tersinin doğru olduğunu anlamadı –aslında inanılmaz derecede şanslıydım. Resim yaptığım sol elim yaralanmamıştı. Hatta çizilmemişti bile.

O gün David Gilbert, komşumuz ve ilk yardım ekibinin yerini alan birden çok kişiydi. Polis soruşturmasında, En Önemli Tanık hâline geldi.

Ollie Watkins evimizden kaçamadı çünkü David Gilbert ön bahçede benimle kalarak, kaçış yolunu engellemişti. Arka kapı kilitliydi ve anahtarı bulamamıştı. Polis memurları ön kapıyı kırarak içeri girdiklerinde, Ollie Watkins'i yuvamda saklanırken buldular. Tutuklandı ve Bee Larkham'ı öldürmekle ve beni öldürmeye teşebbüs etmekle suçlandı.

Babam beni mahkeme için hazırlamaya başladı –bu yılın sonuna doğru ikimizin de hikâyesini jüriye anlatması gerektiğini söyledi. David Gilbert'ın da mahkemede şahitlik yapmak için hazırlanması gerekiyordu.

Bu Önemli Gerçekler, hastaneden eve döndüğümüz sırada, Paslı Krom Turuncu'nun bir telefonuyla değişti. Babama, davaya hazırlanmak için hâkimin önünde yapılan duruşmadan bahsetti.

Suçlamalar, sanık sandalyesinde gözyaşlarına boğulan Ollie Watkins'e okunmuştu. Eski nişanlısı da ağlarken her iki şikâyet için de suçunu kabul ederek, herkesi şaşırtmış ve şaşıran kişiler arasındaki avukatı yerinden fırlayarak müvekkiliyle yalnız konuşmak istediğini belirtmişti.

Paslı Krom Turuncu bunun görülmeye değer bir man-

zara (yanardöner sedefli bir sözcük) olduğunu söyledi. Hâkim, sürprizlerden hoşlanmadığını kabul etmiş ve herkesin mahkemesinden çıkmasını istemişti. Ollie Watkins ve savunma avukatı, mahkeme salonunun altındaki hücrelerden birinde konuşup, on beş dakika sonra dönmüştü.

Avukat daha sonra hâkime, Ollie Watkins'in o gece ve bana saldırdığı gün yaptığı her şeyi açıklamıştı.

İçini dökmek istemişti.

Hâkim doğrudan karara geçmişti çünkü tıpkı benim gibi, gecikmelerden hoşlanmıyordu. Ollie Watkins'i, cinayet ve cinayete teşebbüs nedeniyle verebileceği tek hükümle cezalandırmıştı: Ömür boyu hapis. Paslı Krom Turuncu, Ollie'nin sanık sandalyesinden ağlayarak uzaklaştırıldığını söyledi.

Aleyhinde ezici kanıtlara sahip olmamıza rağmen, Ollie Watkins'in duruşma jürisiyle şansını denemesini bekliyorduk.

Babam kendisinin de şok olduğunu kabul etti ama mahkemede Ollie Watkins'in korkunç renklerini açıklamanın yaratacağı travmayı yaşamak zorunda kalmadığım için rahatlamıştı.

Artık hepimiz hayatımıza devam edebiliriz. Her şeyi arkamızda bırakmaya çalışabiliriz.

Ollie Watkins'in kararı beni şaşırtmamıştı çünkü son altı ayda insanların sık sık plan yaptıklarını ve sonra onları umulmadık şekilde değiştirdiklerini öğrenmiştim. Bazen diğer insanların Asıl Planlar'ını bozdukları için suçlu hissediyor, bazen de umursamıyorlardı.

Fikirleri de, seslerinin rengi de değişiyordu.

Babam, mutfakta David Gilbert ile konuşuyor –Ezici Kanıtlar hakkında bir şey. Kapı on beş santim kadar aralık fakat yalnızca renklerini yakalayabildiğim şeyleri duyabiliyorum. Koltuk değneklerimi alıyorum ve yavaşça koltuk-

tan kalkıyorum. Bacağım şikâyet ediyor ama sessiz olmasını söylüyorum. Yavaşça, sessiz tonlara doğru ilerliyorum.

Kimse Gözetlenmekten Hoşlanmaz gerçeğine rağmen, kapının dışından gözetliyorum.

"Dedektif Chamberlain, adli tıp ekibinin elindeki delillerin hiç su götürmediğini iddia ediyor," diyor babamın çamurlu aşıboyası sesi, kaynayan su ısıtıcısının gümüş ve parıltılı sarı baloncuklarının üzerinden. "Bu tarz kanıtlardan sıyrılmasının yolu yokmuş."

Ollie Watkins'in başka nereye su götürdüğünü veya yatak odamın kapısı dışında nerelerden sıyrıldığını bilmiyorum ama polisin, ölen annesinin evindeki bir kutunun içinde beyzbol şapkasıyla Dans Eden Porselen Kadın'ı bulduğunu biliyorum. Babam, Paslı Krom Turuncu'yla konuştuktan sonra bunu söyledi.

"Görünüşe göre DNA'sı, Jasper'ın giysileri, Bee'nin cesedi ve bavulun üzerinde bulunan izlere uyuyormuş," diye devam ediyor babam. "Arabasının bagajında, Bee'ye ait bir tutam saç bulmuşlar. Polis ayrıca bavulun üzerindeki Bee'nin arka bahçesine ait çamur izini, on sekiz numaradaki bir halıda da bulmuş."

David Gilbert'a, Ollie Watkins'in Bee Larkham'ın arka kapı anahtarının üzerindeki parmak izlerini silmeyi unutmadığını ama polisin bahçe çitine takılmış, kazaklarından birine uyan bir parça ip bulduğunu anlatıyor. Polis ara sokağa açılan kapıyı mühürledikten sonra, anahtarı yerine koymak için çitlerin arasındaki boşluktan geçmiş. Hatasını fark etmiş ve anahtarı yerine koyması gerekiyormuş.

Çitlerdeki delik, katilin Bee Larkham'ın arka bahçesine nasıl döndüğünü çözemediğim sırada atladığım, önemli bir ipucuydu.

Babam, Ollie Watkins aleyhindeki deliller hakkında

konuşurken, önemli bir konudan bahsetmeyi unuttu –saldırı sırasında sesini tanıyabilmiştim. Kırmızı göğüs enfeksiyonu çizgilerine rağmen, krema sarısı sesini tanımamama imkân yoktu. Okuldan kaçtığım gün çiçek saksısının altından aldığımı gördüğü yedek anahtarımızın üzerinde de parmak izleri mevcuttu.

"Senin ve delikanlının mahkemeye gitmek zorunda kalmamasına sevindim. İkiniz de çok şey yaşadınız."

Babam, mat aşıboyası geveliyor.

"Ben de şahitlik yüzünden uykusuz geceler geçirdim ama yine de ona bakmak, gerçekten gözlerinin içine bakmak istedim," diyor mat, kumlu kırmızı ses. "Zavallı Beatrice'e bunları neden yaptığını anlamak istiyorum."

Richard Chamberlain *–aktör gibi olan–* cinayet araştırma ekibinin, Ollie Watkins suçunu kabul etmeden önce de bunu bildiğini söyledi. Bee'nin günlüğü, defterlerim, David Gilbert ile ve benimle yaptıkları görüşmeler sonucunda, olayları bir araya getirmeyi başarmışlar.

Ollie Watkins, herhangi bir tatil nedeniyle üniversiteden eve geldiği günlerde sık sık Bayan Larkham için bakıcılık yapıyormuş. Bee Larkham'ı taciz etmeden önce onunla Çılgın Şapkacı'nın Çay Partisi oyununu oynarlarmış. Bee'nin ve Ollie'nin anneleri, yaşananları anlattığında Bee'ye kesinlikle inanmamışlar. Ollie'nin tarafını tutmuşlar çünkü o, çok iyi bir delikanlıyken, Bee günahkâr ve Tanrı tanımaz bir çocukmuş. Kız onları, porselen koleksiyonlarını parçalayarak cezalandırmış.

Bayan Larkham öldükten sonra Bee, Bayan Watkins'i tekrar yüksek sesli müziğiyle ve annesinin vasiyetinde yazmasına rağmen, porselen süsleri vermeyi reddederek cezalandırmayı denemiş. Bunun yerine, süsleri tek tek parçalamadan önce penceresinin önüne koyarak, Ollie Watkins ile alay etmiş.

Babam, bu Önemli Gerçekleri, David Gilbert'a açıklamayı bitiriyor.

"Çok kötü hissediyorum Ed," *kumlu kırmızı oklar, koyu kiraz kırmızılarının arasına karışıyor.* "Küçük Beatrice'in neler yaşadığını hiç fark etmedim. Ona yardım edebilmek isterdim fakat hiçbir şeyden şüphelenmedim." Babamın çamurlu aşıboyası sözcüklerine karışırken duruyor. "Hayır Ed, bu doğru. Ona daha nazik davranmalıydım. Döndüğünde, müzik ve papağanlar hakkında şikâyet ederek, hayatını cehenneme çevirdim. Öldüğü gece de çok kötü şeyler söyledim. Keşke hepsini geri alabilsem ama yapamam."

"Kendini üzme David. Sen suçlu değilsin. Kendini bu yüzden hırpalamamalısın."

Babam haklı. David Gilbert kimseyi hırpalamadı.

Defalarca 999'u aramama ve polise tutuklanması gerektiğini söylememe rağmen, hiçbir suçu yok.

Her şey, Ollie Watkins'in suçu.

Çocukken, Bee Larkham'ın ölmek istemesine neden oldu; büyüyünce de onu öldürdü çünkü Bee onu defalarca polise şikâyet etmekle ve günlüğünü onlara teslim etmekle tehdit etmişti. "Ollie Watkins'in kaybedecek çok şeyi vardı," demişti Paslı Krom Turuncu –bankadaki yüksek maaşlı işi ve İsviçre'deki nişanlısı.

Ollie Watkins'in annesi, Bee'nin yedek anahtarını nereye koyduğunu ona söylemiş. Savunma avukatı mahkemede böyle belirtmişti. Yüksek sesli müzik birkaç saat önce kesildiği için Bee'nin uyuduğunu düşünmüştü. Yaptığı tüm kötülüklerin, Bee'nin Bayan Larkham'dan ve Bayan Watkins'ten yardım isteme çabalarını yazdığı günlüğünü aramak için, sabah saat üç sularında arka kapıdan içeri girmişti. Ollie, çocukluğunda yazdığı şeyleri kullanarak dedektiflerin ona karşı dava açacağı korkusuyla aklını

kaçırmıştı; çoğu sayfanın koparıldığını veya karalandığını bilmiyordu. Günlüğü bulamadı çünkü Bee onu, gardırobumun arkasındaki kutuya saklamıştı. Bee, mutfaktaki görüşmeden önce Dans Eden Porselen Kadın'ı almıştı, sonra tartıştılar. Heykeli boynundan yakalamadan evvel, Bee yaptıklarını nişanlısına ve polise –her kim dinlerse ona– anlatmakla tehdit etmişti. Kadını öldürmüş ve cesedini kendi evine götürebilmek için üst kattaki bavulu boşaltmıştı.

Mutfağa döndüğünde beni pijamalarımla görmüş ve 'oğlum' diye seslenerek, babammış gibi davranmıştı. Böylece paçayı kurtardığını düşünmüş ama okuldan kaçtığım gün, bilerek beni sokakta durdurmuş. Tekrar yüzünü gördüğümde vereceğim tepkiyi ölçmek istemiş.

David Gilbert, Bee Larkham'ın partisinde yüzleri tanımakla ilgili sorunlarım olduğunu açıklayarak, istemeden ona yardım etmişti. Ayrıca, dışarı çıktığımızda onu tanımamı kolaylaştırdığı için babamın daima mavi gömlek ve mavi kot pantolon giydiğini söylemişti. Bu yüzden, Bee'yi öldürdüğü gece kasten yapmış olmasa da, bana saldırmaya karar verdiğinde giysilerini değiştirmiş.

Babam, komşumuza çayına şeker isteyip istemediğini sorduktan sonra, bu Önemli Gerçekleri aktardı. David Gilbert bir kaşık şeker istediğini ve bunu akıl almaz derecede üzücü bulsa da, her şeyi bilmek istediğini ifade etti.

Eskiden kuş katili David Gilbert ile hiçbir ortak noktam olmadığını düşünürdüm ama bu, yüzde yüz doğru değil. Bacağım yolun karşısına yürümek için çok acıdığından, her hafta papağanlar için yer fıstığı ve yem satın alıp, Bee'nin kuş yemliklerini dolduruyor.

Paslı Krom Turuncu aradıktan sonra ben de babama her şeyi tam anlamıyla öğrenmek istediğimi söylemiştim,

beni korkutup, yuvamda annemin ceketinin düğmelerini ovmama neden olan çirkin renkli sözcüklerden oluşan bölümleri bile.

Ollie Watkins –kendini kuş sever bir akran ve arkadaşım olarak tanıtan adam– hakkındaki, gerçekleri öğrenmem gerekiyordu. Bee Larkham'a bu kadarını borçluydum çünkü hikâyenin geri kalanını kendisi açıklayamazdı. Birilerinin, onun yerine bunu yapması gerekiyordu.

Babam şimdi David Gilbert'a onun suçu olmadığını söyleyerek, kendini tekrar ediyor. Neden Ollie Watkins'in suçunu kabul ettiğini anlamadığından emin değilim. Kimse David Gilbert'ı suçlamıyor, ben bile.

"Çok naziksin Ed ama Bee'yi ne kadar üzdüğümü düşünmeden edemiyorum, özellikle papağanlar konusunda. Ondan özür dileyemem fakat hatamı düzeltmem için, çok geç değil..."

Dengemi kaybediyorum ve kapı gıcırdayarak açılıyor. *Kremalı tavuk çorbası.*

"Jasper! Babanla ve ben de Bee Larkham'dan bahsediyorduk."

"Biliyorum David Gilbert. Sizi dinliyordum ve yanlışlıkla kapıya çarparak, açılmasına neden oldum."

Babamla birlikte güldüler. Sesleri bir araya geldi ve pohpohlayıcı uçuk bir kahverengi oluşturdu. Daha önce bu ses kombinasyonunu hiç resmetmemiştim ve yatak odamda yeni beyaz bir tuvale başlamanın özlemini çekiyordum.

Söylediğim şeyi neden komik bulduklarından emin değilim çünkü gerçeği olduğu gibi aktarmıştım. Hastaneye yatırıldığım gün babamın söylediği şeyi hatırladım –bu günden itibaren, birbirimize tüm gerçekleri herhangi bir şekilde süslemeye çalışmadan söylemeliyiz.

Baloncuklu gümüş acıya rağmen, gülmeye başlıyo-

rum çünkü konuştuğumuz kelimeleri çiçekli elbise giymiş ve kenarları sarkık şapka takmış olarak hayal ediyorum.

Babam ve David Gilbert de muhtemelen kendi zihinlerinde sözcüklere komik giysiler giydirerek, onları süslüyorlar.

"Ben de bugünden itibaren babana bu sokakta işleri farklı bir şekilde yürütmek istediğimi anlatmak üzereydim," diyor David Gilbert. "Bir konuda senden tavsiye almam gerekiyor Jasper."

"Sülünleri ve keklikleri vurmaktan vazgeçmelisin," diye yanıtlıyorum. "Tavsiyem bu."

"Teşekkür ederim Jasper. Bunu unutmayacağım. Sormak istediğim şey şu. Anlamakta zorlanıyorum."

Bana bir broşür uzatıyor. "Biraz önce yem satın alırken, evcil hayvan dükkânında buldum. Belki sen yardımcı olabilirsin? Hangisinin en iyi kuş istasyonu olduğunu söyleyebilir misin? Ön bahçeme bir tane koyup, yirmi numaradaki ev satıldıktan sonra da papağanları besleyebileceğimi düşünüyorum."

Ben dikkatle sayfaları incelerken, babam konuşuyor. "Bu çok hoş bir fikir David, teşekkürler."

"Sonuçta Bayan Larkham'ın evine kimin taşınacağını bilemeyiz, değil mi? Doğru insanları istiyoruz tabii ama umarım vahşi yaşamı Jasper kadar seven çocukları olan bir aile taşınır."

"Lütfen şunu satın al David Gilbert." Askıda dört yemliği ve iki su banyosu olan, lüks bir yabani kuş istasyonunu işaret ediyorum. Broşürde, çok çeşitli yabani kuşu çekmek için tasarlandığı yazıyor. "Bee Larkham, bunun satın alınmasını onaylardı. Her zaman sokağa olabildiğince renk getirmek istemişti."

Öğle yemeğinden sonra babamla birlikte mezarlıktaki eski komşumuzu ziyaret ettik çünkü bir sürü yeni haberimiz vardı. Hastaneden taburcu olduğumda ve ayağımın üzerine tekrar basabildiğimde, ona arkadaşlık etmeye geldik. Daha önce Bee Larkham'a, Lucas Drury'nin babasının David Gilbert'a vurduğunu ve evine zorla girdi diye hapse atılmadığını söylemiştim. Hâkim, ona tecil edilen bir ceza vermişti.

Ama bu habere bugün yeni bir şey eklendi –Paslı Krom Turuncu, Lucas ve Lee'nin artık anneleriyle ve onun erkek arkadaşıyla yaşadığını söyledi. Eylül'de yeni okula gidecekler çünkü ikisinin de Yeni Bir Başlangıç yapmaya ihtiyacı var.

Bee'ye ayrıca David Gilbert'ın kuş istasyonunu ve gelecek yaz yapacağımız Wishart Ailesi kamp gezisini anlattım. Geziye bir yıl boyunca hazırlanacağız. Kamp malzemeleri satan dükkândan alacağımız çadırı seçebileceğim ve yeni bir sırt çantası alabileceğim.

En zor haberleri son ana kadar aktarmadım. Mahkemede Ollie Watkins'in gözlerinden akan yaşların, muhtemelen ikimize yaptığı kötü şeylerden, özellikle ona yaptıklarından pişman olduğu anlamına geldiğini söyledim.

Mezarına bir papağan tüyü bıraktım çünkü o turta için kendisini affettim –tavuktu, papağan değil. Paslı Krom Turuncu ve babam, bunu defalarca söyledi ve artık onlara inanıyorum.

Bee Larkham, birlikte geçirdiğimiz zamanın yüzde 95,7'sinde arkadaşımdı. O, hem iyi, hem kötü, hem de ikisinin arasındaki binlerce renkti. Onun gökyüzü mavisini hatırlamayı ve aklımda bu rengi tutmayı tercih ediyorum. Rahatsız edici tonların solmasına yardımcı oluyor, özellikle bugünün krema sarısının.

Babam ve ben, her hafta mezarını ziyaret etmeye devam edeceğiz –annemin anısına, Richmond Park'a koyulan bankı da tabii– çünkü birilerinin ona göz kulak olması gerekiyor. Başka kimsesi yok. Yakınlarda, bir de çocuk mezarı var. Onu ne zaman görsem, ben de bu garip ve sessiz yere gömülerek ona arkadaşlık edebilirdim, diye düşünüyorum.

Bee Larkham'la son kez konuştuğumda, adamın birinin buradaki bir çocuğun mezarına çiçek koyduğunu gördüm. Babam, hatamı düzeltti –adamın tek kişi olmadığını, benzer koyu giysiler giyen iki ayrı kişi olduğunu söyledi. Paslı Krom Turuncu, durum konusunda bize yardımcı olacağını söyledi –babamı, insanları tanıma zorluğumu değerlendirebilecek biriyle irtibata geçirecek. Fazla umutlanmamasını söyledi –yüz körlüğümün veya dünyayı farklı görüşümün tedavisi yok.

Gayet iyi çünkü sinestezimin tedavi edilmesini istemiyorum. Ben, hasta değilim. Renklerimi kaybetmeye niyetim yok. Diğer sorunumla da yaşayabilirim –okulda yüz şemaları kullanmak gibi bir yöntemim var, böylece sınıf arkadaşlarımın kimliklerini ezberleyebiliyorum.

Babam ve ben eve döndük, boya yapıyoruz. Her zamanki stilim değil: Yatak odamı yeniden dekore etmek için rulo fırça kullanıyoruz. Ben birlikte seçtiğimiz renkleri karıştırırken, babam da merdivene çıkmış, burada bulunmayı hiç istemeyen tavandaki yıldızları koparıyor.

Burası onların evi değildi. Onlar Plymouth'a aitti.

Hastanede tedavi gördüğüm esnada, babam tekrar taşınmak isteyip istemediğimi sordu. Böylece hastaneden taburcu olduğumda, Ollie Watkins ile Bee Larkham'ın evlerini her gün görmek zorunda kalmayacaktım. Konu hak-

kında düşünmek için çok zamanım vardı çünkü saatler boyunca tek yapabildiğim yatakta yatıp, Bee Larkham'ı, Ollie Watkins'i, Lucas Drury'yi, David Gilbert'ı, babamı ve bu sokakta yaşananları aklımdan geçirmekti.

Ayrılamayacağımızı biliyordum. Yer fıstıkları ve yemlerle, papağanları tekrar gelmeye ikna etmem gerekiyordu. Ayrıca, Vincent Gardens 19 numarada kalmalı, babamla birlikte yaratmaya başladığımız renkleri değiştirmeliydim.

İkimiz de henüz mükemmel olmadıklarını biliyoruz. Üzerlerinde daha çok çalışılması gerekiyor ama sorun değil.

Burası, ait olduğum, hiç gelmemesine rağmen annemin sesinin beni bulduğu, nefret ettiğim bir komşumuz olan David Gilbert'ın sonunda bana yardım ettiği ve Bee Larkham'a daha en baştayken yardım etmediğine pişman olduğu yer.

Radyodan bronz lekeler ve kedi sarısı düğme şekilleri yayılıyor fakat pencerenin dışındaki papağanların tonları daha güçlü, daha canlı. Beni görmek istiyorlar, bu yüzden pencereye gitmek için koltuk değneklerimi kullanıyorum. Hızlı hareket edemiyorum ama sabırlılar çünkü sonsuza kadar böyle kalmayacağımı hissediyorlar. Doktorum, gelecek hafta alçının çıkarılacağını ve fizyoterapistin bacak kaslarımı güçlendirmek için bana birkaç egzersiz öğreteceğini söylüyor.

Sanırım papağanlar, bu kez bana düzgün bir şekilde veda etmek istiyorlar. Civarda, yüzlerce papağanın bulunduğu bir tünek alanı keşfettiler. Her gün, yemek için geri geliyorlar çünkü babamın ve David Gilbert'ın yardımıyla yemlikleri ağzına kadar dolduruyorum.

Papağanlar, Bee Larkham'ın meşe ağacından, yeşil kuştüyü halı ve flamingo pembeleri, morlar, maviler ve

patlayan altın damlası dalgalarından oluşan müzik korosu gibi göğe yükseliyorlar.

"Hoşça kalın," diye fısıldıyorum.

Bunlar, hayatımda gördüğüm *en* güzel renkler.

"Her şey yolunda mı Jasper?" diye soruyor babam. "Devam edemeyecek kadar yorgun musun?"

Yanıtım beni şaşırtıyor. "Hayır. Devam etmek istiyorum."

Annem ve büyükannem gibi, papağanlar da beni terk edip gittikten sonra devam etmek isteyeceğimi düşünmemiştim. Devam edemeyecek kadar üzgün olacağımı sanmıştım.

Ancak papağanların yemek için döneceklerini biliyorum. Gelecek yılın başlarında, yine meşe ağacındaki delikte ve saçaklarda yuva yapacaklar.

Bu, bir numaranın beyazımsı gri, sekiz numaranınsa koyu mavi lake olduğu kadar kesin.

Papağanların dönmesini bekleyebilirim. Yarınlar artık beni korkutmuyor.

Yatak odamı, olması gereken renge boyuyoruz. Birlikte doğru renk tonunu yarattık.

Olabileceği tek renk bu.

Ellerimi, pencerenin etrafındaki duvara bastırıyorum ve parmak uçlarımın altındaki ıslak boyayı hissediyorum.

Bugün kusursuz bir renk.

Bugün, kobalt mavisi.

TEŞEKKÜRLER

Romanımı yazmamda yardımcı olan çok sayıda insana son derece müteşekkirim. Öncelikle inanılmaz yetenekli ve başından beri beni bana destek olan editörüm Martha Ashby ve kitabımın yayımlanma yolculuğunu bu kadar keyifli hâle getiren HarperCollins ekibine sonsuz teşekkürler. Hoş ABD editörüm Tara Persons ve onun Touchstone ekibi de bir o kadar coşkulu ve destekleyiciydi –teşekkürler.

Muhteşem Jemima Forrester'ın menajerim olmasını sağlayan şansım için kendimi düzenli olarak çimdikliyorum. İlk günden itibaren bana inandın, benim için yorulmadan çalıştın ve bir yetişkin kurgu yazarı olma hevesimi gerçekleştirmeme yardımcı oldun. Ayrıca kitabımı dünya çapında satan David Higham Associates yabancı haklar ekibine ve Aevitas Creative Management'deki Michelle Brower'e de teşekkür ederim.

Birleşik Krallık, Amerika ve Almanya'daki sinestezi topluluğuna özel bir teşekkürü borç bilirim. Sizin deneyimlerinizden öğrendiklerim olmasaydı, bu kitabı yazamazdım. Aralarında ilham verici Amythest Schaber (ayrıca yüz körlüğü ve otizmi de anlamama yardımcı oldu), Susanne Geisler, Aliceha Brock, Victoria Schein ve Julia Nielson'un da bulunduğu, görüştüğüm herkese de özellikle teşekkür ederim. UK Synaesthesia Association'dan James Wannerton; Sussex Üniversitesi bilişsel nöroloji profesörü Jamie Ward; East London Üniversitesi psikoloji bölümü

kıdemli okutmanı Dr. Mary Jane Spiller; Güney Carolina, Trident Technical Üniversitesi'nden Profesör Sean Day ve dünyaca ünlü Sinestezi Listesinin üyeleri, özellikle Sigourney Harrington'dan destek aldım.

Yüz körlüğü için, National Autistic Society aracılığıyla, Face Blind UK'den Hazel Plastow ve Robyn Steward'dan paha biçilemez bilgiler edindim. Derneğin kampanya ve kamusal yükümlülük başkanı Tom Purser, ve medya sorumlusu Piers Wright'a bana rehberlik ettikleri için teşekkürler.

Papağanları, inanılmaz sabırlı Kuşadam'dan –isminin verilmesini istemiyorsun ama sana borçluyum– ve Kent Üniversitesi'nin Durrell Institute of Conservation'dan (DICE) Dr. Hazel Jackson ve RSPB'den Dr. Kirsi Peck'den öğrendim.

Sanatçı Reshma Govindejee, tüm içtenliğiyle, onunla birlikte akrilik boyaları karıştırmama ve kâğıt üzerine ses ve çığlıkları yaratmama izin verdi. Polisle ilgili her şey içinse inanılmaz şanslı biri olarak, Police Federation of England and Wales'den Dedektif Karen Stephens ve mahkeme süreci için de bana yardımcı olan Daily Mail'in suç muhabirliği şefi Chris Greenwood'dan destek aldım. Ayrıca sosyal çalışmalarla ilgili sorularımda yardım ettiği için Tracey Puri'ye, yasal soruşturmalarla ilgili sorularımı yanıtlayan avukat Andrew Moxon'a, kemiklerle ilgili her şey için Royal College of Surgeons'a ve Bayan Beeton'la ilgili engin bilgilerini benimle paylaştığı için Central Lancashire Üniversitesi İngiliz Edebiyatı kıdemli okutmanı olan Dr. Helen Day'a teşekkürler.

Yukarıda isimlerini verdiğim insanlara teşekkür etmenin yanı sıra, kitabımda bulunabilecek herhangi bir hatanın bana ait olduğunu da eklemeliyim. Ayrıca bazı yerlerde iyi bir etki yaratmak adına kuralsız konuşma dili kullandım.

Lindsay, Victoria, Richard, annem, babam ve eşim Darren, ilk okumalar ve düzenlemelerde bana yardımcı oldular. Aralarında Beezy, Chris, Charlotta, Jo ve kız kardeşim Rachel'ın da bulunduğu diğer yazarlar ve arkadaşlarım da bana destek verdiler. Eski menajerim Ajda Vucicevic ve Bristol'daki eski mektup arkadaşlarım John ve Caroline da bunu yapabileceğimden hiç şüphe etmediler.

Son olarak, yazdığım dönemdeki 'balık hafızam' için beni affeden sevgili oğullarım James ve Luke ve Darren'a teşekkür ediyorum. Bu kitabı defalarca okudunuz ve hayatımı tamamladınız. Ailemin desteğini ve sevgisini gördüğüm için sözcüklerle anlatamayacağım kadar şanslıyım.